

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with light brown hair, blue eyes, and a beard is wearing a dark suit, white shirt, and dark tie. He has several tattoos on his arms, including a heart and a cross. He is looking directly at the camera. The background is a dark green, textured surface.

SAINT VIEW
Slayers vs. Sinners #3

THREE TO FALL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLE THORPE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÜÇÜ DÜŞECEK

SAINT VIEW SLAYERS VS SINNERS

KİTAP 3

ELLE THORPE

Telif hakkı © 2024 Elle Thorpe Pty Ltd Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Studio ENP

Düzeltilme: Barren Acres Editing Kapak

fotoğrafı: Michelle Lancaster Kapak modeli:

Chad Hurst

Orijinal kapak tasarımı: Elle Thorpe Pty Ltd Gizli

kapak tasarımı: Emily Wittig Designs V: 3

En sevdiğim alpaka Bagheera'ya. Çünkü 30 kitap yazdıktan sonra kitaplarımı ithaf edecek kimse kalmadı. Açıkçası daha fazla arkadaşına ihtiyacım var.

İÇİNDEKİLER

1. [Hayden](#)
2. [Grayson](#)
3. [Hawk](#)
4. [Kara](#)
5. [Grayson](#)
6. [Kara](#)
7. [Kara](#)
8. [Kara](#)
9. [Hayden](#)
10. [Kara](#)
11. [Hawk](#)
12. [Kara](#)
13. [Hayden](#)
14. [Kara](#)
15. [Kara](#)
16. [Grayson](#)
17. [Kara](#)
18. [Hawk](#)
19. [Hayden](#)
20. [X](#)
21. [Kara](#)
22. [Kara](#)
23. [Kara](#)
24. [Kara](#)
25. [Hayden](#)
26. [Hawk](#)
27. [Ice](#)
28. [Hawk](#)
29. [Buz](#)
30. [Kara](#)

31. [Buz](#)

32. [Sahin](#)

33. [Kara](#)

34. [X](#)

[Epilog](#)

[Elle Thorpe'un diğeri](#)

[eserleri Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

HAYDEN

Havada öfke dolaşıyordu. Bir kişinin nefret ve açgözlülüğü, bir sonraki kişiye orman yangını gibi yayıldı, ta ki normalde mantıklı olan insanlar bile Josiah'ın podcast'inin kışkırttığı kötülük dalgasının altında ezilene kadar.

Karısını yakalayıp kendisine geri getiren kişiye yüz bin dolar ödül vaat etti. Karısının sırtına parlak kırmızı boyayla bir hedef işledi, bu kasabanın yoksul insanların görmezden gelmesi imkansızdı.

Kalabalık etrafımı sardı, öfkeli bir güruh Kara'nın yakalanması için bağıırıyordu.

Ya da onun kanını.

Vücudumdaki her hücre ona doğru koşmamı istiyordu. Onu benden almak isteyen bu insanlara zarar vermemi istiyordu. Onu kollarıma alıp, onu ve bizi çevreleyen gerçek tehlikeyi aramıza koymamı istiyordu.

Ama sonra Hayley Jade'in adını işaret diliyle yazdı.

Ve onunla iletişim kurabilmek için öğrendiğimiz işaret dilinde Kara bana beni sevdiğini söyledi. Güvenlik kapısının cam penceresinden parmaklarıyla işaret etti, kapıya atılan sandalyeler ve yumruklar altında zar zor ayakta duruyordu.

Kaçması gerekiyordu, ama ben burada dururken kaçmayacaktı.

Kızının güvende olduğunu bilene kadar kaçmayacaktı.

Onun bu kadar inatçı olmasına haykırmak istedim.

Sadece birkaç gece önce, Hayley Jade'i her zaman ilk sıraya koyacağıma dair bana söz verdirmişti.

Şimdi anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem gerekiyordu. Ben onun uğruna öleceği kızını kurtarmaya giderken, onun kendini kurtaracak kadar güçlü olduğuna güvenmem gerekiyordu.

Vücudumdaki her kas onu korumak için çığlık atarken, döndüm ve ters yönde koşmaya başladım. Kara'yı kendini kurtarması için bırakarak.

Gün ışığına fırladım, hayal kırıklığımı ve korkumu haykırarak korkumu haykırarak.

Bağırmam bağırişım sönüp ve ve ben
mırıldandım kendime kendi kendime " topar
topla." Eğer Hayley Jade'e bir şey olursa, çünkü ben burada Kara
yüzünden dağılmış halde duruyorsam, o zaman ben kimseye faydam
olmaz.

Hastaneden Hayley Jade'in okuluna giden yollar bir milyon mil uzunluğunda gibi geliyordu, ama arabanın camından dışarıya bakınca bir anda geçip gittiler. Bulanık bir şekilde 911'i aradım ve telefonda hastaneye yardım gerektiğini bağırarak söyledikten sonra kamyonetimi Hayley Jade'in okulunun kapısına doğru sürdüm.

Kapılar ardına kadar açıktı.

Görünürde hiçbir güvenlik görevlisi yoktu.

Ice ya da Hawk'ın Hayley Jade'in okulda olduğu her gün nöbet tutması için görevlendirdiği diğer adaylardan hiçbirinin izi yoktu. Karanlık figürler okul bahçesine dağılmış, içeri girmek için mücadele ediyor, çığlıklar ve ağlamalar okulun panik alarmının siren sesini bastırıyordu.

Kalabalık okula ulaşmıştı. Hayley Jade'in başına, annesinin başına konulanla aynı miktarda ödül konmuştu.

Slayers kulübünün minibüsünü, kapıdan birkaç metre uzakta, motoru hala çalışır halde terk edilmiş olarak görünce kanım dondu.

İçinde kimse yoktu.

Aniden, Kara'nın beni Hayley Jade'in peşine mi gönderdiğini merak ettim. Ya da Hawk'ın peşine.

"Lanet olsun, Kara," diye içimden küfrettim, muhtemelen her ikisinin birleşimi olduğunu fark ettim. Kadın kendi iyiliği için fazla özveriliydi, her zaman başkalarını ön planda tutuyordu.

Ofis idare kapısında duran üç adamı görünce boğazıma bir yumru geldi.

"O nerede, kaltak?" diye bağırdı biri. Yumruğunu tahtaya vurdu. "Bu lanet kapıyı aç ve bize söyle, sonra yolumuza devam ederiz!"

"Polisi aradık!" içerideki korkmuş kadın cevap verdi. "Gidin buradan!"

Bu, adamları daha da kızdırdı. Biri büyük bir terrakotta saksı bitkisini aldı ve pencereye fırlattı. Saksı, güçlendirilmiş cama çarparak parçalandı.

Pencere kırılmadı, ama saksı kırıldı ve parçalanmış halde betona düştü. Başarısız olmalarına rağmen, diğerk adamlar da aynısını yaptı ve üçü bulabildikleri her şeyle pencereyi kırmaya çalıştı.

Kadınların çığlıkları beynime kazındı, başka bir zaman işlenecek bir travma, çünkü Hayley Jade'in bir sınıfta böyle çığlık attığını düşünmek, durup yardım etmeye çalışmak için dayanamayacağım kadar ağırdı.

Okulda dolaşarak, net düşünmeye çalışarak, nefesimi sakinleştirmeye çalışarak, polisin gelmesine muhtemelen sadece birkaç dakika kaldığını ve bu dakikaları Hayley Jade'i oradan çıkarmak için yeterli olmayabileceğini biliyordum.

"Tövbe edin! Tövbe edin! Tövbe edin!" diye bağırdı erkekler, kapılar açıldığında bir alkış yükseldi ve bir grup uzun koridora daldı.

İçimde panik uyandı ve ben dönüp durarak kalabalığın içinde sürüklendim, hangi yöne gideceğimi ya da Hayley Jade'in sınıfının nerede olduğunu bilmiyordum.

Bir el beni yakaladı ve duvara çarptı.

İçgüdüsel olarak, onun Hawk olduğunu fark etmeden önce adamı ittim. Bir saniye sonra, elime bir şey koydu.

"Kara nerede lan?"

Buna cevap vermek istemedim. Nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını düşünmek bile istemedim. Yapamazdım. Beynimin oraya gitmesine izin versem, kendimi kaybederdim.

Bunun yerine, bana verdiği bıağ a baktım, sonra tekrar ona baktım. "Sen deli misin? Bu çocukları korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Parmakları, ceketinin koluyla büyük ölçüde örtülü olan silahını kavradı. "Onlar zaten korkmuş durumda. Josiah'ı seven o pisliklerin hepsi silah taşıyor. İşler o noktaya gelirse, silah taşımayan tek kişi sen mi olmak istiyorsun?"

Bunların hiçbirini istemiyordum. Bu, geride bırakmaya çalıştığım hayattı. Ne kendim, ne Kara, ne de Hawk için istediğim şiddet dolu bir hayat. Göğsü inip kalkıyordu, gözleri tetikte, kulakları tehlikeye karşı dinliyordu.

Panik alarmı ve uyarı sirenleri dışarıdan yankılanırken bana bir bakış attı. "Onlar benden çok daha fazla. Adamlarımın nerede olduğunu bilmiyorum. Ya da polislerin lanet olası işlerini yapmaları ne kadar sürecek, özellikle de yolda birden fazla araba varsa şanslı sayılırız. Bu kasabayı ve işe yaramaz polis gücünü sikeyim. Beni koruyacak mısın, korumayacak mısın?"

Yeşil gözleri benimkilere bakıyordu.

Bu çok aşağılayıcıydı. Tabii ki yaptım. Bıçağı aldım, ihtiyacım olmayacağını umarak, kılıflı silahı cebime soktum.

Hawk, büyük ilkokulun içinden kararlı adımlarla koşarak uzaklaştığında, ben de onu takip ettim. Üç tur daha döndükten sonra, bir sınıfın kapısının önünde durdu ve silahını kapıya vurdu.

Nefes nefese, koridorda herhangi bir hareket olup olmadığını izleyerek, onun arkasını kolluyordum.

"Bayan Winters? Eğer oradaysanız, ben Hawk. Hayley Jade'in..." Yutkundum, bana baktı, ama sonra yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Hayley Jade'in babası. Onu almaya geldiğimde birkaç kez karşılaştık. Dışarı çıkmayın. Eğer o sizinle birlikteyse, iki kez vurun."

Bir anlık bir duraklama oldu, sonra kapının diğer tarafından iki küçük vuruş geldi.

"Herkes iyi ise bir kez daha çalın."

Hızlı bir vuruş daha duyuldu.

Biraz çöktüm, rahatladım. "Orada kalmaları daha iyi." Sesimi alçak tuttum, böylece Hawk dışında kimse beni duymayacaktı. "Bu pislikler hala etrafta dolaşıp avın heyecanına kapılmışken onu güvenli bir şekilde dışarı çıkaramayız."

"Katılıyorum." Hawk, koridoru yukarı aşağı gözleriyle tarayarak durumu sürekli değerlendiriyordu. "Polisler gelene kadar nöbet tutmak daha iyi." Gözlerini bir saniye kadar kapattı ve avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. "Bundan

çok nefret ediyorum. Onun okula gidip güvende olamamasından nefret ediyorum. Kara'nın...

"Dur," diye sessizce emrettim. "Kara gayet iyi." Kafamı kapıya doğru çevirdim. Bildiğim kadarıyla, Hayley Jade kapının diğer tarafında durmuş, söylediğimiz her kelimeyi dinliyordu. Hem kendi hayatı hem de annesinin hayatı için korkmasına gerek yoktu.

Hawk sessizce küfretti ve başını salladı.

Koridorun bir yerinden gelen bir gürültü bizi donduracak kadar korkuttu. Bir şeyin devrildiğini gösteren bir ses.

"O neydi?" diye mırıldandı. "Umarım bir şey değildir."

Ama ikimizin de bakışları koridorun sonuna odaklanmıştı. Üç adam koridorun sonuna geldiğinde, ikimiz de sessizce inledik.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, tüm kaslarım gerildi. "Lanet olsun.

Hiçbir şey değil."

Bunlar, idare ofisine girmeye çalışan üç adamdı.

"Ne yapıyorsunuz, beyler?" Lideri, sanki bu koridorlarda yürümek için tüm zamanı ve hakkı varmış gibi, çocukları korkutarak, kendini beğenmiş bir şekilde yürüyerek ilerliyordu. "Kapıyı kapatıyorsunuz, biliyor musunuz?" Birkaç adım ötedeki duvara yaslandı. "Eskiden koridor gözetmeniydim ve bu, arkadaşlar, yangın tehlikesi yaratıyor. Bu yüzden sizden buradan ayrılmanızı rica etmek zorundayız."

"Cesedimi çiğnemedен olmaz." Hawk'a daha çok seslendim, ama parmaklarımı yumruk haline getirdim.

"Sakin ol," diye mırıldandı Hawk. "Avdan sadece bir mola veriyoruz. Bize dikkat etmelerine gerek yok."

Kafamı salladım, saçlarım gözüme düştü. "Olmaz." Bakışlarım liderin elinde tuttuğu kağıtlara düştü. "Bahse girerim bunlar sınıf ödevleri. Onları idare ofisine girmeye çalışırken gördüm."

Hawk sinirli bir şekilde homurdandı ve başını bir yana çevirerek boynundaki gerginliği gevşetti. "Lanet olsun, insanların ukala davranmasından nefret ediyorum. Kavga etmeyi hatırlıyor musun?"

"Uzun zaman oldu."

"Gerekirse o bıçağı kullanacak mısınız?"

Dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Ama iş o noktaya gelmeyecek." Hawk bana bir bakış attı, sonra başını salladı.

O da bir ilkokulun zemininde bir ceset bırakmak istemiyordu.

Liderin gözleri karardı. "O çocuğu alamazsın. O lanet paraya ihtiyacım var. Yani bugün ölmek istemiyorsan, çekil de geçmemize izin vermeni öneririm."

"Bunu yapamam kardeşim," dedi Hawk rahat bir tavırla, ancak yavaşça aldığı dövüş pozisyonu onun hiç de rahat olmadığını gösteriyordu. "İstedğin o küçük kız bizim kızımız. O yüzden seni oraya sokmak istemememizin nedenini tahmin edebilirsin."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Diğer adam da öyle yaptı. "Kızınız mı? İkiniz mi? Siz ikiniz ibne misiniz?" Ayaklarımızın dibine tükürdü. "Bu çok iğrenç."

Parmaklarımın eklemlerini kırarak öfkemin duygularımın yüzeyine çıkmasına izin verdim.

Hawk yanımda sertleşti, sonra başını salladı ve yere tükürdüğü tükürüğü izledi. "Mikroplardan nefret ediyorum."

Diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle, ama onlara doğrudan hitap etmeden aramızdaki konuşmaya devam ettim. "Hatırlıyorum."

"Bu aptalın terbiyesizliği yüzünden şu anda havada muhtemelen kaç tane mikrop olduğunu biliyor musun?"

Omuz silktim. "Çok fazla, sanırım." Üç adama baktım. "Tıp ile ilgileniyor. Mikropları kişisel olarak rahatsız edici buluyor."

Adamlar ne olup bittiğini anlamamış gibi bize bakakaldılar.

Hawk ve ben, tek kelime etmeden, aynı anda yumruklarımızı savurduk. Hawk'ın yumruğu tükürücüye isabet etti ve Hawk'ın yumruğunun gücüyle kafası keskin bir şekilde yana doğru döndü.

Benim yumruğum, dağınık saçlı ve iki ön dişi eksik olan sıska beyaz adamın çenesine isabet etti. Üçüncü adam daha kısa ve daha ağırdı ve o kadar yavaş tepki verdi ki, ne olduğunu anlamadan karnına bir yumruk atabildim.

Hawk, adamı geriye doğru savuran ve yüzüstü yere düşüren bir yumruk attı. Adam kalkamadı.

Bu da Hawk'ın zayıf adamın dizlerine tekme atıp onu da yere sermesine olanak sağladı. Kısa boylu adamım yerde yatan arkadaşlarına bir bakış attı

arkadaşlarına bir bakış attı ve ellerini kaldırarak teslim oldu, koridorda geriye doğru yürüdü, bu pisliklerin çaldığı idari belgelerin üzerinde ayağı kayınca tökezledi.

Sıska adam onu takip etti, dizlerine ağırlık vermeye çalışırken bağırdı ve bacaklarını yeterince hızlı hareket ettiremeyince arkadaşının peşinden sürünerek gitti.

Hawk ve ben içgüdüsel olarak kapıyı korumak için geri çekildik, ikimiz de hala yerde yatan haydutların liderine bakıyorduk.

Adam yanına yuvarlandı ve inleyerek kan tükürdü. "Siktiğimin ibneler. Siktirin gidin, lanet olası homolar."

Hawk kapıya yaslanarak onu izledi. "Neden onun gibi adamlar hiç çenelerini kapatmayı öğrenemiyorlar? Az önce dayak yedi, ama arkadaşları gibi akıllıca kaçmak yerine, ağzını açıp beni tekrar sinirlendirmek zorunda kaldı."

Omuz silktim, adamın ayağa kalkmaya çalışmasını izledim. Buna izin verdim, ama sadece tek başına hiçbir tehdit oluşturmadığı için.

Parmaklarını yüzüne dokundurdu, parmak uçları burnundan akan kanla kaplandı. Yine tükürdü, bu sefer tükürüğü kırmızıydı. Hawk'a sırtıttı. "Sana biraz daha tükürük. Neden onu benim sikimi kaplamak için kullanmıyorsun? Sikimi emmek ister misin, sik yalayıcı? Madem bu kadar çok seviyorsun? Onu kışında mı istiyorsun, sikik ibne?"

Hawk'ın göğsünden düşük bir hırıltı yükseldi, gözlerinde öfke parladı, parmakları silahına uzandı. Aniden, bu adamın homofobik hakaretlerinin Kara ve Hayley Jade'in içinde bulunduğu tehlikeyle birleşerek Hawk'ı çileden çıkaracağından gerçekten korktum.

Beş yaşındaki bir grup çocuğun sınıflarının dışında silah sesleri duymasını ya da kapılarının altından sızan kan gölünü dehşetle izlemesini istemedim.

Hawk'ın önüne, sadece birazcık, omzum onun omzuna değecek şekilde adım attım. "O buna değmez."

Liderin sırtışı bana yöneldi. "Erkek arkadaşının benim sikimi emmesini istemiyor musun? Peki ya küçük kızın? Eminim o da —"

Yumruğumu yüzüne o kadar sert vurdum ki, onun şaşkın bakışını fark edecek fırsatım bile olmadı. Gözlerim kırmızı bir sisle kaplandı ve yumruklamaya devam ettim, o pisliğin yüzüne yumruklarımı indirdim, hiç acı hissetmedim ama onun acı çektiğini biliyordum. Kemikleri yumruklarımın altında çıtırdadı ve kanı gömleğime sıçradı.

Hawk beni durdurmaya çalışmadı.

Kapının diğer tarafından yumuşak çığlıklar yükseldi ve Bayan Winters'ın sakin sesi korkmuş çocukları sakinleştirmeye çalıştı. "Hawk," dedi sessizce. "Hala orada mısın?"

"Evet," diye cevapladı Hawk, sesi duygudan boğulmuştu. "Hepiniz iyi misiniz?"

"Ağlıyor," diye itiraf etti. "Hepsi ağlıyor."

Bu beni bir an duraklattı, ama lider ağzını dolduran kanın arasından gülerek, "En çok ağladıkları zamanları seviyorum. Benim sikim çok büyük diye ağlıyorlar," dedi.

Hawk koridoru baştan aşağı süzdü. "Kamera yok."

Bana başka bir şey gerekmiyordu. Cebimden bıçağı çıkardım, kınından çıkardım ve adamın kemerinin derisini kesmek için kullandım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben pantolonunu aşağı çekip iç çamaşırının kumaşını keserken beni itmeye çalıştı. "Dur. Hayır. Ne yapıyorsun?"

Bir tuvalet gördüm ve etrafta çocuklar varken bunu yapmak istemedim, ama yapılması gerektiğini biliyordum, onu tuvalete doğru sürükledim ve kulağına fısıldayarak, "Az önce bana küçük çocukları taciz ettiğini söyledin, seni pislik. Bunu öylece bırakacağımı mı sanıyorsun? Sikini sağlam bir şekilde buradan çıkmaya izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedim.

"Öyle demek istemedim!"

Ama bir erkek böyle şeyleri şaka olarak söylemez.

Sınıfın içinden gelen ağlama sesleri daha da yükseldi, Bayan Winters de onları susturmaya çalışıyordu.

Hawk, duvardan aşağı kayarak Hayley Jade ve sınıfın içindeki diğer çocukları korumak için yere oturduğunda bakışlarımız buluştu.

Ağzını tekrar açtığında, Eagles'ın "Hotel California" şarkısının ilk satırlarını söylemeye başladı.

Aynı şarkıyı, gece kulüp evinin duvarlarından Hayley Jade'e söylerken duymuştum.

Bana başını salladı ve sesini, çığlıkları bastırarak kadar yükseltti. Ben de kendimi bir pedofille birlikte tuvalete kilitledim ve yapılması gerekeni yaptım.

GRAYSON

Parmaklarımın arasına sıkıca kenetledim, içimdeki tüm öfkeyi direksiyona aktardım. Oysa asıl istediğim, onları kardeşimin boynuna dolayarak, onun karımın hayatını sonlandırdığı gibi benim de kardeşimin hayatını sonlandırmaktı.

Whip, benim kadar sessiz ve taş gibi oturuyordu, kendi düşüncelerine dalmıştı. Ama X, arka koltukta sabırsızca zıplayarak, durmak bilmeyen enerjisiyle başını aralıktan dışarı çıkardı.

"Sence Trig bunca yıldır neredeydi?" diye sordu X. "Kesinlikle harika bir yerde, değil mi? Avustralya'da sörf yapıyor? Amazon ormanlarında trekking yapıyor? En yüksek denizlerde yelken açıyor?"

Whip omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Evet. Ve *The Delusional* adlı bir roketle aya uçtum. Belki duymuşsundur?"

Torch ve Ace, X'in iki yanındaki yerlerinden kıkırdadılar. Kahkahaları onu rahatsız etse de, bunu belli etmedi. Her zamanki gibi, saatte bir milyon mil hızla saçma sapan konuşmaya devam etti.

Normalde buna ayıracak bolca vaktim vardı. Onu bu şekilde tanımıştım. Onu neyin mutlu ettiğini bu şekilde öğrenmiştim.

Bugün ise tek düşünebildiğim, Trigger'ın orada olup olmadığını görmek için evime dönmektir.

Yıllar önce onunla birlikte kurduğumuz bu küçük psikopat destek grubunun toplantısını düzenleyen oydu. Beni en iğrenç şekilde ihanet etmeden önce.

Karımın boynuna bir ilmek geçirip nefes alamayana kadar çekmek, bir ilişkiyi çarpıcı bir şekilde sonlandırmanın bir yoluydu.

Göğsüm sıkıştı. Onun cesedini bulduğumu hatırladım. Dudaklarının maviliğini. Cildinin soluk, mumsu parlaklığını, yanaklarındaki olağan pembeliğin yokluğunu. Hayat belirtisi göstermeden yerde yatışını, canlanamayışını.

Yıllarca, bir zamanlar kardeşim dediğim adamdan nasıl intikam alacağımı düşündüm. Onu da onun gibi acı çekmesini, oksijenini kesip, hiçbir şeyi kalmayana kadar mücadele etmesini izlemeyi düşündüm. Sadece bunu nerede yapacağımı bilmiyordum.

Artık biliyordum.

Ayağımı gaz pedalına daha sert bastım, içimden onun beni beklediğini biliyordum.

"Ah, Doc kardeşini göreceği için çok heyecanlı. Bu yüzyılın en büyük buluşması olacak!" X, Trigger ile aramızda neler olduğunu bilmiyordu. Ellerini tişörtü ve kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, berbat görünüyorum. Üstelik kan lekeli. O adamı işkence ederken önlük giymeliydim galiba. Trig'in geri döndüğünü bilseydim, en güzel elbisemi giyerdim."

Whip gözlerini devirdi. "Senin ağzın hiç kapanmaz mı?"

"Sadece annenin amına girdiğinde."

Whip o kadar hızlı bir şekilde silahını çıkardı ki, tek gördüğüm siyah bir ışık oldu.

Ama X de aynı derecede psikopattı. Whip'in silahını alnına dayamış olabilirdi, ama X'in bıçağı Whip'in şah damarından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Refleksleri beni her zaman etkilemişti. Ama ikisi kadar çok cinayet işlemişseniz, silahınızı zamanında çekmekte iyi olursunuz herhalde.

Sabırsız bir şekilde iç geçirdim. "Lütfen, birbirinizi başka bir zaman öldürür müsünüz? Whip, annen hayatta bile değil. Neden onun seni bu kadar etkilemesine izin veriyorsun?" Yaşlı adama baktım, en iyi zamanlarında bile hızla patlayan bir havai fişek gibi olan X'ten daha çok ona ulaşabileceğimi biliyordum. O, ölümcül ama genellikle o kadar dürtüsel olmayan Whip'ten çok daha öngörülemezdi.

Whip, X'e soğuk bir bakış attı. "Bir daha asla ailem hakkında konuşma. Asla."

X sıırttı, bıçağını düşürdü, ellerini başının arkasında birleştirdi ve koltuğa yaslandı. "Peki. Benimkinden bahsetmek ister misin? Massachusetts'te Belinda ve Edward'ın çocuğu olarak sabah saat bir on birde doğdum. Cuma günüydü, hava karanlık ve fırtınalıydı..."

Whip geri döndü ve burnunun köprüsünü sıktı, sanki X'in sürekli sözlü ishali ona baş ağrısı veriyormuş gibi. "Daha hızlı sür, Doktor. Akıl sağlığım için, lütfen daha hızlı sür ki bu arabadan çıkabileyim."

Zaten gaz pedalına sonuna kadar basıyordum, virajları çok hızlı alıyordum, lastikler yola tutunmaya çalışırken gıcırıyordu. Onun teşvikine ihtiyacım yoktu. Adrenalin sistemimi doldurmuştu ve bunu arabadan dışarı atmaktan başka bir çarem yoktu.

Sonunda, dışarıdaki binalar boktan Saint View kulübelerinden daha güzel banliyö evlerine, sonra da sınırın Providence tarafında popüler olan malikanelere dönüştü. Dairem pahalı bir binanın çatı katındaydı, özel otoparkı ve güvenlik kodları vardı, ama o anda bununla uğraşacak sabrım ve zamanım yoktu.

Arabayı ön tarafta durdurdum, bir tekerlek kaldırımdaydı, muhtemelen alacağım cezayı hiç umursamadım.

Arabanın kapısını çarptım ve Whip beni yakalamadan, omzuma ağır bir eliyle çekmeden önce, neredeyse koşarak binamın girişine doğru koştum.

"Sakin ol lan. Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum, ama onun ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Ve senin de durumun belli ki iyi değil."

Onun tutuşunu omuzlarımdan sıyırdım. "Ben iyiyim."

Ama o haklıydı. Bunu bilmek için gerekli tüm tıbbi eğitimi almıştım. Derin birkaç nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Beş iri adam için bile dar olan asansöre hepimiz sıkıştık.

"Tamam, kim benim kıcıma dokundu?" diye sordu X.

Onun üzerine eğildim ve çatı katı dairesi için düğmeye bastım ve tıp fakültesinde yıllarca öğrendiğim tüm sakinleştirme tekniklerini kullandım. Parmaklarım titriyordu ve onları uyluklarımin yanlarına bastırdım, içimdeki adrenalin birikimiyle mücadele ederek kendimi net düşünmeye zorladım.

Asansör geldiğinde *zil çaldı* ve dairemin kapısında durdum.

Kapı zaten açıktı.

X hayatında ilk kez sessizleşti.

Kapıyı daha fazla açtım. Odanın diğerk tarafındaki tavandan tabana pencerelerden göz kamaştırıcı sabah ışığı içeri doluyordu, ama orada duran geniş omuzlu adamı gizleyemiyordu. Bana sırtı dönük olsa da, psikopat kardeşimi tanıdım. Kalın uylukları ve pazıları, kaslarla kaplı sırtı, her zaman biraz dar gelen kıyafetleri, çünkü o çok iri bir adamdı.

Boy ve kilo konusunda da geri kalmış değıldim. Boyum 1,80'den fazlaydı. Düzenli spor salonunda çalışarak elde ettiğim kaslara sahiptim. Ama Trig'in yanında ben bir hiçtim.

Ve umurumda bile değildi. Tek gördüğüm kırmızıydı.

Düşünmeden, mutfak bıçaklarından birine uzandım.

Ve sonra hayatımı mahveden adama doğru.

Trig, diğerkleri gibi aynı reflekslere sahipti. Arkasını döndü ve yüzünde yavaşça karanlık bir gülümseme yayıldı.

Birden durdum, yüzümden kan çekildi ve adrenalin yerini damarlarımda buz gibi soğuk bir korkuya bıraktı.

Hayır.

"Sıcak bir karşılama beklemiyordum. Ama güzel kız arkadaşına merhaba bile demeyecek misin?" Trigger, Kara'nın boynuna gevşekçe doladığı kordonu parmaklarıyla çevirdi. "Hey, küçük kardeş."

Bıçak parmaklarımdan düştü. Karo zemine gürültüyle çarptı.

Kara'nın kocaman, korku dolu gözleri bana odaklandı, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Parmakları boynundaki kordonu sıktı, hala nefes alabileceğı kadar gevşekti.

Ama tehdit açıktı.

"Onu bırak." Korku boğazımda bir topak oluşturdu ve beni boğmaya çalıştı.

"Annette'e benziyor." Karım.

Yutkundum. "Biliyorum. Ama onu bırak."

Kara şaşkınlıkla gözlerini kırptı, ama çıkardığı tek ses, Trig ipi bir santimden fazla çekerse alamayacağı havayı önceden almaya çalışır gibi, çok hızlı nefes almasıydı.

Trig, kızın yüzündeki saçları kenara itti ve başını geriye eğerek ona baktı. "Onu bu yüzden mi seviyorsun? Sana karını hatırlattığı için mi?"

Kafamı salladım. "Hayır."

"Ama onu seviyorsun, değil mi kardeşim? Buraya geldi, bir şeyden dolayı çok üzgündü, kötü insanlar peşinde olduğunu ve parlak zırhlı şövalyesini aradığını söyledi." Sırıttı. "Tabii ki onu bende buldu. Çünkü sen burada değildin. Öyle değil mi, Annette Numara İki?"

Ona karşı kullanabileceği başka bir zayıflık vermek istemedim. Ama Kara'nın gözleri benimkilere bakıyordu ve içimden bir ses, Trig isterse onu bir anda öldürebileceğini söylüyordu. Boynunu bir kez kırması yeterliydi, o kadar.

Eğer öyle bir şey olsaydı, onun son duyduğu şeyin bir yalan olmasını istemedim.

yal

an Bu yüzden gerçeği söyledim. "Sanırım ona aşığım."

ol Kara'nın alt dudağı titredi.

ma Dışarıdan nasıl görüneceğini biliyordum. Diğerlerinin

sın

ı

iste

me

di

m.

Diğer erkeklerin şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum. Ama bir grup psikopata aşık olduğum kadından bahsedecek kadar aptal değildim. Onlarla özel hayatımı paylaşmak bir kez kötü sonuçlanmıştı.

Ayrıca, Kara ve ben neredeyse hiç öpüşmemiştik.

Ama ona karşı hissettiğim bağ sadece fiziksel değildi. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek ya da onu o kıyafetlerden çıkarıp altındaki kıvrımları taparcasına sevmekten çok daha fazlasıydı.

Sabahları uyandığımda ilk düşündüğüm şey oydu. Ve yatmadan önce son düşündüğüm şey de oydu. Uyuduğumda rüyamda gördüğüm kişi oydu.

Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Eğer bunu bir aşık olma hali olarak gösterip geçiştirebilseydim, yapardım. Ama onunla ilgili her şey beni tekrar ona çekiyordu. Onu bir hastaya bakarken her gördüğümde. Benim aptal şakalarım her güldüğünde. Zaten iki erkeği olan bir kadına

zaten iki erkeği olan bir kadına aşık olmamalıydım. Ondan uzaklaşmak kolay olmalıydı.

Ama yapmadım. Çünkü yapamadım.

Onu neden sevdiğimi açıklayamazdım. Sadece seviyordum. Trig konuyu zorlamamış olsaydı, bunu bu kadar erken söylemezdim, ama şimdi onun bilmesini istiyordum.

Ona uzanıp dokunmak istedim. Onu Trig'den koparmak istedim. Bencilce hayatına girerek onu tehlikeye attığım için özür dilemek istedim. "Sana aşığım."

Gözyaşları dökülerek yuvarlak yanaklarından aşağıya süzüldü.

Trig, sanki ben tamamen ve tamamen acınası birisiymişim gibi başını salladı. "Asla öğrenemeyeceksin, değil mi? O da Annette'in aynısı. Seni o kadar çok etkiliyor ki, başka hiçbir şeyi göremiyorsun."

"Grayson," diye fısıldadı, sesindeki dehşet o kadar belirgindi ki, dayanamıyordum.

"Ah, siktir," Whip yarım adım arkamdan seslendi. "Ne yapıyorsun Trig? Kadını bırak. Bu çok zalimce."

Trig, Whip'in elindeki silahı gördü ve Kara'yı o kadar sıkı tuttu ki, Kara yüzünü buruşturdu. "Yoksa ne? Sen ve diğer katil arkadaşların bana zarar mı vereceksiniz? Belki bacağıma ateş mi edeceksiniz? O bıçağınla beni kesecek misiniz?"

X parmaklarını kırdı. "Doc öyle isterse, yaparız."

Ama ben Trig'i onlardan daha iyi tanıyordum. Silahlar ve bıçaklar, onu istediğimizi yapmaya ikna etmenin yolu değildi. "O acı hissetmez."

Trig dramatik bir şekilde iç geçirdi ve başını salladı. "Yine başladın, tüm sırlarımı ifşa ediyorsun. Doktor-hasta gizliliği ne oldu? Ya da aile sadakati?"

"Cidden mi?" Torch, çakmağını çıkararak tek sinirli olduğunu gösteren tek işaretle sordu. "Hiç acı hissetmiyor mu? Onu şu anda ateşe verebilirim ve..."

"Hissetmez." Trig'in bakışları Torch'un çakmağına düştü. "Ama denemeyi tavsiye etmem." Kara'ya öfkeyle baktı. "Bu kız muhtemelen benim durumum kadar şanslı değil, değil mi?"

İpi daha da sıkı.

Kara onu şiddetle kavradı. "Hayır! Lütfen! Bir kızım var."

Korku ve panikle dolu sesi, içimi kesen bir bıçak gibiydi, her organımı parçalayıp kanatıyordu. Hâlâ nefes alabilirdi. Ama zar zor. Bir kez daha çekerse, hayatı için mücadele etmek zorunda kalacaktı.

"Kızını umursadığımı mı sanıyorsun?" Trig öfkeyle bağırды. "Şüphesiz, yetişmekte olan başka bir küçük sürük. Onsuz dünya daha iyi bir yer olacak. Hepiniz aynısınız."

Kardeşimin elinde sevdiğim birini daha kaybetmeyecektim. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Ama onu tanıyordum. Ve her şeyden çok, çarpık zihninin kedi fare oyununu sevdiğini biliyordum.

Kemerimin tokasını çözdüm. O sabah işe giderken giydiğim takım elbisenin pantolonunun halkalarından çıkardım.

"Uh, çıplak kalmak için tuhaf bir zaman, Doktor," diye fısıldadı X. "Benimki daha büyük, garanti ederim."

Onu görmezden gelerek kemeri boynuma geçirdim. Uçunu tokaya geçirdim. Sonra Whip'e döndüm. "Çek."

Whip'in yüzü bembeyaz oldu. "Ne?"

"Duydun beni. Lanet kemeri çek."

"Grayson, hayır!" Kara, Trig'in tutuşuna karşı direndi, bana ulaşmaya çalıştı ama Trig'in koluna uyguladığı acı veren tutuşuna karşı başarısız oldu.

Trigger'ın gözleri karardı, benimkilere odaklandı. "Aptal olma."

X yüzünü buruşturdu. "Ama Doktor, Whip o kemeri sıkarsa, sen..."

"Boğulur muyum?" diye sordum. "Acı çekerek boğulur muyum? Evet, boğulurum. Ama bak, Trigger'ın sana söylemediği şey, fiziksel acı hissetmese de duygusal acı hissettiği."

Trigger'ın ağzı sinirli bir çizgiye dönüştü. "Boğulmanın bana acı gibi bir şey hissettireceğini düşünüyorsan, kendini çok fazla abartıyorsun."

Kara'ya başımı salladım. "Onu bırak, o zaman bu teoriyi test etmek zorunda kalmayız."

Trigger'ın üst dudağı kıvrıldı. "Onu bırakacağım ve sen ve adamların, buraya gelme amacımı söylemeden beni öldüreceksiniz."

İçimde cinai bir öfke yükseldi ve hissettiğim diğer tüm duyguların yerini aldı. Kaslarımı sardı, mücadele etti.

serbest bırakıldı. Kendimi ona atmak istedim. Onun ona yaptığı gibi ona zarar vermek istedim. Benim için önemli olan her şeyi benden aldığı için onu cezalandırmak istedim. "Söylediklerin umurumda mı sanıyorsun, Trig?" diye bağırdım. "Sen bencil, narsist bir psikopatsın! Hayatımdaki tek güzel şeyi benden aldığın için uydurduğun zavallı bahanelerin umurumda mı sanıyorsun? Ve şimdi yine aynısını yapıyorsun. Onu tanımaya fırsatım bile olmadan, şimdi onu benden alıyorsun."

"Yaptığım her şey senin için." Trigger bana sert bir bakış attı. "Sen bunu görmüyorsun, ama öyle."

Oh, bu çok komikti. Çocukken bu doğru olabilirdi. Plajda, üvey babamız beni boğmaya çalıştığı gün, o acımasızca dövülmüştü. Benden daha büyük ve iri olan Trig, yine de yetişkin bir erkeğe karşı koyamıyordu, ama saldırganın üzerine atlayarak bana sudan çıkıp onun öfkeli tavırlarından uzaklaşmam için yeterli zaman kazandırmıştı. Eve döndüğümüzde dayak yiyen Trigger'dı ve sonra günlerce kafeste kalarak koruyucu ailemizin disiplinini sorguladığı için dersini almıştı.

Ama kardeşini seven o çocuk artık içinde yoktu. Trig karımı öldürdüğü gün ortadan kaybolmuştu. Açıkçası, hiçbir şey değişmemişti. Kadınlara olan kör nefretleri, Annette ve kız kardeşini öldürdüğü günkü kadar şiddetliydi.

"Onu bırak gitsin," diye yalvardım. "O yanlış bir şey yapmadı."

Trig başını salladı. "Senden emir almam, küçük kardeş."

Kemerin boynuma daha sıkı sarılmasını sağladım, derinin boğazımı sıktığında yanma hissini hissettim. Kemerin ucunu Whip'in eline ittim. "Yap şunu."

Trig karanlık bir şekilde güldü. "O bunu yapmayacak. Sen masumsun. Whip iyi insanları asla öldüremez."

Whip, Trig'in kibirine gözlerini kısarak, ölümcül soğuk bir sesle, hiçbir duygu belirtisi göstermeden konuştu. Öldürdüğü erkek ve kadınların cesetlerini gömdüğünde nasıl bir halde olduğunu tahmin edebiliyordum. "Uzun zamandır yoktun, Trig. Sandığının yarısı kadar bile bilmiyorsun." Kemerini daha da sıktı.

Kemer, cildime rahatsız edici bir şekilde bastırıyordu. Yutkunmamı zorlaştırıyordu. İçimde korku yükseldi, ama kardeşimle göz göze bakarak, Kara da aynı pozisyondayken

Kara tam olarak aynı durumda olduğunda geri adım atmayı reddettiğim gibi.

Onu bırakacaktı. Ya da benim ölümüne seyirci kalacaktı.

Onun bana verdiği acıyı ona verebileceğim tek yol buydu.

Trig, Whip'e baktı. "Bir zamanlar bana sadıktın. Sana yardım ettim."

Whip omuz silkti. "Sen bizi terk ettin. Doc ise terk etmedi."

"Onu öldürmeyeceksin."

Trig'in alaycı sözlerinde en ufak bir endişe vardı. Yıllardır onun terapisti olmadıkça

belki yıllardır onun terapisti olsan fark edebileceğin bir endişe.

Ya da kardeşiyse.

Ona sert bir bakış attım. "Eğer ben söylersem yapar. Beni bu kadar çok mu önemsiyorsun? Kanıtla. Kara'yı serbest bıraktığın anda Whip kemeri bırakabilir."

Trig bana sert bir bakış attı, dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Whip, kışını dirseğinden ayıramayan bir aptal."

Derin bir nefes aldım ve Whip'e çok hafifçe başımı salladım.

Bana geri çekilme şansı vermedi.

Kemerini sertçe çekti. Nefesimi kesti. Kara çığlık attı. "Hayır, lütfen! Dur! Grayson!"

Trigger, kaçmaya çalışan kadının kolunu daha da sıkı kavradı. Ama kadının kaçma şansı yoktu. Trigger devasa bir adamdı. Tanıdığım en iri adamlardan biriydi, Rebel'in ortağı Fang gibi, en az 1,95 metre boyunda ve 120 kilo ağırlığında, kaslı bir adamdı.

Trigger ağırlığını bir tarafa kaydırıp ve omzumun üzerinden Whip'e baktı. "Bunu gerçekten yapacak mıyız? Sen ve Gray'in arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Onun masum olduğunu biliyorsun. Ahlakın ne oldu? Sen hep 'dünyada yeterince kötü insan varken masum insanları öldürme' diyen adamdın."

Whip tutuşunu gevşetmedi. Aksine, kemerin kaymasını önlemek için ayaklarını daha da sertçe yere bastırdı. "Biz arkadaşız. Ama onu öldüren ben değilim, değil mi? Nefes alamaması için kemeri sıkın ben olabilirim, ama onu öldüren sensin. Kadını bırak, ben de bırakayım."

Kemer boynumu o kadar acı verici bir şekilde sıkıyordu ki, tırnaklarım kanayana kadar onu parçalamak istedim. Ama çırpınmadım. Çırpınmadım.

Whip'in boğazımı sıkmasına karşı mücadele ettim, vücudumu saran paniğe ve içgüdülerimin hayatımı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmamı söyleyen sesine boyun eğmeyi reddettim. Orada durup başka bir adamın beni öldürmesine izin vermek için tıp fakültesinde öğrendiğim tüm sakinleşme tekniklerini kullanmam gerekti. Kardeşime, her saniyesi bir ömür gibi geçen ölümcül bir cesaret oyununda bakışlarımı diktim.

Kara'nın korku dolu bakışları, askerler gibi arkamda duran adamların üzerinde dolaşıyordu. "Yardım edin!" diye bağırdı onlara. "Neden bir şey yapmıyorsunuz? O ölüyor!"

Pencerenin yansımasında yüzüm neredeyse bembeyaz olana kadar soldu, dudaklarım mavimsi bir renk aldı. Gözlerimin köşelerinde siyah noktalar dans ederken, ciğerlerim onlara veremediğim havayı çığlık çığlığa istiyordu.

Kara'nın paniği çaresizliğe dönüştü. "O benim için ölmeyecek!" Boynundaki kordonu yakaladı ve sertçe çekti.

Sıkılaştırdı. Gözleri şişene kadar boğazını sıkıca sıkı.

Kafamı şiddetle salladım ve ona saldırmaya çalıştım, ama kaslarım sanki uykuya dalmış gibiydi. Whip beni boynumdan tutuyordu, vücut ağırlığımı boğazıma daha fazla baskı uyguluyordu.

İkimiz de ölecektik. Ve kardeşim orada durup bunun olmasına izin verecekti. Gözlerimin önünde bir ömür boyu biriken anılar geçip gitti, çoğunda Trig ve benim genç hallerimiz vardı, o zamanlar onun yasal adı Kingsley idi.

On yıldır ona öyle dememiştim. Gözlerim onun gözleriyle buluştu.

Gözlerinde bir şey parladı. Çocukken beni her kurtardığında gördüğüm bir şeydi.

Trigger yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. "Tanrı aşkına. Tamam. Kızı al. Zaten buraya onun için gelmedim. Sadece eğleniyordum. Hepiniz biraz rahatlamalısınız." Kara'nın boynundaki ipi gevşetip onu dikkatsizce itti ve bana doğru itti.

Whip de aynı anda beni bıraktı, kemerini tutan elini belindeki silaha kaydırıp ve Trigger'ın alınına doğrulttu.

Kara ve ben yere çöktük, boyunlarımızdaki ilmekler gevşemişti, ikimiz de kaybettiğimiz nefesleri yerine koymak için derin nefesler aldık.

Kara birkaç saniye içinde kendine geldi, ama ben gelemedim. Ondan çok daha uzun süre oksijensiz kalmıştım.

Öksürdüm ve boğulur gibi oldum, acı içinde inledim. Boğazımdan kemeri çektim, silahlarını çekmiş, onu çevreleyen, onun deyimiyle "cinayet timi"nden hiç rahatsız görünmeyen Trigger'a baktım.

Kara onları görmezden geldi, parmak uçlarını boynuma koydu ve zarar görmüş cildin üzerinde dans etti. "Aman Tanrım. Grayson, boynun."

Güzel bir şey olmadığına emindim. Ama dudaklarım karıncalandı, kan tekrar dudaklarıma akmaya başladı ve göğsüm acı verici bir şekilde kabardı, çok uzun süre oksijensiz kaldıktan sonra nihayet tekrar hava ile doldu. Kafam kamyon çarpmış gibi ağrıyordu.

Kara kollarımı ovuşturdu. "Ne yapmam gerektiğini söyle," diye yalvardı. "Ne yapabilirim? 911'i aramalı mıyım?"

"Hayır!" diye bağırdılar hep birlikte.

Kara, sanki onların orada olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırıştıtarak onlara baktı.

O kadar özveriliydi ki, bana o kadar odaklanmıştı ki, içinde bulunduğu tehlikeyi bile görmüyordu.

Zayıf bir şekilde onu kollarıma aldım ve gülümsemeye çalıştım. "Beni öpebilirsin."

Tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı, rahatlamış bir şekilde yarı yarıya üzerime düştü. Öpücük yumuşak ya da nazik değildi. Sert ve çaresizdi, elleriyle gömleğimi tutarak beni kendine çekti, kollarımda titreyerek bana sıkıca sarıldı. "Öldüğünü sandım," diye fısıldadı.

Onu öptüm, etrafımızdaki tehlikeyi görmezden geldim çünkü birkaç dakika önce bunu bir daha asla yapamayacağımı düşünmüştüm. Oksijen eksikliğinin beynimde yarattığı sisin içinden bir düşünce belirene kadar onu öptüm. Bu kadının benim için önemli olmadığını iddia ederek bir saniye daha boşa harcamayacaktım. Oysa o benim için çok önemliydi.

"Ah!" diye bağırdı X. "Gray'in bir kız arkadaşı var!"

Onun öyle olup olmadığını bilmiyordum. Ama o anda, öyle olmasını istediğimi biliyordum.

Gözleri yüzümde dolaştı ve gözleri yaşardı. "Benim için az kalsın ölüyordun."

"Buna değerdı."

Adrenalin etkisi geçince, ne kadar korktuğunu gösteren küçük titremelerle eridi.

Bundan nefret ettim. Onu tekrar kendime çekip başının üstüne şefkatle öptüm, saçlarına özür dilediğimi ve bir daha asla yapmayacağımı mırıldandım.

Onun için yüz kez ölmeye razı olsam da. Çünkü ona aptalca aşkıttım.

Arkamda Trigger inledi. "Tanrım, birkaç yıl yokum ve sen bu hale mi geldin? Annette'e karşı hiç bu kadar duygusal davranmazdın."

Karımla nasıl olduğumdan bahsedilince gözlerimi kırpıttım. Onun adı üzerime bir kova soğuk su dökülmüş gibi geldi.

O haklıydı. Annette, Kara'ya benziyor olabilir, ama diğer her açıdan farklıydı. Kara gibi sıcak ve tatlı değildi. Annette, halka açık yerlerde sevgi gösterilerini sevmezdi, bu yüzden hiç öpüşmedik veya sarılmadık. Evde bile. Ona aşık olmuştum çünkü ondan etkilenmişim ve seks hayatımız iyiydi, ama birbirimize karşı hiç sevgi göstermedik. İkimiz de bunun için çok meşguldük. Ben diplomamı almak ve hastanede uzun saatler çalışmakla meşguldüm. O ve kız kardeşi işlerini yürütmekle ve sık sık seyahatlerle meşguldüler.

Onun hırsını, parasını ve vücudunun kıvrımlarını seviyordum.

Ama o Kara'ya hiç benzemiyordu. Kara'nın yumuşaklığı onda yoktu. Onun tatlılığı. Annette bencil biriydi.

Ben de öyleydim, bu yüzden işe yaramıştı.

Ama artık o adam değildim. Saint View'da yaptığım iş, her hafta o klinikte gönüllü olarak çalışmak ve insanların ne kadar acı çektiğini görmek, bana olayları farklı bir perspektiften görmemi sağlamıştı.

Şimdi duygusal olsaydım, bu iyi bir şeydi. Kardeşimin düşündüğü gibi bir hakaret değildi.

Ama bu, onu öylece bırakabileceğim anlamına gelmiyordu. Kara'yı bana geri vermiş olabilir, ama yine de bir ömür önce, ilk kurbanını öldürdüğü ve bundan hoşlandığını fark ettiği, koruyucu ailede kaldığımız dönemde koyduğumuz tek kuralı çiğnemişti.

O gün ikimiz bir söz vermiştik ve yıllar içinde grubumuza katılan her üye de bu söze yemin etmişti. Kimse ömür boyu hapis yatmak istemiyordu. Ya da bir kuruma kapatılmak. Bu yüzden, içimizden biri kontrolden çıkarsa, diğerleri onu ortadan kaldıracaklarına yemin etmiştik.

Trig masum insanları öldürmüştü. Karımı. Kardeşini. Alice'i. Üçü de boğularak öldürülmüştü, ki bu Trig'in her zaman tercih ettiği silahtı. Her yerde onun adı yazıyordu.

Bana başka seçenek bırakmamıştı. "Whip, bir silaha ihtiyacım var."

Yaralı boğazımdan çıkan kelimeler canımı yakıyordu. Sesim boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı, ama sessiz kalamazdım. Yıllardır sessiz kalmıştım, karımın katilinin gözlerine bakıp benden neyi aldığını tam olarak söyleme fırsatını hiç bulamamıştım. Arkadaşlarıma bile onun yaptıklarını anlatmamıştım. Her ayrıntıyı kendime saklamıştım, çünkü onu yok etmenin benim görevim olduğunu biliyordum.

Ayağa kalktığımda Trigger gözlerini devirdi ve Whip silahını elime verdi, susturucu zaten namluya takılıydı, bu beklenmedik bir şeydi ama Whip'in kim olduğunu düşünürsek, muhtemelen olmamalıydı.

Soğukkanlı bir katil. Bu odadaki tüm adamlar öyleydi. Ve ben sadece yardım etmek isteyen bir aptaldım.

Bunun bana geri tepebileceğini hep biliyordum. Silahı kaldırıp Trig'e doğrulttum.

O pencereye yaslandı, sanki kafasının etrafında sinek vızıldıyormuş gibi rahatsız görünüyordu. "Vay, ne dramatik. O şeyin tetiğinin nerede olduğunu biliyor musun, Gray?"

"Neden Alice?" Kara'nın bu işin bitmesi için bir sonuca ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Trig başını bir yana eğdi. "Kim?"

Kara'nın sesi arkamda titriyordu. Trig'in görüşünü tamamen engellemek için hafifçe yana kaydı. "Kız kardeşim. Şehrin bir gece kulübünün dışındaki bir sokakta öldürüldü."

boğazına kolye gibi dolanan kordonu parmağıyla hafifçe vurdu. "Tıpkı bunun gibi bir kordon boynuna dolanmış ve onu boğarak öldürmüş."

Trig omuz silkti. "O ben değildim. Bu ip, buradan Teksas'a kadar her nalburdan satılıyor."

"Saçmalık!" diye bağırdım, boğazımdaki ağrıdan yine yüzümü buruşturarak, ama içimi kaplayan öfke o kadar yoğun ve güçlüydü ki, görmezden gelinemezdi. "Annette ve Portia'yı da aynı şekilde öldürdün. Tüm kurbanlarını öldürdüğün şekilde."

Trig kalın göğsünü kollarını kavuşturdu. "Annette ve Portia için tüm sorumluluğu üstleniyorum. O sürtükler ölmeyi hak ettiler. Ve günahlarımı itiraf ederken, iki tane daha vardı, buraya döndüğümde yakaladığım ikizler. Karının tanıdıkları. Onları ormanda hayvanlara yem olarak bıraktım çünkü gömülmeyi hak etmiyorlardı."

Whip içinden küfretti. "Biri kıvrımlı bir esmer miydi? Ormanda boğulmuş mu?"

Trigger başını salladı. "Birkaç gün sonra kız kardeşini de yakaladım." Whip bunu düşündü. "Muhtemelen bulduğum kadın."

İkiz kardeşi, morgdaki bağlantımın bana mesaj attığı kadın olmalıydı.

Trigger başını bir yana eğdi. "Ama ikisinin de adı Alice değildi. Ve ben bir sokakta hiçbir kadını öldürmedim. Ve şehrin ortasındaki bir gece kulübünün dışında mı? İğrenç. Hayır. Orada lanet olası fareler var. Fareler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Şehri nefret ediyorum."

Gözlerimi kırptım, bakıcı ailemizin bizi kirli bodrumlarında kafeslerde tuttuğu gecelerde üzerimizde dolaşan fareleri hatırladım. Trig'in bir gece bağlanıp farelerin ısırmasına terk edildikten sonra, onları kovamadığı için çılgılık atarak uyandığını hatırladım.

Onu bu hale getiren korkunç istismarı hatırlayarak parmaklarım titredi.

Ve beni... buna. Kendi kardeşini soğukkanlılıkla öldürmek zorunda kalan bir adama.

Eğer üvey ailemi tekrar öldürebilseydim, yapardım. Ama Trig bunu çoktan halletmişti.

"Gray," dedi yumuşak ve dürüst bir sesle. "Yemin ederim, bu Alice denen kadını ben öldürmedim. Karını öldürdüğünü itiraf etmişken, neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

"

Parmaklarım titriyordu ve silahı daha sıkı sıkıyordum.

Trig gözünü bile kırpmadı. "Kendini daha iyi hissedeceksen beni öldür. Ama ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. "Sana bir söz verdim."

Trig yavaşça başını salladı. "Masum birini öldürürsem beni öldüreceğine söz verdin."

"Sen kabul ettin. Hayır, kabul bile etmedin!" İçimde öfke yükseldi, kanımda kaynadı ve kaslarımı acı verici bir şekilde gerdi. İleri adım attım, aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bana yemin ettirdin, Trig! Bunu sen istedin! Sonra da benim nasıl hissedeceğimi umursamadan onları öldürdün, benim için her zaman yanımda olan tek kişinin beynine kurşun sıkmak zorunda kalacağımı bilerek."

O başını salladı. "Hâlâ öyle istiyorum."

"O zaman neden?" Sesim alçak, mutsuz bir tona düştü. "Neden Annette? Hayatımda başka biri olduğu için kıskandın mı?"

Trig başını salladı. "Senin adına mutluydum."

"Ve sen bunu çok dikkatsizce elinden kaçırdın."

Whip içini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Diğerleri sessizce izliyordu, X hayatında ilk kez hareketsizdi.

Trig'in gözleri karardı. "Onu sevmiyordun."

"Sevdim." Ama bu sözleri söylerken bile, artık onlara inandığımdan emin değildim.

Kara'nın parmakları boş elime dolandı, sessiz bir destek olarak.

Ona baktım ve sadece o yanımdayken hissettiğim bir sıcaklık içimi doldurdu.

Annette'e karşı hiç böyle hissetmemiştim. Onun bedenini istemiştim. Onunla sözlü atışmalardan zevk almıştım. İçmekten. Partilerden.

Kara'ya yaptığım gibi ona bakmak ya da onu korumak hiç istememiştim. Bütün gece onu kucaklayıp, onun hakkında sevdiğim her şeyi saymak istememiştim. Annette ve ben, insanların bunu beklediğini söylediği için evlenmiştik. Sonsuza kadar birlikte olmak için duyduğumuz ölümsüz bir arzu yüzünden değil.

Onun ölümüne duyduğum öfkeyi bir kenara bırakıp, sahip olduklarımızı gerçekten incelediğimde, çok da fazla bir şey olmadığını gördüm.

Kara yanımdayken hissettiğim duygularla karşılaştırıldığında çok azdı. İçimde bir iç savaş kopuyordu.

Trig gözlerini kısarak, "Onu sevmediğini nereden bildiğimi bilmek ister misin? Çünkü onu tanıyıyordun bile, Gray. O ve o kaltak kız kardeşi ile arkadaşları 'çalışıyorlar' derken ne yaptıklarını biliyor musun? Bilmediğini biliyorum çünkü senin kanayan kalbini biliyorum ve onun gerçekte kim olduğunu bilseydin onu asla sevmezdin."

Başım dönüyordu. Bunun oksijen eksikliğinden mi, yoksa onun haklı olabileceğini ve son beş yıldır aşk yerine öfkeye tutunduğumu fark etmemden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Kadın ticareti yapıyorlardı. Aslında, onların yarısını kadın olarak bile nitelendiremem, çünkü çoğu o kadar gençti ki, onlara kız denmesi gerekirdi."

Ben sertçe geri çekildim. "Ne? Bu saçmalık. Annette asla böyle bir şey yapmaz."

Ama kafamda parçalar bir araya geldi. Gününü hiç anlatmaması, konuşmayı hep benimkine yönlendirmesi. O ve kız kardeşinin düzenli olarak iş seyahatleri için şehir dışına çıkması. Tüm zamanını "ofiste" geçirmesi, ama ben onun nerede olduğunu bile bilmemem.

Bana işlerinin "mal ithalatı ve ihracatı" olduğunu söylediği. Ve ben kendime o kadar dalmıştım ki, bunun ne anlama geldiğini sorgulamamış, hatta umursamamıştım. Sadece bize sağladığı para ve yaşam tarzının tadını çıkarmıştım.

Omurgamdan bir korku dalgası geçti. "Bu doğru değil." En azından, doğru olmasını istemiordum.

Trig cebinden bir flash bellek çıkardı. "Bana inanmayacağını biliyordum. Sana her zaman güvendim, ama bunun karşılıklı olmadığını biliyordum. Bu yüzden makbuzları getirdim. Dördünü de neden öldürdüğümü anlamak için ihtiyacın olan tüm kanıtlar. Hiçbiri masum değildi." Düşük sesle küfretti. "Seni çok sevmiştim. Asla sırf eğlence için ya da kıskançlıktan karını incitmezdim. Ama beni ne kadar az önemseydiğini bilmek iyi oldu."

Küçük elektronik dikdörtgeni bana fırlattı ve ben onu kolayca yakaladım.

Mesele şu ki, ona inanıyordum. Sadece inanmak istemiyordum. Onun bir yalancı olmasını o kadar çok istiyordum ki, bunun mümkün olmadığını bilmeme rağmen. En azından bana karşı.

"Neden ortadan kayboldun? Çok uzun zamandır yoktun."

Ağzını sıkıca kapattı. "Hiç niyetim yoktu. İnan bana, Annette ve Portia'yı öldürdükten sonra, aklımdaki tek şey onların birlikte çalıştığı ikizlere ve ekibinin geri kalanına ulaşmaktı. Sadece sen sakinleşip beni görür görmez vurmadan dinleyebilmen için yeterince uzak durmak istedim. Güneydeyken haneye tecavüz suçlamasıyla polisler tarafından yakalandım. Son beş yılımı orada hapiste geçirdim."

Ona şaşkın şaşkın baktım, sonra Whip ve diğerlerine göz attım. "Biliyor muydunuz?"

Hepsi başlarını salladılar.

Whip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yerel olsaydı, kontrol ettiğimiz tahliye listelerinde adı geçecekti. Ama eyalet dışındaysa..." Trig'e baktı. "Cidden mi? Beş yıl mı?"

Onlar gibi adamlar için beş yıl ömür boyu hapis cezası demekti. Ölümünden daha kötüydü. Dayaklar. Tecavüz. Tecrit. Hepsi geçmişte hapis yatmıştı. Hepsi bir daha asla yapmamaya karar vermişti.

Suçluluk duygusu beni boğdu. Kafamın üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi.

Bilmeden kardeşimi yıllarca hapishane hücrelerinde çürümeye terk etmişim. Yakalanabileceğini hiç düşünmemiştim. O her zaman dokunulmaz görünüyordu.

Kendi kafamın içinde o kadar çok kaybolmuştum ki, karımın burnumun dibinde yaptıklarını göremedim.

Bir zamanlar ne kadar bencil olduğumu düşündüğümde, gerçeğin çok uzağındaydım.

"Ne olursa olsun," dedi Trig, ses tonu muhtemelen hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Onun ölmesine üzülüyorum, ama ölümünün sana acı vermesine üzülüyorum. Bunu istemedim."

Kardeşimin son beş yılını bir hücrede geçirmesini istemedim. Çocukluğunun yarısını bir kafeste geçirmişti. Kendi travma sonrası stres bozukluğundan kaynaklanan anılar kafamda çığlık atıyordu, ama ben son beş yıldır özgür bir adam olarak dolaşıyordum, Trig ise...

Onu acı çekmeye terk etmiştim, tıpkı koruyucu ailemizin aynı şekilde.

"Özür dilemesi gerekenin sen olduğunu sanmıyorum," diye boğuk bir sesle söyledim.

Gözlerimi kaldırıp onunla buluşturdum. "Bunu bilmediğim için çok üzgünüm."

Omuz silkti. Ama sonra bakışları karardı ve Kara'ya odaklandı. "Sadece aynı hatayı tekrar yapmanı istemiyorum." Başını salladı. "Sen eve dönmeden onu öldürmeliydim, ama geçen sefer bu benim için pek iyi sonuçlanmadı, değil mi? Ama şimdi haline bak, ona yapışmışsın sanki. Kız seçme konusunda çok başarılısın, Gray."

Onun ona bakışından hoşlanmadığım için sinirlendim. "O Annette'e hiç benzemiyor."

"Erkek arkadaşı Luca Guerra için çalışıyor. Tıpkı Annette gibi."

X alçak bir ısıklık çaldı. "Hikayede beklenmedik bir gelişme!"

Gözlerimi kırıştırdım ve Kara'ya baktım. "Bu doğru mu?"

Kara dudağını ısırıldı. "Luca, Hayden'ın iş ortağı. Şeytanla anlaşma yaptığını çok iyi biliyor ve bundan gurur duymuyor. Ama kadın ticareti yapmıyor." Trigger'a sert bir bakış attı. "Ben de yapmıyorum. Bizi açıkça izliyordun, bu yüzden bunun doğru olduğunu biliyorsun. Haksız mıyım?"

Trigger omzunu kaldırdı. "Seni öldürmedim, değil mi?"

Kara ona sert bir bakış attı. "Sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

Onun öfkelenmesi beni gülümsetti. Bu ona hiç yakışmıyordu, ama ben hoşlandım.

Trigger omuz silkiyordu. "Bu kız hoşuma gidebilir." Benim de hoşuma gidebilir.

HAWK

Ben hiç şarkı söyleyen bir adam olmadım. Araba sürerken radyoda çalan şarkılara eşlik bile etmedim. Sesim berbattı ve kimse onu duymak istemezdi.

Hayley Jade hariç.

Onun kapısında nöbet tutarken o lanet şarkıyı defalarca söyledim ve Chaos, ağzını açıp gerçekte kim olduğunu itiraf etmeye cesaret eden o pisliği halletti. Onu teselli etmek için yapabileceğim tek şey buydu.

Josiah ve onun saçmalıkları bu tür adamları çekiyordu. Güç ve mevki vaatleriyle cezbedilen, neredeyse hiç gizlemeye çalışmayan pedofiller ve tecavüzcüler. Dış dünyada asla bulamadıkları bir şey. Normal toplumda yaşayamayan, hasarlı adamlar. En alt tabakadan, dünyayı vaat eden bir yalancıyı takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıf adamlar.

Kaos'un tuvalette o pisliğe yaptığı her neyse, hak etmişti.

Çıktığında yüzünde kan lekesi yoktu, elleri de yıkanmıştı. İş pantolonu siyahtı ve kan izi görünmüyordu.

Ama düz beyaz tişörtü kırmızı lekelerle kaplıydı ve o da buna yüzünü buruşturdu.

Ayağa kalktım ve şarkıyı yarıda bıraktım. "O gömleği O gömleği çıkar. Polisler her an buraya gelebilir."

"Ne yapayım? Gömleksiz mi çıkayım?"

Yüzümü buruşturdum. Bu da dikkat çekmek için aynı derecede olasıydı.

Ceketimi çıkardım ve ona attım. "Bunu giy." Ceketini yakaladı ama sadece ona baktı.

"Ne?" diye sordum, sesimde sinirlenme belirmeye başlamıştı. "Bu senin kulüp ceketin."

Arkadaki Slayers logosu çok dikkat çekiciydi. Gözden kaçması imkansızdı. "Olmayan bir şey haline getirme. Kanı örtmek için bir şeye ihtiyacın var. Ceketim var. Giymene gerek yok."

"Madem bu kadar nazikçe sordun." Omuzlarını silkerken gözlerini devirdi.

Ceketin ona ne kadar yakıştığını fark etmemeye çok uğraştım. Ya da onu ceketle görünce hissettiklerimi.

O ceketin fermuarını çekerken, onun üzerimde yarattığı etkiyi fark etmemesi için arkanı döndüm.

"Tuvaletteki adam ölecek mi?" diye sordum. "Bir cesetle uğraşmak zorunda kalacak mıyız?"

"Hayır. Polisler yakında gelirse hayır. Ama bir daha asla sikini düzgün kullanamayacak."

"İyi. İspiyonlayacak mı?"

"Ona bıraktığım tek topu elinde tutmak istiyorsa, hayır."

Koridorun diğer ucundan gelen koşu ayak sesleri ikimizi de döndürdü ve Ice ile Ratchet'i kaybettikten sonra getirdiğimiz yeni aday olduğunu görünce üst dudağım kıvrıldı. Çocuğun adını hatırlayamıyordum. İşler zorlaştığında annesinin yanına kaçmayacağından emin olmak için yeterince uzun süre burada kalana kadar bunun bir anlamı yoktu.

Çoğu öyle yapıyordu. Bu hayatı istediklerini sanıyorlardı, ama sonra bunun sadece televizyonda gördükleri, abartılmış bir versiyonu olduğunu ve aslında çoğu zaman o kadar da harika bir şey olmadığını anlıyorlardı.

Akıllı olanlar ayrıldı.

Ben ve Ice gibi aptallar kaldı ve bu hayatın bizi mutsuz etmesine izin verdi.

Bu düşünce tuhaftı. Buradan ayrılmayı ilk kez düşünmüyordum. Ama belki de bu hayatı artık ne kadar istemediğimi ilk kez düşünüyordum.

Chaos'un hayatını nasıl değiştirdiğini görmek bununla bir ilgisi olabilir.

"Neredeydin lan?" diye Ice'a bağırdım. "Kapıda olman gerekiyordu!"

Ayaklarına bakarak, "Biliyorum. Colin buraya gelirken motosikleti bozuldu. Ona yardım etmeye gittim," dedi.

"Colin mi? Colin de kim lan?"

Chaos gözlerini devirdi ve diğer adayı işaret etti. "İki haftadır kulüp evinde kalıyor."

Hay sıçayım. "Cidden mi? İki haftadır kulübesin ve hala Colin adını mı kullanıyorsun?" Bu çok utanç vericiydi. "Artık bir yol adı al. Bu kadar ezik olmayı bırak."

Ama bu konunun özü değildi. Ice'ın nereye gittiği umurumda bile değildi. Tek umursadığım şey, ona basit bir görevi bile yapması için güvenemememdi.

Ve bu yüzden hala lanet olası bir adaydı. Elbette herkes onu seviyordu. Onu kabul etmeyi reddettiğim için herkes bana zorluk çıkarıyordu.

Ama birini sevmek, onun kulüp için doğru kişi olduğu anlamına gelmezdi. Bu iki aptalın da doğru kişi olduğunu sanmıyordum. Riot'un yaptığı hatayı tekrarlamak istemiyordum, adayları kendilerini gerçekten kanıtlamadan kulübe kabul etmek gibi.

Riot'un başına ne geldiğine bakın. Bir tarikatla ittifak kurdu ve elinde ölü üyeler kaldı.

Ice, hakkını vermek gerekirse, işleri batırdığını çok iyi biliyordu. Ayrıca bana özür dilememesi gerektiğini de bilecek kadar akıllıydı, çünkü özür dilemek istemediğimi çok iyi biliyordu. Bunun yerine, bilgi verdi.

"Polisler bir grup adamı gözaltına aldı. Yan girişten girmek zorunda kaldık. Orayı kontrol edecek kadar adamları yok. Hayley Jade'i o yoldan çıkarabiliriz. Sanırım."

Ona sert bir bakış attım. "Sence mi? Yoksa biliyor musun? Bugün çocuğumu bir kez tehlikeye attın, bu yüzden bana güven, bu hatayı bir daha yapmak istemezsin."

"Çocuğum" kelimesinin dilimden bu kadar kolay çıkmaya başlaması garipti.

Ice başını salladı. "Durum net."

"O zaman buradan gidelim. Minibüsü getir ve Chaos ve benimle yan çıkışta buluş."

Ice ve Colin, adı o kadar saçma sapan bir şeydi ki, düşünmeden gözlerimi devirmeden edemiyordum, koşarak uzaklaştılar, botları muşamba zeminde gürültüyle yankılanıyordu.

Chaos koridorun diğer ucuna doğru yürüdü, etrafın temiz olduğunu kontrol etti ve bana başını sallayınca, sınıfın kapısını tekrar tıklattım.

"Bayan Winters? Etraf temiz. Kapıyı açabilir misiniz?"

Bir an tereddüt ettikten sonra kilitler açıldı. Kapı kolu döndü ve kadının kocaman, korku dolu gözleri kapı aralığından dışarı baktı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Ama polisler seni almaya gelene kadar burada kal. Çocuklara dışarı çıkarken şapkalarını gözlerine çekmelerini söyle, tamam mı? Dışarısı biraz karışık." Boğazımı temizledim. "Ve kimse tuvalete girmesin. Birisi altına işerse umurumda değil. Kimse oraya girmesin, tamam mı?"

Titreyerek kabul etti. "Tamam."

"Hayley Jade'i almam lazım."

Dudaklarını ısırды, sonra başını salladı ve kapıyı daha fazla açtı.

Çocukların arasından Hayley Jade ayağa fırladı, odanın karşısına koştu ve bacaklarıma atladı.

Bir anda onu kollarımın arasına aldım, gözlerimi kapattım ve saçlarının tanıdık kokusunu içime çektim. Kokunun sinir sistemimi sakinleştirmesine izin verdim ve onu göğsüme sıkıca sarıldım. "Selam, ufaklık."

O da hiç direnmedi, beni aynı şekilde sıkıca kucakladı.

Ben ayrılmadan önce Bayan Winters kolumu tuttu. "Lütfen bunun okula gelmesini engellemesine izin vermeyin. Çok iyi gidiyordu."

Çocuğu balonlu naylonla sararak bir daha gözümün önünden ayırmamak istedim. Ama yapamayacağımı biliyordum. Onun burada olması gerekiyordu. Sorun okul değildi.

Sorun lanet olası Josiah'tı.

Öğretmene başımı salladım ve kapıyı kapatarak ona tekrar kilitlemesini hatırlattım.

Hayley Jade, bir adım arkamda duran Chaos'u fark etti ve ona doğru kollarını uzattı, parmaklarıyla bir şeyler işaret etti.

"Ne dedi?" Onu ona verdim ve elimi silahıma doğru geri çektim. Ice ve Colin'e hiç güvenmiyordum

ama biri bizim hadi be dostumuzu bulmadan buradan çıkmamız gerekiyordu.

Bayan Winters'ın polislere bir şey söylemeyeceğini hissediyordum. En azından öyle umuyordum. Ama şu anda bununla ilgilenemezdim.

Chaos, Hayley Jade'in başını arkadan kucaklayarak ona sıkıca sarıldı ve yanımda koşmaya devam etti. Hayley Jade başını onun omzuna yasladı, ağlamaktan kızarmış büyük siyah gözleriyle beni sessizce izledi. "Korkmuş olduğunu söyledi."

Bu adamların okuluna gelip onun sevdiği bir şeyi lekelemelerinden nefret ediyordum.

"Seni buraya geri getireceğiz," diye söz verdim ona. "Arkadaşlarının ve öğretmeninin yanına. Güvenli olduğu anda."

Hiçbir şey imzalamadı ve ben içimden Josiah'ı lanetledim.

Yakında tekrar konuşmaya başlayabileceğini umuyordum. Her gece Chaos ve Kara ile işaret dilini öğrenmeyi ve sonra bana öğretmeyi çok seviyordu. Bu büyük bir geri adım gibi geldi.

Okulun yan girişinde, Slayer'ların minibüsü ön koltuklarda adaylarla bekliyordu. Chaos, Hayley Jade ile arka kapıya doğru kısa bir koşu yaparken onu korudum, sonra onları takip ederek içeri girdim ve arkamdaki sürgülü kapıyı çarptım.

Yumruğumu pencereye vurdum. "Sür, aday. Onları eve götür."

Onların güvende olduklarından emin olacaktım. Sonra Kara'nın peşine düşecektim. Nerede olduğunu hiç bilmiyordum ama onu bulacaktım, tüm şehri sokak sokak aramam gerekse bile.

Ceketimi giyen Chaos, Hayley Jade'i kucağına oturtmuş, parmaklarıyla onun yumuşak saçlarını okşuyordu.

Göğsümün içinde bir şey sıkıştı. Nefes alamayacak kadar şişti.

Bugün onu kaybedebilirdim.

Onu kaybedebilirdim.

Kara'nın hala dışarıda bir yerlerde olduğu gerçeğini düşünmek bu duyguyu daha da yoğunlaştırdı.

Silahı yanımdaki koltuğa bıraktım, dirseklerimi dizlerime dayadım, öne eğildim ve yetersiz gelen derin nefesler aldım.

Panik atak beni sertçe sardı, göğsümü bir mengene gibi sıkıştırdı, gücüyle beni boğdu.

Hayden'in eli başımın arkasına düştü, parmakları kısa, diken diken saçlarımı okşadı. Hiçbir şey söylemedi. Beni kucaklamaya çalışmadı. Hayley Jade'e yaptığı gibi beni de aynı şekilde teselli etti.

Başka biri deneseydi, onu lanet olası minibüsten dışarı atardım.

Ama o olduğu için, minibüs durduğu anda aramızdaki bağın da sona ereceğini bilerek, onun benim yıpranmış kenarlarımın bir kısmını yumuşatmasına izin verdim.

Küçük bir el saçlarımı okşadı ve ben başımı kaldırıp, kendimi tutmaya çalışarak ona baktım.

Hayley Jade bana gülümsedi ve parmaklarını yanağımdan aşağı doğru kaydırды.

"Seni seviyorum," dedim ona sessizce, bu kelimeleri söyleyeceğimi bilmeden, ağzımdan çıkmadan önce.

Hayley Jade parmaklarıyla işaretler yaptı. Hayden'a bakarak tercüme etmesini istedim. Aramızda işaret dilini en iyi bilen oydu.

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "O da seni sevdiğini söyledi."

Küçük kafasını kendime çekip tepesine öptüm. "Artık benim kızımsın, biliyorsun, değil mi?"

Daha fazla işaret yaptı.

Chaos, ben sormadan tercüme etti. "Sonsuza kadar dedi."

Bu lanet olası çocuk benim sonum olacaktı. Boğazıma bir yumru oturdu ve Chaos konuşamadığımı anladı, işaretini tekrarladı ki ben de onu taklit edebileyim.

Adını ondan almış olabilir ve onu benim kadar seviyor olabilir, ama o benim çocuğumdu. Ve onu benden almasına izin verirsem lanet olsun.

Duygularım beni ele geçirirken, yerleşkeye yaklaştık. Fang, ferforje kapının arkasından çıktı ve kapıyı bizim için açtı.

"Gördün mü, Ice?" diye sürücüye seslendim. "Kapıyı korumak böyle olur."

Ice, uygun bir şekilde utanmış görünüyordu ve bir kez başını salladı. Ve hak ettiği de buydu. Bugün Hayley Jade'in ölümüne neden olabilirdi. Benden biraz azar işitmesi en azından hak ettiği şeydi.

Tepeden aşağı, ağaçların arasında yer alan tesise doğru ilerledik. Grayson'ın arabası kulübün önünde duruyordu ve ben ona kaşlarımı çattım. "Gray burada ne arıyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Chaos beni takip etti ve Hayley Jade'in arkasında inmesine yardım etmek için döndü.

Kulüp binasının kapısı o kadar sert açıldı ki, tuğla duvara çarptı.

Kara kapıdan dışarı çıkıp bize doğru koştu. "Onu buldunuz mu? Nerede?"

Yine tökezleyip düştüğünde onu yakaladım, yüzünden gözyaşları akıyordu, yüzündeki korku ve burada ve yarasız olduğu için duyduğum rahatlama arasında kalbim parçalanıyordu.

Onu kollarımın arasına almak istedim. Bütün gece ona sarılmak istedim. Kendime onun iyi olduğunu tekrar tekrar hatırlatmak istedim.

Ama onun kızına daha çok ihtiyacı vardı.

Chaos kenara çekildi. "Hey. Sorun yok. O burada. Güvende."

Kara, kızına sanki inanmadığı bir serapmış gibi baktı. Sonra çakıl taşlı zemine diz çökerek Hayley Jade'in ayaklarının dibine diz çöktü ve küçük kızın beline kollarını doladı.

Kara, Hayley Jade'in karnına yaslanarak ağladı, kulağını göğsüne dayadı ve sanki kızının hala hayatta olduğunu kendine kanıtlamak için kalp atışlarını duymaya ihtiyaç duyuyormuş gibi dinledi.

Bu benim kalbimi parçaladı. Paramparça etti.

Chaos da aynı derecede yıkılmış görünüyordu, saklamaya çalıştığı titrek bir nefesle arkasını döndü.

"İyi misin?" diye sordu Kara, kızına bakmak için geri çekildi. Başından ayaklarına kadar kontrol etti ve sonra bana ve Hayden'a baktı. "O iyi mi?"

"Hiçbir çizik yok," diye mırıldandı Chaos.

Kara, Hayley Jade'i tekrar sıktı, vücudunu saran titreme ve korku yavaş yavaş yerini rahatlamaya bıraktı.

Hayley Jade, Kara'nın saçlarını okşadı, tıpkı o ve Chaos'un arabada bana yaptıkları gibi.

Kara'nın yanına çöktüm, sırtını yavaşça okşayarak onu rahatlatmaya çalıştım. "İçeri girelim."

Kara'nın Hayley Jade'i bırakması için birkaç dakika daha ikna etmek gerekti, ama sonunda ayağa kalktı ve onu içeriye götürdü.

Chaos ve ben de peşinden gittik.

Grayson kanepede oturmuş, başı geriye yaslanmış, gözleri kapalıydı. Boynunda kocaman kırmızı bir iz vardı ve ben durup ona bakakaldım. "Sana ne oldu lan?"

Kalabalık toplandığında o hastanede bile değildi.

Kişisel bir işi halletmek için daha önce ayrılmıştı.

Görünüşe göre, bu kişisel iş, kendini yarı boğulacak hale getirmektir. Boğazına bu tür bir zarar verebilecek başka bir yol bilmiyordum. Ne oluyor lan?

Gray bir gözünü açtı ama sadece başını salladı ve elini boğazına doğru sallayarak konuşmayacağını işaret etti.

Yeni izi görünce yüzümü buruşturdum. Birkaç saat içinde morarmış olacaktı. Tıbbi doyamayan beynimin bir kısmı meraklandı. Üzerine eğildim ve yarayı inceledim. "Konuşmak istememene hiç şaşırmadım. Bu çok iğrenç."

Kara endişeyle ona baktı, ama sonra Hayley Jade'e bakıp başını hafifçe salladı. "Uzun hikaye. Ama o iyi." Hayley Jade'in yatak odasının kapısında durdu ve bize baktı. "Teşekkürler. Hepinize."

Üçümüz de aynı anda başımızı salladık. Gray'in boğazı bu haldeyken yapabileceği tek şey muhtemelen buydu.

Ama Chaos benim söyleyeceğim sözleri söyledi. "Gerek yok." Parmaklarının arkasını Hayley Jade'in yüzünün yan tarafına sürttü. "Yorgun görünüyorsun."

Ağzını kibarca kapatarak esnemesini sakladı. Yüzünde endişe ve yorgunluk izleri vardı. "Bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Hem de defalarca."

Yaralanma belirtisi var mı diye onu dikkatle inceledim. Ona ve Grayson'a ne olduğunu bilmiyordum, ama görünüşe göre

daha kötü durumda olan kişi oydu. "şokun etkisi budur."

Hayley Jade odasına girdi ve gün ortası olmasına ve öğle uykusu için çok büyük olmasına rağmen, doğruca yatağına gidip içine girdi.

"Sanırım biraz onunla yatacağım," dedi Kara sessizce. "Biraz uyku hepimize iyi gelecek." Yanağımı avuçladı ve yumuşak dudaklarını ona bastırdı. "Savaş hikayelerini sonra paylaşıyoruz, tamam mı?"

Her ayrıntıyı bilmek ve kimi avlayacağını öğrenmek istesem de, gözlerindeki yorgunluğu görünce ve Hayley Jade'in iyi olduğundan emin olmak için onunla biraz yalnız kalması gerektiğini anlayınca başımı salladım.

Kara onunla birlikte yatağa uzandı ve onu kollarına aldı.

Birkaç dakika içinde ikisi de uykuya daldı.

Ve ben de sonraki birkaç saati bebek monitöründen onları izleyerek, iyi olduklarından emin olarak geçirecektim.

Grayson da biraz uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ona elimi uzattım ve onu kanepeden kaldırdım. "Hadi. Ne olduğuna bilmiyorum ama açıkça dinlenmen gerekiyor ve bu şeyin üzerinde uyumak çok zor."

"Benim odamı kullanabilir," dedi Chaos.

Grayson, sanki kendi başına hareket edebilecekmiş gibi bize sessizce ölümcül bakışlar atsa da, ikimiz ona yardım ettik.

Onu görmezden geldim, o bana gözlerini devirirken ben de ayrılmadan önce hayati fonksiyonlarını kontrol ettim, ama boğazının şişip kapanması gibi bir şeyden endişelenirsem hiç dinlenemeyeceğimi biliyordum.

Muayenemi bitirdiğimde, o dönüp uykuya dalmıştı.

Chaos kapının diğer tarafında uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Berbat görünüyor."

Başımı salladım. "Sen de öyle. Benim odamdaki duşu kullanabilirsin." Ona doğru yöneldim, Chaos'un sikini hızlıca emdiğim yeri geçtim, sonra da bana oral seks yaptığı yatağı geçtim. Yüzüm

bu anı hatırlayarak kızardı, ben de banyo dolabını karıştırarak onun kullanması için temiz bir havlu arıyordum.

Ayağa kalktığımda, ikimiz de o küçük alanda yüz yüze geldik.

O hala benim lanet ceketimi giyiyordu ve içinde çok iyi görünüyordu.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Sikimin canlanmasına engel olamıyordum.

Aramızda bir kıvılcım çaktı. İnkâr edemediğim o lanet çekim. Defalarca gömmeye çalıştığım, ama sürekli geri gelen, aramıza girmeye çalışan, kendini belli etmeye kararlı olan çekim.

Bakışları yüzümde dolaştı, nefesi biraz fazla hızlıydı, sanki vücudu saatlerdir ikimizin de içinde dolaşan adrenalin kalıntılarına hala tepki veriyormuş gibi.

Kara, Hayley, Jade ve Grayson, adrenalin yüksekliğinden sarsıcı ve yorucu bir çöküşle aşağı inmişlerdi.

Benimki ise beni çaresizce çılgına çevirdi. Kontrolümü kaybetmiş gibi hissetmemek için birinin bana dokunmasına lanet olasıca ihtiyaç duydum.

Hayden'in yüzündeki ifade, onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyordu.

Artık penisi olmayan o pisliğin eşcinsel hakaretleri kafamda yankılanıyordu, ama yine de kendimi ceketimin fermuarını parmaklayıp Chaos'un vücuduna doğru çekirken buldum.

Onun bakışları cildimi yakarken, ben onu omuzlarından itip banyo zemini üzerine düşürdüm.

Kanla ıslanmış tişört, içimde yükselen arzuyu, adrenalinle karışan ihtiyacı ve ona dokunma isteğiyle beni tüketen düşüncüyü bastırmaya yetmedi. Başka birine dokunarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bu lanet günün hiç yaşanmamış olduğunu unutmak. Kara ve Hayley Jade'in tehlikede olduğunu unutmak. Josiah'ın varlığını bile unutmak.

Gömleğini yumrukladım, kurumuş kan kumaşı çıtırdatıyordu ama umurumda değildi. Gömleği başından çektim, göğsünü çıplak bıraktım.

Ne hissettiğimi sorgulamadım. Vücudumun istediği şeyi yapmama izin verirsem bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedim.

Umurumda değildi.

Sadece onu

istiyordum.

Başımı eğdim, dudaklarımı boğazının köprücük kemiğiyle birleştirdiğim çukura bastırdım. Parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirdim, kaslarının çıkıntılarını ve dövmelelerinin kıvrımlarını takip ettim, ta ki pantolonunun düğmesine ulaşana kadar.

Sadece bir saniye durakladım ve o da üzerime çullandı, başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı.

Beni sertçe öptü, dokunuşu yakıcı, sert, tam da ihtiyacım olan şeydi. Şu anda yumuşak ya da şefkatli davranamazdım. Kalbim bugün bir kez daha parçalanmıştı, iyileşmesi için zamana ihtiyacım vardı, böylece o kadar acı verici hissetmeyecekti. Lanet olasıca savunmasız.

Ben de aynı şiddetle onu öptüm, ellerimi saçlarına attım, ensesindeki kravattı çözdüm, böylece saçları omuzlarına döküldü.

Parmakları pantolonuna uzandı, düğmeyi açtı, fermuarı indirdi.

Duşa uzandım, kolu yukarı doğru çevirerek suyu açtım. Ayakkabılarımızı çıkardık, o benim kot pantolonumun fermuarını açarken ben de onun pantolonunu aşağı çektim.

Onun boxer şortundan penisini çıkardım, hızlıca okşadım ve o da aynısını benimkine yaptığında inledim. Serbest elimle tişörtümü çıkardım, başımdan geçirmek için onu öpmeyi bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ama sonra dudakları geri döndü, ağızımdan boynuma doğru inerek, beni oraya doğru emip öpüp ısıtırken beni duşa doğru geriye doğru yürüdü.

Çok sıcak suya tısladım ve o musluğu sağa çevirdi.

Su buz gibi soğuduğunda ikimiz de küfrettik, ikimiz de sırlıklam olmuşuk.

Ama ikimiz de durmadık. Vücudu beni sağlam duş duvarına sıkıştırdı. Su banyoya sıçradı, ikimiz de perdeleri kapatamayacak kadar büyüttük, ama orayı su basması umurumda değildi.

Tek önemli olan, parmaklarının benim sikimi saran hissi ve sadece bir el muamelesi değil, daha fazlasını isteyen acılı arzumdur.

"Sabunun mastürbasyon için iyi mi?" diye sordu, hoşlanmamam gereken ama doyamayacağım sert öpücükler arasında.

"Sence?"

Her erkeğin duşta mastürbasyon yaparken gözünü yakmayan bir sabunu vardı. Tanrım, gözünü yakan bir sabun bulursan, onu hemen atarsın.

Ellerini kayganlaşana kadar ovuşturdu, sikini sabunladıktan sonra parmaklarını benimkine doladı.

Dokunuşuna tısladım, tutuşuna ve ritmine inledim.

Parmaklarımla onun penisini kavradım ve onun yaptığını taklit ettim.

İkimiz de inleyerek birbirimizi mastürbasyon yaparken, sert ve zorlu nefesler arasında öpüşüyor ve birbirimizi bitiş çizgisine ulaştırmak için mücadele ediyorduk, ikimiz de kendimiz ulaşmak için çaresizdik.

Bu yeterli değildi. İçimdeki his çok büyüktü. Penissiz herifin sözleri kafamda yankılanmaya devam ediyor, bana ibne diyordu. Ama bu beni eskisi gibi felç etmedi.

Bu sadece umursamadığımı fark etmemi sağladı. Kaos söz konusu olduğunda değil. Bunun ne olduğunu inkar edemezdim. Ne istediğimi. Onun vücudunun beni Kara'nınkinden kadar tahrik ettiğini inkar edemezdim.

Sadece onun yumruğunun benim sikimi kavramasından çok daha fazlasını istediğimi inkar edemezdim.

"Seni sikmek istiyorum," diye inledim, onun teninden yalarken ağzıma su giriyordu.

O tereddüt etmeden inledi, pozisyonlarımızı değiştirdi, duvarın yanındaki yeri aldı ve sonra arkasını döndü. Yüzü bir tarafa dönük, bir koluna yaslanmış, bacaklarının arasına uzandı, sikini yumrukladı ve pompaladı.

Sikim hemen bacaklarının arasına yerleşti, uyluklarının arasında kayarak, kasıklarına ve taşaklarına sürtündü. Karın kaslarım sırtına yapıştı, kalçalarım onun sıkı, yuvarlak kalçalarına değdi.

Başım döndü, arzu, ihtiyaç ve zevk dalgası beynimi doldurdu, bana bunu yaşattığı için tahrik oldum, ondan beslendim.

benim onu istediğim kadar beni istiyordu.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum, sikim zaten sabunla kaygan olmasına rağmen, sabunu almak için ona uzandım.

"Bir iki kez."

İnledim. Bu çok seksi bir şeydi. Parmaklarımı kıcının arasına soktum, arka deliğinin üzerinde kaydırdım.

O da inledi, dokunuşuma karşılık verdi ve kayganlaşmış iki parmağımın ucunu aldı.

Onu hareketsiz kalmaya zorladım, vücudumla onu duvara sıkıştırdım ve hızımı yavaşlattım. O ve ben kedi köpek gibi kavga etmiş olabiliriz, ama ona zarar vermek istemiyordum. Sert sevişmeyi severdim. Aynı şekilde seven başka insanlar bulmayı severdim. Ama onun da bundan zevk almasını istiyordum.

Boşalmasını istedim.

Kıçını doldurduğumda benim adımı haykırmasını istedim.

Ağır nefesler alarak, parmaklarımı santim santim içine alıyordu, benim sikimi alabilmesi için onu ısıtmamı sağlıyordu.

İnleyerek gözlerini kapattı, boşalmamak için sikine yaptığı saldırıyı durdurdu. Bunun yerine arkasına uzandı, sikimi kavradı ve istediği yere yönlendirdi.

Kalçalarının arasına. O inerken, kık deliğinin yıldızına bastırdı ve elini tekrar sikine geri götürdü. "Tanrım, Hawk. Neyi bekliyorsun? Kişisel bir davet mi?"

Durakladım, sonra gerçeği söyledim. "Sana zarar vermek istemiyorum, tamam mı?"

Chaos güldü. "Seni bir beyefendi olarak seçmezdim." "Seni bir pasif olarak seçmezdim."

Bana bir bakış attı. "Bir kez sikmene izin vermem, her zaman böyle olacağı anlamına gelmez." Bakışları benimkilerle buluştu. "Sik beni ve iyi yap. Çünkü ben seni siktiğimde, kendimi tutmayacağım."

Pozisyonlarımızın tersine döndüğünü, onun kalın sikinin içime girip beni Kara'yı doldurduğum gibi doldurduğunu düşününce sikim ağrımaya başladı. Taşaklarım çekildi, ağrımaya başladı, sadece düşünmek bile boşalmaya can atıyordu.

Bunu istedim. Onun beni öyle sikmesini istedim.

O uyum sağlarken ben de sabit kalmaya çalışarak ona penisimin bir santimini verdim, ama o çok iyi hissettirdiği için bu savaşı çok çabuk kaybettim.

Sıkıydı. Ben tamamen içeri girerken kıcı benim sikimi sımsıkı kavradı.

Zevk iniltisini koluyla bastırdı, kıcı kalçalarımın sallanarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

Çekildim, sonra tekrar girdim, onu yavaşça sikiyordum, kalçalarım çalışırken üst dişlerimi omzunun arkasına batırıyordum.

"Durma. Çok iyi geliyor." Chaos elini geriye uzattı, parmakları uyluğuma gömüldü.

"Sen beni sikince öğrenirim herhalde."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Islak bir orospu gibi inliyorsun, evet, bunu istiyorum." Bu doğruduydu. Ama aynı zamanda çok korkutucuydu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi kıkırdadı. "Sadece boşal, Hawk. Seni başka bir gün sikerim, Kara'nın içine girip, kıcını yalamamdan o kadar zevk aldığında, bana yalvarırsın."

Tanrım, siktir. Onun özgüvenini kıskandım. Çok fazla saçmaladığımı biliyordum. Ama Chaos'un hayranlık uyandıran sessiz bir özgüveni vardı. Kim olduğu konusunda derin bir bilgiye sahipti ve kimseye kendini kanıtlamaya hiç gerek duymuyordu.

Beni Slayers kulüp binasının ortasında, Psychos'ta veya Sinners'da becereceğinden ve kimsenin görse de umursamayacağından hiç şüphem yoktu.

Ben ise hala dolaplarda saklanıyordum.

Onu daha sert sikiyordum, tüm nazikliğim gitmişti ve vücudu her itişime tepki veriyordu, bu yüzden benim kadar onun da zevk aldığını biliyordum. Sırtındaki kaslara inleyerek ulaştım. Onu kucakladım ve sikini kontrol altına aldım, onu sert ve hızlı bir şekilde çalıştırdım, elime boşalana kadar onu tahrik ettim.

"Siktir," diye inledi. "Boşalacağım."

Bu neredeyse bir uyarıydı, sikinden sıcak, kalın sıvı yumruğumun üzerine fışkırdı. Kıcı sikimi sıkı, tüm vücudu orgazmının gücüyle kasılmaya başladı ve beni de orgazma sürükledi.

Onun içinde, bir çığlık atarak boşaldım, bacaklarım titriyordu, ağırlığımı tutmak için mücadele ediyordum, orgazm vücudumu sarstı.

Yumuşayana kadar sikim onun kıcında kaldı. Parmaklarım onun sikinde kayarken, o elimi itip

siktirip gitmemi ve ona işkence etmeyi bırakmamı söyledi.

Dušta durduk, su üzerimize düşüyordu, göğsüm sırtına bastırılmıştı, ikimiz de aynı ritimde nefes alıyorduk.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

"İyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

"Çünkü ilk kez bir erkekle sikiştin ve belki de bununla ilgili hislerin vardır?"

Ondan uzaklaştım, gözlerimi devirdim ve sabunu alıp temizlenmeye başladım. "Eğer 'seni seviyorum' dememi bekliyorsan, bunu duyamayacaksın."

"Senden buna ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

Gülümsedim. "Aslında, ağzına benim sikimi alman gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

O burun kıvırdı. "Öyle mi?"

"Yıkadıktan sonra. Tabii ki."

Kafasını salladı, ama sikini çoktan tekrar sertleştirmişti. "Hayal kurma. Dizlerinin üzerine çök, Hawk."

Ve bir saniye içinde kendimi orada buldum, onun sikini ağzımda, aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bilmeden ama birdenbire öğrenmek isteyerek.

KARA

Kızım uyurken onu kucağında tuttum. Rahatlama ve adrenalın patlamasının karışımıyla saçlarına sessizce ağladım, yan odadaki iki adama onu bana geri getirdikleri için sessizce teşekkür ettim.

Hawk'ın duşunda sevişmelerinin boğuk seslerine gülümsedim. Duvarlar burada kalın olabilir, ama sihirli değillerdi.

Hayley Jade uykusundan uyandığında işleri bitmişlerdi ve o bana uykulu bir şekilde gülümsedi, gözlerini açarken uzun kirpiklerini kırıştırdı.

"İyi misin?"

Başını salladı.

Ama onun sadece tatlı, uysal ve nazik olmak için eğitildiği için bana katıldığını düşünmek istemedim. Bana gerçekte nasıl olduğunu söylemesini istedim.

"Bugün başına gerçekten korkunç bir şey geldi. İyi olmak zorunda değilsin."

Alt dudağı titredi ve ben onu kucağıma alıp göğsüme bastırdım.

Josiah bizi asla rahat bırakmayacaktı. Geri gelmeye, tekrar denemeye, bana ulaşmanın yeni yollarını bulmaya devam edecekti.

Ona çocuk verememek benim en büyük günahımdı sanıyordum. Ama asıl günah onu utandırmaktı. Çocuğumun olmaması, itaatsizliğim, başarısızlıklarım, ayrılmam, hepsi onu zayıf gösteriyordu.

Eğer aşağılık bir kadını kontrol edemiyorsa, nasıl Tanrı'nın seçilmiş kulu olabilir? Nasıl Ethereal Eden'i O'nun ışığına götürecek adam olabilir?

Olamazdı. Diğer erkekler bunu görecekti ve Josiah bunu biliyordu. Beni geri kazanmak, itibarını kurtarmanın tek yoluydu.

Onun ne kadar zeki olduğunu çok iyi biliyordum. Zeki olmasan onun konumuna gelemezdin. Bizim topraklara ilk adımını attığı andan itibaren yaptığı her hareket hesaplanmıştı.

Hiçbir şey değişmemişti. Ben birinci eşiydim ve Josiah hala özgür bir adam olduğu sürece, bundan kaçış yoktu.

Geri dönmem gerekiyordu. Teslim olmam gerekiyordu. Bu plan, bugün olanlar yüzünden değişmemişti. Değişemezdi. Aksine, haklı olduğumu daha da pekiştirmişti. Hayley Jade'in okula gidememesinin sebebi ben olmayacaktım. Hawk ve Hayden'ın onu öldürmek için oraya gitmesine de izin vermeyecektim. Bu çok tehlikeliydi. Zaten polisin radarına girmişlerdi. Josiah aniden ölürse, listede ilk şüpheliler onlar olacaktı.

Tek istediğim özgür bir hayattı. Ama özgürlüğümü, onların ikisinin parmaklıklar arkasında kalmasıyla takas etmezdim. Geri dönebilseydim, belki Josiah'ın Alice'in ölümünden sorumlu olduğuna dair bazı kanıtlar bulabilirdim. Onu parmaklıklar arkasına sokmak, kendimi gerçekten özgür hissedebilmemin ve onun pençesinden kurtulabilmemin, sevdiğim adamların da özgür olabilmesinin tek yoluydu.

Hayley Jade birkaç santim uzaklaştı ve ben de onun kişisel alan ihtiyacını saygı göstererek geri çekilmesine izin verdim. Tek kişilik yatağında sırt üstü döndüm ve tavana bakarak, burada yaşayan farklı insanların hayatlarını sürdürdükleri, artık tanıdık gelen kulüp evinin dışındaki sesleri dinledim. Ice ya da diğer adaylardan biri elektrikli süpürgeyi çalıştırıyordu. Amber radyoda çalan şarkıya eşlik ediyordu. Queenie ve Aloha kanepeden gülüyorlardı. Koridorun ilerisinde bir bebek ağlıyordu, bu yüzden Bliss ve War'ın Ridge ile birlikte burada olduklarından emindim.

Hepsi benim güvенеbileceğim seslerdi. Keyif aldığım sesler. Bu benim evim haline gelen yerden nasıl ayrılabilceğimi merak ettim.

Hayley Jade koluma dokundu ve ben yanıma döndüğümde, büyük gözleriyle beni dikkatle izledi. Sonra başparmağını çenesine iki kez dokundu, elinin geri kalanını açarak parmaklarını düz ve açık bir şekilde yaydı.

Bu işarete donakaldım.

"Bunu bir daha yapabilir misin?" diye sessizce sordum.

Hareketi tekrarladı ve kalbim kabardı. "Bu işaretin anlamını biliyor musun?"

Her bir parçam onun bunu yapmasını diledi.

O başını salladı. Dudaklarını sıkıca kapattı ve ilk başta hiçbir ses çıkmadı.

Ama deniyordu. Tanrım, deniyordu. Teşvik edici bir şekilde başımı salladım. "Mmmm."

Konsantre olmak için yüzünü buruşturdu ve aynı sesi çıkarmaya çalıştı.

Ama sonra yüzü düştü, gözleri yine yaşlarla doldu.

"Oh hey!" Onu kucakladım ve sıkıca sarıldım. "Ağlama! Bu harikaydı! Konuşmayı denemenin üzerinden çok uzun zaman geçti. İlk başta muhtemelen doğru gelmeyecek. Ama zamanla kolaylaşacak. Söz veriyorum."

Beni itti ve tekrar denedi, çenesine dokunarak Mmm sesi çıkardı. Hayal kırıklığı, küçük vücudundaki her kasını gerdi, ta ki duvara vurana kadar. Minik yumruğu neredeyse hiç ses çıkarmadı ama gözlerindeki acı aynıydı.

"Anne," diye tercüme ettim ve tekrar işaret yaptım. Boğazım duygudan düğümlendi. "Bana anne dedin."

Hayley Jade gülümsedi ve başını salladı, anlaşıldığı için açıkça memnun olduğu belliydi.

Oysa ben sadece yıkılıp ağlamak istiyordum. Onu nasıl bırakabilirdim? Nasıl çekip gidebilir ve onu bir daha asla göremeyebilirdim? Polisin Josiah'ı hapse atmak için ihtiyaç duyacağı kanıtı bulacağımı garanti edemezdim. Orada sonsuza kadar mahsur kalma riskini göze alıyordum.

Ama her dakika onu ve sevdiğim herkesi tehlikeye attığımı bilerek nasıl kalabilirdim?

Kızım anlamına gelen işareti yaptım. Ona söyleyebilmek umuduyla defalarca çalıştığım işareti. Onu işaret ettim. *Kızım*. Sonra kendimi işaret ettim. *Anne*.

Her iki işareti de defalarca tekrar etti ve her yeni aile işareti eklediğimizde kendine olan memnuniyeti daha da arttı. Kardeş, baba, büyükanne ve büyükbaba.

Rebel, Remi ve Madden ile geldiğinde, teyze ve kuzen işaretlerini de araştırdık. Çocuklar heyecanla işaretlerle konuşurken, ona olan biten her şeyi anlattım ve

Remi ve Hayley Jade'in gerçekten sohbet etmeye çalışması beni çok mutlu etti. Sessiz kızlarımızdan çok daha enerjik ve dikkat suresi daha sınırlı olan Madden, dışarı çıkmak istediğini söyledi.

"Parka gidelim mi?" diye sordu Rebel, ama yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce hemen fikrini değiştirdi. "Oops! Biliyor musun? Park kapalı. Depodan salıncakları ve trambolini çıkaralım mı?"

Remi burnunu kıvırdı.

Rebel, en büyük kızına başını eğdi. "Hayır mı? O zaman kompleksin çevresinde doğa yürüyüşü yapmaya ne dersin?" Madden'a baktı. "Ya da senin için doğa koşusu, çünkü çok enerjiksindir. Büyük sopalar bulup kale yapabiliriz!"

Bu fikirden Rebel mi yoksa çocuklar mı daha çok heyecanlandı, emin değildim. Onları takip etmek için kalktım, ama Rebel beni durdurdu.

"Onlara ben bakarım. Sen dinlen. Bugün çok yorucu bir gün olmuş gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Emin misin? Grayson'a bakmalıyım. Yaralandı."

Bana sarıldı ama sonra bir kol mesafesi geri çekilip beni inceledi. "Her şey düzelecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Hayatın sonsuza kadar böyle olmayacak. Sana söz veriyorum."

O haklıydı. Çünkü mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılacaktım. Josiah'ın yanına dönecektim. Ve bu işe bir kez ve sonsuza kadar son verecektim.

Rebel ve çocukları uğurladım. İki kız, Queenie'nin onlara verdiği çantaları taşıyorlardı. Bu çantaları, tesiste dolaşırken bulabilecekleri çiçekler, çubuklar ve taşlarla dolduracaklardı. Grayson'ın arabası hala park yerinde, her zamanki bisikletlerin ve kulüp minibüsünün yanında duruyordu, bu yüzden onun da buralarda bir yerde olduğunu biliyordum.

Hawk'ın yatak odasından çıkmayan Hawk ve Hayden ile takılmadığından oldukça emindim.

Queenie ve ben omuz omuza içeriye geri döndük ve o benim parmaklarımı sıktı. Hiçbir şey söylemedi,

sadece sessiz bir destek ve sevgi gösterisiydi.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim, burada olduğu için çok minnettardım. "Grayson'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Hayden'in odasını işaret etti. "Onu oraya götürdüklerine eminim."

Ona teşekkür ettim ve o yöne doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım ama cevap gelmedi, bu da karnımda endişe tohumları ekmeye başladı. Hayley Jade ile yatarken, boğazındaki izler şişmiş olabilirdi. Kapıyı açtım ve yatakta uyuyor olduğunu, göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını görünce rahat bir nefes aldım.

Ancak boynundaki morluklar çoktan oluşmaya başlamıştı, kızıl izler giderek derinleşiyordu. Boğazı bir süre berbat durumda kalacaktı.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, onunla birlikte yatağa süründüm ve başımı omzuna yasladım. Bugün hayatımı kurtardığına hiç şüphem yoktu. Bu sırada kendi hayatını da tehlikeye atmıştı. Kalbim bunu görmezden gelemezdi.

Nefesi, uykudaki derin ve yavaş nefeslerinden farklıydı. Kollarını bana doladı ve dudakları başıma dokundu. "Merhaba."

"Konuşmaya çalışma. Acı veriyordur."

Sesi kısık ve yumuşaktı. "O kadar da kötü değil."

Onu görebilmek için dirseğimin üzerine doğruldum. "Doktorların en kötü hastalar olduğunu duymuştum."

Gülerek yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen doğru. Ama ben gerçekten iyiyim."

Onun güven verici sözlerine rağmen, boynuna bakmaktan kendimi alamadım. "Öleceğini sandım," diye fısıldadım, onun sessiz ses tonuna uyum sağlayarak. İçimde bir rahatlama hissi belirdi, boğazıma kadar yükseldi ve bir duygu yumağına dönüştü. "Lanet olsun, Grayson. Neden böyle bir şey yaptın? Ya o geri çekilmeseydi? Ya gerçekten ölseydin? Beni bırakacağından emin olamazdın."

"Hayır, bilmiyordum. Ama başka seçenek var mıydı?" "Başka seçenek, senin güvende kalmandı."

"Ve senin ölmesine izin vermek mi?" Yavaşça nefes verdi. "Bu asla bir seçenek olmadı Kara. Bir saniye bile."

Günün duyguları beni ele geçirdi, kalan adrenalini rahatlama ve korku ve daha pek çok şeyle karışıyordu. Kendimi tutamadım. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, nazikçe öptüm, ta ki nazikçe öpmek yetmez olana kadar. Dilimi dudaklarına sürttüm, bir giriş arıyordum, boğazımdaki o duygu yumağı her dokunduğumuz anda yavaş yavaş kayboluyordu. Kollarında kendimi güvende, sıcak ve sarhoş hissettim. Parmaklarının her izini, kaslarının bana her dokunuşunu zevkle karşıladım, vücudum bilinçsizce onu aradı, ta ki onun üstüne uzanıp ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpene kadar.

İçimde bir ihtiyaç havuzu açıldı, onu tamamen sahip olma arzusu, acı veren, açgözlü bir arzu.

Ama bu doğru değildi ve adil de değildi. Kendimi zorlayarak oturdum, bacaklarım onun kalçalarının iki yanında açılmıştı. Sesim nefessizdi. "Çok üzgünüm. Karın hakkında birçok şeyi yeni öğrendin ve onun yasını tutmak için zamana ihtiyacın var." Aslında onun penisinin üzerinde oturduğumu fark ettim ve bu kadar cüretkar davrandığım için dehşete kapıldım. O günün erken saatlerinde, o anın heyecanı ile bana söyledikleri önemli değildi.

Trigger geçmişine bir kapı açmış ve herkesin görebileceği şekilde bir sürü sırrı ortaya dökmüştü. Grayson'ın bunu sindirmek için zamana ve alana ihtiyacı olacaktı. Ondan kurtulmak için bacağımı salladım.

O da bacağımı yakaladı, parmaklarını uyluğuma geçirip dizimi eski yerine yerleştirdi, kalçasının yanındaki yatağa gömdü.

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp ve kalçalarıma ulaştı. Gözleri erimiş gibi oldu ve göğsü çok hızlı bir şekilde inip kalkarken kalçalarımı yönlendirip kendi özel bölgesinin üzerinde salladı.

Altımda sertleştiğinde, zevkten küçük bir inilti çıkardım, ereksiyonunun çıkıntısı külotumun üzerinden klitorisime sürtünüyordu.

"Trigger'ın karım hakkında söylediği her şey mantıklı. Ben sadece bunu görmek istemiyordum. Birbirimizin en kötü yanlarını ortaya çıkardık. Onun tek umursadığı şey para, mevki ve güçtü. Trig fark ettiğinde, neden onun ve kız kardeşinin burnumun dibinde yaptıklarını fark etmediğimi bilmiyorum. Bunun için tek suçlayabileceğim şey, benim

Gençtim ve kendimi kanıtlamaya o kadar odaklanmışım ki, Saint View'da yiyeceksiz, uyurken üzerimizde fareler dolaşan boktan bir evde yaşamak zorunda kalmayayım diye," diye yumuşak bir sesle paylaştı ve gözlerini kapattı. "Karımın yaptıklarını görece kadar bencil olduğum için, karımın incittiği kadınları düşünemiyorum bile. Sırf güzel bir araba sürmek ve lanet Providence'ta yaşamak istediği için kaç kişinin hayatını mahvetti? O da koruyucu aileden gelmişti. Sıfırdan başlamıştı. Geldiğimiz noktadan çok gurur duyuyorduk. Ben de o maddi şeyleri istediğim için kendimden nefret ediyordum. Tanrım, Kara, onun kazandığı paradan keyif alıyordum! Lisansımı alana kadar, tüm gece hayatımız, tüm eşyalarımız, her şey onun parasıyla karşılanıyordu."

Gözlerindeki acı dayanılmazdı. Kalçalarımı sallamayı bıraktı ve elleriyle yüzünü ovuşturmaya başladı.

Onun ellerini çekip aldım, kendi hatası olmayan bir şey için kendini suçlamasından nefret ediyordum. "Onun seçimleri senin seçimlerin değildi."

Bakışları ateşten öfkeye dönüştü. "Onun yasını tekrar tutmayacağım. Yıllarca bunu yaptım ve o bunu hak etmiyor."

Öne eğildim ve dudaklarına öptüm. "Hayır, hak etmiyor. Ama yine de onun yasını tutsan kimse seni suçlamaz. O, hayatının büyük bir parçasıydı. Ve senin tanıdığın kadın, onun gerçekte olduğu kadın değildi."

Kafasını salladı ve sonra elimi tutup parmaklarımı ağzına götürdü. "Bir hayaletin intikamını almaya çalışırken seni tehlikeye attım. Çok üzgünüm."

Kafamı salladım. "Özür dileyecek bir şeyin yok."

"Kara, boynunailmek geçirmişti!" Bakışları soluma kaydı ve sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi sabitlendi. "O ipi boğazına sıkıldığında içimi kaplayan korku gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. O anda Annette ve benim hiç gerçek olmadığımızı anladım. Çünkü onu kaybetme düşüncesi, seni kaybetme düşüncesi gibi gelmemişti... Kahretsin, bunu söylemeye hakkım yok. Sen benim değilsin."

"Ya ben senin olmak istersem?"

Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Söylemeye hakkım olmayan sözlerdi. Ama geri almak istemedim

geri almak istemedim. Onun olmadan Saint View'dan ayrılmak, ölümden daha kötü bir kader gibi geliyordu.

Her zaman onun nasıl hissettiğini merak edecektim. Tadı nasıldı? Onu içime alsaydım ne hissederdim?

Gözlerindeki bakış ateş gibi yakıcıydı. "Senin, Hawk ve Chaos arasındaki ilişkiyi mahvetmek istemiyorum." Ama elleri tekrar uyluklarımın üzerine geldi, eteğimin altına kayd, kalçalarımın üzerine yerleşti ve altımda hareket etmeye başladı.

Tanrım, çok iyi hissediyordu. Pantolonunun altında kalın ve sert. Hawk ve Hayden'dan tamamen farklı bir şekilde çok çekiciydi. Onlar kaba ve sertken, Grayson zarifti. Onlar deri ceket ve kirli kot pantolon giyerken, o takım elbise ve önlük giyiyordu. Onlar dağınık saçlı ve sakallı iken, o güçlü, temiz tıraşlı çene hattına ve delici gözlere sahipti.

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Sadece daha iyi hale getiriyorsun."

Elini yanağıma kaldırdı ve ben onun dokunuşuna yaslandım. Elini ensemin arkasına dolayarak beni kendine çekip öpmeye başladığında, vücudum hevesle tepki verdi, üzerine düştüm ve ağzı ağızımda hareket ederken kendimi onun güçlü göğsüne dayadım.

Dillerimiz birleşti, keşfetti, öpücüğünü derinleştirdi, ta ki o bizi yuvarlayıp üstüme çıkıncaya kadar. Benim açık bacaklarımın arasına uzandı, amımı ovuşturdu ve meme uçlarım sertleşene ve daha fazlasını isteyen çaresiz küçük inlemeler çıkarana kadar beni öptü.

Ama Grayson acele etmedi, aramızdaki gerilimi hiç kesmedi ve sonra elini göğsüme kaydırarak, giysilerimin üstünden beni okşayarak ve elleriyle yoklayarak, yaptığı her şeye verdiğim tepkiyi kontrol ederek gerilimi daha da artırdı.

"Daha fazla," diye yalvardım, gömleğinin düğmelerine uzanarak, ne istediğimi biliyor ve onun daha hızlı olmasını istiyordum. Gömleğini omuzlarından ittim, sıcak tenini ve sağlam göğsünü ortaya çıkardım. Göğsünde ve omuzlarında bulunan birkaç dövme beni şaşırttı. Hayden ve Hawk'ın dövmeleri kadar çok değildi, ama ben hiç dövme beklemiyordum. Parmaklarım açgözlülükle dövmelerin üzerinde dolaştı, başparmaklarımla meme uçlarını okşadı, sonra ellerimi karın kaslarına doğru indirdim.

O, sadece küçük bir dokunuşa izin verdi, sonra geri çekildi ve beni yatakta kaldırarak üstümü çıkardı.

Isınan tenime çarpan soğuk hava beni titretti. Ama Grayson'ın gözlerindeki arzu, vücudumu dolaşan bakışları, bu titremeyi anında yok etti.

Arkamdan uzanıp sütyenimi çözdüm ve kupaları düşürdüm. Göğüslerim ağır ve doluydu, onun dokunuşunu arzuluyordu, meme uçlarım sertleşmiş ve onun ağzını arzuluyordu.

Birdenbire kendimi utangaç hissetmediğimi fark ettim. O bana en mükemmel hediyeği açmış gibi bakarken nasıl utangaç hissedebilirdim ki?

"Uzan, Kara," diye fısıldadı. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Yastıklara yaslandım, o elastik belimden eteğimi kalçalarımın altına çekip külotumu da çıkarınca içimi heyecan kapladı.

Bakışları yakıcıydı, vücuduma ilk kez bakıyordu. "Seni çıplak görmek için defalarca düşündüm, Kara. O hayallerimin hiçbir gerçeğe yaklaşmadı bile." Parmağını boynumun çukurundan göğüslerimin arasına, karnımın üzerine kaydırды, avucunu düzleştirip daha aşağıya indirdi ve kasıklarımı okşadı. "Tanrım, çok güzelsin."

Eskiden onun iltifatları beni rahatsız ederdi. Ama şimdi onları içime çekiyordum. Onun sesinde duyabildiğim gerçeklik için onları kabul ediyordum. Bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Eğer bunun doğru olmadığını düşünseydi, bana güzel olduğumu söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

Mesele şu ki, bana öyle baktığında ben de kendimi güzel hissediyordum. Arzulanan. İstenen. Hayden ve Hawk, Josiah'ın alaylarının bu kulüpte yeri olmadığını defalarca hatırlatmışlardı. Kafamda da yeri yoktu. Her gün gerçeği göstererek onları silmişlerdi ve şimdi Grayson'ın dokunuşu da aynısını yapıyordu.

Onların dokunuşlarına layıktım. Hayranlıklarına layıktım.

Onlar beni sadece siklerini sokacak bir yer olarak istemiyorlardı. Ben, bana her zaman inandırıldığımdan daha değerliydim.

Bütün kadınlar öyleydi.

Ve bulduğum üç adam da bunu biliyordu.

Pantolonuna uzandım. Düğmelerini açtım, onun beni görmek istediği kadar ben de onu görmek istiyordum. O da yardım etti, pantolonunu aşağı çekti, yataktan kalkıp tamamen çıkardı, ereksiyonu iç çamaşırının arkasında gerginleşmişti.

Eli paketine doğru kaydı, yavaşça avuçladı, kumaşın üzerinden ovuştururken yatakta onun için uzanmış bedenime bakıyordu. "Senin beni istediğin gibi benim de seni istediğimi söyle. Siktir, Kara. Bunu söylemeni duymam lazım."

Eli iç çamaşırının lastiğinin altına kaydı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Onun hareketlerini taklit ederek parmaklarımı tepenin üzerinde gezdirdim ve sonra daha aşağıya inerek klitorisimi ovuşturdum.

Bacağım bir yana düşünce inledi, bu sayede parmaklarımın hareketlerini ve kuru sevişmemizden dolayı zaten ıslak ve arzulu olan parlak amımın yarığını daha iyi görebildi.

Bir eliyle iç çamaşırını çıkardı, diğer eliyle ise penisini kavradı ve yavaş ama kararlı bir şekilde okşadı.

Kalın ve sertti. Mükemmel bir uzunluktaydı, bu yüzden içime girdiğinde tam da doğru yerde hissedeceğimi biliyordum. Bu düşünce beni acıttı, onu orada, içimde derinlere girip boşluğu doldurmasını istiyordum. "Beni alabilirsin," diye fısıldadım. "Hazırım."

Ama yaklaşmadı. Ağzının köşesi tatlı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sana bakmaktan kendimi alamıyorum. Parmakların klitorisinde, amın benim için ıslakken ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin. Lanet olsun, Kara. Seni şu anda çok istiyorum. Ama parmaklamayı izlemek bingo kartımda yoktu, ama şimdi gerçekten olsun istiyorum."

Onun müstehcen sözleri beni zevk ve arzu karışımıyla yakıp kavurdu, onu daha da memnun etmek istedim. İki parmağımı içime soktum, onları sıvılarımla kapladım ve acıyı hafifletmek için birkaç kez içeri dışarı pompaladım.

Gözleri ateşle parladı, benim onun için bir gösteri yapmamı izliyordu, Hayden ve Hawk hayatıma girip bana sadece bebek üretmek için bir araç olmadığımı öğretmeseydiler, asla cesaret edemeyeceğim bir gösteri.

Bana zevkin benim hakkım olduğunu ve bundan utanç duymam gerektiğini öğrettiler. Kendi parmaklarımla olsa bile.

Kukamı okşadım, sevdiğim her şeyi yaptım, onların bana dokunduğu gibi kendime dokundum, G noktamı okşadım, klitorisimi ovuşturdum. Aynı şey değildi, yakınından bile geçmiyordu, ama yine de içimde bir orgazm oluştu.

Grayson'ı izlemekten kendimi alamıyordum. Elini, işkence gibi yavaş bir hızda penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Penisi arzuyla parlıyordu ve başparmağını ön sıvının üzerinde gezdirerek, onu tutuşunu kayganlaştırmak için kullanıyordu.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, sonra açtım ve her sıkıştığımda tüm alt bölgemdeki kasların lezzetli kasılmasını hissettim. Parmaklarımın her hareketiyle nefesim hızlandı, ta ki nefes nefese kalana, çaresizce boşalmak isteyene kadar.

Bir elimi meme ucuma götürdüm, onu çimdikleyip parmaklarımın arasında yuvarladım, onun ağzını çaresizce arzuluyordum. Vücudumun gerçekten istediği şey o iken, kendimi tamamen doruğa ulaştıramayacaktım.

Bacaklarımın arasına geçip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni becereceğim. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Ve her sabah ve her gece kendini öyle parmaklamayı izlemek istiyorum. Belki her öğle yemeği saatinde de. Hastanede bir ofisim var ve şimdi tek düşünebildiğim, her vardiyada oraya gelip masada bunu yapman."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Ve bu sırada ikimizin de kovulmasını mı?"

Boynumu öptü, penisi uyluklarıma sertçe bastırıyordu. "O zaman inlemelerini ağızla bastırmam gerekecek, böylece kimse duymaz."

"Ya da..." Aramıza uzandım ve penisini kavradım.

O kadar yüksek sesle inledi ki, Hayden ve Hawk'ın Hawk'ın odasından duyacaklarından emindim. Grayson boynumu sertçe emdi, hafif acıyı diliyle hafifçe okşadı. "Az önce ağzına sikimi almak istediğini mi söyledin?"

Kalın penisinin dudaklarımı geçip beni genişletirken, ben de dilimle onun ereksiyonunun altındaki çıkıntıları okşadığım düşüncesi içimi ısıttı. "Evet." Bu bir kelimedenden çok bir iniltiydi.

Onun inlemesi benimkiyle karışmıştı. "Sadece aynı anda amını yalayabilirsem."

"Ben..." Ne dediğini anlamaya çalışırken içimi bir sıcaklık kapladı.

Grayson yatağa uzandı, ereksiyonu kalçalarından dışarı çıkmıştı. Ağzımı onun parlak ucuna indirdim, dilimi başının üzerinde gezdirdim, ön sıvısını yaladım ve onu ağızıma aldım.

Grayson, ağızımı onun uzunluğu boyunca kaydırduğımda tısladı, tekrar yukarı kalkmadan önce onu olabildiğince ağızıma aldım. Vücudumuz T şekli oluşturdu, o yatakta dümdüz uzanmış, ben ise onunla dik açıyla dizlerimin üzerindeydim.

Onu emdim ve yaladım, ama sadece birkaç saniye sonra bacağıma uzandı ve beni ayaklarına doğru çekerek yüzümü ona çevirdi.

Ağızımda onun penisinin hissini çok sevdim. Durmak istemedim, bu yüzden emmeye devam ettim. Beni istediği yere götürdü ve bir bacağıma vücudunun üzerine çekip başının üzerine diz çökmemi sağladığında nefesim kesildi. "Grayson!"

Ona o kadar açılmışım ki utanç vericiydi. O açıdan vücudumun her santimini görebiliyordu. Kıcımlı. Amımı. Sütlerimi, meme uçlarım onun alt karnına sürtünürken ben onun sikini emiyordum.

Ama elleri uyluklarımın arkasını okşadı ve başparmaklarıyla am dudaklarımı açtı, içinden küfrederek. "Benim için çok ıslaksın. Seni tatmam lazım, Kara."

Güçlü kolunu uyluklarımın etrafına doladı ve beni aşağı çekerek amımı ağızına yerleştirdi.

Öyle özel bir yerde dilini hissedince çığlık attım. Ama o, kalçalarını yavaşça iterek çığlığımı bastırdı ve sikini tekrar ağızıma soktu.

Gözlerimi kapattım, ereksiyonunda ritmimi buldum ve onu, bacaklarımın arasında yarattığı duyguların saldırısından uzaklaşmak için bir dikkat dağıtıcı olarak kullandım.

O benim kıvrımlarımı yaladı, dilini içime soktu. Birkaç dakika içinde neredeyse onun yüzünde zıplıyordum, o dudaklarıyla klitorisime saldırırken parmaklarını içime sokuyordum.

Elleri her saniye beni cesaretlendiriyor, yüzünün üzerinde sallandırıyor, hiç durmuyor, geri çekilmeme izin vermiyordu, orgazmım patlamak üzereyken bile.

orgazmım patlamak üzereyken bile.

"Oh!" Kendimi parçalara ayırmamak için dikkatimi başka yere vermem gerektiğinden, onun penisini boğazıma kadar aldım. Ama çok geçti. O çok iyiydi. Parmakları içime girdi ve bir duygu seli yüzeye çıktı. Kafamı onun penisini ayırdım ve başımı geriye attım, yüzünde süttündüm. "Grayson!"

Nabız gibi atan kasılmalarla geldim, parmaklarını sıkıp titreyerek, dudaklarını taze bir heyecan dalgasıyla doldurdum, o da bal gibi yaladı.

"Tanrım." Hareketlerim koordinasyonsuzdu. Zevke kapılmışıtm, sadece iyi hissettiren her şekilde hareket ediyordum, her sinir ucu zevkle karıncalanıyordu.

Onun penisıyla devam etmek, benim yaptığım gibi onu da boşaltmak istedim, ama vücudum çok mutluydu, çok bunalmıştı, kendimi toparlayamadım. Vücudumu, en iyi orgazmlarla ilişkilendirdiğim hoş, bulanık bir his sardı ve onun beni yatağa yatırmasına izin verdim.

"Meme uçlarınla oyna," diye fısıldadı.

Parmaklarımı göğüslerime götürdüm, ağrıyan göğüslerimi avuçladım, meme uçlarımı kısaç gibi sıktım.

Grayson bacaklarımın arasına diz çöktü ve girişime yerleşti. Gözleri benimkilerle buluştu, içinde sessiz bir soru vardı, ona çok açık bir şekilde izin vermiş olmama rağmen.

Ama bir erkek defalarca istemediğim halde içime girmişken, bunun hala sorun olup olmadığını tekrar tekrar kontrol etmesi beni daha da çok arzulamama neden oldu. Dizlerimi büküp bacaklarımı onun beline doladım, ayak bileklerimi sırtına kilitledim ve onu aşağı çekerek penisini içime soktum, en çok istediğim yere ulaştı.

İkimiz de hareketsiz kaldık, ben onun ereksiyonuyla doluyken, o tamamen içime girmişti.

Ve çok uzun bir süre birbirimize baktık, onun bakışlarında görmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey vardı, kalbim düzensiz atıyor ve nefesim kesiliyordu, çünkü bunun sıradan bir şeyden çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Bu, eve dönmüş gibi hissettirdi. Sanki her zaman olmam gereken bir yer gibi. Dudaklarını yavaşça benim dudaklarıma indirdiğinde,

asla ayrılmak istemediğim bir adamı öpüyormuşum gibi hissettim, çünkü ondan ayrılmak ruhumun bir parçasını koparmak gibi olurdu.

Onun eskiden nasıl bir adam olduğunu bilmiyordum. Ama şu anki hali kalbimi çalıyordu.

"Az önce söylediğim şey," diye mırıldandı, yavaşça çekip aynı derecede nazikçe iterek.

Bakışlarımız kilitlendi. Bana aşık olduğunu söylemişti. Kafamı salladım. "Sorun değil. Duygularımız yoğun. Öyle demek istemediğini biliyorum."

Hareketsiz kaldı. Bana baktı. Yavaşça nefes verdi. "Her kelimesinde ciddiymdim Kara. Sana aşığım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ya da nasıl hissedeceğimi. Ağzımı açtım ve o, ağızıyla beni susturdu.

"Henüz o noktaya gelmediğini biliyorum. Hislerinin benimkiler kadar güçlü olmadığını biliyorum, ama şansımı denemek zorundaydım. Arkadaşlığın yeterli olduğunu iddia ederek bir gün daha geçiremezdim. Senin arkadaşın olmak istiyorum. Gerçekten. Kahkaha, eğlence ve arkadaşlık istiyorum. Ama bundan daha fazlasını istiyorum. Senin bedenini istiyorum." Bu sefer daha sert bir şekilde tekrar içeri girdi, sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine. "Senin kalbini istiyorum. Senin her bir parçasını istiyorum, tam da olduğun gibi. Bana aynı şeyi söyleyemeyeceğini biliyorum ve sorun değil. Sadece hayır deme. Beni aynı şekilde istemediğini söyleme. Hiçbir şey söyleme ve bırak da seni öpeyim."

O yanıliyordu. Onun sözleri, sakladığım takdirde yıkıma yol açacak duyguları ve hisleri ortaya çıkardı. İçimde tutamayacak kadar büyük bir duygu.

Ama onu serbest bırakmak da adil olmazdı. Zaten çok bencil davranıyordum, onun bedenini kullanıyor, ona sahip olma ihtiyacımı gideriyordum, ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum.

Gerçekten özgür olana kadar bu mutluluğu yaşayamazdım.

Bu özgürlük burada, beni o kadar yükseğe çıkaran üç erkeğin kollarında bulunamazdı, çünkü onları kaybetmek hayatımın en büyük düşüşü olacaktı.

Bana söyleneni yaptım ve hiçbir şey söylemedim. Ama onun beni öpmesine izin verdim ve ben de onu öptüm, sessizce hayatımın ne kadar karmaşık hale geldiğini açıklamaya çalışarak ve keşke farklı olsaydı diye dilek tutarak. O, nazik hareketlerle klitorisimi okşamak için aramıza elini uzattı ve ben tekrar orgazm olduğumda, onu da orgazma ulaştırdım, ortalık sessizdi. İkimiz de birbirimize sarıldık, sanki ilk seferin son sefer olacağından korkuyormuşuz gibi.

GRAYSON

"Sonra onun parmaklarını kestim... ama sadece uçlarını. Çünkü ben canavar değilim. Adamın mastürbasyon yapabilmesi lazım sonuçta."

Elim hala kapı kolunda dururken durakladım ve dairemdeki dağınıklığı ve odanın çeşitli yerlerine yayılmış beş iri adamı görünce neden şaşırdığımı merak ettim.

Son kurbanının parmaklarının çoğunu bırakmış olan düşünceli X, boş pizza kutularının arasında uzandığı halıdan tembelce elini salladı. "Selam, Gray!"

Ace ve Torch, mutfak tezgahında oynadıkları kart oyunundan bana doğru başlarını salladılar, ama sonra her zamanki Salı günleri gibi oyuna geri döndüler.

Whip saatine baktı, sonra da tavandan tabana pencereden dışarıya baktı ve saati fark edince gözlerini kırptı. "Kahretsin, Gray. Üzgünüm." X'e tekme attı. "Temizlemeye yardım et. Burası darmadağın olmuş."

X gözlerini devirdi. "Sanki ben kova ve paspasla temizlik yapacak gibi mi görünüyorum?"

Whip hiç tereddüt etmedi. "Sana 46 numara ayakkabımı kışına sokarken iki kez düşünecek gibi mi görünüyorum? Lanet olası domuz gibi davranma."

X homurdandı ama karnının üstüne döndü ve ayağa kalktı. Bir pizza kutusunu aldı ve içinde tek bir parça kayarken çıkan sesi duyunca kutuyu açtı. "Ooh! Ananas! Benim!"

Whip, X'in soğuk, meyveli pizzanın tamamını ağzına tıkıştırmasını izleyerek irkildi. "Seninki çünkü pizzada ananas iğrençtir ve kimse ona dokunmaz."

X ona göz kırptı ve ağzına daha fazla pizza attı. "Trig de bana katılıyor, değil mi Trig?"

Kardeşim kanepede oturmuş, sanki orası ona aitmiş gibi kollarını kanepenin arkasına uzatmış, dizlerini açmış ve rahat bir duruş sergiliyordu.

Sanki yirmi dört saat önce bir çatışma yaşamamışız gibi, Whip'in kemberi boynumda, Kara'nın boynundailmek gibi. Sanki karımı öldürdüğünü itiraf etmemiş gibi.

Sanki onun hayatı ve benim hayatım hakkındaki tüm gerçekleri açığa çıkarmamış ve yıllardır kendime kurduğum sahte güvenlik duygusundan beni koparmamış gibi.

"Gray da pizzada ananas yer." Trig beni dikkatle izliyordu, keskin gözleri odaklanmıştı, önündeki masada boş bira şişeleri dolu olmasına rağmen.

Başka şeyler yapıyormuş gibi davranmalarına rağmen, cinayet masası ekibimdeki herkes beni izliyor, nasıl tepki vereceğimi bekliyordu. Trigger'ı çabucak affettikleri ve son günü onunla vakit geçirerek geçirdikleri belliydi.

şimdi benim tavrımı görmek için bekliyorlardı.

"Eskiden yerdı," diye düzelttim, yanına oturarak. "Artık pizza yemiyorum."

Trig kaşlarını kaldırdı. "Hadi canım? Neden olmasın?"

"Doktor oldum. O tür yiyeceklerin kalbe ne yaptığını gördüm. Öyle lmek istemem."

Trig ne eğildi ve kahve masasından birasını aldı; saat sabahın onunu bile geçmemişti. Yavaşça bir yudum aldı. "Bazılarımız muhtemelen bunun sorun olacağı kadar uzun yaşamayacak." şişeyi bana doğru eğdi. "Ama senin için iyi. Sen her zaman akıllı olan oldun." Ayaklarının yanındaki soğutucuyu işaret etti. "Bir tane ister misin?"

Beş yıldır görmediğim adama baktım. Onu suçlamakla çok zaman harcamıştım. Onu nefret etmekle çok zaman harcamıştım. Bu duyguları, karımın kim olduğu ve yaptığını tarıfsız şeylerin gerçeğini gizlemek için kullanmıştım.

Trig'in hikayesini o kadar kolay kabul etmiştim ki, psikiyatrik açıdan bakıldığında, içimden bir parçanın bunu başından beri bildiğini biliyordum. Gece yarısı gelen telefonları ve kız kardeşi ile fısıldayarak yaptığını konuşmaları görmezden gelmiştim. Yasal bir start-up şirketi için çok fazla olan paranın akışını görmezden gelmiştim. Gözlerime bakamamasını görmezden gelmiştim.

Onun tam olarak ne yaptığını bilmiyor olabilirdim, ama bunun tek nedeni bilmek istemememdi.

Akıllı olan ben değildim.

Trig, karımın yalanlarını ve aldatmacalarını başından beri görmüştü. Bunun için bir şeyler yapmaya cesaret eden tek kişi oydu, bunun bedeli ne olursa olsun. Hayatının beş yılını kaybetmişti. Arkadaşlarını.

Kardeşini.

Anahtarlarımı ve telefonumu masadaki kaseye attım. "Bana bir bira ver."

Trig sırttı ve soğutucunun kapağını açarak içindeki sulu buzdan soğuk bir kutu aldı. Bana uzattı, ben de kapağını açtım ve bira hafifçe köpürdü.

Trig bana baktı ve ellerindeki suyu kot pantolonuna sildi. "Ölmek istediğin bu kadın hakkında ağabeyine her şeyi anlatmak ister misin?"

Aramızdaki sorunlar çözülmemişti. Bu ancak zamanla, sabırla ve birbirimize yeniden güvenmeyi öğrenerek mümkün olabilirdi. Ama bunun için önce çaba sarf etmek gerekiyordu. Bunu istemek gerekiyordu.

Trig'in gözlerinde umut görebiliyordum. Onu sakladığını sanıyordu, ama ben onu herkesten daha iyi tanıyordum.

Biradan bir yudum aldım. "Adı Kara."

"Ona aşkınsın." Bu bir soru değildi. Bir gerçeğin ifadesiydi.

"Evet."

"Onun hakkında kapsamlı bir araştırma yapacağımı biliyorsun, değil mi? Onun geçmişindeki her küçük sırrı ortaya çıkaracağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başka bir şey beklemiyordum. Ama bulduğun şey seni şaşırtacak."

Bana baktı. "İyi anlamda mı?"

Omuz silktim ve bir yudum daha soğuk sıvıyı yuttum, ama aslında istediğim bir kase mısır gevreği ve bir fincan kahveydi. "Kültler. Bir çocuk. İki erkek arkadaş daha."

Oda birden mezar gibi sessizleşti.

Whip, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. "Ne oluyor lan?"

Kapıya gelen keskin bir vuruşla beş kişi de silahlarını çekip gözetleme deliğine doğrulttu.

Kaşlarımı çattım ve birayı masaya bırakıp ayağa kalkarken hepsine elimi salladım. "Stresli durumlarda verdiğimiz refleks tepkiler hakkında konuşmamız gerekecek. Ve olumsuz duygularla başa çıkmak için içki içmek. Hepiniz tetiklenmiş durumdasınız. Onları kaldırın. Muhtemelen komşum bir fincan şeker istemek için gelmiştir, ama sizler sanki onu doğramak istermiş gibi silahlarınızı ve bıçaklarınızı çekmişsiniz."

"Bir fincan şeker mi? Cidden mi? Kim sabahın bu saatinde yemek pişirir ki?" Ace homurdandı ve silahını yarım santim indirdi.

X bıçağını iki parmağı arasında çevirdi. "Çoğu fırıncının sabahın ikisinde işe başladığını biliyorsun, değil mi?"

Ace ona şaşkın şaşkın baktı. "O saat gece yarısı. Neden bu kadar erken başlıyorlar ki?"

X, kimse sormamış olmasına rağmen ekşi maya ile ekmek pişirmeyi açıklamaya başladı. Ben sadece başımı salladım ve gözetleme deliğine gittim.

Hawk ve Hayden diğer tarafta duruyorlardı.

Adamlara bir göz attım. "Komşum değil. Ama onları tanıyorum."

Durakladım, dairemi ele geçirmiş olan bu adamlara onları nasıl tanıtacağımı bilemiyordum.

Bunlar kardeşim ve psikopat arkadaşları. Onlar için endişelenmeyin. Zararsızdırlar... tabii, öldürme listesindeki adamları takip etmedikleri sürece. Merak etmeyin. Muhtemelen listede değilsiniz...

Kahretsin. Belki de bunu kontrol etmeliyim.

Trig sabırsızca elini salladı. "Sadece kapıyı aç, Gray. Küçük arkadaşlarına zarar vermeyeceğiz."

Sinners sokak çetesinin eski liderini ve kötü şöhretli bir motosiklet kulübünün başkan yardımcısını "küçük arkadaşlarım" olarak adlandıran biri, bu odadaki beş adam dışında herhangi biri olsaydı, tamamen ve tamamen gülünç olurdu.

Hawk ve Hayden bir iki kişinin canını almış olabilirlerdi. Silah veya uyuşturucu kaçakçılığı yapmış olabilirlerdi. Kavgalara karışmış olabilirlerdi. Hatta bir iki kez hapis yatmış olabilirlerdi.

Ama ikisi de psikopat değildi.

Bu odadaki adamlar, Hawk ve Hayden'ın hayal bile edemeyeceği şeyler yapmış ve görmüşlerdi.

Biliyordum, çünkü bana her şeyi anlattılar ve bazılarını ben bile sindirmekte zorlandım. Cinayet masası, Slayerlar ve Sinners'ı oyun oynayan çocuklar gibi göstermişti.

Trigger'a bir bakış attım. "Kibar ol, tamam mı? Bana borçlusun ve onlar benim için önemli."

Kapıyı açtım.

Hayden ve Hawk, odadaki adamları inceleyerek diğer tarafta kaskatı kesildiler.

Hawk'ın eli, silahını sakladığını bildiğim kalçasına doğru uzandı.

Hayden ona sertçe dirsek attı ve boğazını temizledi. "Kötü bir zaman mı?" İkisine de gülümsedim. "Hayır. Harika bir zaman. Girin. arkadaşlarımla tanışın." Arkadaşlarıma döndüm. "Bunlar Hayden ve Hawk. Onlar benim..."

İkisine yardım için baktım, çünkü birbirimize karşı ne olduğumuzu bilmiyordum. Kara olmadan ikisini de ilk kez gördüğüm için, onları tam olarak arkadaş olarak sınıflandırmazdım.

Ama arkadaş olmamızı istiyordum. Onlar Kara'yı seviyorlardı. Ben de öyle. Bu, üçümüz de iyi anlaşabilirsek mümkün olabilirdi.

X gözlerini genişletti. "Bekle. Bekle. Bunlar senin sevgililerin mi, Gray?" Hawk'ın elini tutmak için aceleyle yanına koştu, elini yanından kaldırıp yukarı aşağı salladı. "Kardeşim! Ben LGBTQ+ dostuyum. Bunu bilmeni istiyorum. Her onur ayında pencereme gökkuşağı bayrağı asıyorum ve eşcinsel bir en iyi arkadaş arıyorum. Sen olabilirsin!" Kolunu Hawk'ın omuzlarına attı. "En iyi arkadaşlar! En iyi arkadaşlar!"

Hawk iki kez baktı ve X onu odaya sürüklerken bana "ne oluyor lan?" bakışı attı.

Ben sadece omuz silktim. "Sadece akışına bırak. O zararsızdır." Sayılır.

"Girin," dedim Hayden'a, kapıyı kapatabilmek için içeri girmesi için yer açarak. "X'in sizi korkutmasına izin vermeyin. O aşırı heyecanlıdır. Golden retriever gibi."

Ancak golden retrieverlar genellikle insanı yavaş ve acı verici bir şekilde öldürmezlerdi. Ama bu konuşma muhtemelen başka bir güne kalabilirdi.

X, dolabımdan malzemeleri alırken dikkatini çoktan dağıtmıştı, çünkü görünüşe göre taze ekmek konuşması ona ekmek pişirme isteği uyandırmıştı. Hawk ve Hayden, diğerleriyle tokalaşıp kendilerini tanıttıktan sonra, karşımda duran kanepeye oturdular.

Hayden ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Sadece uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol etmek istedik. Biz yetişemeden gitmiştin."

Dalgın dalgın boğazımı ovuşturdum. "Birkaç çürük dışında bir şey yok. İyileşeceğim."

Hawk boğazını temizledi. "Kara bana tam olarak ne olduğunu anlatmadı. Sadece hayatını kurtardığını söyledi."

Trigger'ın gergin bir şekilde beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ama Kara, Hawk ve Hayden'a saldırganın kim olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. Trig'in Kara'ya zarar vermemiş olduğunu düşünürsek, Hawk ve Hayden'ın yirmi dört saat önce bu odada tam olarak ne olduğunu asla bilmemelerinin daha iyi olacağını düşündüm.

Kardeşimi daha yeni geri kazanmıştım. Hawk onu öldürmeye çalışmaya devam ettiği için onu tekrar kaybetmek istemiyordum. Özellikle de, eğer bir kavga çıkarsa, o kavgayı kazananın Hawk olmayacağı ihtimali çok yüksekti.

Kimsenin cinayet ekibiyle savaşıp hayatta kalarak bunu anlatabileceğini hayal edemiyordum.

Kara hiçbir şey söylememekle akıllılık etmişti. Bu onların kendi güvenlikleri içindi.

Böylece Trigger ve ben tekrar kardeş olabilirdik. Tanrım, o kadını seviyordum.

Yutkundum. "Onu seviyorum. Onun için her şeyi yaparım."

Hawk'ın yüzünün bulutlanmasını bekledim. Parmaklarının yumruk haline gelmesini bekledim. Yüzüme yumruk atmasını bekledim.

Ama tek yaptığı omuz silkip, "Evet, sanırım o da seni seviyor. Bu muhtemelen iyi bir şey." demek oldu.

Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

X, sanki bir tenis maçı izliyormuş gibi başını ikimizin arasında sağa sola çevirerek bu etkileşimi ilgiyle izledi. "Yani üçünüz de Kara denen kızı takılıyorsunuz? Anlıyorum. Vücudu muhteşem. Göğüsleri, kalçaları..."

Hawk, Hayden ve ben hepimiz ona dönüp baktık. Hawk'ın düşük, koruyucu hırıltısı, X'in golden retriever enerjisine karşı bir Doberman gibiydi.

Whip, X'in ensesine elini koydu. "Biliyor musun? Az önce hatırladım, evimde bir adamı masaya bağlı bırakmışız! Oraya geri dönüp hala hayatta mı diye bakmalıyız! Değil mi, X?"

X, iki eliyle çenesini destekledi, dirseklerini tezgahın üzerine koydu ve Whip'i omuzlarından itti. "Henüz değil! Gray'in erkek arkadaşları hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Whip onu kapıya doğru itti ve diğerlerine de katılmaları için başını salladı. "Hadi. Evimdeki masadaki adamın gözleri hala yerinde. Onları çıkarabilirsin. Bunu sevdiğini biliyorsun."

X bu söz üzerine canlandı ve diğerlerinin peşinden koridora doğru koştu, beni, Hawk'ı ve Hayden'ı arkalarında bakakalarak bıraktı.

İki adama yüzümü buruşturdum. "Yani... bunlar benim arkadaşlarım..."

Hawk başını bir yana eğdi. "Onları Scythe ve Vincent ile tanıştırdın mı? Bence çok ortak noktaları var."

KARA

Birkaç gün boyunca kulüp evinde saklandık. Hawk, adının kaynağı olan kuş gibi etrafımızda dolaşıp durdu, benden ve Hayley Jade'den hiç uzaklaşmadı. Hayden, Sinners'dan günde birkaç kez aramayı alışkanlık haline getirdi, görünüşte sadece konuşmak için, ama hepimiz bunun olanlardan dolayı stresli olduğu için olduğunu biliyorduk. Grayson işten izin aldı ve cuma günleri ücretsiz klinikteki işine geri dönene kadar bizimle takıldı. Orada ona ihtiyaçları vardı, ama o bile her gece kulüp evine geri dönüyor, kanepede yatıyor ya da diğerleri ondan önce davranmazsa benim yatağıma giriyordu.

Asla yalnız kalmadım. Bir dakika bile. Bazıları bunu klostrofobik bulmuş olabilir, ama ben sevdiğim insanların yanımda olmasının her saniyesinden keyif aldım.

Bu, ayrılmak için hiçbir şey yapamayacağım anlamına geliyordu. Ve bu sessiz bir rahatlamaydı.

Gitmek istemiyordum. Ama sonsuza kadar bu küçük balonun içinde yaşayamazdık. Günler geçtikçe işler yoluna girdi ve şımartmayı bırakıp Hayley Jade'i okula geri göndermek için kararlı davranmam gerektiğini anladım.

Hawk ve War ikisi de müdürle konuşmaya gittiler ve müdür, yeni bir güvenlik uzmanları ekibi getirilmelerine izin verdi. Kameralar ve sensörler kurulduktan ve Josiah'ın podcast'indeki heyecan yatıştıktan sonra, Hayley Jade'in okula dönmesinin güvenli olduğuna karar verdiler.

O kadar çok insan kızımı, onun güvenliğini sağlamak için bu kadar çok sevdiğine dair minnettarlıkla kalbim dolup taşıtı.

Burada mutlu olacaktı. Kan bağı olmasa da bu insanlar tarafından seviliyordu. Bunu her düşündüğümde gözyaşlarım akıyordu.

Kabarcığın patlaması gerektiğini bilerek, Saint View'daki son birkaç günümün tadını çıkardım. İçimdeki tüm kararlılığı toplayarak, Kyle'ın kulübesine gizlice girip kapısını çaldım.

Kapıyı açtığında beni görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Kara. Merhaba. Burada ne yapıyorsun? Hawk biliyor mu?" Kafasını kapıdan dışarı çıkardı ve her iki tarafa da baktı, sanki Hawk her an ağaçlardan atlayıp "Boo!" diye bağıracaktı gibi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "O ısırılmaz, biliyorsun."

Kyle buna pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Burada dikkat çekmemeye söz verdim, o yüzden öyle yapıyorum."

Ne soracağımı fark edince iç geçirdim, bunun işe yaramayacağını biliyordum. Hawk, Hayley Jade'i okula götürdükten sonra, yarın sabah beni otobüs durağına götürmesini planlamıştım. Avcıların yerleşkesi ıssız bir yerdeydi; otobüslerin geçtiği ana kavşağa giden yol, yürüyerek saatlerimi alacaktı. Bir araca ihtiyacım vardı ve Kyle ile kamyoneti tek seçeneğimdi. "Yarın bana sürüş dersi verebilir misin?"

Kyle tereddüt etti. "Chaos sana öğretiyor sanıyordum?"

"Öğretiyor, ama mümkün olduğunca çok pratik yapmak istiyorum ve o restoranla meşgul. Ayrıca, sana eşlik etmek hoşuna gider diye düşündüm. Buraya geldiğinden beri neredeyse yirmi dört saat tek başına buradasın."

"Sorun değil," dedi kibarca. "Kamyonumda yaşamadığım için minnettarım." Boğazını temizledi. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ettiğimi hatırlamıyorum. İnsanlar bana hak ettiğimden daha fazla iyilik yaptılar."

Bu insanların kalplerinin ne kadar iyi olduğunu henüz tam olarak anlamadığını bilerek iç geçirdim. Güven sorunları olan Hawk'ın talimatıyla ondan uzak duruyorlardı. Ama Hayden'la olan ilişkisini izleyerek, insanların onun güvenini ve saygısını kazanmak zorunda olduğunu biliyordum. Ailesini güvende tutmaya çalıştığı için ona kızamazdım. "Onların nezaketini hak ediyorsun Kyle. Onlar da bunu görecekler. Ve gördüklerinde, seni aralarına kabul edecekler. Eğer istersen tabii."

Başını eğdi, gözlerime bakmadı. "İstiyorum. Başka kimsem yok."

O hissi iyi bilirdim. Kyle'ın iyi ellerde olduğunu bilmek, zihnimdeki yapılacaklar listesinden bir şeyi daha tamamlamış gibi hissettirdi. Yarın o otobüse binip Ethereal Eden'a dönmeden önce tamamlamam gereken bir şey.

Kyle'ı otobüs terminaline götürmesi için kandırdığım için suçluluk duygusu beni sardı, ama başka seçeneğim yoktu. "Yarınki sürüş dersi. Lütfen?"

Kyle başını salladı. "Tabii ki."

Aslında rahatlamadan kaynaklanmayan bir iç çekişle nefes verdim. Öyle olması gerekirdi. Planlarım yolunda gidiyordu ve geri dönmem gerekiyordu. Josiah'ın Alice'i öldürdüğüne dair kanıt bulmam gerekiyordu. Ama bunun bedelini biliyordum. Aylarca burada yaşadıktan sonra, bana zarar verecek bir adama geri döneceğimi biliyordum. Beni tecavüz edecek. Aç bırakacak. Bildiği her şekilde bana kötü davranacak.

Korku omurgamdan aşağı süzüldü, ama artık birinci eş olmadığımı bilerek kendimi toparladım. Onun bana fiziksel olarak şiddet uygulamasını engelleyemezdim, ama zihnime dokunamazdı. Zihnimde, sevdiğim insanlarla birlikte bu tesiste olacağımı düşündüğümde.

Kyle'a teşekkür ettim, sabah görüşeceğimizi söyledim ve zihnimde nasıl valizimi hazırlayacağımı ve sonra onun farkına varmadan sırt çantamı kamyonetine nasıl koyacağımı planladım. Onu otobüs durağında bırakmasını nasıl sağlayacağımı hiç bilmiyordum. O an bir çözüm bulmam gerekebilirdi.

Kafam o kadar meşguldü ki, kulüp binasından çıkan Bliss'e neredeyse çarpıyordum. Kolunu tuttum ve kucağındaki bebek Ridge ile devrilmesin diye onu dengeledim. "Aman Tanrım, çok özür dilerim! Seni görmedim bile."

Bliss parlak bir gülümsemeyle, "Bizi duymamana şaşırdım. Oldukça gürültücüydü. Onu biraz temiz hava almaya çıkardım ve ortam değişikliğinin kolikine iyi gelmesini umuyorum," dedi.

Kolik bir bebeğin ne demek olduğunu çok iyi hatırlıyordum. "O zaman seni rahat bırakayım. Bu gece yıldızlar çok güzel. Umarım onu uyuturlar."

İçeri girmeye devam etmek için yürüdüm, ama Bliss omzuma dokundu. "Aslında Kara, bekle, seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Bebeği diğer koluna aldı. "Hawk'ın doğum günü için bir planın var mı diye merak ediyordum?"

Gözlerimi kırptım. "Doğum günü mü? Ne zaman?"

"Haftaya. War'ınki yarın, Hawk'ınki de ondan kısa bir süre sonra. Aralarında sadece on gün var."

"Oh. Bilmiyordum. Tanrım, bu benim için gerçekten çok kötü." Hayden ve Grayson'ın doğum günlerinin ne zaman olduğunu da bilmediğimi fark ettim. Josiah hayatımıza girip herkesi doğum günlerinin boş bir şey olduğuna ve sırf var olmak için dikkat çekmenin günah olduğuna ikna etmeden önce, çocukken doğum günü kutlamalarıyla ilgili çok az hatırladığım şeyler vardı. Ama Hayley Jade'in yaşlarında olduğum bir günü hatırlıyordum, anaokulundaki arkadaşlarım evime gelmişlerdi ve balonlar, oyunlar ve hediyeler vardı. Bu bulanık bir görüntüydü, gerçek ve net bir resimden çok bir duyguydu. Ama sahip olduğum birkaç güzel anıdan biriydi ve bu yüzden bunca yıl ona tutunmuşum.

Ben yokken Hawk, Grayson ve Hayden'ın ona parti düzenleyeceğini umuyordum.

Bliss bana anlayışla gülümsedi. "Kimse senin bunu bilmeni beklemiyordu. O yüzden aslında hep birlikte bir parti düzenleyebiliriz diye düşündüm. Bu hafta sonu. Büyük bir şey. Bence elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Bunun için burada olmayacağımı bildiğim için midem düğümlendi. Ama bunu Bliss'e itiraf edemezdım. Bu yüzden başımı salladım. "Kulağa harika geliyor. Aklında ne var?"

Bliss'in gülümsemesi genişledi. "Biraz hoş bir şey olabilir mi? Herkesin kot pantolon ve ceketlerini çıkarma şans. Bencilce, emzirme sütyeni ve kustumuk lekeli tişörtten başka bir şey giymek istiyorum, ama buradaki küçük kustumuk kralı muhtemelen giydiğim her şeyi mahvedecek. Değil mi, Ridge?"

Bebek ona onaylayarak gülümsedi.

Bliss bana tekrar baktı. "Geç haber verdiğimi biliyorum ama Hayden'ın partiyi Sinners'da düzenlemeyi ve yiyecekleri hazırlamayı kabul edip etmeyeceğini merak ediyordum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "War'ın partisini kendi kulübünün rakibi olan bir kulüpte mi düzenlemek istiyorsun?" Bliss'in kulübü Psychos, Saint View'un Hayden'ın Providence merkezli Sinners kulübünün versiyonuydu. Ancak iki kasaba çok yakın

birbirlerine yakın değillerdi.

Bliss omuz silkti. "Kulüp evinde yapmak istemiyorum. Burada sürekli partiler veriyoruz ve bunun farklı bir şey olmasını istiyorum. Özel bir şey. Evimiz şu anda biberonlar, bebek oyuncakları ve Lexa'nın sanat ve el işi malzemeleriyle dolup taşıyor. İnsanların sandalyelere oturup popolarında Play-Doh kalıntıları kalmasını istemiyorum. Geriye sadece Psychos kalıyor ve buranın mükemmel bir mekan olmadığını itiraf etmekten çekinmiyorum. Yemeklerimiz berbat. İyi seks partileri düzenliyoruz ve sadece bira içip bilardo oynamak için bir yer arıyorsanız, bizde var. Ama partiyi Psychos'ta yaparsam, catering hizmeti almadığım sürece patates kızartması ve yanmış slider yiyip dururuz. Ve Nash, Vincent, Rebel ve ben de çalışmak zorunda kalırız.

"War'ın tüm ailesi eğlenmek yerine çalışıyorsa, bu pek eğlenceli gelmiyor."

"Aynen öyle. Sadece adamlarımla güzel bir gece geçirmek istiyorum. Bir süreliğine anne olmaktan başka bir şey olmak istiyorum. Güzel bir akşam yemeği yemek istiyorum. Biraz dans etmek istiyorum. Bir kadehten fazla şarap içmek istiyorum." Yanakları pembeleşti. "Bu, War için bir partiden çok benim için bir partiye benziyor, değil mi?"

Kıkırdadım. "Seni mutlu eden her gece, War'ın doğum günü için isteyeceği şey olacaktır. Hayden'a sorabilirim."

"Hayden'a neyi sorayım?" Hawk arkamızdan sordu.

İkimiz de arkamıza baktık ve onu ve Hayden'ı ağaçların arasından çıkarken gördük. Hayden'ın saçında bir yaprak vardı ve ikisinin de kıyafetleri buruşmuştu.

Gülümsememi sakladım ve Bliss'in bakışları ikisi arasında gidip geldi, sonunda bana döndü. "Onlar...?" diye sessizce dudaklarını oynattı.

Onların sırlarını ifşa etmeye niyetim yoktu. Ama onların karanlıkta, her ne yapıyorlarsa onu yaparkenki halleri, beni baştan aşağı titretmişti. Hawk'ın eşcinsel olduğunu kamuoyuna açıklamaya ne kadar hazır olduğunu tam olarak bilmiyordum, bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapattım ve meraklı biri olmayan Bliss, mesajı hemen anladı.

Hawk'a baktı. "Hayden'ın hafta sonu Sinners'da doğum günü partini düzenleyip düzenleyemeyeceğini soruyordum."

İkisi de durakladı, Hayden Hawk'a temkinli bir şekilde baktı. "Yani, Hawk isterse yapabilirim..." Başını bir yana eğdi. "Sen doğum günü partisi seven biri misin? Senin kağıt şapka takıp, insanlar sana şarkı söylerken gururla orada durduğunu hayal edemiyorum."

Hawk ona kaşlarını çatı.

Ama Hayden haklıydı. Ben de bunu hayal edemiyordum. Hawk, sadece bira, bilardo ve seks olan Slayers partilerini severdi. Gözlerimi kısarak bile, onu başka tür bir partide hayal edemiyordum.

Hawk bu fikri reddetmeden önce Bliss araya girdi. "Lütfen kabul et. Tek yapman gereken güzel bir şey giyip gelmek. Doğum günü şarkısı veya pasta istemiyorsan, AC/DC dinleyip Jell-O yiyebiliriz."

Hayden burnunu kırıştırdı. "Lütfen bana Jell-O servis ettirmeyin. Burasını güzel bir yer haline getirmeye çalışıyorum."

Bliss, Hayden'ı görmezden geldi ve tüm umutlarını Hawk'a bağladı. "Sen kabul edersen, War da kabul etme olasılığı çok daha yüksek. O da muhtemelen pasta ya da gürültü patırtı istemiyor."

"Ama yine de yapmak mı istiyorsun?" Hawk boynunu kırıştırarak ona baktı.

Omuz silkti. "İkinizi de seviyorum. İkiniz de kutlanmayı hak ediyorsunuz."

O inledi ve ellerini yüzüne sürdü. "Tanrım, Bliss. Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

Gülümsemi ve parmak uçlarına basarak onun yanağına öpücük kondurdu. "Söylemezsin. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Sana da teşekkürler Hayden." Kız gibi bir çığlık attı. "Çok heyecanlıyım. Diğerlerine de söyleyeceğim."

İçeriye koştu, Queenie ve Rebel'i çağırdı, üçü heyecanla dekorasyonlar hakkında konuşmaya başladılar.

Adamlarıma döndüm ve Hayden'ın saçından yaprağı çıkardım. "Seks nasıldı?"

Hawk'ın gülümsemesi genişti, ama beni kendine çeken ve boynumu öpen Hayden'dı. "Sen de olsaydın daha iyi olurdu."

Hawk arkamdan yaklaştı. "Katılıyorum." Boynumu öptü ve kalçama sürtündü, parmakları kalçalarımı kavradı. "İstersen şimdi üçümüz ikinci raunda geçebiliriz?"

Hayden inledi ve geriye yaslandı. "Bunu çok isterdim, ama görünüşe göre, partin için yiyecekleri hazırlamak için sadece üç günüm var. Bu, dondurucudan donmuş börekleri çıkarmaktan biraz daha fazla çaba gerektiriyor. Menü hakkında Bliss ile konuşmam lazım." Bakışları vücudumun her yerini tararken ateşli bir hal aldı. "Ama daha sonra, odana geldiğimde, çıplak olun. İkiniz de."

Hawk gözlerini devirdi. "Peki ya ben öyle değılsem ne yapacaksın?"

Hayden etrafına bakındı, kimse izlemediğinden emin olduktan sonra Hawk'ın çenesini kavradı, onu kendine çekti ve dudaklarından öptü. "Seni kendim soyacağım."

Hawk onu itti ve Hayden uzaklaşırken bana sırtıttı.

Hawk'a baktım, sakallarının altında gerçekten biraz kızarmış olabilirdi. "Ondan hoşlandığını itiraf edebilirsin, biliyor musun?"

Hawk omuz silkti ve beni kollarına çekti. "Onunla tartışmayı seviyorum. Nedenini bile açıklayamıyorum. Sadece seviyorum."

Başımı göğsüne yasladım, sessiz gecede kalp atışlarını dinledim. "Parti konusunda kızgın mısın? Eğer bu fikri gerçekten sevmiyorsan, Bliss'i daha rahat bir şey yapmaya ikna edebilirim."

Ama Hawk başını sallayarak reddetti. "Nefret etmiyorum. Daha önce hiç doğum günü partisi yapmadım."

Geri çekilip ona baktım. "Hiç mi?"

"Asla. Çocukken kimse doğum günlerimi umursamıyordu. Annem bir keresinde bana parti düzenlemeye çalıştı, ama babam kıskanç bir pislikti, annemin kendisinden başka hiçbir şeyi düşünmesini istemiyordu. Buna ben de dahildim. Annem bana fazla ilgi gösterdiğinde, babam kıskançlık yapardı. Annem bir keresinde parti düzenlediğinde, babam onun çantalarını topladı ve onu hafta sonu için sahildeki boktan bir otele götürdü, tüm ilgisinin kendisine odaklanması gerektiğini hatırlatmak için."

Nefesim kesildi. "Ona zarar mı verdi?"

"Hayır. Muhtemelen sadece yıldızları görene kadar onu orgazm etti. Bunu düzenli olarak yapıyordu, ona başka hiçbir yerde daha iyisini bulamayacağını hatırlatıyordu

en azından ona iyi davranıyordu. Beni umursamaması utanç vericiydi, ama o bir pislikti, bu yüzden onun ilgisini daha fazla istemiyordum. O günden sonra doğum günlerini pek umursamadım. Sıradan bir gündü."

"Bu beni senin için üzdü. Bliss haklı. Sen kutlanmalısın."

"Üzülme. Geçmişte olanlar önemli değil. Önemli olan, bu doğum gününün farklı olacağı, çünkü ben seninleyim." Yüzünü saçlarına gömdü ve derin bir nefes aldı. "Tek istediğim, sen ve Hayley Jade'in yanımda olmanız. Lüks yemeklere, pastaya veya hediyelere ihtiyacım yok. Sadece senin orada olman yeterli. Tek istediğim bu."

Kollarını bana doladı ve beni sıkıca sarıp, beni ne kadar sevdiğini fısıldadı.

Ve o anda, aptalca ve bencilce bir şekilde kendimi bir hafta daha kalabileceğime ikna ettim. Onun için orada olmak önemliydi ve sevdiğim herkes güvende olacaktı, her ne kadar bir canavar sokaklarda bizi avlayarak, bulduğum mutluluğu mahvetmek için fırsat kolluyor olsa da.

KARA

Geçen sefer hastanede olanlara rağmen, cuma günü geldiğinde, midemde rahatsız edici bir his belirdi ve beni rahat bırakmadı. Hayden bunu titizlikle yapmasına rağmen, kulüp evinde bulabildiğim her şeyi endişeyle temizledim, mutfağı sildim. Çarşafaları ve battaniyeleri yıkadım. Banyolarını ovdum ve saate baktığımda saatin daha on olduğunu görünce çılgılık atmak istedim.

Hawk da aynı derecede kaybolmuş görünüyordu. Ona bakan herkese huysuzca bağırdı ve bilardo masasının sallanan ayağını kimsenin tamir etmediğinden yüksek sesle şikayet etti, sonra da tamir etmek için alet bulmak üzere kulübeye doğru ayaklarını yere vurarak gitti.

Birkaç dakika aletlerle uğraştıktan sonra, alet kutusunu kapattı ve metalin metale çarpmasıyla acı verici bir gıcırta sesi çıktı. "Bundan nefret ediyorum!"

Ortak salonun duvarlarını silmeyi bırakıp durdum. "Belki biraz yürüyüşe çıkmalısın. Ya da gezintiye? Uzun zamandır yapmadın."

Oda içinde bir ileri bir geri yürüdü, belki de bu fikri düşünerek, sonra durup bana baktı, yüzünde bir tür çaresiz ifade vardı. "Hastane kliniğinde olmak istiyorum."

"Ben de," diye itiraf ettim.

O, kısa kesilmiş saçlarını elleriyle ovuşturarak inledi. "Siktir et. Gidelim."

Her şey olduğundan beri ilk kez gülümsedim. "Ciddi misin?"

"Cidden. Oradaki insanlar bize ihtiyaç duyuyor. Gray, olanlardan sonra hastanede güvenliğin çılgınca olduğunu söyledi. İçeri giren herkesin kimliğini kontrol ediyorlar

ve polislerin de orada bir ekip görevlendirdiğini söyledi."

Bu şaşırtıcıydı. "Cidden mi? Providence Polis Departmanı gerçekten proaktif bir şey mi yaptı?"

"Yeni şef çete şiddetine karşı savaş açmış durumda. Belki bununla bir ilgisi vardır."

Kaşlarımı çattım. "Josiah'ın takipçilerinin çete sayılacağından emin değilim."

Hawk omuz silkti. "Resmi olarak tanınan bir çete olmayabilir, ama birilerini incitmek veya yakalamak amacıyla bir kalabalığı bir araya getirmek daha da kötü olabilir. Açıkçası, bu onların kışkırtıcıları kaldırıp bir şeyler yapmaları için yeterliydi. Hediye atın dişine bakmam."

Ben de öyle.

Hawk'ın partisi yarın geceydi ve Sinners'ın hemen aşağısındaki terminalden gece yarısı şehir dışına giden bir otobüs vardı. O otobüse binmem gerektiğini biliyordum. Parçalar çok kolay bir şekilde yerine oturmuştu. Geçen hafta ayrılmanın yollarını aramıştım ve hepsi de karmaşık planlar ve yalanlar içeriyordu.

Ama yarın gece, herkes partinin tadını çıkarırken, ben sessizce dışarı çıkacağım. Terminale kadar yürüyeceğim ve otobüs kalkmadan binip gideceğim.

Kimsenin benden memnun olmayacağını biliyordum. Ama hepsine mektup yazmıştım, neden bunu yaptığımı açıklamış, kararımı saygı duymalarını ve peşimden gelmemelerini istemiştim.

Hawk ve Hayden'in bunu tamamen görmezden geleceğini tahmin ediyordum, ama birkaç saatlik bir avantaj elde edebilirim, onlar müdahale etmeden Ethereal Eden'in kapılarına ulaşabilirdim.

Ama bugün Saint View'da geçireceğim son gün olacaktı ve Hayley Jade okuldayken ben hastanede olmak istiyordum. Willa'ya teşekkür borçluydum ve kliniğin hizmet verdiği yoksul hastalar kadar bana ihtiyaç duyulan başka bir yer yoktu. Hawk'ın yanağına bir öpücük kondurdum, tüm mesaisini benim başımda geçireceğini, benden birkaç adım uzaklaşmayacağını biliyordum ama bununla bir sorunum yoktu. "Çantamı alıp minibüste buluşuruz."

Hawk durakladı ve sonra başını salladı. "Bekle. Sana bir hediye aldım."

Yatak odama giderken yarı yolda durup ona baktım. "Ne demek istiyorsun? Birkaç gün sonra doğum günü olan ben değilim."

"Biliyorum. Ama yine de sana bir hediye aldım. Yarın, partiden önce verecektim ama fikrimi değiştirdim. Onsuz evden çıkmanı istemiyorum."

Kaşlarımı çatarak onu odasına kadar takip ettim ve o dolabının üstünden kahverengi kağıda beceriksizce sarılmış bir paketi çıkarırken ben kapı pervazına yaslandım.

Yumuşaktı, ama beklediğimden daha ağırdı. Şaka olsun diye salladım. Bana tembel bir gülümsemeyle başını salladı. "Hadi. Aç şunu."

Yatağının kenarına oturdum ve kağıdı yırttım.

Gözlerim ne olduğunu algılamadan önce koku burnuma çarptı. Birden fazla kez yüzümü ceketine gömdüğüm için artık tanıdık bir kokuydu.

Ceketi çıkarıp ona bakarken ağızımdan bir çığlık çıktı. "Ne? Bu... bu..."

"Senin eski kadın ceketin mi? Evet."

Ona baktım, sonra da sadece birkaç kadında gördüğüm cekete baktım. Bliss ve Rebel. War'ın annesi Fancy. Queenie. Slayer'ların amblemi ceketin arkasını tamamen kaplıyordu. Tırpan tutan iskelet figürü şeytani ve korkutucu bir figürdü, ama ben onu güven, nezaket ve onu gururla giyen insanların sevgisiyle ilişkilendirmeye başlamıştım.

Hawk'ın ceketinin ön tarafında, başkan yardımcısı olduğunu gösteren yamalar varken, bu ceketin ön tarafında "Old Lady" yazan bir yama vardı.

Parmağımı üzerinde gezdirdim. Dışarıdaki dünya için bu tam olarak bir iltifat sayılmazdı, ama burada bu, saygının en üst düzeydeki göstergesiydi. Bu bir taahhüttü.

Bunu size veren erkeğin evlilik teklifi kadar değerliydi.

"Bu harika," diye fısıldadım. Gerçekten öyleydi. Çok karmaşık bir şekilde yapılmıştı, dikişleri düzgün ve hassastı. Tasarımı karmaşık ve güzeldi, ancak başkalarının da benim gibi göreceğinden emin değildim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Hawk ceketimi parmaklarımdan aldı ve arkama geçerek onu benim için tuttu. Başını kulağıma eğdi ve hemen altına öptü. "Giyeceğini söyle.

Benim karım olacağını söyle, Kara."

Gözlerim yaşlarla doldu. Dilimin ucunda bir "evet" vardı. Onu söylemek istedim. Çatıdan bağırmak istedim. Herkese onu ne kadar sevdiğimi söylemek ve ceketini gururla giymek istedim, herkesin benim ona ait olduğumu bilmesini istedim.

Dikkatsiz kalbim, beynim farkına varıp bunu yapamayacağımı haykırmadan önce kollarımı kollara sokmamı sağladı.

Ceket yarı giyinmiş halde donakaldım, ama o fark etmedi, çoktan çekmecelerini karıştırmak için dönmüştü. Geri döndüğünde, VP yamasının aynısı olan ama boş iki küçük yama tutuyordu.

Onlara baktım. "Onlar ne?"

Onları ters çevirdi ve arkasındaki yazıyı gösterdi.

Birinde Little Mouse yazıyordu. Diğerinde Hayley Jade'in adı vardı.

Kalbim o kadar şişti ki, beni boğacak

"Ceketini yaptırırken bunları da yaptırdım. Bunlar buraya, benimle olasin diye."

Boğazımda kocaman bir yumru vardı. Konuşamıyordum bile.

Yüzümden sessizce bir damla gözyaşı süzülürken, tek yapabildiğim ceketimi omuzlarıma çekip fermuarını kapatmasına izin vermektir.

Ceket bana mükemmel uyuyordu ve şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şeydi.

Bakışları beni yuttu, erimiş gözleri deriye bürünmüş vücudumun her kıvrımını takip ediyordu. İnledi. "Gitmemiz gereken bir yer olmasaydı, o ceket çıkarır, bacakların tutmayana kadar dilimle seni tatmin ederdim."

Şu anda bacaklarımdan çalıştığından pek emin değildim.

Ama Hawk fark ettiyse de, hiçbir şey söylemedi. Beni dışarı çıkardı, kask verdi ve motosikletinin arkasına binmemi söyledi.

Öyle yaptım. Arkasına kayarak, kollarımı beline doladım ve vücudumun sıkı sıcaklığını hissettim. Tüm bunlar olurken

bu adamdan nasıl uzaklaşabileceğimi merak ediyordum, o benim kalbimi tamamen ve tamamen çalmıştı.

Yeni hastanenin güvenliği çok sıkıydı. Metal dedektörlerden geçmeden önce hastanenin verdiği kimlik kartlarımız kontrol edildi. yeni güvenlik kapılar yeni yerleştirilmiş yerinde yerine yerine Josiah'ın hayranları tarafından Josiah'ın hayranları tarafından tahrip edilmişti. Dikkat çekmemek için ceketlerimizi çıkarmıştık, ama Hawk yine de dikkat çekti ve kliniğe girmeden önce bir polis memuru tarafından üstü arandı. Hemşire masasının arkasına geçerken ona hafifçe dirsek attım. "Bu çok büyük bir iyilikti. O memurun sana bu kadar yaklaşmasına bile şikayet etmedin."

"Neden yapayım ki? O senin güvenliğini sağlamak için burada. Kimsenin seni incitebilecek bir silah getirmediğinden emin olmak için bir düzine polis tarafından cinsel organımın elle aranmasına izin vermem gerekiyorsa, veririm."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağına öptüm. "Sen, başkalarının sandığından çok daha tatlı bir adamsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O da gizlice popomu elledi ve kaşlarını oynattı. "Hala benim iyi bir adam olduğumu düşünüyor musun?"

Gözlerimi devirdim ve onu ittim. Kadınlar soyunma odasında, yeni ceketimi özenle astım ve giyinmek için bir çift önlük aldım.

Hawk, kendi önlüğünü giymiş olarak dışarıda beni bekliyordu ve yanında duvara yaslanmış Grayson da onunla aynı önlüğü giymişti.

Grayson beni görünce gülümsedi ve ben de bakışlarımı onun yüzünde tutmaya çalıştım, aşağıya kaymasına izin vermedim. Giysilerinin altında o kadar çok dövme olduğunu bilmek, tahmin etmediğim bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu.

Bana doğru ilerledi, sonra durdu ve Hawk'a baktı. "Uh, buradaki protokolü bilmiyorum." Bana döndü. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum. Ama..."

Hawk göğsünün derinliklerinden düşük, tehditkar bir homurtu çıkardı. Gray ve ben ikimiz de ona bakmak için döndük.

Mırıldanma sesi kesildi ve geniş bir gülümsemeye dönüştü, beyaz dişlerini göstererek. "Sadece dalga geçiyordum. Öp onu. Sana zarar vermeyeceğim."

Gray bana doğru eğildi.

"Çok," diye ekledi Hawk.

Ona sert bir bakış attım.

Grayson kıkırdadı ve çenemi kaldırdı. "Hey."

Gözlerine bakarak eridim. "Hey."

Ağzı benimkine çok tatlıydı. İlk başta yavaşça, hafifçe öptü, dili giriş ararken ağzı şakacıydı ve ben ona yaslanıyordum, yumuşak vücuduma karşı sert vücudunun hissini seviyordum.

"Bunu seksi bulmamam gerek," diye mırıldandı Hawk. "Bunu başka bir yerde yapabilir miyiz? Yardım etmemiz gereken hastalarımız olmadığında, mesela?"

İkimiz de ona şaşkınlıkla baktık. Onunla Grayson arasında sıkışıp kalma düşüncesi yüzüme kan hücum etti.

Gray boğazını temizledi. "Uh, az önce bana üçlü yapmak için mi teklif ettin?"

"Hayır. Bu çok uygunsuz olurdu. Sen bizim patronumuzsun."

Umutlarım suya düştü.

Grayson utançtan yanakları pembeleşti. "Haklısın. Özür dilerim."

Hawk kaşlarını kaldırdı. "Ben daha çok dörtlü bir şey düşünüyordum.

Chaos da katılmak

isteyecektir."

Aman Tanrım.

Hawk güldü ve koridorda geriye doğru yürüyerek kliniğe doğru gitti. "Sanki ikiniz de bunu düşünmüyormuş gibi davranmayın. Hepimiz bunun ne olduğunu biliyoruz. Hepimiz bunun bir noktada olacağını biliyoruz. Soru şu ki, ne zaman?"

Köşeyi dönüp kliniğin bekleme odasına girdi, Grayson'ı kızarık ve beni neredeyse nefes nefese bırakarak.

Ona baktım, ifadesini çözmeye çalışarak. "Senin yapman gerekmez..."

"Ben istiyorum."

Sözler ağzından o kadar hızlı çıktı ki, bunları içten söylediği inkar edilemezdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Dördümüzün bir arada... öyle... nasıl olacağını bile bilmiyordum.

Ama bunu öğrenmeyi çok istiyordum. "Bu akşam bana gelmek ister misin?"

"İstiyorum, ama gelemem."

"Yarın sabah?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Partiye hazırlanacağız. Hayden dekorasyona yardım etmemiz için erken gelmemizi istedi, hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Doğru. Tabii ki."

Elimi tuttu, parmaklarını benim parmaklarıma arasına kaydırdı. "Belki yarın akşam partiden sonra kulüp evine gelebilirim? Baskı yok. Bakalım ne olacak?"

Ama o zamana kadar ben gitmiş olacağım. İstemediğim bir hayata geri döneceğim otobüste.

Bir an için, kalabileceğime ve her şeyin yoluna gireceğine kendimi ikna ettim. Şu anda hissettiğim bu sükunetin fırtınanın gözü olmadığını.

Ama o tabuta kilitlendiğimi unutamıyordum. Kötü, ruhsuz gözlü adamlar tarafından kovalanmış olduğumu unutamıyordum. Çocuğumun okuluna bıçak ve silah getirdiklerini unutamıyordum ve Hayden ile Hawk zamanında ona ulaşmasalardı, onu hiç göremeyebilirdim.

Josiah asla durmayacaktı. Sadece bir sonraki hamlesini planlıyordu.

O harekete geçmeden önce ben harekete geçmeliydim.

Gray'e zorla gülümsedim. "Tabii. Yarın akşam harika olur."

Bu, söylediğim ilk yalan değildi. Ve pişman olduğum ilk yalan da değildi.

KARA

Ertesi sabah, güneş doğmadan önce, Ethereal Eden'in kapılarından içeri girdiğimde bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim birkaç eşyayı bir çantaya koydum. Ama Hawk'ın ilk geldiğinde bana aldığı bazı kıyafetleri, sevdiğim vücut losyonunu ve hastane kimliğimi de çantaya koydum. Hayden'in benim ve Hayley Jade'in fotoğrafını bastırdığı fotoğrafı cebime koydum, yanımda olsun istedim. Bir mucize eseri hepsi el konulmazsa, dışarıdaki bu zamanı hatırlamam için tek şey onlar olacaktı.

Bunu daha önce bir kez yaşamıştım. Saint View'dan son ayrıldığımda, beni ayakta tutan tek şey anılarımdı.

Onlar hiç solmamıştı. Ben izin vermemiştim. Gerçek dünyada yaşadığımdan daha çok kafamın içinde yaşamıştım. Josiah'ı kız kardeşime yaptıklarından dolayı hapse attıracak bir kanıt bulana kadar, bunu tekrar yapacaktım.

Hala karanlıktı, dışarı sızıp Hayden'in kamyonetinin kapağını kaldırdım. Çantamı içeri ittim, sert siyah kumaşı yerine yerleştirdim ve Sinners'a gitmeden önce arkayı kontrol etmek için bir nedeni olmamasını umdum.

Hawk uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak odasından çıktığı sırada, ben de aceleyle içeri girdim. Esnediğinde tişörtü yukarı kaydı ve mükemmel karın kaslarını bir anlığına görebildim. "Neredeydin?"

Ağızımdaki salyayı tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Sadece güneşin doğuşunu izlemek için dışarı çıktım. Çok güzel." Bu kısım yalan değildi. Buradaki gün doğumu en sevdiğim şeydi. Ethereal Eden'da sevdiğim tek şey, güneşin doğuşunu izlemek ve tarlaları pembe ve altın rengi ile boyamasını izlemektir.

Ama Slayers'ın yerleşkesindeki ağaçların arasından sızan güneş daha da güzeldi. Dışarıda oturup sıcak bir fincan çay içmek

ve duvarların içinde ailemin güvende ve mutlu olduğunu bilmek, benim yeni favorimdi.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi ya da hiç görebilecek miyim bilmediğimi fark etmek beni neredeyse yıkıyordu. Birdenbire her sabah orada durmak istediğimi fark ettim. Güneşi görmek için feda etmem gereken tüm uyku saatlerimi pişman oldum.

Hawk kanepeye uzandı, yine uykuya dalacak gibi görünüyordu. Ama Hayden mutfaktan çıktı ve ikimizi de şaşırttı.

Elimi kalbimin üzerine koydum; dışarı çıktığımı görmüş olabileceği paniğiyle kalbim çok hızlı atıyordu. "Uyanık olduğunu bilmiyordum."

Hawk'ın ayaklarını kanepeden itti ve yanına oturdu. "Bu geceye kadar yapmam gereken milyonlarca iş var. Ama seninle bir şey konuşmak istiyorum." Bakışları bana odaklandı. "Bence Hayley Jade'in öğretmenleriyle konuşup, haftada bir gün sınıfına gidip çocuklara işaret dilini öğretmelerini istemeliyiz."

Gözlerimi kırptım. "Gerçekten mi?"

O başını salladı. "Tabii ki ben uzman değilim, ama hepimiz temel bilgileri öğrendik. Çocuklar çok çabuk öğreniyorlar ve bence bu hepsi için çok iyi olur. Ne dersin?"

Hayley Jade'in hayatını biraz daha iyi hale getirmek için zamanını ayırmak istemesini çok sevdim. "Bence bu harika bir fikir."

Elini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Yani, onlar da kabul ederse, benimle birlikte dersi verecek misin?"

Bir yalan daha söylemek zorunda kalınca ağızım kurudu. Ama ikisi de bana bakıyor, cevap bekliyorlardı. Başımı sallamaktan başka seçeneğim yoktu.

Hayden ellerini çırpı ve ayağa kalktı. "Harika. Pazartesi günü okulu arayıp haber vereceğim. Öğleden sonra Sinners'da görüşürüz."

Hawk uykulu bir şekilde elini ona doğru salladı ve Hayden yanımdan geçerken enseme sıktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ama sesim, arkasından kapanan kapının sesinde kayboldu.

Kaşlarımı çattım, ama sonra Hayley Jade odasından fırlayıp kahvaltı istedi ve gün, restoranı kurmak için yola çıkmadan önce halletmemiz gereken işlerle

restoranı kurmaya gitmeden önce halletmemiz gereken görevlerle doldu.

Hawk ve ben Hayley Jade'i öğleden sonrasını geçireceği Rebel'in evine bıraktık. Bu partinin, nerede düzenlendiğine bakılmaksızın, en azından ilk birkaç saat boyunca çocuklara uygun olacağına karar vermiştik. Çocuklar partideyken labirentin kapıları güvenli bir şekilde kilitlenecek ve ben de bunları kendim iki kez kontrol edecektim.

Ama Hawk Hayley Jade'in orada olmasını istiyordu ve War da çocuklarının olmasını istiyordu. Hayley Jade, Rebel ve ailesiyle birlikte partiye gelerek bizimle buluşacaktı.

Sinners'a vardığımızda, Grayson'ın arabası Hayden'in arabasının hemen yanında park edilmişti.

Hayden restoranı o gece tamamen kapatmıştı, ama biz tabelayı görmezden gelip içeri girdik ve Grayson'ı elektrikli süpürgeyle çalışırken bulduk. Ben yanına yaklaşıncı süpürgeyi kapattı ve takmış olduğunu fark etmediğim kulaklıklarını çıkardı. Önümde durdu. "Sana haberlerim var. Aslında ikinize de."

Hawk kaşlarını kaldırdı. "Bu geceki dörtlü buluşmamızdan vazgeçiyor musun?"

Bu yeni bir haber değil. Hepimiz senin korkup vazgeçeceğini biliyorduk."

Hawk'a şaşkın şaşkın baktım ve ona sertçe dirsek attım. "Kes şunu. İstemediği bir şeyi yapmak zorunda değil."

Ne diyordum ki? Dörtlü olmayacaktı ki.

En azından ben dahil olmayacaktım.

Üçünün benim ayrılmamdan dolayı öfkelenip başka biriyle dörtlü yapma düşüncesi midemi bulandırdı.

Ama ben gittiğimde böyle olacaktı, değil mi? Odamda bıraktığım notları okuyup söylediklerimi yaparlarsa, aylarca, hatta yıllarca Ethereal Eden'da kalabilirdim. İhtiyacım olan kanıtları bulmak ne kadar sürerdi, hiç bilmiyordum.

Onlar hayatlarına devam edeceklerdi.

Onlar akıllı, çekici erkeklerdi ve ben gittiğimde seçebilecekleri kadınlar konusunda sıkıntı çekmeyeceklerdi. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Grayson, vakumu Hawk'a doğrulttu. "İyi denemeydi, ama söyleyeceğim şey bu değildi. İkinize söylemek istediğim şey,

dün gece bir telefon aldım ve ikinize de hastanede ücretli bir iş teklif edildi."

Ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey için nitelikli değilim. Neden bana para versinler ki?"

Grayson sıırttı. "Willa ve ben hastane yönetimiyle bir tür ücretli staj programı hakkında görüşüyorduk. Hemşirelik diplomanı almak için okuyacaksın..." Hawk'a baktı. "Ya da acil tıp teknisyeni ve paramedik sertifikası alırken, ders çalışmadığın günlerde hastanede pratik deneyim kazanacaksın. Diplomalarını tamamlaman biraz daha uzun sürecek ama uzun süre maaşsız kalmayı göze alamayan yetişkinler için daha uygun." Sırıttı. "Hastane de bedava işgücü elde edecek!" Göz kırptı. "Tamam, daha ucuz işgücü."

"Ciddi misin?" diye sordu Hawk. "Bize gerçekten para mı ödeyeceksin? Zaten bedavaya yaptığımız şey için mi? Bunu hastane yönetim kuruluna nasıl kabul ettirdin?"

"Onlara senin özel bir insan olduğunu söyleyerek." Hawk ona orta parmağını gösterdi.

Grayson güldü ve Hoover'a yaslandı. "Daha fazla personele ihtiyacımız var. Orada durumun nasıl olduğunu gördün. Ve siz ikiniz, çok fazla zaman ayırdığınız için gerçekten özelsiniz. Ama çoğu insan bunu yapamaz. Mesele şu ki, sizi tutmak istiyoruz ve bir noktada size ödeme yapmaya başlamazsak bunu başaramayacağımızı biliyoruz. Gönüllü programı hiç işe yaramadı. Willa ve benim ihtiyacımız olan şey, tıp alanına giriş pozisyonu. Bunu uzun zamandır biliyoruz. Sadece ikiniz gelene kadar bunu onaylatmayı öncelikli bir konu olarak görmedik." Gözleri heyecandan parıldayarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Ee? Var mısınız?"

Hawk'ın gülümsemesi genişledi, sesinde hiç tereddüt yoktu. "Evet. Ben varım.

Kesinlikle."

Hayal kırıklığından ağlamak istedim. Neden şimdi? Neden her şey tam da ulaşamayacağım bir noktada yerine oturmak zorundaydı? "Bu harika bir teklif," dedim.

Ama bu Grayson için açıkça yeterli değildi. Bakışları, Hayden'ın daha önce yaptığı gibi beni delip geçiyor gibiydi. "

Kabul edeceksin, değil mi? Eğer istediğin bu değilse, yönetim kuruluna geri döneceğim..."

"Kabul edeceğim!" Dudaklarım kelimeleri tutamıyormuş gibi gerçeği ağızımdan kaçırdım. "Sen ve Willa bizim için harika şeyler yaptınız."

Grayson kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi. "Öyleyse pazartesi gelip detayları konuşuruz, olur mu? Sözleşmeleri imzalarız? Tamamlaman gereken diğer derslere kaydolabilmen için GED'ini alman gerekecek, ama bu zaten planın bir parçasıydı."

İkisi de benden bir cevap bekliyordu. İçimde suçluluk duygusu dolaşıyordu, ama başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Yine yalan söylemek zorunda kalacağımı bilerek, zayıf bir şekilde başımı salladım. "Tamam."

"Artık üçlü dost olacağız!" dedi Grayson neşeyle. Hawk yüzünü buruşturdu. "Lütfen bize öyle deme."

Grayson ciddi bir ifadeye büründü. "Haklısın."

"Ve bana kutlama için eldiven balonundan hayvan yaparsan, istifa ederim. O şeylerden nefret ediyorum."

"Not edildi." Bana baktı. "Senin özel bir isteğin var mı?" "Hayır. Sadece... teşekkür ederim." En azından bunu söyleyebilirdim. Gerçekten

benim yerime başka birini bulmalarını umuyordum.

Hawk ve ben mutfağa gittik. Hayden ve iki çalışanı, bu akşamki parti için çeşitli yiyecekler hazırlamakla meşguldü. Tepsiler, minik sandviçlerin ilk aşamalarıyla doluydu, patatesler soyulup doğranıyordu (ne için olduğunu bilmiyordum) ve tavuk kanatları koyu bir sosla marine ediliyordu.

Biz içeri girdiğimizde başını kaldırdı ve yüzünde rahatlama belirdi. "Daha fazla yardım. Harika. İkiniz de masaları hazırlayabilir misiniz? Size her şeyin yerini göstereceğim."

Parmaklarını önlüğüne sildi ve bizi maître d'nin ayakta durduğu masaya götürdü ve müşteri tarafından görünmeyen bir dolabı açmak için diz çöktü. "Masa örtüleri burada. Çatal bıçak takımı ve ihtiyacınız olabilecek diğer şeyler barın arkasında olmalı. Eğer ihtiyacınız olursa..."

Ön kapı açıldı.

Dört yaşlı adam, sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri girdi, bizim orada durduğumuzu fark etmediler bile.

"Uh, beyler?" Hayden seslendi. "Şu anda kapalıyız."

Diğerlerinden daha genç olan beşinci bir adam da onları takip etti. Ne yazık ki onu tanıdım.

Luca, Hayden'ın yanağına elini vurdu. "Artık kapalı değil. Biri bize menü getirsin, olur mu? Arkadaşlarla halletmemiz gereken bir iş var."

Hayden kolunu tutarak geçmesine izin vermedi. "Hayır. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Özel bir partiye hazırlanıyorum. Bugün kapalı olduğumuzu söylemiştim."

Hawk sessizce Hayden'ın arkasına geçti. Aynı anda kendini benimle Luca'nın arkadaşlarının arasına koydu. Kasları gerildi, açıkça kavgaya hazırlanıyordu.

Luca, yaşlı adamlarla dolu masaya bir göz attı, sonra onların bağırışları ve kahkahaları arasında duyulmaması için sesini alçaltarak konuştu. "Bak, sana dürüst olacağım. Ben de senin beni burada istemediğin kadar burada olmak istemiyorum. Ama babam ve arkadaşları izin istemezler ve hepsi silah taşırlar. Siz ikiniz de öyle misiniz? Bunu gerçekten bir soruna dönüştürmek mi istiyorsunuz? Yoksa bize biraz yemek ve içki servis edip, siz partinize devam ederken ben başka bir yere gideyim mi?"

Hawk masaya bir göz attı ve iç geçirdi. "Yalan söylemiyor. Üç silah saydım, ve bunlar sadece görünenler."

Luca boynunu bir tarafa çevirdi, heyecanı belliydi. "Lütfen, Hayden."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Luca bana hiç nazıkçe bir şey isteyen biri gibi gelmemişti.

Hayden başını salladı ve dişlerini sıktı. Ama gözleri biraz yumuşadı. "Bir saat. Bir saat. Yemeğinizi yiyip içkinizi içtikten sonra, bu akşam misafirlerim gelmeden çok önce buradan ayrılacaksınız."

Luca başını salladı. "Söz veriyorum. Teşekkür ederim." Babasının ve yaşlı adamın arkadaşlarının yanına oturdu.

Luca'nın solundaki adam, güçlü bir aile benzerliği olduğu için babası ya da en azından amcası olduğunu düşündüğüm adam, masanın üzerine elini vurdu. "Burası ne tür bir yer, Luca? Menü yok mu?"

Luca, Hayden'a yalvaran bir bakış attı.

"Guerra'yı hiç bu kadar telaşlı görmemiştim," diye mırıldandı Hawk. Hayden derin bir nefes aldı. "Beş'e kadar burada garsonum ya da barmenim bile yok."

Hawk ağzını sıkı bir çizgiye getirdi. "Ben yaparım."

"Ben de," dedim çabucak.

"Hayır," üçü de aynı anda söyledi.

Gözlerimi devirdim.

"Tıp fakültesinde okurken bir barda çalıştım," dedi Gray.

Hayden bundan pek memnun görünmüyordu. "Bu muhtemelen iyi sonuçlanmayacak."

"Muhtemelen," diye onayladı Hawk. "Ama başka seçeneğiniz var mı?"

Yoktu. Hepimiz bunu biliyorduk. Luca ne isterse, onu alırdı.

Ve Hayden'ı hiçbirimizin onu kurtarmayı bilmediği bir duruma sokmuştu.

HAYDEN

Luca, babası ve arkadaşlarını restoranın güvenlik kameralarından izlerken, hiç bu kadar agresif bir şekilde sebze doğramamıştım. Bıçağımın her kesimine kızıyordum ve dikkatli davranmadığım için keskin bıçak, kesme tahtasından parçalar koparıyordu.

Parmağımı kesip Hawk'ın dikişlerini bir kez daha yaptırmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Ama Luca'nın varlığı her zaman sinirimi bozuyordu.

Özellikle de o ve Kara aynı odadayken.

Onun yanına yaklaşmasını istemiyordum. Ama bugün bu kaçınılmaz görünüyordu.

Sadece daha hızlı yemek pişirmem gerekiyordu. Onları buradan daha çabuk çıkarmam gerekiyordu.

Kara, onu sakladığım lavabodan geldi, bulaşıkları yıkamakla meşgul ediyordu ve onun yakınımda olması beni biraz rahatlattı. Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı, hiçbir şey söylemedi, ama onun varlığı benim tek istediğim şeydi.

"Yakında gidecekler ve sonra partimizi devam ettireceğiz. Luca sadece bir saat süreceğini söyledi."

O, Luca'nın sözlerine çok güveniyordu.

Ben ise güvenmiyordum.

Kara'nın elinin sırtımda durması, sorunların ilk işareti olmalıydı, ama mutfakta başka insanlar olduğunu fark etmeden önce Luca'nın gölgesi üzerime düşmüştü.

Babası ve arkadaşları onun arkasında duruyorlardı.

Luca boğazını temizledi. "Demek tüm olaylar burada oluyor..."

Ona sert bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

"Yemeğimizi beklerken babama ve arkadaşlarına burayı gezdiriyorum."

"Mutfak yasak bölge," diye tersledim. Kara'yı odanın arkasına, Luca'nın arkadaşlarından ve onların sinsî bakışlarından uzaklaştırdım.

Yaşlı bir adam bana onaylamayan bir şekilde gözlerini kısarak baktı, ama sözleri oğluna yönelikti. "Çalışanlarının sana böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?"

"Ben onun çalışanı değilim," diye tersledim.

Luca konuyu değiştirdi. "Chaos harika bir şef. Yemekleri çok beğeniliyor..."

Luca'nın babası mutfağa girdi, ocaktaki tavalara bakarak, sanki her şeye hakkı varmış gibi ortalıkta dolaşmaya başladı. Kara'nın arkasında durdu, başını bir yana eğerek onu inceledi. "Bu güzel şey de kim? Bana sorarsan, burada saklanmak için fazla güzel." Oğluna bir bakış attı. "Sana ne demiştin? Güzel kızları ön tarafa koy, görebileceğimiz bir yere. Kimse erkeklerden yemek servis edilmesini istemez." Bana sahte bir gülümseme attı. "Alınma."

İçimde öfke kabardı, ama Luca Kara ile babasının arasına girip bana "Ben hallederim, sakın ol" bakışı attı. Bu da onu daha çok dövmek istememe neden oldu.

Luca, ne kendisinin ne de ailesinin mutfağında hoş karşılanmadığını açıkça anladığını gösteren bir ifadeyle çekindi. "Hadi. Sana seks kulübünün tarafını göstereyim. Asıl hareketin olduğu yer orası."

Babası başını salladı ve onu takip etmek için harekete geçti, ama sonra durdu ve yerden bir şey almak için eğildi. Katlanmış kağıdı açtı ve sonra Kara'ya tekrar baktı.

"Bu senin kızın mı?"

Adam Kara ve Hayley Jade'in fotoğrafını gösterdi. Onun için bastırdığım ve genellikle yatağının başucunda duran fotoğrafı.

Kara ellerini çabucak kuruladı ve fotoğrafa uzandı. "Evet. Teşekkürler. Cebimden düşmüş olmalı."

Luca'nın babası fotoğrafı Kara'nın ulaşamayacağı bir yere koydu. "Güzellik sizin ailede var." Fotoğrafı Luca'ya gösterdi. "Bir müzayedede yüz binlerce dolara satılır."

Yüzümden kan çekildi. Adama saldırmak için atıldım, ama Luca hızla önüme geçerek, kimse hareketimi fark etmeden beni durdurdu.

Fotoğrafı babasının parmaklarından kaptı. "Bu komik değil. O bir çocuk."

Ama babası açıkça şaka yapmıyordu. "Evet. Güzel bir çocuk. Eğer prenseslik yapmayı bırakıp bir kez olsun sana söyleneni yaparsan, bunun için büyük bir pazar var."

Luca sesini alçaltarak, babasını ve merakla izleyen diğer yaşlı adamları süzdü. "Çalışanlarımın işine engel oluyoruz. Bırakın işlerini yapsınlar. Tur bitti."

Luca'nın babası ona meydan okurcasına baktı, ikisi de bir milim bile kıpırdamadı, sert duruşlarıyla gerçek bir çatışma ortamı yarattılar. Baba oğluna karşı.

Luca bir santim daha uzundu ve belinde, takım elbisesinin ceketinin altında gizlenmiş bir silah taşıdığını biliyordum.

Ama babası, göz ardı edilemeyecek kadar baskın bir varlığa sahipti. Ayrıca, gerekirse ona destek olacak üç arkadaşı da vardı. Hepsi onu izliyor, Guerra'nın babasından işaret bekliyorlardı.

Saniyeler dakikalar gibi geliyordu.

Ta ki o gülümsedi ve ellerini havaya kaldırarak alaycı bir şekilde teslim olduğunu gösterene kadar. "Tabii ki. Tabii ki. Artık bu senin işin. İstedğin gibi yönetebilirsin." Arkadaşlarına döndü. "Gidip içkilerimiz hazır mı bakalım, olur mu?"

Hepsi gözle görülür şekilde rahatladılar ve bir grup olarak mutfağımdan çıktılar.

Luca rahatlamış bir şekilde uzun bir nefes aldı ve dirseklerini metal tezgaha dayayarak zor nefes aldı.

Mutfakta kalan hepimiz, Luca'nın omuzlarının sessizce titremesini izledik.

Mutfak personelimi Jonie ve Mitchell'e başımı salladım. "Mola verin. Arkada bir yerde. Labirenti geçin. O adamların yanına yaklaşmayın. Anladınız mı?"

Hızla başlarını salladılar, önlüklerini çıkarıp dışarı koştular.

Luca derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Teşekkürler." Kara'ya döndü. "Gerçekten üzgünüm."

Kara'nın ağız açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. "Öyle mi?"

Benim söyleyeceğim şeyi onun ağızından çıkardı.

Luca dikleşti, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Kızın hakkında söyledikleri... Bu... Çok üzgünüm. Bunları duymamalıydın."

Bir şey söylemek istedim, ama o sözümü kesti, belli ki kendi söyleyecekleri vardı. "Yani bir çocuğun satılması fikrine fiziksel olarak tepki gösteriyorsun, ama o kişi bir kadın olduğunda hiç umursamıyorsun?"

Luca ellerini yüzüne sürdü. "En azından onlar yetişkinler." "Rıza göstermeyen yetişkinler." Sesi keskin ve affetmezdi. "Sırf çocuk kaçakçılığına karşı belirsiz bir tavır sergilediğin için kendini kahraman sanma. Bu, günahlarını affettirmez."

Çocuk kaçakçılığı yapmama konusunda belirsiz bir tavır sergilediğin için kendini bir tür kahraman sanma. Bu, günahlarını affettirmez."

Onun Luca'ya dik dik bakıp, onunla yüzleşmesini izlerken içimde gurur kabardı. O, bir zamanlar tanıdığım sessiz, uysal kadından çok farklıydı.

O zamanlar onu sevmiştim. Ama bu halini daha da çok seviyordum. Cesurdu. Cesurcaydı. Her zaman kendini savunmasa da, başkalarını savunmaktan korkmuyordu.

Luca'yı hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. Onu etkileyen sadece Kara'nın sözleri değildi. Başka bir şey daha olmalıydı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir açıklama bekledim.

"Kız kardeşim o adamlardan biriyle evlendiğini biliyor musun? Hem de benim küçük kız kardeşim." Luca'nın sesindeki acı, mutfığı sanki bir don dalgası kaplamış gibi doldurdu. "Düğünleri geçen hafta sonu yapıldı ve ben ön sırada oturup izlemek zorunda kaldım." Başını salladı. "O, senin çocuğundan sadece on yaş büyük."

"Bu korkunç," diye fısıldadı Kara. "On beş yaşında hala bir çocuk."

Luca başını salladı. "Öyleydi. Öyle. Kız kardeşim tören boyunca ağladı. Ama babam onun evlenmeye hazır olduğuna karar verdi ve Lorenzo en yüksek teklifi verdi." Yavaşça küfretti. "Babam Isabella'nın gözyaşlarına hiç tepki göstermedi. Orada oturup, Isabella durması için yalvarmasına rağmen hiç etkilenmedi."

Lorenzo sinirlenip ağlamasını durdurmak için ona tokat attığında, babam silahını kafama dayadı çünkü ben de silahıma uzanmaya cesaret ettim."

Kafamda tek görebildiğim, biraz daha yaşlı, tamamen beyaz giyinmiş Hayley Jade'in, bir rahip onu büyükbabası yaşında bir adamla kutsal evlilik bağıyla bağlarken ağladığı görüntüsüydü.

"Sanırım kusacağım," diye mırıldandım.

Ama Kara, Luca'nın bakışlarını karşıladı. "Benim dünyam seninkinden çok da farklı değildi. Benim evliliğim de görücü usulüydü ve hiç istemediğim bir evlilikti. Kimse benim için ayağa kalkmadı."

Bunları dinlemeye dayanamıyordum. O çocuğun geçen hafta kocasının elinde çektiği korkunç şeyleri düşünmek istemiyordum.

İçimde öfke hızla yükseldi. Luca'ya baktım, onu anlayamıyordum. "Ne yapıyorsun dostum? Gerçekten istediğin hayat bu mu? Diğer insanlar için de mi?"

Luca yorgun bir şekilde başını kaldırdı. "Tam olarak ne yapmamı bekliyorsun? Denedim..."

Oh, ne zor bir adamdı. "Denedin mi? O yaşlı adamın kız kardeşine tecavüz ettiğini bilerek geceleri gerçekten rahat uyuyabiliyor musun? Onun gözlerine bakıp, onu kurtarmak için gerçekten elinden gelen her şeyi yaptığını söyleyebilir misin?"

Luca bana baktı. "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz, biliyorsun. Bir zamanlar sen de benim kadar bu dünyaya dahil olmuştun."

Ancak biz farklıydık ve ikimiz de bunun farkındaydık. "Ben yirmi beş yaşında, parası, geleceği ve hedefi olmayan bir çocuktum. Çaresizdim. Ama bu, Kara'ya ve yıllar önce tutsak ettiğimiz diğer kadınlara yaptıklarımı mazur göstermez. Hatalar yaptım. Bunların sorumluluğunu üstlendim. Ve büyüdüm. Kurtulmak için bir seçim yaptım. İstedığın zaman sen de aynısını yapamayacağını düşünerek kendini kandırma. Bir seçim yapman gerekiyor. Ve bu seçim sana ait."

Luca omuzlarını geriye çekerek ceketinin düğmelerini ilikledi, ama gözleri hala gerçek duygularının ham kırılganlığını gösteriyordu. "Böyle seçimler bir lüks, Chaos. Hepimizin yapabileceği bir şey değil." Gözleri tekrar karardı, etrafına duvarlar örerken

. "Yemeğimizi getirin. Yiyip gideceğiz. Onları buraya geri getirmeyeceğim. Burası senin yerin."

Kara onun uzaklaşmasını izledi. "Bununla ne demek istedi?"

Bilmiyordum ama bir şeyden emindim. Luca'nın söylediği veya yaptığı hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. "Muhtemelen iyi bir şey değildir."

KARA

Sinners, restoranın bir ucundan diğerk ucuna kadar insanlarla doluydu. Müzik yüksek sesle çalıyordu, insanlar bulabildikleri her yerde dans ediyordu ve çocuklar ayak altında koşuşturuyor, tamamen yoluna çıkıyorlardı, ama herkes onların enerjisine kapılıyor, yanlarından hızla geçerken onlara gülümsüyor, hatta onların peşinden koşarak kaosa katkıda bulunuyorlardı.

"Happy Birthday" şarkısını söyledik ve pastaları kestik. İçkiler akıyordu. Hayden'ın garsonları, saatler önce karnımız doyduğu halde, aşırı yüklü tepsilerle dolaşarak, isteyen herkese atıştırmalıklar ikram etmeye çalışıyordu. Hayden mutfaktan çıkmayı bile başarmış, şef üniformasını çıkarıp kot pantolon ve tişört giymiş, mutfağın temizliğini çalışanlarına bırakmıştı.

Herkes iyi vakit geçiriyordu. Ben hariç.

Duvardaki saat, otobüse yetişmek için ayrılmam gereken saate kadar dakikaları ve sonra saatleri geri sayıyordu, her saniye benim için korkunç bir saniyeye dönüşüyordu.

Rebel, saat on bir civarında, beşinci bebeğinin şişkin karnını okşayarak yanımıza geldi. "Yorgunum," diye itiraf etti. "Artık bütün gece parti yapmak için çok yaşıyım." Saate bakınca inledi. "Gerçekten saat daha on bir mi? Ben zavallıyım."

Ona gülümsedim. "Bir bebek bekliyorsun. Bu çok enerji gerektirir. Beş yaşın altındaki dört çocuğu koşturmaktan bahsetmiyorum bile."

"Bu yüzden bu gece tüm çocukları ben almayı teklif ettim. Artık gitmeye hazırım. Sakıncası var mı?"

Kafamı salladım. "Tabii ki hayır. Şimdi geriye sadece içki içmek kaldı, ama sen bunu yapamazsın zaten."

"Yemin ederim, hamilelik ve emzirme arasında, beş yıldır içki içmedim. Sonsuza kadar şoförlük yapacağım."

O içini çekti, ama bunun onu gerçekten rahatsız etmediğini biliyordum. Onu anne olmayı seven bir tip olarak görmezdim. Ama kardeşim, gördüğüm en iyi annelerden biriydi. Çocukları ona sahip oldukları için şanslıydılar.

Hayley Jade de öyle.

Yutkundum ve kız kardeşime sarıldım. "Seni seviyorum. Her şey için teşekkür ederim."

Geriye yaslandı, kaşlarını çatarak. "Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım."

Boğazımı temizledim ve bir yalan uydurdum. O gece söylediğim yaklaşık ellinci yalan. "Hayley Jade'i bu gece hepinizle birlikte eve götürdüğünüz için."

Kaşlarını çatmış hali düzeldi. "Hiç sorun değil. Deli olan o değil." Madden'a yüzünü buruşturdu. Madden, sanki gol atmış bir futbolcu gibi tişörtünü başına geçirip odada koşuşturuyordu. "Ona o kadar şeker yemesine kim izin verdi bilmiyorum, ama umarım şekerin etkisi geçince eve varmadan önce uykuya dalar. Gitmeden önce Hayley Jade'e veda etmek ister misin?"

Başımı salladım ve onu takip ederek Fang'ın durduğu yere gittim. Fang'ın omzunda Lavender uyuyordu, Remi ve Hayley Jade ise ayaklarının dibinde, yenmemiş bir kek parçasına kağıt pipetler batırıp kıkırdıyorlardı.

Fang hemen boş elini Rebel'in ensesine koydu ve Rebel ona baktı. "Beni eve götür."

Fang eğilip onun dudaklarına öptü. "Zevkle."

O çok mutluydu. Ve ben de onun için mutluydum, onu çok seven üç erkek bulduğu için. Ayaklarının dibine diz çöktüm ve Hayley Jade'in koluna dokundum. "Rebel teyze seni şimdi eve götürecektir, Remi'yle yatıya kalacaksın."

Gülümsedi ve başını salladı, şekerlemeyle kaplı parmaklarından kek kırıntılarını silkeledi.

Onun yapışkan olması umurumda değildi. Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım, gözlerimi kapatarak gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarını durdurmaya çalıştım. "Seni çok seviyorum. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Göğsüme başını yaslayıp küçük kollarını bana sıkıca doladı. İçimde panik yükseldi ve onu olması gerekenden daha uzun süre kucakladım, sadece onun orada olmasının nasıl bir his olduğunu ezberlemeye çalışıyordum. Kokusu nasıldı? Cildi ne kadar yumuşaktı?

"Hey!" Rebel ikimizin de kafasını okşadı. "Sadece bir gece. Sabahleyin tekrar bir araya geleceksiniz. Değil mi, Kara?"

Neredeyse nefes alamıyordum. "Doğru." Hayley Jade'in kollarını tuttum ve geri çekilerek gözlerine baktım. "Bu bir veda değil. Sadece bir görüşürüz."

Hayley Jade, bir sorun olduğunu fark etmeden mutlu bir şekilde başını salladı ve Remi ile birlikte koşarak uzaklaştı. Fang çıkışa doğru yol alırken, Kian ve Vaughn da erkekleri topladılar.

"İyi misin kardeşim?" Rebel son bir kez uzun uzun bakarak sordu.

Başımı eğip gözlerimi hızla sildim. "Tabii. Elbette. Sadece aptalca davranıyorum. Muhtemelen PMS'im var."

Bu makul bir bahaneydi ve Rebel kabul etti. "Tamam. Eminsen..."

Öyleydi. "Git. Seni seviyorum. Teşekkürler." Ağlamadan önce kendimi toparlamak için odanın köşesine doğru yürüdüm.

Soğuk bir şey koluma değdi. "Kokteyl? Kendim yaptım."

Grayson pembe içeceği elime verdi ve ben ona minnetle gülümsedim, meyveli sıvıdan bir yudum aldım. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Bunu sen mi yaptın?"

O da içkisini yudumlarken başını salladı, ama onun içkisi çok daha az ilginç bir kola karışımıydı. "Bütün gece Steve'e barda yardım ettim." Odayı gözleriyle taradı. "Arkadaşların çok içiyor."

Gülerek, sonra da ciddi bir ifadeyle, odanın ortasında dans eden Queenie ve Aloha'yı fark ettim. Ice ve diğer adaylar barda oturuyorlardı. Bliss ve War, çocukları bakıcıları tarafından alınmış olduğu için bir köşede öpüşüyorlardı. "Onlar arkadaş değil, aile," diye düzelttim, bunu tüm kalbimle hissederek.

Grayson kolunu omuzlarıma doladı. "Onları bulduğuna sevindim. Ve onlar da sana sahip oldukları için şanslılar. Hepimiz öyleyiz."

O kolunu omuzlarıma doladığında, tekrar ağlama isteğiyle mücadele etmeye çalışarak ona baktım.

Henüz veda etmeye hazır değildim.

Yeterince zamanımız olmamıştı.

Bir saniye bile boşa harcamak istemiyordum.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydurdum. "Hadi."

Nereye gittiğimizi sormadı. Onu kalabalığın içinden geçirdim, sevdiğim insanların arasından geçerek yol boyunca Hayden ve Hawk'ı da yanımıza aldık.

Hiçbiri bir şey söylemedi.

Koridoru takip ederek, üzerine "Sinners" yazan masif kapıya doğru ilerlerken niyetim belliydi.

Hayden cebinden anahtarı çıkardı ve kilide takmak için yaklaştı. Bana bir bakış attı ve anahtarı çevirdi. "Arkamızdan kilitleyelim mi? Yoksa başkalarının da katılabilmesi için açık bırakalım mı? Bütün çocuklar alındı."

Bu insanlar halka açık seks yapmaya alışkın olabilirlerdi. Ve Grayson'ı izlemek için buraya geldiğimiz geceyi her düşündüğümde içimdeki bir parça heyecanlanıyordu. Ama bu gece, sadece biz olmak istedim. Kafamı salladım. "Bu gece olmaz. Üçünüzü kendime istiyorum."

Kapıdan içeri girdik ve Hayden, tamamen siyah odayı hafifçe aydınlatan bir dizi ışığı açtı. Cebinden telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu, sonra yüksek tavanın köşelerine gizlenmiş hoparlörlere baktı, ta ki onlardan şehvetli bir müzik gelene kadar.

Tereddüt ettim, beni bu noktaya getirmeleri gerekiyordu, ama sonra ne yapacağımı bilemeyecek kadar deneyimsizdim. Nereden başlayacağımı ya da benden ne beklediğini bile bilmiyordum. Üç erkeği aynı anda nasıl memnun edeceğimi bilmiyordum, ama bunu istiyordum.

Hawk gözlerimdeki kararsızlığı gördü ve Grayson'ın elini tutmayan elimi tuttu. "Hadi."

Bizi labirentten geçirdi, geçen sefer buraya geldiğimizde attığımız adımları takip ederek, dördümüzün sığabileceği kadar büyük bir bankın önüne kadar götürdü.

"Ne yapmam gerektiğini söyle." Neredeyse onun rehberliğini yalvarırcasına istedim. Diğerlerine baktı.

Hiçbir şey söylemediler ve Hawk bunu bir tür izin olarak algıladı. İleri adım attı, beni kollarına çekti ve

dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

O çok sıcakkanlı ve samimiydi. Bana seksin nasıl bir şey olduğunu öğreten adamdı, bu yüzden de bana yol gösteren adamdı.

Dudakları benim dudaklarıma değdi. "Sınırın nedir Kara? Bu gece ne yapmak istemiyorsun?"

"Yok. Seni tamamen istiyorum. Her şeyi." Bunlar yüksek sesle söylediğim sözlerdi.

Kafamda söylediğim sözler ise şunlardı: *Pişmanlık duymak istemiyorum. Ben burada olmadığımda hatırlayacak bir şey ver bana. Beni sevdiğini göster, böylece her şey kaybolmuş gibi hissettiğimde tutunacak bir şeyim olsun.*

Bir tartışma çıkmasını bekliyordum. Onun karşı çıkmasını ya da benim hazır olmadığımı söylemesini bekliyordum.

Ama o bunun yerine beni öptü, dikkatlice, ağzıyla benimkini taparcasına öptü, nefesim kesilene kadar.

Hayden arkama geçti, boynumu öptü, elleri yanlarımdan aşağı kayarak kalçalarımda durdu. Bir eli daha uzağa uzandı, Hawk'ın kot pantolonunun kemer halkasına takıldı ve onu kendine çekti, beni aralarında sıkıca sıkıştırdı.

Hawk'ın ağzı kulağıma kaydı, hemen altındaki hassas noktayı öptü ve gözlerim açıldı, Grayson'ı aradım.

Bakışları benimkilerle buluştu ve yavaşça ceketini çıkarıp, kanepenin karşısındaki koltuğun yanına attı.

Koltuğa oturdu ve diğerlerinin beni öpmesini izledi, ki bu koltuğun tam da amacı buydu ve açıkça oraya yerleştirilmesinin tek nedeniydi. Kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve en üst düğmesini açarak boğazından gevşetti.

"Seni çıplak bırakacağız," diye Hawk kulağıma fısıldadı. "Sonra Gray'i binmeni istiyorum. O üçümüzün dışında kalıyor. Bunun senin için işe yaraması için onun da rahat olması gerekiyor."

Hawk'ın bu sözleri, onun normalde boğuk, sert ve hatta biraz bencil tavırlarına göre beklenmedik bir nezaketti. Ama onunla Grayson arasında bir sevgi olduğunu biliyordum. Hawk ve Hayden arasındaki gibi çekicilikten doğan karşılıklı bir saygı değil, birlikte çalışmaya başladığımızda başlayan bir dostluk ve sadakattir.

ve Gray benim için hayatını tehlikeye attığında daha da sağlamlaşmıştı.

Ayaklarımı bale ayakkabılarımdan çıkardım ve Hawk'ın parmakları şeffaf gömleğimin kenarlarına geldi. Gömlek yeniydi, diğerlerinden daha güzeldi, ama yine de her zaman tercih edeceğim sade tonlardaydı. Bol ve dökümlüydü ve Hawk onu başımdan çektiğinde kolayca çıktı.

Dün öğleden sonra Bliss'e bu gece giyecek güzel bir şeyim olmadığını ve nereden alabileceğimi bilmediğimi itiraf ettiğimde, benimle birlikte aldığı dantel ve ipek sütyenle bana bakıyordu. Hâlâ kız kardeşimin bana geldiğimde verdiği parayla yaşıyordum, buradaki ihtiyaçlarım bu adamlar ve kulübün diğer üyeleri tarafından tamamen karşılanıyordu, bu yüzden paradan neredeyse hiç harcamamıştım. Ama bunun onların bilmesini istemiyordum.

Rebel ise ilk dörtlü seksimde kendimi bir kraliçe gibi hissetmem gerektiğine kararlı bir şekilde beni yürekten cesaretlendirmişti.

Bunu kafamda düşünmek bile saçma geliyordu. Yıllardır çok utangaç bir insandım. Ve şimdi güzel iç çamaşırları giyiyordum ve birden fazla erkekle aynı anda seks yapacak kadar kendime güveniyordum.

Hawk'ın parmakları dantelli, şeffaf sütyenimin kupasını okşadı. "Bu ne, Küçük Fare?"

Parmakları şeffaf kumaşın üzerinden meme ucumu sıkıştırdığında titredim. "Beğendin mi?"

Bakışları ateşliydi, gözlerimi yakıyordu. Ağzını göğsüme indirdi ve sütyenimin üzerinden meme ucumu emdi. Diğer eliyle göğsümü kavradı, başparmağıyla meme ucumu ovuşturdu, ta ki her iki meme ucu da sertleşip gerginleşene kadar.

Hayden'in dudakları omzumda gezindi. "Hoşuna gitti."

Başımı çevirdim, onun ifadesini görmek istedim.

Ağzını dudaklarıma indirip beni yumuşakça öptü. "Ben de beğendim. Bu kadar yakıştığında onu çıkarmak çok daha zor oluyor."

Sesli tereddütlerine rağmen, parmakları sırtımdaki kopçayı bulmakta ve açmakta hiç sorun yaşamadı. Askılar omuzlarımdan kaydı ve Hawk ağzını, geri dönüp meme uçlarımı emmeye başlamadan önce

yere düşmesine izin verdi, sonra geri dönüp meme uçlarımı emmeye başladı.

O eğilip çalışırken, Grayson'ı daha iyi görebildim. Ereksiyonu takım elbisesinin kumaşına sertçe baskı yapıyordu, kalın ve uzun silueti, gizli olmasına rağmen belliydi.

Nefes alışması çok hızlıydı ve ben, iki adam ellerini, ağızlarını ve dillerini üzerime koyarken, belden yukarısı çıplak bir şekilde onun önünde duruyordum.

Bakışlarında sadece ateş vardı. Kıskançlık yoktu. Onun ifadesine bakınca içimdeki küçük bir parça rahatladı.

Gömleğinin bir düğmesini daha açtı, sonra üçüncüsünü, geri kalanı hızla düşerek karın kaslarını, göğüs kaslarını ve üzerlerindeki dövmelemleri ortaya çıkardı. Bakışlarım, normalde gömlek kolları tarafından gizlenen ön kollarındaki dövmelemlerin üzerinde dans etti.

Ama dikkatimi çeken, pantolonunun düğmelerini açan parmaklarıydı. Fermuarının kayması. Ereksiyonunu serbest bırakmak için pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekerek kalçalarını hafifçe kaldırması.

Hawk ve Hayden peşimden geldi, Hawk fermuarımı açarken Hayden satın aldığım düzgün siyah kot pantolonumu aşağı çekti. Daha önce böyle bir pantolonum olduğunu hatırlamıyordum. Alıştığım uzun eteklerden sonra bu tuhaf bir değişiklikti.

Geriye sadece sütyenimle uyumlu külotum kalmıştı.

"Ona git, Küçük Fare," diye fısıldadı Hawk kulağıma ve dilini hafifçe sallayarak sözünü bitirdi. "Onları giyerek mi yoksa yere atarak mı olacağına karar versin."

Kenara çekildi ve Grayson'a yürümem için yol açtı.

Düşük bir nefes sesi çıkardı ve parmaklarını penisinin etrafına dolayarak, beni beklerken işkence edici bir yavaşlıkla yukarı aşağı okşadı. "Buraya gel, Kara."

Söyleneni yaptım, vücudumu bir sıcaklık dalgası sardı.

Bana uzandı, parmaklarını külotumun elastik bel kısmına taktı ve sonra bir yandan diğer yana kaydırarak alt karnımı ve kasıklarımı okşadı. "Çıkar şunu. İçine girmemi engelleyecek hiçbir şey istemiyorum."

Nefesim kesildi, onun emirleri beni sıcaklık dalgasıyla kapladı. Bana böyle ne yapmam gerektiğini söylediklerinde beni her zaman tahrik ederlerdi. Sanki tüm endişelerimin anahtarını kapatıp sadece o anı, onlarla birlikte olmayı bilirlermiş gibiydiler.

Bunun dışında başka hiçbir şey yoktu. Endişelenecek çocuğum yoktu. Beni arayan bir kocam yoktu. Morgda yatan bir kız kardeşim yoktu.

Sadece kendim olabilirdim.

Külotumu uyluklarımdan aşağı kaydardım, tamamen çıplak kalarak kendimi ona sergiledim ve bir sonraki talimatını bekledim.

Grayson ayağa kalktı, pantolonunu ve iç çamaşırını yere attı ve kenara tekmeledi.

Onun tenine dokunmak için uzandım, ama o bileklerimi yakaladı ve beni döndürdü, böylece sırtım onun göğsüne dayandı.

Arkamda sıcaktı, kolları belimi sarmış, biri göğsümü avuçlarken, diğeri karnımın kıvrımlarını okşayıp daha aşağıya, uyluklarımdan arasına inerek klitorisimi okşuyordu.

Orada bana dokunduğunda nefesim kesildi, küçük tomurcuk onun dokunuşuna anında tepki verdi.

Ya da belki de Hayden ve Hawk'ın bankta başladıkları şova tepki vermişti, ikisi yan yatmış, öpüşüyorlardı, öpücükleri loş ışıktaki derin, güçlü ve etkileyiciydi.

"Birlikte çok çekiciler," diye Grayson kulağıma fısıldadı. "Onları görmeni istedim."

Bunu inkar etmek mümkün değildi. İkisi de inanılmaz derecede çekici erkeklerdi ve birlikte olduklarında bu çekicilik katlanarak artıyordu. Hawk, Hayden'in gömleğini tuttu ve sabırsızca kaldırarak ellerini onun tenine değdirdi.

"Ben seni boşaltırken onları izle." Grayson uyluklarımı daha da açarak, ayağımı dışarı çevirmemi sağladı, böylece ona açılmış oldum. Parmağı klitorisimden girişime doğru kaydı, orada biriken uyarılma sıvısıyla kendini kapladıktan sonra parmağını içime itti.

Bu müdahaleye küçük bir iniltiyle karşılık verdim, bu hissi sevdim ve anında daha fazlasını istedim. Parmaklarını içime sokup çıkardı, benim kadar o iki adamı da izliyordu.

Hayden bir elini omzunun üzerinden uzatıp gömleğinin arkasını yumrukladı ve Hawk'a yardım ederek gömleği tamamen çıkardı. Elleri Hawk'ın başının arkasına kondu, Hawk ise ağzını Hayden'in vücudunun her yerine gezdirerek, dilini karın kaslarının her bir çıkıntısının üzerinde gezdirip kemerinde durdu.

Hawk dizlerinin üzerine çöktü. "Kemerini çöz."

Hayden kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de bana emir mi veriyorsun?" Hawk gözlerini devirdi. "Eğer sikini emmemi istiyorsan, evet.

Aksi takdirde, giyinik kalabilirsin. Grayson'inkini yalayabilirim."

Grayson şaşkınlıkla durakladı. "Uh... İkinizin birlikte çok seksi olduğunuzu söylediğimi biliyorum, ama aslında senden o kadar hoşlandığımı kastetmemiştim..."

Hayden iyi niyetle güldü. "O tam bir yalancı. Merak etme. Benimkinden başka kimsenin sikini istemiyor. Değil mi, Hawk?"

Hawk ona kötü bir bakış attı. "Sadece pantolonunu çıkar, olur mu? Tanrım, keşke senden hoşlanmasaydım."

Hayden kolunu yakaladı ve yüz yüze gelene kadar onu geri çekti. "Ama seviyorsun. O yüzden inkar etmeyi bırak." Dirsekleriyle kendini yukarı itti, Hawk'ı boynundan aşağı çekerek onu öptü ve sonra onu vücudunun üzerine itti.

Grayson klitorisime geri döndü ve Hawk, Hayden'in pantolonunu çıkarmak için fermuarını açtı. Bir saniye sonra ağzı onun üzerindeydi ve ben gözlerimi ayıramadım. Yukarı aşağı hareket ederek Hayden'in sikini ağzının derinliklerine aldı ve testislerini hiç de nazik olmayan bir şekilde sıktı.

Hayden inledi; başını geriye atarak Hawk'ın ağzına doğru itti.

Onların sergilediği erotik gösteri karşısında içim zevkle kasıldı, Hayden bir an durup Hayden'in sikini elleriyle okşarken Hawk'ın gömleğini çıkardı.

Grayson ağzını boynuma dayadı, ağzını açarak oraya öpücükler kondururken, ikinci parmağını da içime soktu. "Çok ıslaksın."

Onun müstehcen sözlerine kızardım, bacaklarımın arasında heyecan hissettim, parmakları G noktamı her vurduğunda vücudum onun için coşuyordu. Dizlerim titriyordu ve eminim ki onun elini benim sıvılarımla boğuyordum.

Serbest eliyle göğüslerimi okşadı, meme uçlarımı sıkıp çimdikledi, sonra aynı hareketleri klitorisimde tekrarladı.

Hayden inledi ve Hawk'ın başının arkasını tuttu, sesi derin ve boğuktu. "Geleceğim."

Ben de öyleydim.

Hayden'in kalçaları yataktan sıçradığında, Hawk geri çekilmedi ve benim orgazmım da üzerime çöktü. Başım dönüyordu, bacaklarım tutunamıyordu ve amım Grayson'ın parmaklarını sıkıca kavradı. İki parmaktan fazlası vardı. O kadar ıslaktım ki kaç tane aldığımı bile anlayamıyordum.

"Aman Tanrım!"

Spazmlar merkezimde yoğunlaşıyordu, ama mutluluk verici, zevkli bir his daha da yayıldı, her uzvumu ele geçirdi ve sıcak bir kızarıklıkla cildime yayıldı. Başımı Grayson'ın omuzlarına yasladım ve orgazmı uzatmasına izin verdim, hissettiğim duyguya o kadar kapılmışım ki Hayden ve Hawk'ı artık fark etmiyordum.

"İçine girmem lazım," diye fısıldadı Grayson, tekrar sandalyeye otururken.

Bir eliyle penisini, diğer eliyle kalçalarımı tutarak beni üzerine yönlendirdi, böylece ereksiyonuna saplandım, ona sırtım dönük olarak.

Vücudumun onun vücuduna sarılmasıyla zevkle inledim. Sonra içimdeki hareket etme, onun penisi üzerinde zıplama ve orgazmımın son damllarını yaşama içgüdüsüyle tekrar inledim.

O benim kalçalarımı kavradı ve altımdan bana doğru itti. Ben onun üstünde zıplarken göğüslerim sallanıyordu, Hayden önümüze yere oturduğunda ve ikimizin dizlerini genişçe açıp aramıza girdiğinde nefes nefese kaldım.

O ağzını klitorisime koyup orayı emdiğinde ve bulduğum ritmi kaybetmeme neden olduğunda bağırdım. Hayden beni yalarken ve Grayson altımdan bana girerken, Grayson'ın göğsüne yaslanarak gevşedim.

Hayden'in bakışları benimkilerle buluştu ve ben ona baktım, başka bir adam içimdeyken onun bacaklarımın arasında ne kadar seksi olduğuna hayran kaldım. Dilinin Grayson'ın penisesinden bir santim uzakta olması umurunda değildi

tek umursadığı şey beni bir orgazm daha yaşatmaktı.

O bana öyle bakarken, bunu reddetme umudum yoktu.

"Boşalmam lazım, lanet olsun," diye inledi Grayson.

"Chaos'un taşaklarını yalamasını mı istiyorsun?" Hawk, izlerken ereksiyonunu okşayarak, bankta tembelce sordu. "O bu konuda gerçekten çok iyidir."

"Kapa çeneni, Hawk," diye üçümüz bir ağızdan inledik.

O kıkırdadı, ama ben iki erkeğin dokunuşuna o kadar kapılmıştım ki umursamadım. Göğüslerimi iki elimle kavradım ve bu ek sürtünme beni ikinci kez doruğa ulaştırdı. İçimde bir baraj patladı, orgazmım tekrar serbestçe akmaya başladı, bu seferki ilkinden daha da güçlüydü çünkü her sinir ucu zaten hassaslaşmıştı.

Gray altımda bağırdı, sert bir şekilde boşaldı, parmak uçları kalçalarımı kavradı.

Hayden'ı ittim, çünkü bedenim bitkin düşmüş olmasına ve o bana bir orgazm daha yaşatmak istediği açıkça belli olmasına rağmen, bütün gün bacaklarımın arasında kalacağını biliyordum.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Belki birkaç dakika." Görüşüm bulanıktı ve mutluluk bulutunda süzülüyordum, Grayson hala içimdeydi, ikimiz de kıpırdamıyorduk, ikimiz de zevkten kemiklerimizi hareket ettiremeyecek kadar gevşemiştik.

Chaos başımın üstünü öptü, dudakları saçlarıma nazikçe değdi. "Ben Hawk'la ilgilenirken bir dakika dinlen. Ama Kara?"

"Mmm?"

"Henüz bitirmedik."

HAWK

Kara'nın Gray'in sikiyle parçalanışını ve Chaos'un amını yalamasını izlemek orgazmımı kontrol altında tutmamı gerçekten zorlaştırsa da, boşalmak istemediğim için sikimi yavaşça sıvazladım.

Gözlerim vücudunun her kıvrımını, göğsünün her hareketini takip ediyordu. Onun çıkardığı her sesi ezberlediğimden emindim, ama yine de daha fazlasını istiyordum.

Ama onunla ilgilenildikten sonra, dikkatim tekrar Chaos'a döndü. Siktir, benim için yapıyordu. Sıkı bir kış, mükemmel bir cilt, dövmeli ve kaslı. Ama ondan yayılan özgüven, ondan gözlerimi ayırmamı gerçekten zorlaştırıyordu.

Ağzı Grayson'ın sikinden sadece bir santim uzaktaydı ve bu onu hiç rahatsız etmemişti. Şimdi odada, doğduğu günkü gibi çıplak, hiç utanmadan dolaşıyordu. Seks oyuncaklarının bulunduğu rafa gitti, seçenekleri inceledi, ben ise sadece sırtında kasılan ve hareket eden kaslara bakabiliyordum.

Biseksüel miydim, yoksa sadece ona gerçekten aşık mıydım, bilmiyordum. Gray'i seviyordum. Kara'nın ona neden ilgi duyduğunu anlayabiliyordum, onların sevişmesini izlemek çok tahrik ediciydi, ama Chaos için yaptığım gibi onun için diz çökmek istemiyordum. O, durduramadığım bir bağımlılıktı. Durdurmak da *istemiyordum*.

Bir şey seçti ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, zevkten bayılmak üzere olan Kara'yı es geçip bulduklarını benim yanıma, yatağa attı.

"O nedir?" diye sordum ona ihtiyatla, seçtiği şeyden çok ona dikkatimi vererek.

"Bilmek istemez misin?"

"Eğer onu kışıma sokacaksan, bilmek isterim."

Chaos başını salladı ve güldü. "Bu bir kış tıkaçı. Senin bile alabileceğin minicik bir bebek tıkaçı."

Şüphelerim vardı.

Chaos bunu yüzümden açıkça okudu. Yüzündeki ifade yumuşadı ve eğilip beni hiç olmadığı kadar nazikçe öptü. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ama Hawk?" Boynumu öptü, ağzını açarak, iz kalacağından emin olana kadar emdi.

Umurumda değildi. Ağzı orada sadece benim sikimi daha hızlı okşamama, kendi avucuma daha hızlı sokmama, ona daha yakın olmak için çaresizce çabalamama neden oluyordu. "Mmm?" O kadar güzel kokuyordu ki, ona özgü kokuların birleşimi artık onu her yerde tanıyabileceğime emindim. Kafam dönüyordu, tek düşünebildiğim, görebildiğim ve koklayabildiğim şey oydu.

"Eğer pratik yapmadıysan seni sikemem."

İnledim, yanıma döndüm ve onu öpebilmek için onu aşağı doğru çektim. Dilimi ağzına soktum ve onu sertçe öptüm, yatağın üzerinde el yordamıyla fişi bulana kadar aradım. Onu eline verdim. "Seni istiyorum," dedim içtenlikle, sarhoş ve azgın olduğum için kendimi tutamadan.

"Ben de seni istiyorum. Bak, senin için çok erkeksi bir plug seçtim. Tabanında elmas ya da mücevher yok. Sadece siyah."

"Eğer sikimi emmek yerine konuşmaya devam edersen, gözlerin de öyle olacak."

O güldü ve Kara ile Grayson'ın da kıkırdadığını duyduğuma emindim, ama sonra Chaos'un ağzı sikimdeydi ve onun ıslak dilinin kayması ve içimdeki inkar edilemez arzu dışında hiçbir şey düşünemedim, ondan sadece oral seksten daha fazlasını istiyordum.

Lanet olsun.

"Stres yapmayı bırak," diye sessizce öğüt verdi. "Bunun bir anlamı olmak zorunda değil."

Ama benim için bir anlamı vardı. Ve bu sadece bedenimi ona emanet etmekten daha fazlasıydı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefes aldım, beynimdeki çelişkili düşünceler hakkında endişelenmek yerine derin nefesler almaya ve ciğerlerimi doldurmaya odaklandım.

Chaos başını benim sikimin üzerinde yukarı aşağı salladı, beni mükemmel bir şekilde emip yaladı, beni tahrik etti, ama geri dönüşün olmadığını düşündüğüm anda geri çekildi. Ancak o artık sınırlarımın tam olarak nerede olduğunu biliyordu, vücudumu okumayı biliyordu ve tam da benim sevdiğim şekilde taşaklarımı kavradı.

Yağlanmış plug'ın kırımın arasına kayması beni donduracak kadar heyecanlandırdı, ama Chaos pozisyonunu korudu ve ben yeterince gevşeyene kadar sikime saldırmaya devam etti, sonra da onu kık deliğime doğru itti.

Onu içeri sokmaya çalışmadı, sadece orayı defalarca ovuşturdu, bu his, benim penisime ve testislerime yaptığı şeye ek olarak hissettirdi. Gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Grayson ve Kara'nın hala odada olduğunu, izlediklerini biliyordum. Onların gitmesini istediğimden değildi. Kara ile henüz işim bitmemişti bile. Ama onların gözlerinde göreceğim şeyden korkuyordum. Beynim bana, ikisinin de bu durumdan dolayı beni yargılamadığını söylüyordu. Yine de, bir ömür boyu süren homofobi, bana bunun olmaması gereken bir şey olduğunu hissettirmişti. Ya da olursa bile, saklanması gerektiğini.

Siktir et. Saklanmak istemiyordum.

"Küçük Fare." Artan zevki kontrol altına almak için mücadele ettim. "Tatlı amını buraya getir ve yüzüme bin."

Odanın onun tarafında bir hareket vardı, gözlerim kapalı olmasına rağmen bunun farkındaydım. Uylukları yüzüme yerleşene ve tatlı kokusu burnumu doldurana kadar gözlerimi açmadım.

Grayson'la sevişmekten ıslanmıştı, ama o prezervatif kullanmıştı, bu yüzden tadı tamamen ona aitti. Onun yarıkını yaladım, başımın etrafındaki yumuşak ve sıcak uyluklarını hissettim ve bunu, içimdeki Kaos'un beni o tıkaçla sadece kızdırmaktan daha fazlasını yapması için artan ihtiyacımdan dikkatimi başka yöne çekmek için kullandım.

Bacaklarımı açarak ona daha fazla yer verdim ve daha fazlasına hazır olduğumu açıkça belli ettim.

Ağzını sikime daldırdı, bana plug'ın ucunu verirken boğazımın derinliklerine kadar soktu, sonra daha da fazla, ben inleyene ve hepsini alana kadar.

Onunla sevişmesine izin verdim, bunun onun boyutunun yarısı kadar olduğunu biliyordum ama yaptığı şeyin iyi hissettirdiğinden ve onun

sıcak, kalın penisinin daha da iyi hissettireceğinden hiç şüphem yoktu.

"Siktir," diye inledim Kara'nın amına, kalçalarını kavrayıp etine gömülerek onu istediğim yerde tutmaya çalıştım. "Beni boşaltma. Onun amına ihtiyacım var."

Chaos, fişi içimde son bir kez yavaşça, zevkli bir şekilde itti ve sonra orada bıraktı.

Kara'nın kalçalarının sallanmasını durdurdum ve onu yerinde tutarken yatağın üstüne kaydırdım, ta ki penisim onun vajinasına hizalanana kadar.

Benim hiçbir talimatım olmadan üzerine çöktü ve ikimiz de bağırdık, tüm vücudum gerildi, testislerim çekildi, boşalmak üzereydim, kığım tıkaç etrafında sıkıştı, durmak için çok zevkliydi.

Beni dikkatle izliyordu, koyu renkli saçları sırtından aşağıya, göğüslerine kadar vahşi, dağınık dalgalar halinde akıyordu. Göğüsleri bir avuçtan çok daha fazlasıydı, ağır ve dolgundu, beni becerirken çok güzeldi, yavaş hareket ediyordu çünkü tüm oda sağır ve kör olmasa, benim ne kadar boşalmaya yakın olduğumu anlayacaktı.

Ama bunun bitmesini istemiyordum. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, kalçalarının kıvrımları o gece içtiğim tüm içkilerden daha sarhoş ediciydi. Güneş doğarken motosikletimle açık otoyolda uçmak bile ona kıyasla daha az heyecan vericiydi. O, kalbimin atmasını sağlayan şeydi. Sabahları kalkmak istememin ve geceleri derin uykulara dalmamın sebebiydi.

Ona olan hislerimi asla anlayamayacaktı, çünkü ona ne kadar aşık olduğumu anlatacak kadar büyük kelimeler yoktu. "Öp beni, Küçük Fare."

Öne eğildi, dudaklarını benimkilere bastırdı, hızını yavaşlatarak dilini ağzıma soktu, öpücükleri seksi ve vahşiydi, ilk geldiğinde olduğu utangaç halinden çok farklıydı. Benden istediğini aldı ve ben de onun bu şekilde kendi zevkine sahip olmasından gurur duyarak sevinç çığlığı atmak istedim.

"Hayden." Sesi çok yumuşak ve nazikti, ama benim bağırarak verdiğim emirler kadar güçlüydü.

O, onun arkasına geçti ve benim bacaklarımın iki yanına, onun yaptığı gibi yerleşti. İki eliyle onun kalçalarını kavradı ve yanaklarını okşadı. Bundan fazlasını görmek benim için zordu, ama Chaos

kıç adamı olduğunu kanıtlıyordu ve kızımın artan inlemelerinden, benim kıcıımı hazırladığı gibi onun kıç deliğıyle de oynadığından emindim.

Ama ben daha fazlasını istiyordum. Onun sikinin benimkine dokunmasını istiyordum. O her zaman çok iyi bir kız olmuştı, verebildiğim kadar parmağı kabul ediyor, benim için o kadar ıslanıyordu ki, onu korkutmaktan endişe etmeseydim, ona yumruk atabileceğime emindim.

Ama o sadece benden fazlasına hazırды. Damlayan amcığı, vücuduna kolayca girip çıkması, ona tek bir sikten fazlasına ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Bakışlarım Kara'nın omzunun üzerinden Hayden'inkilerle buluştu. "Amında ikimizi de istiyor."

KARA

Hawk'ın Hayden'a verdiği gırtlaktan gelen emre inledim. Göğüs uçlarım onun göğsüne sürtündü ve o beni sertçe öptü, dilini ağzıma soktu, parmaklarını kalçalarıma sıkıca bastırdı, içimdeki duygu seli serbest kalmak üzereyken hareketlerimi sabit ve ritmik tuttu.

Hayden'ın parmağı arka deliğimin kenarını okşadı, yıldız şeklindeki açıklığa kayganlaştırıcı sürdü ve parmak ucunu içeri soktu, bu beni hiç olmadığım kadar ıslak hale getirdi ve iki kez orgazm olmama rağmen bir orgazm daha için çaresizce beklememe neden oldu.

Zevkin sınırı yoktu. Burada kaldıkça, parmaklarının, dillerinin ve siklerinin hissine kapıldıkça, otobüse binip bunun bir daha asla olmayacağını düşünmek zorunda kalmayacaktım.

İçimdeki düşünceleri susturmak için Hawk'ı öptüm ve sonra Hayden'ın penisinin de Hawk'ın penisinin yanında içime girmesiyle şaşkınlıkla bağırdım, vücudum ikisini de kabul etmek için açıldı.

Gözlerim geriye yuvarlandı ve kendimi eğdim, ikisinin kalınlığı birleşip tam olarak bana çarpsın diye kendimi eğdim. Gözlerimin arkasında yıldızlar süzülürken, onlar hareketsiz kaldılar ve ben de onları ne kadar hızlı ve ne kadar alacağımı kontrol edebildim.

Kalçalarımı geriye doğru kaydırıp onları sonuna kadar aldığımında inlediler.

Hayden kalçamı sıktı ve ben omzumun üzerinden ona baktım. Üçümüzün birleştiğı yere bakarak dikkatle izliyordu. İleri geri, içeri dışarı, ritmi sürdürdüm, çıkardıkları her küçük sesi severek, amım ikisini birden sıkıca sıkıştırıyordu.

Orgazmım yavaş yavaş başladı, belki de daha önce yaşadıklarım tarafından engellenmişti, ama küçük, sürekli bir rahatsızlık hissi

ritmi sürdürdükçe hızla büyüdü. Yavaşladım, uzatarak, daha fazlasını istedim. "Grayson."

Koltuğa uzanmış, çok çekici bir şekilde yatıyordu. Bildiğim profesyonel doktorun izi yoktu. O kişiliğin tamamı ortadan kaybolmuş, yerine gözleri arzuyla yanan, benden hiç gözlerini ayırmayan, daha fazlasını istemeyen bir adam gelmişti, ama ben ona daha fazlasını vermek istiyordum.

Bakışlarımız buluştu. "Boşaldığımda sikini ağzımda istiyorum." Hawk altımda kıkırdadı. "Küçük Fare pis konuşuyor.

Lanet olsun. Bütün Noel'lerim bir anda geldi." Grayson'a baktı. "Orada oturup mastürbasyon mu yapacaksın, yoksa kadına istediğini mi vereceksin?"

Grayson başını Hawk'a doğru salladı. "Beni merak etmeyi bırak da onu boşalt artık."

Hawk'ın kıkırdaması kahkahaya dönüştü. "Merak etme. Ben hallederim."

Parmaklarını vücutlarımızın arasına soktu, klitorisimi buldu ve tam doğru şekilde ovuşturmaya başladı.

"Gelmem lazım," diye inledim.

Ama geldiğimde Grayson'ı ağzımda istiyordum.

Üç adam da bir şekilde benimle bağlantılıydı. Her birinden bir parça aldılar, tıpkı benim kalbimden bir parça aldıkları gibi. Ağırlığımı bir elime vererek, Hawk yüzündeki göğsümü emmek için fırsatı değerlendirirken inledim. Serbest elini kalçalarımın yukarı kaydırarak, böylece ikisiyle de oynayabilirdi, ağzını meme uçları arasında değiştirerek, yalamaları, emmeleri ve dişleriyle ısırmalarıyla beni çılgına çevirdi.

Serbest elimle Grayson'ın tabanını kavradım ve onu kendime doğru çektim, ereksiyonunu okşayarak saniyeler içinde tekrar tamamen sertleşmesini sağladım.

Parmakları uzun saçlarımın arasına daldı, saçlarımı yüzümden geriye doğru çekip at kuyruğu yaptı ve sonra yumruğuna doladı. "İstedığın bu muydu, Kara?" diye mırıldandı, penisini dudaklarıma dayayarak. "Penis emmeyi seviyor musun?"

Bunu sevdiğimden hiç şüphem yoktu. Ve onun sert, romantik olmayan sözleri beni daha da tahrik etmekten başka bir işe yaramadı.

Grayson penisini dudaklarımın arasına bastırdı ve ben de ağzımı genişçe açarak onu derinlemesine içime aldım, elimden geldiğince uzağa götürdüm ve onun verdiği hissi sevdim.

Hawk beni uzun bir meme ucu sıkışmasıyla ödüllendirdi. "Aferin benim kızım. Üçümüzü de alıyorsun. Siktir, Kara. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun."

Ama mesele şu ki, belki de hayatımda ilk kez, bunun farkına vardım. Üçünün arasında kendimi güzel hissediyordum. Arzulandım. *İstenildim*. Bu adamlar aylardır yatak dışında beni sevdiklerini hissettirmek için hiçbir şey yapmadılar ve şimdi bunu içimde hissediyordum. Bana sevdiğim şeyleri keşfetmem için alan tanıyorlardı, nazikçe bana rehberlik ediyorlardı, vücudumu taparcasına seviyorlardı ve her adımda beni övüyorlardı.

Grayson, benim ritmime uyarak ağzımın içine girip çıkıyordu, kendi zevkine kapıldıkça saçlarımı daha da sıkı tutuyordu. Karın kasları gerildi, kasları çok lezzetliydi, V çizgileri bakışlarımı aşağıya çeken bir alaycıydı. Elimle ve ağzımla onu çalıştırdım, ta ki ön sıvısı dilimin üzerine yayılana kadar, tuzlu ve keskin bir tadı vardı.

Onun yaklaştığını bilmek, orgazmımı engelleyen şeyi ortadan kaldırmış gibiydi. İçimdeki ihtiyaçtan nefes nefese kalana, boğulana, kör olana kadar hissettiklerimin beni ele geçirmesine izin verdim.

"Siktir," Hayden arkamda inledi. "Sikimi çok sıkı sarıyorsun."

Hepsi beni o kadar doldurmuştu ki cevap bile veremedim. Gerek de yoktu. Hareketlerim, benim de onlara çok yakın olduğumu anlatıyordu.

Hayden kalçalarımı kavradı, beni geri çekti ve her bir itiş en iyi şekilde cezalandırdı. Kalçalarımın her kayışı beni ikisine de sürtünmeye zorluyordu, cildimin her santimi o kadar hassastı ki devam etmek imkansızdı, ama orgazmım devam etmemi gerektiriyordu.

"Bizim için boşal, Kara." Hayden'ın emri beni parçaladı, ikisinin etrafında kasılmalar yaşarken Grayson'ın penisi etrafında inledim. Spermi dilimin üzerine fışkırdı ve dizlerim titredi.

Hawk ve Hayden kendi boşalmalarını haykırarak, altımda ve arkamda inleyerek beni sıvılarıyla doldururken, ben Grayson'inkini yuttum.

Görüşümde ışıklar parladı, tüm vücudum en güzel şekilde yanıyordu. Cildimin her santimetrekaresi dokunulmuş, yalanmış, okşanmıştı. Varlığımın her zerrisi içimdeki zevke tepki veriyordu, kanım bu hissi vücuduma yayıyor, unutamayacağım bir duygu fırtınası ve deneyim yaratıyordu. Her şey bir araya geldiğinde çığlık attım, kaslarım kasıldı ve gevşedi, orgazm bizi ele geçirdi ve dördümüze de şok dalgaları gönderdi. İnledim, nefes nefese kaldım ve bağırdım, hepsi beynim kısa devre yaptığı için anlamsız, boğuk sesler olarak çıktı.

Yorgun düşen Grayson, penisini ağzımdan çıkardı ve eğilip beni öptü, dilimde kendi tadını hissediyordu ama açıkça umursamıyordu. Yatağa geri yığıldığında, ben de Hawk'ın üzerine yığıldım, Chaos da üstüme çöktü, üçümüz hala birbirimize bağlıydık, ta ki vücudumdan çıkacak kadar yumuşayana kadar.

Chaos beni ezmek için bir tarafa yuvarlandı, ama benim verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Sadece başımı Hawk'ın göğsüne dayayıp nefes alıyordum, onun kalp atışlarını dinliyordum, bir elim Grayson'ın kolunu okşamak için uzanmıştı, ayağım Hayden'in bacağına değiyordu.

"Bu mükemmeldi," diye uykulu bir sesle fısıldadım.

"Teşekkür ederim." Grayson parmaklarını elimle ovuşturdu.

Hawk bizi ters çevirdi, böylece ben sırt üstü yatarken o üstümde duruyordu. "Seni seviyorum, Küçük Fare. Seni ve senin tatlı amcığını." Penisini beni oraya itti, ama ikimizin de tekrar yapmaya gücü yoktu. Hawk bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Bana yirmi dakika ver, sana tekrar oral seks yapacağım."

Ama yapamayacağımı biliyordum. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Eşyalarımı alıp otobüse binmem gerekiyordu.

"Önce biraz dinlenmem lazım. Siz burada kalın. Su almam lazım."

Grayson başını salladı. "Ben senin için getiririm."

Ama onu geri itti. "Tuvalete de gitmem lazım. Telefonumu kontrol edip Rebel'den mesaj gelmediğinden emin olmak istiyorum."

Bu da başka bir yalandı, ama onların burada kalması gerekiyordu, böylece ben kaçabilirdim. Queenie'ye veda etme fırsatım olmamıştı

ve ona son bir kez sarılmadan gidemezdim. O benim için önemliydi ve ben yokken onlara göz kulak olması gerekiyordu.

Ayağa kalkıp giysilerimi giydim, üçüne son bir kez baktım ve karanlığa karıştım.

Artık yolu bildiğim için labirentte aceleyle ilerledim ve restoranın içine geri girdim.

Eğer biri bizim yokluğumuzu fark etmişse de, bunu söylemedi. Parti hala tüm hızıyla devam ediyordu, içkiler akıyordu ve herkes dans ediyordu. Queenie'yi ayakta duran bir masada, Ice ve diğer adaylarla sohbet ederken gördüm. Kalbim sıkıştı. Bu kadını gerçekten seviyordum. Kendi çocuğu olmamasına rağmen, benim olmak istediğim türden bir anne idi. Bana ve Hayley Jade'e, kendi annemin hiç göstermediği bir şefkat ve ilgi göstermişti.

En azından Josiah hayatımıza girdiğinden beri.

Queenie'nin bakışları benimkilerle buluştu ve ben elimi kaldırarak bana gelmesini işaret ettim.

Ice'ın kolunu sıktı ve kalabalığın arasından geçerek yanıma geldi. Yaklaştıkça yüzündeki ifade değişti, belli ki benim yaydığım negatif enerjiyi hissediyordu. "Ne oldu tatlım? İyi misin?"

Kafamı salladım, birdenbire kendimi tutmaya çalışmaya başladım.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi iç geçirdi ve beni koridordan geçerek mucizevi bir şekilde boş olan kadınlar tuvaletine götürdü. Kimsenin girememesi için kilidi kapattı.

"Birisi tuvaleti kullanmak isteyebilir," diye fısıldadım, sesimdeki gözyaşlarını zorlukla tutarak. Bu veda, az önce erkeklerime vücudumla söylediğim veda kadar zor olacaktı. Belki daha da zor, çünkü bu kulüpten ayrılmanın ne kadar acı verdiğini unutmamı sağlayacak bir orgazm yaşamamıştım.

"O zaman erkekler tuvaletini kullanmak zorunda kalacaklar. Ya da küçük külotlarına işemek zorunda kalacaklar. Çünkü açıkça görülüyor ki bu alana onlardan daha çok ihtiyacın var."

Yutkundum. "Gidiyorum."

Queenie iç geçirdi.

Başımı bir yana eğdim. "Hiç şaşırılmış görünmüyorsun."

Elimi tutup beni kapıdan uzaklaştırdı. "Şaşırmadım. Çünkü seni tanıyorum. Çocuk, beni kör mü sanıyorsun? Josiah senin dönüşün için ödül koyduğundan beri yüzündeki ıstırapı görüyorum."

"Geri dönmeliyim. Sadece Hayley Jade'i korumak için değil, Josiah'ı Alice'in cinayetinden dolayı hapse atmak için ihtiyacımız olan kanıtları bulmak için. Özgür olabilmemin tek yolu bu."

Queenie dudaklarını sıkıca kapattı. "Buraya geldiğinden beri sende pek çok şey değişti, Kara. Ama özveriliğin bunlardan biri değil. Ve bu durumda bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum."

Ama başka seçeneğim yoktu. Hawk ve Hayden'ın bu konuyla ilgilenmesine izin versem, hapse giren onlar olurdu. Kalırsam, sevdiğim herkes tehlikeye girerdi ve ben de sürekli arkamı kollamak zorunda kalırdım.

Bu şekilde yaşamak mümkün değildi.

Bunu sona erdirmek zorunda olan bendim. Kendi şartlarımla. Omuzlarımı geriye çektim ve yaşlı kadının gözlerine baktım. "Onlara benim için bakmanızı istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutmak için zorla yuttum, böylece konuşabilecektim. "Lütfen. Onların peşimden gelmelerine izin verme. Onlarla geri dönmeyeceğim. Hayley Jade'in onu ne kadar sevdiğimi unutmasına izin verme. Hiçbir zaman sevgim bitmedi. Asla bitmeyecek."

Queenie yüzündeki gözyaşlarını sildi. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Sonunda başını salladı. "Bunu yapacağım."

İçimde bir şaşkınlık uyandı. "Yapacak mısın? Benimle tartışacağını, başka bir yol olduğunu ikna etmeye çalışacağını düşünmüştüm..."

Queenie bir parmağını kaldırdı ve sonra belindeki çantanın fermuarını açtı. İçini karıştırarak bir şey arıyordu. "Bitirmedim. Önce benim için bir şey yaparsan, bitireceğim."

Hemen başımı salladım, her şeyi kabul etmeye hazırdım. Ben yokken birinin onlara göz kulak olacağını bilmem gerekiyordu. "Ne istersen."

Elime tanıdık bir çubuk koydu. Bu çubuğu daha önce sadece bir kez görmüştüm, yaklaşık altı yıl önce, Ethereal Eden'dan ilk kez ayrıldıktan kısa bir süre sonra. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Ama Queenie'nin gözleri her şeyi biliyordu. "Sen gittikten sonra parçaları toplayacağım. Hayley Jade'i kendi kızım gibi seveceğim."

Biliyorsun ki yapacağım. Ama sadece şu anda bana başka bir çocuğu o cehenneme geri götürmediğini kanıtlayabilirsen.

Hamilelik testine baktım. "Hamile değilim."

Gözleri beni dikkatle inceledi. "O zaman kanıtla. Bu anın geleceğini ve bunun senin aptallık yapıp kendini feda etmeni engellemenin tek yolu olacağını bildiğim için bir haftadır bunu çantamda taşıyordum."

"Hamile kalamam," diye ısrar ettim ve testi ona geri uzattım. "Kocam ve ben beş yıl boyunca denedik ve bir kez bile..."

Queenie'nin keskin bakışları beni rahat bırakmıyordu. "Aptal olma Kara. Sen bunun için çok akıllısın. Bir çocuğun var. Hamile kalabilirsin. Belki de sorun sen değildin, ondaydı."

Kafamı salladım. "Onun diğer eşlerinin çocukları var. Hayley Jade'in doğumu o kadar travmatikti ki, ben zarar vermiş olmalıyım..."

"Ya da diğer kadınlar sana olanları gördüler ve başka yollarla hamile kalmayı başardılar."

Queenie'ye baktım. "Onlar asla..."

Kafasını salladı. "İnsanlar kendini korumak için her şeyi yapar. Eğer ben de o kadınlardan biri olsaydım, senin dövülmeni, tecavüze uğramanı ve o adama çocuk vermediğin için cezalandırılmanı izleseydim, ben de ne gerekiyorsa yapardım. Ya da belki de sadece sen ve onun birleşimi işe yaramadı. Bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, Hayley Jade'in yaşadıklarını başka bir çocuğun da yaşamasını seyirci kalmayacağım. Ve senin de kalmayacağını biliyorum." Testi bana geri verdi. "Testi yap, Kara."

HAYDEN

Sinners'ın kapısı Kara'nın arkasında kapandı ve ben onu gözümün önünden ayırmak istemediğim için hızla oturdum. "Bu gece."

Hawk uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve başını çevirerek omuzlarını gerdi. "Ne bu gece?"

"Az önce malzeme almaya çıktığımda kamyonetimin arkasında onun sırt çantasını buldum. Bu gece yapmaya karar verdi. Bundan eminim."

Hawk yataktan fırladı. "Sen ciddi misin? Ve bunu söylemek için şimdiye kadar bekledin mi?"

"Bizim siklerimizin üzerindeyken sence nereye gidiyordu?"

Hawk bana öfkeyle baktı, ben de gözlerimi devirdim ve tişörtümü giydim. "Partinizi mahvetmek istemedim, tamam mı? Onu izliyordum."

Grayson aceleyle ayağa kalktı. "Siktir." Yerdeki kıyafetlerini aradı ve bize ait olmayanları bize attı. "Gerçekten bu noktaya gelmesini istemedim. Onun bunu yapmayacağını umuyordum."

Hawk, aslında benim olduğunu sandığım boxer şortunu çekip çıkardı, ama o anda şikayet etmeye niyetim yoktu. Birkaç dakika önce ağzımı onun üzerine koymuş olduğumu düşünürsek, onun iç çamaşırını giymek en kötü şey değildi.

"O lanet olasıca gitmeyecek," diye acı bir şekilde yemin etti. "Ona bunu söylemeliydim."

Kafamı salladım. "Ve onun için bir karar daha mı verecektin? Elimizden gelen her şeyi yaptık. Kalması için tüm nedenleri verdik."

"Görünüşe göre bu yeterli olmadı, değil mi?" Hawk gözle görülür şekilde stresliydi ve eminim benim yüzüm de neredeyse aynıydı.

Kara'nın o kapıdan çıkıp bir daha geri dönmeyeceği düşüncesi beni paniğe sevk etti.

Gray ikimize de sert bir doktor bakışı attı. "İkiniz de kendinize hakim olmalısınız. Ondan kalmasını isteyemezsiniz."

"Evet, lanet olsun, yapabilirim." Hawk bir ayağını botuna soktu.

Grayson, dikkatini çekmek için omzuna sertçe vurdu. "Ateşli davranmayı bırak. Hiç yardımcı olmuyor."

"Senin psikolog saçmalıkların da yardımcı olmuyor! Bu şimdiye kadarki en kötü plandı!"

Hawk, ona olan aşkından dolayı çılgına dönmüştü. Hepimiz bunu görebiliyorduk, ama Grayson onu durduracak kadar onunla bir bağı yoktu.

Ben yaptım.

Hawk kapıya doğru koşarken kolunu yakaladım ve onu duvara doğru çekerek durdurdum.

Beni itmeye çalıştı ama ben izin vermedim, onu tekrar tekrar duvara dayadım. "Sakin ol lan."

"Zaman kaybediyoruz!"

"Panik yapıyorsun."

Sonunda gözleri benimkilere takıldı. "Onu orada bırakamam."

Bu duyguyu anlıyordum. Bu duygu kemiklerime işlemişti.

Ama konuşan Gray oldu. "Hiçbirimiz bırakamayız. Ama onu bağlamadan, ki açıkçası hiçbirinizin bunu yapmasına izin vermeyeceğim, bu kararı kendisinin vermesine izin vermeliyiz."

İçimdeki korku, kulaklarımda bir uğultuya dönüşene kadar büyüdü. Oradan çıkmam gerekiyordu. Onu bulmalıydım. Gitmemesi için yalvarmalıydım, çünkü ona kalması için ince bir şekilde nedenler sunmamızın işe yaramadığı açıktı. Okuldaki ASL dersleri. Hastaneden gelen iş teklifi. Grayson bize gelip, onun kaçmayı planladığını düşündüğünü söylemişti. Ve bu konu gündeme gelir gelmez, tek görebildiğim şey, onun her hareketinin kendisini ve geri kalanımızı ayrılığına hazırladığıydı.

Hepimiz onun kendi kararını vermesine izin vereceğimiz konusunda anlaşmıştık, ama artık zaman dolmuştu.

Elimizde kalan tek şey yalvarmak kalmıştı. Dizlerimin üzerine çöküp, hayatımdan çıkmaması için ona yalvarmaktan çekinmedim.

Üçümüz labirentten fırlayıp partiye geri döndük.

"Onu göremiyorum," diye mırıldandı Gray, sesinde panik belirtmeye başlamıştı. "Kahretsin, ya çoktan gitmişse?"

Saatime baktım. Şehirden kalkan son otobüse hala yirmi dakika vardı. Onun çantasını kamyonumda gördüğüm anda zaman çizelgesine bakmıştım. "Hala yirmi dakikası var ve otobüs durağı yolun birkaç metre ilerisinde. Kesinlikle henüz ayrılmamıştır."

Hawk, War'ın kolunu tuttu. "Kara'yı gördün mü?"

War başını salladı, ama Bliss gözlerini devirdi. "Erkekler ne kadar da dikkatsiz. Az önce onun ve Queenie'nin tuvalete gittiklerini gördüm. Henüz çıkmadılar, sanırım."

Üçümüz de hemen dönüp tuvaletin kapısına koştuk.

Hawk kapıya yaslandı, ama ağırlığı altında kapı açılmayınca yumruğunu kapıya vurdu. "Kara!"

İçeriden cevap gelmedi ve saniyeler önce sakin olmasını söylememe rağmen, sonunda onun paniği bana da bulaştı. Ben de yumruklamaya katıldım. "Kara! Orada mısınız?"

Hala burada olması gerekiyordu. Onu sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Onsuz yaşayamayacağımı söylemem gerekiyordu. Hayley Jade'i alıp gerekirse başka bir ülkeye taşınabileceğimizi, ama Josiah'a geri dönmenin bir seçenek olmadığını söylemem gerekiyordu.

Onu çok seviyordum. Onunla bir hayat kurmak istiyordum. Onunla evlenmek. Onunla çocuk sahibi olmak.

Beş yıl önce bana güvenip, aptal bir sokak serserisinin bebeğini ikisi için de yeterince iyi olmayan bir dünyaya getirmesine izin verdiği andan itibaren tüm bunları istiyordum.

Gray, Hawk ve benden daha sessiz bir şekilde koridorda volta atıyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Kara. Lütfen," diye yalvardım.

"Evet, evet, sakın ol!" Queenie diğer taraftan bağırdı.

Kilit klik sesi ile açıldı.

Hawk'ı tutmak zorunda kaldım, yoksa kapıyı açıp arkasında duran kadınlara çarpacaktı.

Queenie ilk olarak çıktı, bir kaşını kaldırdı ve sanki üçümüz tamamen gülünçmüşüz gibi başını salladı. "Hepiniz kadınların kölesi olmuşsunuz."

Öyle olup olmadığım umurumda değildi. O unvanı seve seve kabul ederdim.

Ama sonra gülümsedi ve bana dirsek attı. "Hepinize yakışıyor. O böyle bir bağlılığı hak ediyor."

Bunu zaten biliyordum. Kara'nın sadece bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Queenie kenara çekildi ve Kara onun arkasında duruyordu, kapının etrafında toplanan üçümüzü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tanrım, o kadar doğal bir güzelliği vardı ki. Neredeyse hiç makyaj yapmamış, basit bir kot pantolon ve tişört giymiş, saçları dağınık haldeydi, ama daha önce hiç bu kadar çarpıcı birini görmemiştim. Konuşamıyordum bile. Hawk da aynı sorunu yaşıyordu, duygularını kontrol altına alıp konuşmaya çalışıyordu.

Grayson bizim adımıza konuştu. "Gidemezsin."

Mümkünse, Kara'nın gözleri daha da büyüdü. Ağzını açtı ama tek kelime bile çıkmadı.

Grayson sözünü kesti. "Hepimizin sana aşık olduğunu biliyorsun. Ve ona geri dönmek gerektiğini düşündüğünü biliyoruz. Ama sana yalvarıyorum, gitme. Fikrini değiştirmeni umarak sana ihtiyacın olan alanı vermek istedim, ama geriye kalan tek şey sana gitmemeni rica etmek. Benim için." Boğazını temizledi. "Ve benim için değilse bile, onlar için. Hayley Jade için. Kız kardeşin ve senin gidişinle yıkılacak olan diğer herkes için."

Bana baktı. "Gideceğimi biliyor muydun?" "Evet."

Hawk'a döndü; kalp şeklindeki yüzünde şaşkınlık okunuyordu. "Ama hiçbiriniz bir şey söylemediniz?"

Sesinde düşük bir homurtu vardı. "Bu benim seçimim değildi. Seni yatağa zincirleyip, kararlılığını yıpratana kadar orgazm olmanı istedim, ama senin adına karar veremeyeceğim söylendi. Kararın senden gelmesi gerektiği söylendi." Gray'e öfkeyle baktı. "Bu arada, bu boktan bir karardı."

Ellerini havaya kaldırdı. "Doğru karardı! O yetişkin bir kadın. Onun iradesini elinden alamazsın."

Hawk geri çekildi. "Karar verme özgürlüğü mü? Bu ne demek lan? Doktor dilini kullanmayı bırak da normal İngilizce konuş."

Onların tartışmasını görmezden geldim, yanağını avuçladım ve alnımı alnına dayadım. "Gitme Kara. Sakın gitme."

Elime bir şey sıkıştırdı. Aşağıya baktım.

Hamilelik testi. Ekranda iki soluk çizgi ve pozitif yazısı.

Parmaklarım titriyordu. Kafamı kaldırıp onunla göz göze geldim. "Sen..."

Grayson ve Hawk da bir şeyler olduğunu fark ettiler ve sessizleştiler, bakışları bizim yönümüze çevrildi. Sessizce hamilelik testini uzattım.

Hawk gözlerini kısarak baktı. "O ne?"

Grayson sadece ona bakakaldı; vücudu donmuştu.

Kara'nın sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Hamileyim."

İkisi de hareketsizce durdular, yüzlerinde şok ifadesi vardı.

Ama içimde bir sıcaklık hissettim. Tatlı, yavaş, mükemmel bir his uzuvlarımı sararak tüm vücudumu kapladı. Dudaklarımı yukarı çekerek bir gülümsemeye, sonra da bir sırıtmaya dönüştürdü. Ona baktım, daha önce olduğundan farklı olmayan ama bir şekilde farklı olan karnına baktım. Elimi oraya koydum, başparmağımla gömleğini okşadım. "Hamile misin?"

Parmakları titriyordu, ama elimi kendi eliyle kapattı. "Evet."

Hawk bayılacak gibi görünüyordu. Ama çenesini tutup başını kendine doğru eğdi ve dudaklarını ele geçirdi. Onu ateşli ve sert bir şekilde öptü, damgalayan, talepkar bir öpücük, tamamen ona özgü bir öpücük. Otoriter. Kibirli. Ona o kadar aşıktı ki, bu onu öldürüyordu.

Bir santim geri çekildi, dudakları onun dudaklarının üzerinde zar zor duruyordu. "Karnında bir bebek varken oraya geri dönmeyeceksin."

Kız başını salladı. "Hayır. Dönmeyeceğim."

Rahatlama, etrafımızdaki havayı parçaladı. Hawk duvara yaslandı ve ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırdı.

Nefesimi tuttuğumu fark etmeden, onun cevabını beklerken nefes nefese kalmıştım.

Grayson yanına gidip onu kollarına aldı, ağlamaya başlayan kızın başını okşadı, kızın omuzları titrerken gözyaşları yüzünden süzülüyordu.

"Ne yapacağız?"

Başının üstüne öptü. "Yaşayalım. Bir bebek yapalım. Onu sevelim."

Göz yaşları arasında gülümsedi. "Ben de bunu istiyorum. Nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum ama istiyorum."

"Senin için yapacağız." Söz verirken elini sırtında gezdirdi. "Bir yolunu bulacağız."

Kara yüzünü ellerine gömdü. "Bebeğin kimin olduğunu bile bilmiyorum. Hiçbirimiz çok dikkatli davranmadık." Yanakları pembeye döndü.

Omuz silktim. "Ya benim ya da Hawk'ın olmalı, değil mi? Grayson sadece beş dakikadır burada."

Grayson boğazını temizledi. "İlk kez iki buçuk hafta önce birlikte olduk. Bu, benim olması için yeterince uzun bir süre. Ne kadar ilerlemiş olduğuna bağlı."

Hawk alaycı bir şekilde güldü. "Kesinlikle benim. Siz ikiniz gelmeden çok önce o tohumları ekmiştim." Gülümsedi ve kadının kalçalarını çevirerek yüzünü kendisine çevirdi. "O bebeğin karnını şişirmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Lanet olsun. Baba olacağım."

"Ya da ben olacağım," diye araya girdim. "Kara, onun senin olmasın diye dua etse iyi olur. Eğer egon genetikse, bu çocuğun kafası devasa olacak."

Hawk bana en sevdiği orta parmağını gösterdi.

Kara gergin bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Önemli mi? Yani, kimin bebeği olduğu? Bu..." Yere baktı.

Ama gözlerinde korkuyu görmüştüm. Neyden endişelendiğini çok iyi biliyordum. Parmaklarımı çenesinin altına koyup yüzünü bana doğru çevirdim. "Benim için hiçbir şey değişmez. O bizim bebeğimiz olduğu için onu seveceğim. Hawk'ın mı Grayson'ın mı olduğu önemli değil. Ben hala varım."

"Ben de," dedi Hawk tereddüt etmeden. "Ama benimse daha yakışıklı olur."

Kara güldü ve gözlerini silerek Grayson'a döndü. "Peki ya sen? Başka bir adamdan bir bebeğim olursa..."

"O zaman Hayley Jade'i sevdiğim kadar onu da seveceğim." Elini yanağına koydu. "*Seni* istiyorum, Kara. Seni sevdiğimi söylediğimde, içtenlikle söylemiştim. Bu, hamile olduğun için birdenbire değişmez."

Kara hızla başını salladı ve parmak uçlarına basarak ona öpücük verdi. "Seni kaybetmek istemiyorum. Bununla, onlarla, benimle, bebekle, her şeyle barışık olmanı istiyorum."

Onu nazikçe öptü, sonra ağzına doğru sııttı. "Bir bebeğim olacak." Hawk ve bana baktı. "Vay canına, bir bebeğimiz olacak! Bebeğe ilk stetoskopunu alabilirim! Oh, ilk bebek boyu önlüğünü! Kahretsin, yeni eldiven balon hayvanları yapmayı öğrenmem lazım. Horozdan çok çabuk sıkılacak, değil mi?"

Üçümüz de ona baktık, bu bebeğin babası olma ihtimalinin muhtemelen çok düşük olduğunu biliyorduk.

Ama Grayson umursamadı. Omuz silkti. "Ne? Benim çocuğumun da doktor olmasını istemeyeyim mi?"

Hawk gözlerini devirdi. "Bisiklete binebiliyorsa benim için sorun yok."

"Ve iyi yemek yapabiliyorsa," diye ekledim.

Kara sadece yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gözlerinden, bu bebeğin onu kurtardığını anladım.

Hepimizi kurtardı.

KARA

Hayden boynumu öptü ve arkama yaslandı, sabah güneşi yatak odamın penceresinden içeri süzülürken beni tatlı ve nazikçe uyandırdı.

Kıçımı ona doğru ittim, arkamda sertleşmiş vücudunu ve çıplak tenimde dolaşan sıcak ellerini severek. Avucunu karnıma koydu ve yavaşça dairesel hareketlerle ovuştururken, nefesi omuzlarımı buğulandırdı. "Hamile olduğuna inanamıyorum."

Başımı salladım. "Ben de. Dün gece sanki bir rüya gibiydi." Komodinin üzerindeki testi aldım ve küçük ekranı tekrar kontrol ettim. Hayden'ın omzumun üzerinden görebilmesi için onu yukarı kaldırdım. "Hala hamile yazıyor."

O gülerek test cihazını parmaklarımdan aldı ve bulduğum yere geri koydu. "Gece boyunca o şeye kaç kez baktın?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "En az üç tane. Üzgünüm. Bu konuda sessiz kalmaya çalıştım. Bugün beni birkaç tane daha hamilelik testi almaya götürür müsün? Ya bu test yanlış çıkarsa diye?"

Belki de yanlış pozitif sonuç çıkmış olabileceği düşüncesi midemde mide bulandırıcı bir korku yarattı. Test çubuğuna kendim işlememiş ve reaksiyonu izlememiş olsaydım, Queenie'yi beni kalmam için hile yaptığını suçlardım.

Ama oradaydım. Test o kadar pozitif ki inkar etmek imkansızdı.

Elimi Hayden'ın karnımdaki elinin üzerine koydum ve elini cildime sıkıca bastırdım. "Bunun gerçek olmasını çok istiyorum."

Beni döndürdü, böylece ona bakacak şekilde yattım, güzel gözleri sadece bana odaklanmıştı. "Hey. Bu gerçek. Hayal görmüyorsun."

Bebeğin olacak." Gülümsedi. "Göğüslerinin büyüdüğünü nasıl fark etmedim bilmiyorum."

Heyecanla onlara baktım. "Cidden mi? Öyle mi düşünüyorsun? Hiçbir hamilelik belirtisi yok. Sabah bulantısı ya da yorgunluk yok." Testin boşuna umutlarımı yükseltmediğini gösteren bir işaret arıyordum.

Hayden yataktan kayarak yüzünü dolgun göğüslerimin arasında gömdü. "Güven bana, her gün vücudunun her bir kıvrımını ezberlemek için çok zaman harcıyorum. Farklılıkları görebiliyorum."

Beni kandırdığından emindim. Muhtemelen hamileliğimin çok erken dönemlerindeydim ve bu yüzden fark etmemiştim. Birkaç hafta sonra muhtemelen her sabah tuvaletin üzerinde başımı tutuyor olacaktım.

Bu düşünceyle gülümsedim. Sabırsızlanıyordum.

İçimde bir şey çok zafer kazanmış gibiydi. İçimde büyüyen bu minik bebek beni iyileştirmişti. Beş yıl boyunca kendimi inanılmaz derecede kırık ve üzgün hissetmiştim. Önce çocuğumu benden alan erkekler, sonra da kendi vücudum tarafından anne olma şansım elimden alınmıştı.

Kendime küçük bir umut verdim. Bu bebeği, onu seven geniş bir aileye ve beni ve çocuklarımı bir arada tutmak için dişini tırnağına takacak erkeklere götürdüğüm kısa bir hayal kurdum.

İlk seferki her şey çok yanlıştı. Yanlış adam.

Yanlış zaman. Yanlış yer.

Ve yine de, tüm o kalp ağrıları olmasaydı, şu anda burada, güzel kızım, beni seven üç erkekle ve yolda olan ikinci çocuğumla birlikte olmazdım.

Aniden, yapabilirsem bile geçmişimi değiştirmeyeceğimi anladım.

O zaman bir şeyi değiştirmek, şu anda burada olmamam anlamına geliyorsa, bunu nasıl yapabilirdim ki?

Aklım, bundan sonra yapılması gereken her şeyle doluydu. "Doktora gitmeliyiz. Taramalar yaptırmalıyız. Kan testleri."

Hayden başını salladı. "Pazartesi ilk iş. Ama o zamana kadar, Hayley Jade hala Rebel'in evindeyken..."

Onun penisi bacaklarımın arasına kayd ve yavaşça içime girdi.

Zevkten iç çekerek mırıldandım ve bacağımı onun bacağına doladım, kendimi açarak onu daha da yaklaştırdım.

Kapıdan gürültü geldi. "Sikişmeyi bırakın ve buradan çıkın. Grayson geldi. GED sınavına çalışmamız gerektiğini söylüyor."

İnledim, Hayden içime sonuna kadar girmişti ve amım onun etrafında zonkluyordu, hiç de tatmin olmamıştım. "Ona bir dakika sonra geleceğimi söyle."

Hawk'ın sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Zaman yok. Hemen buraya gelmen gerekiyor çünkü orada ne yaptığını biliyorsam, içeri girip sana katılacağım. Hepimiz biliyoruz ki ben Hayden 'sönük sikli' Whitling'den çok daha uzun süre dayanıyorum. Bütün gün sikişecek vaktimiz yok. GED, libidonuzun tatmin olmasını beklemiyor."

Hayden kapıyı kapattı, ama bakışları ve sözleri bana yönelikti. "Seni burada, güneş batana kadar yatağıma bağlı tutmak ne kadar hoşuma gitse de, o haklı. Bebek gelince, ikiniz de mümkün olduğunca çok çalışmanız gerekecek. O geldiğinde ve o kadar sevimli ki bütün gün onu kucaklamak isteyeceğiz, bu daha zor olacak."

"O mu?" diye sordum nazik bir gülümsemeyle. "Grayson dün gece kız olduğuna oldukça emindi."

"Hayley Jade doğduğu günden beri benim kızım. Erkek olması lazım. Başka bir kızı aynı şekilde sevebileceğimi hayal edemiyorum."

Onun dudaklarına nazikçe öptüm. "Öyle yapardın."

"Mmmm. Ama bence erkek olacak. Tercihiniz var mı?" Hızla başımı salladım.

Ama kalbimde bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Josiah öğrenirse, bana karşı daha fazla düşmanlık besleyeceği için, bir erkek çocuk sahibi olmaktan çok korkan küçük bir parçam vardı.

Bu bebek erkek olursa, onu kendi çocuğu olarak sahiplenmeye çalışabilirdi. Takipçileri babalık testi istemezdi. Onların tek umursayacağı şey, Josiah'ın ilk karısının nihayet onun varisini doğurmuş olmasıydı.

Korkularımı dile getirmedi. Beynimde dolaşan tehlikeli düşüncelerle erkeklerin hiçbirine yük olmak istemedim.

Bu travmanın etkisiydi. Korku. Endişe.

Elimi karnıma daha sıkı bastırdım.

Kimse bu bebeği benden alamazdı. Bu sefer olmazdı. Bir dakika bile olmazdı.

Duş alıp giyindikten sonra, Hayden ve ben yirmi dakika sonra yatak odasından çıktık ve Grayson, Hawk ve garip bir şekilde Kyle'ı Slayers kulüp evinin büyük ortak salon masasında otururken bulduk.

Kağıtlar, ders kitapları ve dizüstü bilgisayarlar masanın üzerinde dağınık bir şekilde yayılmıştı, kalemler ve fosforlu kalemler göz alabildiğince her yerdeydi.

Kyle, odaya girdiğimde ayağa kalktı. "Merhaba Kara. Bugün nasılsın? Sana çay getireyim mi?"

Hawk ona tembel bir bakış attı. "Senin yalakalık yapmayı bırakıp ders notlarını yazmaya devam etmen gerektiğini düşünüyor." Sonra sandalyesine yaslanarak uzanıp uzun etekli eteğimin kumaşını tuttu. "Hey, Küçük Fare. Çay ister misin?"

Kıkırdadım ve başımı salladım, Hawk kalkıp kendisi almaktansa adaylardan birine bir fincan getirmesini bağırınca gözlerimi devirdim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce "Ne?" diye sordu. "Çalışmam lazım. Senin de öyle. Sahip olduğum kaynakları kullandığım için bana zorluk çıkarma. Bu sadece iyi zaman yönetimi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh. Zaman yönetimi, ha? Kyle bu yüzden mi senin için notlar yazıyor?" Masaya eğildim ve genç adamın yanında oturan Grayson'ı öptüm. "Merhaba."

Yüzümün yanını avuçladı. "Merhaba, güzelim."

Hawk ona öfkeyle baktı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Gerçekten mi? Son olaydan sonra..." Kyle'ın odada olduğunu ve Hawk, Hayden, Grayson ve benim dün gece yaptıklarımızın tüm ayrıntılarını bilmesine gerek olmadığını hatırladım. "Her şeyden sonra, bana dokunduğu için ona kızgın mısın?"

Hawk başını salladı. "Sinirli değilim. Beni savunmadığı ve Lyle'in benim için not almadığını sana söylemediği için kızgıyım."

Kyle boğazını temizledi. "Şey. Benim adım Kyle..."

Hawk ona sert bir bakış attı. "Sanırım artık Pile. Bok yığını gibi..." Ona onaylamayan bir bakış attım. "Bir kez olsun nazik ol."

Gözlerini devirdi ve Kyle'ın sırtına pek de nazik olmayan bir şekilde vurdu. "Kyle bizimle birlikte GED sınavına girmeye karar verdi."

"Öyle mi? Harika, Kyle!" Elimi kaldırıp beşlik çaktım. O da çok nazikçe elimi çaktı, ama Hawk'a korku dolu bir bakış attı, sanki bana çok sert vurursa Hawk kafasını koparabilirmiş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değildi.

Hawk'ın aşırı koruyucu tavırlarından vazgeçeceğini hiç sanmıyordum, diğer erkekleri yatağımıza alsak bile.

Bir sandalyeye oturdum ve Grayson üçümüzle birlikte bazı konuları gözden geçirdi. Hawk'ın hakkını vermek gerekirse, çalışma seansını düşündüğümünden çok daha ciddiye aldı ve ben gülümsedim, Grayson'dan bir soru için yardım isterken ve ikisi başlarını bir araya getirip sorunu birlikte konuşurken onları izledim.

Sorunu çözdüler ve ikisinin yüzünü aydınlatan parlak gülümsemeleri kalbimi sıkıştırdı.

Grayson doğuştan bir öğretmendi, bize yardım etmek için heyecanlı ve istekliydi ve Hawk, onda daha önce hiç görmediğim bir odaklanma yeteneği keşfetmişti.

Gözlerinin önünde, acil tıp teknisyeni veya paramedik olma hayallerinin dans ettiğini neredeyse görebiliyordum. İnsanlar en zor anlarında onlara gerçekten yardım edebilme yeteneğine sahip olmak.

Ben de bunu istiyordum, ama acil durumların yarattığı baskı olmadan. Hawk bu işi çok sevecekti. Ama ben o kadar stresli bir işi istemiyordum.

Bilgisayarla pek tecrübem olmadığı için saatler boyunca not defterime özenle notlar aldım, çünkü o anda öğrenmeye çalışmak bana değmeyecek kadar zahmetli geliyordu. Mutfaktan kokular geliyordu ve kokular güçlendikçe hepimizin dikkati dağıldı.

Hawk içinden homurdandı. "Ugh, chili yapıyor, değil mi? Eğer bunun bu akşam restoran için olduğunu ve bizim için olmadığını söylerse, bu ilişkiyi bitirmek zorunda kalacağım."

Grayson fosforlu kalemını bıraktı. "Çok dramatiksin."

"Onun chili'sini tatmadın. Bu, şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey. Kendi tarifini yaptı ve yemin ederim, bu yemek ona en az iki Michelin yıldızı kazandırmalı, o kadar lezzetli. Ve yanında rosemary ve sarımsaklı patates püresi yapıyor ve..."

Gray, ağzının köşelerinde küçük bir gülümsemeyle dinledi.

Hawk sonunda Hayden'ın yemekleri hakkında konuşmayı bıraktı ve Grayson'ın yüzüne bir silgi fırlattı. "Kapa çeneni."

Gray güldü. "Ben tek kelime bile etmedim."

"Söylemene gerek yoktu. Yüzün her şeyi anlatıyordu."

"İkinizin mutlu olmak için kendinizi toparlamış olmanıza sevindim."

"Ben de," diye ekledim. "Sen ve Hayden birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

Hawk'ın boynuna kızarıklık yayıldı, ama beni kucağına çekerek bunu gizlemeye çalıştı. "Seninle benim kadar iyi değiliz. Herkese ne kadar iyi olduğumuzu göstermeli miyiz, Küçük Fare?" Beni kucağında salladı, böylece onun penisinin hafifçe sertleştiğini hissedebildim. "Herkese, göğüslerin yüzüme degecek şekilde benim penisini sürerken ne kadar ateşli olduğunu göster."

Kyle'in sandalyesi cilalı beton zeminde geriye doğru kaydı ve aceleyle kağıtlarını toplayarak ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Çalışmamı kabinimde bitirebilirim."

Hawk bana gülümsedi. "Otur, Kyle."

Kyle, iyi eğitilmiş bir köpek gibi koltuğa oturdu. "Evet, efendim."

Arkamdaki Hawk'a dirsek attım. "Dur. Onu travmatize ediyorsun."

Zavallı Kyle, farların ışığında donakalmış bir geyik gibi görünüyordu, ne yapacağını bilemiyordu.

Hawk sandalyesine yaslandı, beni de beraberinde götürdü, böylece Hayden büyük tabaklarla dolu yemekleri getirirken ben onun göğsüne yaslandım.

Kyle minnetle bir kaseye atladı, ama Hawk onu kızdırmayı bırakmadı. "Kız arkadaşın var mı, evlat?"

Kyle başını salladı. "Hayır, efendim."

Hawk, "efendim" unvanına gözlerini devirdi ama onu düzeltmedi, açıkça Kyle'ın kişisel hayatına daha çok ilgi duyuyordu. "Artık

. Sunulan şeylerin birazını denemek istemiyor musun?"

Kyle hızla başını salladı. "Ben buradayım."

"Saklanıyorsun."

Hawk'ın bacağına vurdum. "Ona, ona güvenene kadar burada kalması gerektiğini söyledin! Geldiğinden beri bir kez bile tesisten çıkmadı!"

Hawk başını bir yana eğdi. "Öyle mi dedim?" Diğer herkes başını salladı.

Hawk sırttı. "Oops. Benim hatam. Kahretsin. Ne yani, haftalardır seks yapmadın mı?"

Kyle'in boynu kızardı. "Hiç sevişmedim, efendim."

Hawk daha dik oturdu. "Bekle. Ne? Sen bakir misin? Yirmi yaşında falan değil misin?"

"Neredeyse."

Hayden, Hawk'ın eline bir kase yemek koydu. "Çocuğu rahat bırak. Yirmi yaşında bakir olmak büyük bir mesele değil."

"Tabii ki önemli!" diye itiraz etti Hawk. "Kyle. Cidden. Neyi kaçırdığının farkında mısın? Penisini saran bir amcığın tatlı sıcaklığı. Dilinde kadının klitorisi. Onu masaya yatırıp arkadan sert ve hızlı bir şekilde sikerken adını haykırması..."

Onun penisi altımda o kadar sertti ki, beni masanın üzerine eğip becerdiği düşüncesiyle bile nefesimi tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Grayson geriye yaslandı ve yüzü domatese benzemeye başlayan Kyle'a gülümsedi. "Senin yaşında bakir olmak utanılacak bir şey değil. Hazır değilsen..."

"Hazırım," diye Kyle hemen araya girdi.

Hawk güldü ve avucunu masanın üzerine vurdu. "Çocuk çok azgın. Merak etme, burada ailemize iyi bakarız. Sana bir kız buluruz." Koridora doğru döndü. "Amber! Kiki! Fancy!"

Ağzım açık kaldı. "Fancy! Hawk, o altmış yaşında olmalı! O War'ın annesi! Kyle'ı öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Hawk kendini çok komik buluyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, Kyle'ın yüzündeki ifade komikti. Bu tür şakaların bu duvarlar içinde normal olduğunu öğrenmiştim. Bütün erkekler bunu yapıyordu, birbirlerine

birbirlerini güldürmek için birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Bunun onların sevgilerini gösterme şekli olduğunu anlamaya başlamıştım. Psikiyatri doktorası olan Grayson, bunun ne kadar sağlıklı olduğu konusunda kesinlikle bir şeyler söyleyecekti.

Neyse ki, kadınların hiçbiri evde yoktu ve Hawk alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim oldu. "Tamam, tamam. Kulüp kızlarından birinin ilk sevgilin olması biraz fazla olabilir. Ya da War'ın annesi."

Kyle'in yüzü solmuştu. "Bayan Fancy'ye saygısızlık etmek istemem, ama..."

Kyle'a gözlerimi sıkıca kapattım ve sadece başımı salladım. Şu anda sessiz kalması ve Hawk'a daha fazla malzeme vermemesi gerekiyordu.

Hayden boğazını temizledi, sesinde bir parça anlayış vardı. "Kyle, birini bulmak istiyorsan, burada takılan kadınlarla sınırlı değilsin. Bir tanışma uygulamasını indir."

Hawk tiksintiyle inlediğini saklamaya çalışmadı. "Bara gidip seksi biriyle eve gitmeye ne oldu? Ya da o kadar bile gitmeden? Onu otoparkta sikmek..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Gelecekteki damadının, Hayley Jade yeterince büyüdüğünde ona böyle davranmasını mı istiyorsun?"

Hawk'ın gözleri karardı. "Barda ona bakmaya cüret eden her erkeği deşip öldürürüm. Ya da sokakta. Ya da... Her zaman."

Gözlerimi devirdim. "Harika, o zaman o on altı yaşına geldiğinde tüm erkek nüfusu gözlerini bağlayacağız, değil mi?"

Grayson kaşığını ağzına götürürken durakladı. "Fena fikir değil."

Hawk onaylayarak başını salladı. "Bunda bir sorun görmüyorum."

"Ben de, sadece söylüyorum." Hayden, Hayley Jade'in bir gün biriyle çıkacağı düşüncesinden acı çekiyor gibiydi.

Zavallı çocuk. Hayatında bu üçü varken, asla bir erkekle tanışamayacaktı.

Ama bu da biraz sevimliydi.

"Kyle'ın flört etme fikrine geri dönebilir miyiz?" Konuyu değiştirdim. "O flört uygulamalarından biri fena fikir gibi görünmüyor. İyi insanlarla tanışmak zor."

Hawk burnunu çekti. "O uygulamalardan birinde 'iyi' insanlarla tanışabileceğini düşünmene gülüyorum. Bir gecelik için iyi olabilir belki."

Onu görmezden geldim ve Kyle'a odaklandım, o gerçekten bana bir can simidiymişim gibi bakıyordu. Açıkça yalnızdı ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi çok kötü hissettim. Kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, onun kendini izole ettiğini, kulüp evine bile gelmediğini fark etmemiştim. Son birkaç yılını bir hapishanede geçirmişti ve biz de onu, yaşlılarının olmadığı başka bir hapishaneye kapatmıştık. Bu kulüp evindeki insanlar dışında, bu eyalette tek bir kişi bile tanıımıyordu. "Onları boş ver. Bir uygulama indir. Birkaç insanla tanış. İstemiyorsan... onlarla daha fazlasını yapmak zorunda değilsin."

Kyle cebinden telefonunu çıkardı ve parmağını ekran üzerinde gezdirerek kaydırıldı. "Hangisinin iyi olduğunu bile bilmiyorum."

Hawk omuz silkti ve ekranına eğilerek baktı. "Siktir, neden bu kadar çok var? Hangisini indersen indir. Bekle. Şunu kullan. Zaten telefonunda var yazıyor."

Kyle yüzünü buruşturdu. "Hayır, yok."

Kyle telefonu ona uzattığında Hayden omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "App Store öyle demiyor."

Kyle, ekranı parmağıyla dürterek şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Yemin ederim, bu uygulamayı daha önce hiç görmedim. Telefonumda yok."

O da benim ilgimi çekmişti ve Hawk'ın kucağından kalkıp Kyle'ın omzunun üzerinden bakmaya başladım. Ana ekranda flört uygulaması yoktu, ama birkaç klasör vardı. Arama çubuğunu işaret ettim. "Uygulamanın adını ara. Belki telefonuna önceden yüklenmiştir."

Kyle başını salladı ve arama çubuğuna uygulama adını yazdı. Uygulama anında çıktı.

Hawk kolunu Kyle'ın sandalyesinin arkasına attı. "Kimi sağa kaydırıyorsun?" Gözlerini kısarak baktı. "Yoksa sola mı kaydırıyorsun? Bilmiyorum."

"Yemin ederim, hiçbir şeye dokunmadım." Kyle kafasını salladı, açıkça kafası karışmıştı.

Hayden omzuna hafifçe vurdu. "O zaman neden hesabın zaten girişli?"

Bu noktada hepimiz onun etrafında toplanmıştık. Ama Kyle tamamen şaşkın görünüyordu.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Burada bir sürü sohbet var ama hepsi kullanıcı adı. Gerçek isim yok." Telefonu uzattı. "İşte. Bakın. Çok garip."

Hayden telefonu aldı ve özel mesajların sayfalarını kaydıldı. "Sen TulipRose1254 değil misin?"

Kyle ona surat yaptı. "Son kontrol ettiğimde değildim."

Hayden omuz silkti ve telefonu Grayson'a uzattı. "O zaman anlamadım. Bunların hepsi ne?"

Grayson kaşlarını kaldıldı. "Sence ben flört uygulamalarını anlıyor muyum?"

Hawk kıkırdadı. "Bu masada bir doktor, iki eski tarikat üyesi, bir motosikletçi ve eski bir çete lideri oturuyor. Hepimizden hangisi bir flört uygulamasını en iyi anlayabilir sence?"

Hepimiz Grayson'a dönüp baktık.

"Tamam, peki. Bir bakayım." Telefonu aldı, ekrana baktı ve sonra Kyle'a döndü. "TulipRose adıyla bir hesabın olduğu kesin. Eğer bu sen değilsen, o zaman biri senin telefonunu kullanıyor demektir. Annen olabilir mi?"

Kyle yüzünü buruşturdu. "Oh, kesinlikle hayır. Hadi ama. O yüz yaşında ve evli."

"O belki kırk beş yaşında, Kyle," diye düzelttim. Çocuk sahibi olmayan bir genç olarak, ebeveynlerin ne kadar yaşlı göründüğünü çok iyi anlıyordum. Bir çocuk sahibi olmak ve kendin de yaşlanmak bu zihniyeti değiştiriyordu. Gerçek şu ki, kırk beş yaşlı sayılmazdı ve Kyle'ın annesi, dışarıdaki sevgilisiyle iletişim kurmak için onun telefonunu kullanıyor olabilirdi. Ethereal Eden'da yasak olmasına rağmen, Kyle'ın gizli bir telefon bulundurmasına izin vermişti. Kurallara, onların iddia ettiği kadar bağlı olmadığı açıktı.

Ama Kyle kararlı bir şekilde başını salladı. "Annem babama böyle bir şey yapmaz. Ve bildiğim kadarıyla benim telefonumu hiç almadı. Ama..." Bana baktı.

"Ne? Ben senin telefonunu almadım."

"Hayır. Ama Alice aldı. Hem de çok."

Şok beni mideye yumruk attı, ama aynı zamanda, bu birdenbire çok daha mantıklı geldi. Kyle'ın kamyonetiyle Ethereum Eden'dan kaçtığımız gün, Alice Kyle'dan telefonunu kullanmak için izin istemişti. Şifreyi biliyordu ve o zaman bile bunun cihazı ilk kez kullanışı olmadığı belliydi. Cihazı çok iyi tanıyordu, şifreyi girip parmaklarını ekran üzerinde kendinden emin bir şekilde gezdiriyordu.

Grayson'ın elinden telefonu aldım ve sayfa sayfa mesajları kaydardım. Arada sırada rastgele kullanıcı adlarından gelen mesajlar vardı, ama çoğunlukla TulipRose başka bir kullanıcıyla konuşuyordu. GoldenDreams ile yaptığı sohbetlerden birine dokundum ve metin paragraflarını gözden geçirdim.

Kafamda, bunları yüksek sesle okuyan Alice'in sesini duydum. "Bunları Alice yazmış. Tam ona göre."

Gözüm, Ethereum Eden'dan ayrıldığımız gün tarihli bir mesaja takıldı. Mesaj açıldı.

Alice'in mesajı beni dondu, telefon parmaklarımdan kaydı ve herkesin görebileceği şekilde masanın üzerine düştü.

TULIPROSE:

Geldik. Çok heyecanlıyım. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

GOLDEN:

Mümkün olduğunca çabuk kaç. Şehirdeki Sixth Street'te buluşalım. Orası bir kulüp. Ben de seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Korkuyla telefona baktım, sonra da etrafımda oturan adamlara. "Öldürüldüğün gece biriyle buluşacaktı."

Grayson boğazını temizledi. "Tanıdığın biri tarafından öldürülme ihtimali ne kadar?"

Hawk dudaklarını sıktı. "Tamamen yabancı birinin seni öldürme ihtimalinden çok daha yüksek." Bana baktı, ama ben daha o konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

"Alice'in katiline gönderdiği mesajlar elimizde olabilir."

KARA

Sonraki birkaç gün boyunca, boş zamanlarımda kız kardeşimin mesajlarını okudum. Hayley Jade'e banyo yaptırıp akşam yemeğini hazırlarken, hastaneden çıktığım her molada, gece yatmadan önce ve sabah uyandığımda.

Binlerce olmasa da yüzlerce mesaj vardı ve yaklaşık bir yıl öncesine aitti. Ve bunlar kısa sürede bırakamadığım bir takıntı haline geldi. Her birini okurken, kız kardeşimin aşık olduğunu gördüm.

Ve bunların hepsinin yalan olduğunu bilerek kalbim parçalandı. Aldığı her mesaj onu ölüme bir adım daha yaklaştırıyordu.

Gray yatağımda döndü ve bir kolunu başının altına koyarak kendini destekledi. "Golden bugün ona neyle psikolojik şiddet uyguluyor?"

Ona baktım. "Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim."

"Uyandırmadın. Ama senin için endişelenmeye başladım. Dün gece uyudun mu, yoksa yine bütün gece onların mesajlarını mı okudun?"

Biraz uyumuştum, ama tek düşünebildiğim onlar olduğu için zordu. Çok fazlaydılar. Kyle, Alice'in çok uzun bir süredir her gün en az bir saat boyunca telefonunu ödünç aldığını ve onu götürmek için meraklı gözlerden uzak, tarlalarda bir yer bulduğunu itiraf etmişti.

Kyle binlerce kez özür dilemişti. Arkadaşlık ettiğini düşünmüştü. Ona o kadar aşıktı ki, istediği her şeyi ona verirdi. Bunu itiraf etmemiştii ama geri kalanımız için durum açıktı.

Yan dönerek Gray'e baktım, Kyle'ın telefonu elimde, ikimizin arasında duruyordu. "Polise gidebilmemiz için hepsini okumam lazım. Bildirir bildirmez telefonu el koyacaklarını biliyorum, ama önce okumam lazım."

Dudaklarımı nazikçe öptü. "Onları okumak istediğin için kimse seni suçlamıyor. Buna hakkın var. Sadece bu yüzden kendini hasta etmeni istemiyorum."

Yutkundum. "Onun yaptıklarına daha fazla dikkat etmeliydim."

O içini çekti. "Günlerdir böyle şeyler söylüyorsun. Ama onu takip etmek senin görevin değildi."

"Çok bencil davrandım. Hep kendime odaklandım."

Elini enseme doladı ve bakışlarımı başka yere çevirememem için beni sıkıca tuttu. "Hayatın için mücadele ediyordun. Seni döven, aşağılayan ve temel ihtiyaçlarını karşılayamayan bir adam tarafından hapsedilmiştin. Hayatta kalma modundaydın. Alice'e olanlar için kimse seni suçlamıyor."

Benden başka kimse yoktu.

Ethereal Eden'dan ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemişti. Kız kardeşimi öldüren kişiyi bulmak yerine, kendime ve çektiğim tehlike ve dramlara odaklanarak daha fazla zaman geçirmiştım.

Onu birçok yönden hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bu mesajları okumak işkence gibiydi, her biri kalbimin bir parçasını koparıyordu, ama bu acı, o hayattayken ona ihtiyaç duyduğu kız kardeş olamadığım için hak ettiğim bir acıydı.

GOLDEN:

Merhaba tatlım. Bu sabah senden haber alamadım. Sabah uyandığımda telefonumda senden mesaj bulamadığımda kalbim acıyor.

TULIP:

Çok üzgünüm! Çok yoğun bir gece geçirdim. Dün bütün gün klavyeyle yazdığım için bugün ellerim çok ağrıyor.

Kyle'dan telefonu şimdiye kadar alamadım. Ben de seni özledim. Bugün ne yapıyorsun?

GOLDEN:

Kyle kim?

TULIP:

Bir arkadaşım. Onun telefonu. Sana söyledim, burada telefon kullanmamız yasak, o yüzden onunkini ödünç almak zorundayım.

GOLDEN:

Sen telefon sahibi olamazsın ama o olabilir mi?

TULIP:

Aslında ikimiz de alamıyoruz ama o bu konuda asi biridir.

GOLDEN:

Sen de öylesin. Benim küçük haylazım. Keşke bir fotoğrafını görebilseydim.

TULIP:

Burada mesajlaşmak için bile zar zor sinyal alabiliyorum.

GOLDEN:

Wi-Fi'ye bağlanamaz mısın? Seni gerçekten görmek istiyorum.

TULIP:

Keşke o kadar kolay olsaydı. Buradaki tek Wi-Fi kilitli ve şifreyi öğrenmemize izin verilmiyor. Josiah diyor ki... İnternet, dünyayı şu anki haline getiren şeydir ve beyinlerimizi çürüttüğü.

GOLDEN:

Muhtemelen haklıdır. Dünya berbat bir hal aldı.

TULIP:

Benim dünyam öyle. Ama sen dışarıdasın, her şeyi yapma özgürlüğün var. İstedğin yere gidebilirsin. Josiah bizi bir hapishanede tutuyor.

GOLDEN:

Sanki sizi korumaya çalışıyor gibi. Düşündüğünüzden daha iyi durumdasınız. Sizi önemseyen ve güvende tutan biri var. Hepsi birlikte çalışan ve tüm üyelere destek olmak için paylaşılan bir topluluk var.

birlikte çalışıp, tüm üyelerine destek olan bir topluluğun olması. Seni koruyan insanlar. Bunların hepsi iyi şeyler.

TULIP:

Sanırım öyle. Ama ben dünyayı keşfetmek istiyorum. Güvende tutulmak istemiyorum. Dışarı çıkıp deneyimlemek istiyorum. şeyler. Seyahat etmek. Daha önce hiç denemediğim yemekleri yemek. Öğrenmek...

TULIP:

Seninle tanışmak.

TULIP:

Seni öpmek.

TULIP:

Özür dilerim. Çok cüretkar davrandım.

TULIP:

Bunu olması gerektiğinden farklı bir şeye çevirdim, değil mi? Bu çok utanç verici.

Bana aldırmayın, kendimi gelen trafiğin içine atacağım.

GOLDEN:

Eğer bir tır tarafından ezilirsen sana nasıl öpücük vereceğim?

Grayson telefonumu elimden alıp parmağını kaşlarımın arasına bastırduğunda iç geçirdim. "O kaşlarını çatma kalıcı hale gelecek."

Onun dudaklarına öptüm. "Bir doktor tanıyorum. Muhtemelen bana Botox yapabilir."

O da beni öptü ve kollarına çekti. "O doktor senin olduğun gibi mükemmel olduğunu düşünüyor. Kaşlarını çatman falan da dahil. Ama o doktorun istemediği bir şey var, biliyor musun?"

"Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırakmak mı?" diye küstahça önerdim.

O, sıcak ve tatlı bir gülümsemeyle yüzünü çocuksu bir hale getirdi. "Doktor, stres yüzünden ülser olmanı istemiyor. Bugünlük bu kadar yeter. Hayley Jade okulda. İkimiz de hastaneden izinliyiz. Hawk da öyle. Bir şeyler yapmalıyız."

Parmaklarımla göğsünü okşadım. "Muhtemelen ders çalışmalıyız."

Grayson bana gözlerini kısarak baktı. "Bu çok sorumlu bir davranış."

"Sorumlu" benim ikinci adım. Ve bence senin de öyle.

O inledi. "Öyle. Tamam. Ama gerçekten bu kulüpten çıkıp temiz havaya çıkmak gerektiğini düşünüyorum. Dışarıda hava çok güzel. Kitaplarını toplayıp, bildiğim bir yere yürüyüşe çıkabiliriz. Hafta içi olduğu için sessiz olacaktır, piknik yapıp güneşin altında ders çalışabiliriz." Telefonu işaret etti. "Orada sinyal yok, yani o şeyi yanına alman için bir neden bile yok. Güneş, egzersiz ve öğrenmekten başka bir şey yok."

Aslında kulağa çok hoş geliyordu. Grayson haklıydı, Alice'in mesajlarına takıntılı olmaktan kesinlikle bir ara vermem gerekiyordu. "Anlaştık. Sen duş al ve hazırlan, ben Hawk'a söylerim."

Grayson bana selam verdi ve çıplak olarak geriye doğru yürüyerek duşa gitti.

Onun her zaman beni kolladığını takdir ederken, sallanan penis ve şapşal ifadesine gülümsedim.

Hawk tam o sırada ön kapıdan içeri giriyordu ve minibüsün anahtarlarını barın üstüne attı. Doğruca bana doğru geldi ve beni kollarına aldı. "Tam da görmek istediğim kişi."

Bir saniye sonra dili ağzımdaydı, öpücükleri Grayson'ın tatlı öpücüklerine kıyasla her zaman kirli ve ateşliydi.

İkisinin de kendine göre bir yeri vardı ve kafamı farklı şekillerde döndürüyorlardı. Ama onu ittim. "Hayley Jade okula varabildi mi?"

Hawk başını salladı. "Evet."

Bu, ikisinin küçük rutinleriydi. Hawk onu her sabah okula götürürdü, genellikle önce sıcak çörek ve kahve almak için durur, ikisi de iletişim kurmak için işaret diliyle konuşabilecekleri her şey hakkında sohbet ederlerdi. Bazen ben de giderdim, ama içgüdüsel olarak bu zamanın onlar için özel olduğunu ve onlara bu zamanı tanımak önemli olduğunu fark ettim. Bütün erkekler onunla bu rutinlere kapılmışlardı.

Grayson öğleden sonraları burada olup ona ödevlerinde yardım etmeyi ya da sadece yere oturup oynamayı severdi. Ona hokey sevgisini aşılama çalışıyordu ve kulüp binasının beton zemininde birden fazla hokey diski fırlatılmıştı. Kimse bunu umursamıyordu. Burada her şey serbestti.

Hayden kendini bu işe adadı ve olabildiğince çok ASL işareti öğrendi. Hayley Jade ise, Hayden Sinners'da gündüz vardiyasından eve döndüğünde her akşam ona koşarak öğrenmeye hazırdı.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak Hawk'ın sakallı yanağına öpücük kondurdum. "Grayson, hava güzel olduğu için bugün çalışma seansımızı dışarıda yapmak istiyor. Bildiği bir yere yürüyüş yapıp piknik yapacağız."

Hawk, soluk kot pantolonu ve motosiklet botlarından oluşan standart üniformasına baktı. "Ben yürüyüş yapmam. Yürüyüş yapabileceğim bir çift ayakkabım bile yok."

"Sen ve Grayson aynı beden giyiniyorsunuz... Eminim onun yedek bir çifti vardır."

Hawk yüzünü buruşturdu. "Bu, benden onun iç çamaşırını giymemi istemek gibi bir şey."

Ben güldüm. "Bu nasıl aynı şey olabilir?"

"Bilmiyorum, ama öyle! İğrenç, ayak mantarı mikropları çoraplarıma bulaşacak..." Titredi.

Prenses gibi davrandığı için ona sahte bir surat yaptım. "Lütfen?"

Gözlerini devirdi. "Tamam. Yürüyüşe çıkacağım. Ama sadece yol boyunca kışının sallanışını izleyeceğim için."

"Anlaştık." Onu ikna etmek için her şeyi kabul ederdim. Ama yürürken vücuduma bakması fikri hoşuma gitmişti. Yolda bunu düşünerek geçirecektim. "Git hazırlan. Ben Kyle'ın gelmek isteyip istemediğine bakacağım." Kapıya doğru geriye doğru yürüdüm. "Ben yokken fikrini değiştirme."

Ama fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Çünkü benim için her şeyi yapacağını defalarca kanıtlamıştı.

Bu baş döndürücü bir duyguydu. Onun bağlılığını, sevgisini, korumasını hissetmek. Güneş alışılmadık derecede sıcaktı ve ben neredeyse zıplayarak Kyle'ın kulübesine gittim ve ona bizimle gelmek isteyip istemediğini sordum.

Kyle battaniyenin altından kafasını çıkardı ve gözleri bulanık bir şekilde bana kendini iyi hissetmediğini ve bugünkü küçük macerayı kaçıracağını söyledi. Kendini iyi hissetmemesi hoşuma gitmedi, ama ona soğuk algınlığı ve grip ilacı getireceğime söz verdim, yatağının başucuna taze bir bardak su koydum ve uyuması için onu yalnız bıraktım.

Geri döndüğümde Kiki ve Ice ortak alanda oturuyorlardı, Kiki telefonunda bir şeyler kaydırıyor, Ice ise kulaklıklarıyla bir şeyler dinliyordu. Kiki'yi sevmiştim. Amber kadar küstah değildi ve elimi omzuna koydum. "Dışarı çıkacağım ama Kyle iyi değil. Bugün evde misin? Onu benim için gözetebilir misin? Birkaç kez ona bir şey ihtiyacı olup olmadığını kontrol et. O kulübede tek başına kaldığı için endişeleniyorum."

Bana parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi; dudakları, tavandaki ışığı yansıtan magenta mor rujla boyanmıştı. "Tabii ki! Memnuniyetle. Zavallı şey. Belki ona tavuk orbası yaparım. Sence hoşuna gider mi?"

Gülümsedim. "Evet. O ev yemeklerine alışık. Komünde sadece ev yemekleri yiyordu. Teklifin çok nazik. Teşekkür ederim."

Mutfağa koştu, günün projesini bulduğu için açıkça mutluydu. Onun gidişini izledim, burada olmadığı zamanlarda ne yaptığını merak ederek. Hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Umarım burada, onu bir kulüp kızından fazlası olarak görmeyecek motosikletileri beklemekten başka bir şey yapıyordur.

Belki ona hastanede gönüllü olarak çalışmayı önerirdim. Kyle hasta iken ona bakma fikri onu heyecanlandırmış görünüyordu. Belki bunu daha sık yapmak isterdi.

Odama gidip hızlıca giyindim, bir tişört ve diz ortasına kadar uzanan bir şort giydim. Bir saniye durup, şortun gizleyemediği bacaklarımdaki selülitleri fark ettim.

Yarım saniye boyunca, daha uzun bir pantolon giymeyi düşündüm. Hawk, yürüyüş boyunca sürekli arkama bakacağına söz vermişti.

Bu şortla her çukur ve çıkıntıyı görecekti. Ama hava sıcaktı. Daha uzun pantolon giyersem domuz gibi terlerdim ve bütün gün popomun terlemesi yüzünden mutsuz ve kendimi rahatsız hissederdim.

Ama sonra Grayson duştan çıktı ve gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parladı. "Neden bunları daha sık giymiyorsun?"

Ellerimle şortu düzelttim. "Asla şort giymem. Bacaklarımı sevmiyorum."

Ellerini popomun kıvrımları üzerinde gezdirdi. "Ama beni dinle. Gün içinde bacaklarına ne sıklıkla bakıyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Birkaç kez sanırım, ama çoğunlukla amaçsızca."

"Doğru. Ama ben senin bacaklarına günde yaklaşık on bir milyar kez bakıyorum. Ve kalçalarına. Ve kıkına. Ve göğüslerine. Ve yüzüne. Ve küçük parmağına..."

Kıkırdadım. "Anladım. Bana bakıyorsun."

"Bacaklarını seviyorum. Ne giyersen giy. Şort. Pantolon. Etek. Önlük. Çuval bezi." Kıkırdadı, ama sonra ciddileşti. "Şort giy, Kara. Kimsenin seni görmek istemediği fikrini kafandan sil. Ben istiyorum."

Yavaşça içimi bir sıcaklık kapladı. Bana bakışını, beni görme şeklini ve özgüvenim sarsıldığında beni cesaretlendirmesini seviyordum. Saint View'a ilk geldiğimde kırık bir kadın olmaktan çok uzaklaşmışım, ama tamamen iyileşmiş de değildim.

Onun sözleri yardımcı oldu. Josiah'ın kalbimde açtığı yaraları yavaş yavaş iyileştirdiler.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. Sonra benim cevabımı beklemeden ellerini çırpı. "Hadi yürüyüşe çıkalım!"

Bir parçam da ona aynı şeyi söylemek istiyordu. Ama bir başka parçam henüz hazır değildi. Beni zorlamamasını sevdim. O kadar mutluydu, kendinden o kadar emindi ki, bana sevdiğini söyleyebiliyordu ve benim de aynı şeyi söylememe gerek yoktu.

Eninde sonunda söyleyeceğimi biliyordum. Ama söylediğimde, tüm varlığımla bunu içtenlikle söylemek istiyordum. Başka türlü kaçamak olurdu ve o daha fazlasını hak ediyordu.

Bu adam, dünyaya kattığı tüm iyilikler için dünyayı hak ediyordu. Daha dün gece, zor bir dönemden geçen bir hastanın yanında olmak için ev ziyareti yapmıştı. İşinin daha önemsiz yönlerini hafife almış olabilir, ama iş ciddiye binince Grayson önemsiyordu. Birinin ona ihtiyacı olduğunda oradaydı. Soru sormadan.

Ayrıca şortla da çok yakışıklıydı.

"Bugün yürüyüşe çıkmayı mı planlıyordun?" Son zamanlarda hava soğuk olmasına rağmen, güzelce bronzlaşmış kaslı bacaklarına baktım. "Yoksa sadece bacaklarına bakmak isteyen biri olur diye yürüyüş ekipmanlarını yanında mı taşıyorsun?"

Şu anda benim yaptığım gibi.

Kendine baktı. "Sadece spor şortu. Arabamda başka bir şey yoktu." Bana göz kırptı. "Ama sen utanmayacaksın, ben de utanmayacağım. Değil mi?"

Ona surat yaptım. "Bacakların mankenlik kampanyalarında yer alabilecek gibi görünüyor."

"Bacakların, aralarına yüzümü sıkıştırmam gerektiğini söylüyor. Öyleyse, bu küçük özgüven krizini durdurmak için bunu yapayım mı? Yoksa yürüyüşe çıkalım mı?"

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Yürüyüşe çıkabiliriz."

Şimdilik. Ama daha sonra, onun cömert teklifini kabul etmeyi düşünebilirim.

GRAYSON

Yürüyüşe çıkmaya hazır görünen Hawk'a baktım. "Ne giyiyorsun?"

Bana somurtarak baktı. "Yeter! Ben gitmiyorum." Kara'ya kötü bir bakış attı. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

Kara onun elini tuttu. "Kes şunu. Sen iyisin." Bana sert bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Tabii. Sadece seni kot pantolon, beyaz tişört ve deri ceket dışında başka bir şey giyerken göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Hawk orta parmağını kaldırdı. "Geçen gece beni çıplak gördün, ama şikayet ettiğini duymadım."

Kıkırdadım. "Ama o zaman neon pembe şort giymemiştin, bu yüzden seni takılmak için bir nedenim yoktu. Bekle!"

Telefonumu kaldırıp Hawk'ın kıyafetinin fotoğrafını çektim ve Hawk beni durduramadan hemen Hayden'a ilettim.

Telefonuna gelen mesajın bip sesi ile suratını astı ve Kara ile benim Hayden'ın gönderdiği gülen emojileri görebilmemiz için telefonu ters çevirdi.

"Onları nereden buldun?" Gözlerimi hızla sildim, kahkaha gözyaşlarımı gizlemeye çalışarak.

Omuz silktili. "Aslında bilmiyorum. Scythe'ın olabilir." Onları çekerek kaslı uyluklarının üzerine indirmeye çalıştı. "Evet, olmaz. Kot pantolon ve lanet botlarla yürüyüşe çıkacağım."

Bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmeden edemedim. Kara'ya rahat kıyafetler giymesi konusunda söylediklerim erkekler için de geçerliydi. Ama onunla dalga geçmek çok zordu. "Yine de şortu getir!" diye yatak odasının kapısından yüksek sesle bağırdım. "Kaybolursak, helikopterlerin bizi bulması için bir işaret olacak!"

"Sanırım seni Kaos'tan daha çok nefret ediyorum," diye kapının arkasından homurdandı Hawk. "İkiniz de berbat."

İçimden güldüm, ama onun homurdanması benim iyi ruh halimi bozmadı. Bu hafta çok fazla şey yolunda gidiyordu ve ben sadece mutlu olmanın keyfini çıkarmak istiyordum. Karıma olanlarla yüzleşmek ve kardeşimin hayatıma geri dönmesi, başa çıkamayan öfkeli bir yanımı yatıştırmıştı. Geceleri Kara'nın yatağında uyumak ve saçlarının yumuşak kokusunu içime çekmek, aylardır hayalini kurduğum bir şeydi, ama şimdi bunu gerçekten yaşıyordum. Karnında, muhtemelen benim olan bir bebek olduğunu bilmek, olasılıklar aleyhimde olsa da, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir dayanak noktası gibi geliyordu.

Kulüp ev gibi hissettirmiyordu. Ama o öyle hissediyordu.

Ve etrafında bir dünya kurmak kolaydı.

Ona aptalca aşık olduğumu ve onun aynı şeyi söylemediğini çok iyi biliyordum, ama hissettiklerimi engelleyemiyordum. Bu hisleri içimde saklayamayacak kadar güçlüydü ve her gün ona biraz daha aşık olduğunu görebiliyordum.

Onu aceleye getirmeme gerek yoktu.

Onunla aramızdaki bu şeyin bir bitiş çizgisi yoktu. Ben hiçbir yere gitmiyordum. Eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, bunu kabul ederdim. Ama yine de burada olurdum. O artık istemediğini söyleyene kadar onu sevmeye devam ederdim.

Hawk normal kıyafetlerini giydikten sonra, arabayla uçuşuma doğru yola çıktık. Otoparktan ağaçların arasından ve sahil kenarından geçen birçok patikayı iyi biliyordum.

Hepimiz arabadan indi, sırt çantalarımızı yiyecek ve ders malzemeleriyle doldurduk. Farklı yürüyüş rotalarını, rotaların sonunu ve her rotanın zorluk derecesini gösteren bilgi panosunun önünde durdum.

Ama özellikle yapmak istediğim bir şey vardı, bu yüzden öncü oldum ve haritada sarıyla işaretlenmiş, ormanın içinden geçip ağaçların engellediği okyanus manzarasına çıkan bir patikayı takip ettim. "Biraz ileride manzara açılıyor," diye seslendim. "İlerledikçe manzara gittikçe güzelleşiyor."

Bir süre hayranlıkla bakıp, o gün okyanusun ne kadar sakin olduğunu yorumladıktan sonra, rahat bir sessizliğe büründük. Ben yavaş bir tempo belirledim, diğer ikisi de iyi bilinen bir patikada tek sıra halinde beni takip etti.

Hawk, sıranın arkasından Kara'ya sessizce bir şeyler söyledi, ama ben onun sözlerini duyamadım. Hafta ortası olduğu için parkurlar sakindi ve burası, küçük çocuklar için uygun olmayan, zorlu parkurlardan biriydi. Otoparkta birkaç araba vardı, ama yola çıktığımızdan beri başka kimseyi görmemiştik. Hafta içi izin günlerimde bu parkurlarda düzenli olarak yürüyüş yaptığım için, başka birine rastlamamızın pek olası olmadığını biliyordum. Dalgaların çarpması ve rüzgârın kayalıklara çarparak çıkardığı hafif uğultu beni sardı, sinir sistemimi sakinleştirdi, kafamdaki her şeyi temizleyerek sadece ben ve doğa kaldı.

Ve Kara inliyordu.

Durup onlara baktım, kaşlarımı çatarak. "Acıyor mu?"

Kara o kadar kızarmıştı ki, yanmış mı yoksa kızarmış mı olduğunu anlayamadım. "İyiyim. Devam edelim."

Ama sonra Hawk sırtı bana . " yakında durmalıyız. Özel bir yerde. Anladın mı?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Burada mı?"

"Neden olmasın?"

"Hiç yatakta yapmaz mısınız?" diye mırıldandım, onu takip ederek. Omzunun üzerinden gülümseyerek arkasına baktı. "Eğer elimden gelirse

."

Sadece başımı salladım ve şimdi önümde yürüyen Kara'ya seslendim "Sağdaki patikaya gir. Biraz iç kesimlere doğru dönüyor, bu yüzden okyanus manzarasını kaybedersin, ama buna değer. Güven bana."

Kara başının üstünde başparmağını kaldırarak beni selamladı ve gösterdiğim yolu takip etti.

Birkaç dakika sonra, ikisi de neden bu yolu kullanmak istediğimi anladılar. gelmek istediğimi anladılar.

Başlarımızın üstündeki kayalıklardan bir şelale akıyordu ve kenarlarında kum bulunan bir tatlı su havuzuna dökülüyordu ve ardından piknik yapmak için mükemmel olan çimenli bir set vardı. Havuzu yeterince takip ederseniz, sonunda bir dereye dönüşüyor ve

aşağıdaki okyanusa doğru akıyordu, ama bu havuz yürüyüşün asıl öne çıkan noktasıydı.

"Bu harika," dedi Kara, güzel manzarayı içine çekerek.

Hawk parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve derin bir nefes alarak nefesini topladı. Tişörtü terden sırtı yapışmıştı. "Buranın varlığından bile haberdar değildim."

"Çoğu insan bilmiyor. Ama hafta sonları çok kalabalık oluyor. Hafta içi pek değil. Gördüğün gibi." Bütün yer bize kalmıştı.

Hawk tişörtünü çıkardı ve attığımız sırt çantalarının yanındaki çimenli kıyıya attı. Botlarını da çıkardı ve doğal havuzun kenarında çıplak ayakla kaldı. "Ayaklarım çok ağrıyor. Bu çok keyifli." Ayak parmaklarını kayalık kuma gömdü ve nazik suların ayak bileklerini sarmalamasına izin verdi. Kot pantolonunun yıpranmış kenarı suyla temas edince koyulaştı, ama Hawk fark etse de umursamadı.

Kara hala parlak pembeydi, ya alışılmadık derecede sıcak gün, egzersiz ya da belki de tüm yürüyüş boyunca arkasında müstehcen şeyler mırıldanan Hawk'ın bir kombinasyonu yüzünden kızarmıştı. Ya da belki de Hawk'ın şimdi su kenarında gömleksiz durması yüzündendi.

Kara, battaniyeyi serip sırt çantasından ders kitaplarını çıkararak, ders çalışmak için her şeyi hazırlamakla meşguldü.

Ama her eğildiğinde, kıcını tutmak istiyordum. Dudaklarımı pembe tenine bastırıp, orada biriken tuzlu terin tadına bakmak istiyordum. "Sıcak mı?"

Kafasını kaldırdı. "Çok."

"Yüzmek ister misin?"

"Mayomu getirmedim. Islak kıyafetlerle geri yürümek çok kötü olur." Titredi. "Çok sürtünür."

Gülerek tişörtümü çıkardım. "O zaman çıplak yüz."

O durakladı. "Uh. Hayır. Günün ortasındayız ve her an biri gelebilir."

Hawk konuşmamızı duydu ve bana yaramaz bir gülümseme attı. "Bay Düzgün 180, rahatlık alanının dışına mı çıkıyor?"

"Bir seks kulübünde dörtlü seks yaptım. Bunun nasıl benim rahatlık alanımda olduğunu düşündüğünü anlamadım."

Hawk omuz silkti. "Doktor önlüğünün altında biraz sapkınlık var. Bunu biliyorsun."

Herkesin yok muydu?

Halka açık yerlerde seks yapmayı sevdiğimi sanmıyordum, ama suyun güzel görüldüğünü inkar edemezdim ve ben terliydim, ateşliydim ve belki de bir parçam Hawk'a, doktor olmamın beni gergin biri yapmadığını göstermek istiyordu.

Spontane olabilirdim.

Hawk su kenarından bağırdı, "Çıkar şunu!"

Spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım, sonra Kara'ya göz kırptım ve şortumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan çıkardım.

Bu, alkolün aktığı, ışıkların loş olduğu ve müziğin şehvetli olduğu bir seks kulübünde onlarla çıplak kalmaktan tamamen farklı bir deneyimdi. Burada saklanacak hiçbir yer yoktu. Gün ışığı parlak bir şekilde parlıyordu ve kafamın arkasında, rastgele yürüyüşçüler gelip rüzgarda sallanan penisimi görebileceklerini hatırlatan küçük bir ses vardı.

Ama su çok çekiciydi ve son bir saat boyunca yürüdükten sonra kendimi iğrenç hissediyordum.

Bana gülerek bakan Hawk'ın yanından geçtim, ama onu görmezden geldim ve suya girdim.

"Nasıl?" Hawk, belime kadar suya girdiğimde sordu.

"Soğuk," diye dürüstçe itiraf ettim. Ama bu, kafamı suya daldırıp tüm vücudumu saran serin suyun tadını çıkarmamı engellemedi.

"Ben de giriyorum," dedi Hawk, kot pantolonunun fermuarını açıp çıkardı ve piknik battaniyesinin kenarında oturan Kara'ya doğru fırlattı. "Soyun, Küçük Fare. Yüzüyoruz."

Kara, suya giren Hawk'a hayretle baktı. "Olmaz. Donarım."

"Harika." O, sırtını ona dönerek suya girdi.

Onun ifadesini görebildiğim için kıkırdadım ve o, hoş olmayan su sıcaklığına yüzünü buruşturarak sessizce bir dizi küfür etti.

Dalış yapabilecek kadar derine indikten sonra, suyun altına kaydı ve su yüzüne çıktığında bana, "Tanrım, bu

buzuldan mı akıyor?" diye mırıldandı.

O kadar soğuk değildi. O kadar abartıyordu ki.

Kara'nın yönüne biraz su sıçrattım. "Hawk'la çıplakım. Bunu sorun etme. En azından üçlü seks umuduyla inkar edebileceğim bir şey ver."

Hawk sırt üstü dönüp yüzdü, kendini ifşa etmeyi hiç umursamadan. Kara ona, sonra bana baktı. Yüzünde kararsızlık görebiliyordum. Girmek istiyordu. Ama patikaya doğru sürekli küçük bakışlar atıyordu, sanki her an elli kişilik bir turist grubu ortaya çıkıp kameralarını çıkaracak ve onu vahşi bir hayvanmış gibi fotoğraflamaya başlayacakmış gibi.

"Kıyafetlerini çıkar ki iç çamaşırın ıslanmasın, sonra benim tişörtümü giy. Ben tişörtsüz yürüyüşe çıkacağım. Önemli değil."

Bana kaşlarını çattı. "Senin gömleğin üzerimde ikinci bir deri gibi olacak. Üstelik beyaz. Suya girdiğimde tamamen şeffaf olacak."

Ona imalı bir şekilde göz kırptım.

"Biliyorum." O güldü.

"Biliyorsun, her halükarda, sudan çıkar çıkmaz seni de çıplak bırakacağız. Önce serinlesen iyi olur."

Hawk havuzun derinliklerinden kıkırdadı. "Haklı olduğunu biliyorsun. Buraya gelirken bütün yol boyunca kışına baktıktan sonra sana girmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini devirdi ve tişörtünü çıkardı. Sonra uyluklarını zar zor örten o küçük şortu. Sırada sütyeni vardı ve patikaya son bir kez baktı, tabii ki hala tamamen boştu çünkü hafta içi buraya kimsenin gelmediğini söylerken gerçekten doğruyu söylüyordum, özellikle de sadece deli insanların yüzeceği bu mevsimde. Sonra külotunu indirdi.

Hawk iğrenç bir ıslık çaldı, ama bakışlarındaki ateşten, onun tüm dikkatini çektiği belliydi. Bakışları aşağıya indi ve sonra yavaşça tekrar yukarı kaydı, ve ben ona döndüğümde, ben de aynısını yapmaktan kendimi alamadım.

O, farkında olduğundan çok daha güzeldi, hatta su kenarında çıplak bir şekilde dururken, sanki bir tür su perisi gibi, daha da güzeldi.

su perisi gibi.

"Seni bilmem," dedim Hawk'a yumuşak bir sesle, gözlerimi ondan ayıramadan. "Ama benim sikim artık ders çalışmakla ilgilenmiyor."

"Benimki de. Lanet olsun." Sözleri, Kara suya girip bacaklarının arasındaki hassas noktaya çarptığında çığlık attığında daha da yoğunlaşan, ihtiyaçtan gelen boğuk bir iniltiydi.

"Aman Tanrım, çok soğuk! İkiniz de çok kötüsünüz!"

Ama o hızla suya daldı, su sıçratarak yukarı çıktı ve ısınmak için zıplamaya başladı.

Göğüsleri zıplıyordu ve suya dalıp sikimi okşamamak için kendimi zor tuttum.

Döndü ve eşyalarımızı bıraktığımız yere koştu, görünüşe göre dünyanın en kısa çıplak yüzme deneyimi sona ermişti.

Hawk'ın onu sudan çıkarken takip ettiğini bilmek için ona bakmama bile gerek yoktu, tıpkı benim gibi avını takip eden bir avcı gibi.

Piknik battaniyesinin kenarında durdu. "Havlumuz yok."

Hawk piknik battaniyesine uzandı ve ellerini başının arkasına koydu. "Gel buraya uzan, ben de vücudundaki suyu yalayayım."

Kız ona kaşlarını çattı. "Bunun beni kurutacağından emin değilim."

Hawk tembel gözlerini açtı. "Seni yalamak seni kurutuyorsa, belli ki yanlış yapıyorum."

"Güneş sıcak," diye daha yardımcı olmaya çalıştım. "Yeterince uzun süre burada uzanırsak, havayla kururuz." Hawk'ın karşısındaki battaniyenin üzerine, onun pozisyonunu taklit ederek uzandım ve aramızdaki yeri okşadım. "Üç kişiye yer var."

Ellerini geniş kalçalarına koydu, bu da kıvrımlarını daha da vurguladı ve onlara dokunmayı ne kadar çok istediğimi hatırlattı. "Oraya çıplak gidersem, bir şeyler olacak."

"Uslu duracağım," diye söz verdim, ama içimden gelen tek şey uslu durmamaktı.

Hawk başını kaldırdı. "Ben yapamam." Eli yarı ereksiyon halindeki penisini kavradı ve okşadı.

Gözleri parladı, onun mastürbasyon yapmasını izledi, sonra benim ereksiyonuma kayd. "Sertleşmişsin."

"Çıplak olduğunda böyle olur." Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Meme uçları sıkı tomurcuklar gibiydi, bana doğru gerilmiş, ağzımı bekliyorlardı.

Aramızdaki battaniyenin üzerine diz çökerek eğildi. Sonra, olumsuz tepki verebiliriz diye endişeyle bizi izleyerek, ikimize de uzandı. Parmakları Hawk'ın penisini kavradığı anda benimkini de kavradı.

Hawk ve ben, bize dokunduğu anda arzuyla ve cesaretle inledik.

Elleri yukarı aşağı kayd, ikimizi de aynı, işkence gibi yavaş ritimle okşadı, bizi tamamen sertleştirirken, o ise göğüsleri, göbük kıvrımları ve kalın uyluklarıyla, saçları da bağladığı dağınık topuzdan kaçuyordu.

"Uyluklarını aç, Kara," diye talimat verdim. "Aralarında ne olduğunu görmek istiyorum."

Geriye doğru sallandı, battaniyenin altındaki yumuşak toprağa ayak parmaklarını batırarak ağırlığını destekledi ve kendine destek olmak için orada küçük bir oluk oluşturdu.

Sonra bacaklarını açtı ve bana kalçalarının yumuşaklığı arasında parıldayan yarıklarına küçük bir bakış attı.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı Hawk, bakışları klitorisi ve açıklığının üzerinde parlayan uyarılmaya sabitlenmiş halde.

Onun müstehcen övgüsüne inleyerek karşılık verdi, ne yapması gerektiğini söylenmekten açıkça tahrik olmuştu.

Ben de devam ettim. "Ağızına ihtiyacım var, Kara."

Hawk üzerindeki ritmini bozmadan, ağzını benim sikimin üzerine indirdi ve başını aşağıya doğru sallayarak beni boğazının en derinlerine kadar aldı. Onun sıcak ıslaklığı beni sardı ve bunun cennetin tadı olduğuna emindim. Parmaklarım başının üzerine düştü, topuzunu çözdüm ve uzun saçlarını parmaklarımla okşayarak tırnaklarımla nazikçe kafa derisini kaşımaya başladım.

O benim sikimin etrafında inliyordu, ben de devam ettim, o bana oral seks yaparken ve boş eliyle Hawk'ı mastürbasyon yaparken kafasını okşadım.

Bir süre sonra onu durdurdum ve o, dudakları hala benim sikimi sarmış halde, kocaman gözlerle bana baktı. Ben inleyerek, "Onu da em" dedim.

O yer değiştirdi, beni pompalarken ona oral seks yapıyordu. Hawk sırtüstü yatarken elde ettiğinden daha fazla kontrol gerektirene kadar, onun sunduklarını kabul ettik. Dizlerinin üzerine çöktü, kadının başının arkasını kavradı ve onu titretmeye yetecek kadar yavaş ve nazik hareketlerle kadının ağzını sikti.

Dizlerinin üzerinde, ağzını onun ereksiyonundan çekip omzunun üzerinden bana baktı. Dudakları şişmişti. Gözleri odaklanmamıştı, ama bulanık sisin içinde sadece şehvet, ihtiyaç ve arzu vardı.

Ne istediğini söylemesine gerek yoktu. Yüzünde çaresizlik yazıyordu ve ben arkasına geçtiğimde amı sırlıskılandı.

Ben zaten çok sertleşmiştim ve o da çok ıslaktı, bu yüzden hiç direnç göstermeden içine girdim, onu doldurdum ve kendimi yumuşak sıcaklığın içine gömdüm.

Hawk'ın sikini ağzına alıp inledi, sırtını kavisledi, vücudunu eğdi, böylece her bir darbem tam isabet etti, her biri onu öne doğru sarsarak Hawk'ın sikini daha da derine aldı, ta ki onu boğazına kadar alana kadar.

Ona bakarken, Hawk her adımında onu övdü, cesaretlendirdi, ona güzel olduğunu söyledi. Ben de kendi sözlerimi ekledim, ona ne kadar iyi hissettirdiğini, beni ne kadar tahrik ettiğini, onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi söyledim, ta ki ikimiz de ona, kocasının dudaklarından asla duymadığını çok iyi bildiğim olumlu sözlerle yağmur yağdırana kadar.

Yolun bir yerinde, Hawk'ın ona ilk taktığı utangaç küçük fare kişiliğini kaybetmişti. Burada ondan eser yoktu. O lanet olası bir tanrıçaydı, iki erkeği birden alıyor, kendi ve bizim zevkimizin her dakikasının tadını çıkarıyor, vücudunu güneşten ya da bizden saklamıyordu.

Hawk'ın penisesinden bir nefes aldı ve ben onu dikleştirdim, arkadan kollarımı ona doladım ve kulağına fısıldadım, "Kendine güven sana yakışıyor."

O inledi, parmaklarını uyluklarının arasına kaydırarak klitorisini ovuştururken, ben arkadan yavaşça ona giriyordum. Hawk başını eğerek meme uçlarını emmeye başladı, ikisi arasında gidip gelerek, yalayıp

sıkarak, sessiz havada inlemeleri yankılanana kadar parmakları arasında sıkıştırdı.

Nefesi çaresizliğin kısa nefeslerine dönüşürken, onu geri itti ve tekrar sikini yaladı, hızlıca emdi ve bana yetişmek için geriye doğru savruldu, aynı hızda devam etmesini teşvik etti.

Kalçalarını kavradım, parmaklarım oradaki yumuşaklığa gömüldü ve onu sertçe sürdüm, hızlı, güçlü ve kuvvetli bir şekilde vücuduna girip çıktım. Karın kaslarım gerildi; testislerim yukarı çekildi.

Ama o boşalana kadar boşalmayı reddettim.

"Seni istiyorum..." diye inledi, Hawk'ın penisini çekip bana bakmak için geriye döndü.

"Sen zaten beni elde ettin, Kara. Her anlamda."

Hawk alaycı bir şekilde gülerken sesi her zamanki gibi kuruydu. "Kara, kışında demek istiyor, Gray."

Oh.

Kara'nın gözlerine bakarak ondan izin istedim. Utançtan yanakları pembeleşmişti. Ama parmağımı küçük arka deliğe soktuğumda, geriye doğru sallandı, yüksek sesle inleyerek, sanki bu fırsatı bekliyormuş gibi parmağımı içine aldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, sikim ve parmaklarımın onu aynı anda sikmesini izlerken.

O çığlık attı, parçalanarak, benim sikimi mengene gibi sıkıştırdı, iç kasları beni kavrayıp bıraktı, o ise Hawk'ın sikini inleyerek emdi. O da boğazından gelen bir iniltiyle boşaldı, saçlarını tutup ağzına boşaldı, o da onu yuttu.

Onun tekrar boşalmasını istedim. Ve tekrar. Sadece onun dudaklarından çıkan zevk seslerini duyabilmek ve parmaklarımın altında vücudunun titremesini hissedebilmek için.

Orgazmımı zar zor tutarak çekildim ve sikimin ucunu kışına bastırdım.

Ben onun içine girdiğimde, o keskin bir "Oh!" diye inledi.

Hawk, boşaldıktan sonra penisi yumuşarken, ben onu doldururken onun vücudunun altına kaydı.

O kadar sıkıydı ki, boşalmadan hareket edemiyordum. Ve bunun bitmesini istemiyordum.

Hawk, onun altından meme uçlarını emdi, göğüsleri yüzüne sarkmış ve onun dokunuşunu bekliyordu. Ama orada uzun süre kalmadı, sırt üstü daha aşağı kaydı, böylece kız onun yüzüne diz çökmüş, bacakları başının iki yanında duruyordu.

Mükemmel bir altmış dokuz pozisyonundaydılar, sadece ben de arkadan onu sikiyordum.

Hawk muhtemelen testislerimin alt kısmının çok çekici bir manzarasını görüyordu, ama o, tek bir yanlış hareketle gözüne testislerimi sokabileceğim gerçeğinden çok, Kara'nın klitorisini yalamaya ve onu tekrar boşaltmaya odaklanmıştı.

Bu düşünce beni gülmekten alıkoydu.

Bu, boşalmam gerektiği gerçeğinden dikkatimi iyi bir şekilde uzaklaştırdı. Hawk'ın testislerime bakması düşüncesi, kızımı hak ettiği şekilde sikmem için dikkatimi yeterince dağıttı. Yavaşça. Bilinçli bir şekilde. Tüm dikkatim onda.

Vücudu tekrar titreyene ve yüksek sesli zevk çığlıkları kuşları kaçırana kadar boşalmayı reddettim. Ancak o zaman kendimi onunla birlikte doruğa ulaştırdım, sertçe boşaldım, sıkı kıcına girip çıktım.

Çıkardığımda başım hala dönüyordu, nefes nefeseydim. Kara'nın titrek bacakları pes etti ve Hawk'ın üzerine yığıldı, başını onun uyluklarına dayadı, zonklayan amı hala onun ağzındaydı.

Kalkıp temizlenmek için su kenarına geri döndüm ve Hawk'ın onu tembelce yalamasını izledim, oysa o zaten iki kez boşalmıştı ve ondan kalkacak gücü bile kalmamıştı.

Onların yanındaki battaniyeye geri uzandığımda, Kara uyku bir şekilde Hawk'ın üzerinden yuvarlandı ve aramızda sıkışmış bir şekilde uzandı, halka açık bir yerde çıplak olmayı artık umursamayacak kadar mutluydu.

"Bu bize GED sınavı için ihtiyacımız olan hiçbir şeyi öğretmiyor."

Karnımın üzerine döndüm ve dudaklarından öptüm. "Bugün için yeterince akıllısın."

Kara kaşlarını kaldırdı. "Giyinmeden önce bana oral seks yapman için yeterince akıllı mıyım?"

Hawk ve ben Şok içinde ona baktık, çünkü onun istediğini açıkça söylemesine alışık değildik.

Sonra ikimiz de birbirimizi itip kakarken, o da ikimizin bacaklarının arasına girmeye çalışmamıza gülüyordu.

KARA

Hawk, Grayson ve ben yürüyüşten eve dönerken Hayley Jade'i okuldan aldık. Hayley Jade okulun önündeki araç kuyruğundan Grayson'ın arabasının arkasına bindi ve yüzünde mutlu bir gülümsemeye hepimize el salladı.

"Güzel bir gün geçirdin mi tatlım?" Ön yolcu koltuğundan dönüp ona baktım.

Saçları dağınıktı ve yanağında küçük bir boya lekesi vardı, ama başını salladı.

Grayson arabayı yola çıkardı, ama kulüp evinin ters yönüne doğru.

Ona kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

"Hayley Jade'in ihtiyacı var gibi görünüyor..." Arka aynadan ona baktı. "Milkshake mi?"

Hayley geniş bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Şeker de," diye ekledi Hawk, kızın saçlarını karıştırarak. "Kesinlikle şeker ihtiyacı var gibi görünüyor."

Üçüne de onaylamayan bir şekilde kaşlarımı çattım, ama bu daha çok şakacı bir tavidir. O öğleden sonra boyunca şekerin verdiği enerjiyle coşacaktı, ama ben de kendi coşkumun içindeydim ve henüz gerçek dünyaya dönmeye hazır değildim.

Kyle'in telefonunda kız kardeşimin mesajlarıyla dolu, kulüp evinde beni bekliyordu, hepsini okumak zorunda kalmanın stresi ve üzüntüsüyle birlikte.

Burada iki erkek ve bir küçük kızla bulduğum mutluluk balonunda birkaç saat daha kalabilirdim.

Hayden iş yerinden çok uzak olmayan bir kafede bizimle buluştu ve birkaç saat sonra akşam yemeği yiyeceğimizi düşünürsek, hepimiz saçma sapan miktarda şeker yedik.

Ama Hayley Jade'i izlemekten kendimi alamıyordum. Gözlerinin parlaklığı. Grayson ona okuldaki arkadaşlarını sorduğunda yüzünün aydınlanması ve iki kız ve bir erkekle arkadaş olduğunu ona basit işaretlerle anlatabilmesi.

Hayden ve Hawk, bir oğlan çocuğundan bahsedilince kaşlarını çattılar, ama ben Hawk'a dirsek attım ve Hayden'ı masanın altında tekmeledim, ikisi de "aşırı koruyucu baba" ifadelerini daha nötr bir ifadeye dönüştürdüler.

Ama kalbim bunu gördü. Üçünün de ona karşı tavırlarını. Grayson, babacan bir tavırdan çok, bir arkadaş ve öğretmen rolü üstlenmişti. Bu benim için sorun değildi ve Hayley Jade için de öyle olduğu belliydi. Hiçbirinin onun babası olmasını beklemiyordum ve ilişkilerine hiçbir şekilde baskı yapmak istemiyordum.

Onlar kendi zamanlarında gelişeceklerdi.

Ama Hayden ve özellikle Hawk, kızıma sanki o ayın etrafında dönüyormuş gibi bakıyorlardı ve kalbimin derinliklerinde, Hayden'ın onun doğduğu günden beri onu sevdiğini, Hawk'ın ise bana aşık olduğu kadar ona da aşık olduğunu biliyordum.

Saçlarını yüzünden nazikçe geriye doğru taradım ve o anda, bir daha asla konuşamayabileceği gerçeğiyle barıştım.

Bu doğru olsa bile, suçlu ben değildim. Onu benden alan ben değildim. Onun hayatını tehdit eden, bizi kaçırmaya zorlayan ben değildim.

Tek yaptığım onu sevmekti.

Kulübeye geri döndüğümüzde, bir gün uzak kaldıktan ve en çok değer verdiğim insanlarla biraz zaman geçirdikten sonra, Kyle'ın telefonundaki mesajlarla başa çıkmaya daha hazır hissediyordum. Hayley Jade, Grayson'ın elini çekerek, Hawk, Hayden ve benim yüzlerce kez okuduğumuz bir kitabı gösterdi, ama Grayson onun peşinden yatak odasına koştu ve ikisi yan yana pembe puf koltuklara oturarak ona hikayeyi okudu.

Hayley Jade'in icabına baktıktan sonra, Kyle'ın telefonunu aldım ve yine, muhtemelen onu öldüren bir adamla kız kardeşimin fırtınalı ilişkisine kendimi kaptırdım.

GOLDEN:

Hiç hiçbir yere ait olmadığını hissettiğini oldu mu?

TULIP:

Her gün. Buraya ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Kız kardeşim ruhani liderimizle evli. Bu yüzden şu sıralar ailemizin gözdesi olduğu açık. Ailem, diğer tüm topluluk üyelerine tüm topluluk üyelerine övünmeleri çok iğrenç. Diğer kız kardeşlerim de pek farklı değil. Hepsi de kafaları kışlarına sokmuş, tek ilgilendikleri şey Tanrı'nın adamıyla evlenip onun çocuklarını doğurmak. Sıkıcı. Daha kötüsü aklıma gelmiyor daha kötüsü aklıma gelmiyor. Üç kat yaşlı bir adamla evlenip mihrap önünde son bulmadan buradan gitmem lazım.

GOLDEN:

Bir ailenin olması ne kadar büyük bir şans, bilemezsin. Seni saygı duyan insanlar. Seni önemseyen, sana bakabilecek biriyle evlenmeni isteyen insanlar.

TULIP:

Sevmediğim bir adamla evlendiğim kısmı kaçırdın mı? Ya da hoşlanmadığım bir adamla?

GOLDEN:

Kaçırmadım. Ama ailenin iyi yanlarına odaklandım, böylece yazmamam gereken kelimeleri yazmayayım diye.

TULIP:

Şimdi gizemli davranma. Beni iyi tanırsın. Bana her şeyi anlatabilirsin.

GOLDEN:

Benimle evlenebilirdin.

Telefonu neredeyse düşürüyordum. Parmaklarım titriyordu. Kolunu omuzlarıma dolayan ve kucağında kedi olan Hayden, titrememi fark etti ve bana baktı. "Hey. Ne oldu?"

Ona ekranı gösterdim.

Düşük sesle küfretti ve dudaklarını başıma bastırdı. "Okuduğun her şeyin geçmişte olduğunu unutma. Bu şu anda olmuyor ve onu bundan kurtarabileceğin bir şey değil. Bu sorumluluk hiçbir zaman senin değildi."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Ama bu, onun bana gelmesini dilememi engellemedi. Bana neler olduğunu anlatmasını diledim. Kendi sorunlarımla meşgul olmak yerine ona daha fazla zaman ayırmış olmayı diledim.

Şu anda yapabileceğim tek şey bu adamı bulmak ve suçlarının bedelini ödemesini sağlamaktı.

Başımı Hayden'ın omzuna yasladım ve kucağındaki kedinin yumuşak tüylerini parmaklarımla okşadım, ikisinden de rahatlık alırken sayfayı kaydırmaya devam ettim.

TULIP:

Ciddi misin? Seninle evlenmek konusunda, yani?

GOLDEN:

Panik yapma.

TULIP:

Paniklemiyorum. Çok fazla değil.

GOLDEN:

İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?

TULIP:

İyi dersem deli mi olurum? Seninle hemen evlenirim dersem daha mı deli olurum?

Sanki tersine giden bir tren kazasını izlemek gibiydi. Kaçınılmaz çarpışmayı bilmek ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak.

GOLDEN:

Öyle mi? Beni tanıımıyorsun bile.

TULIP:

Aylardır her gün konuşuyoruz. Seni, babamın arkadaşı olan ve ona çocuk verecek genç bir eşe ihtiyacı olan huysuz yaşlı bir adamdan daha iyi tanıyorum.

babamın arkadaşı olan ve ona çocuk verecek genç bir eşe ihtiyaç duyan huysuz yaşlı bir adamdan daha iyi tanıyorum.

GOLDEN:

Adımı bile bilmiyorsun.

TULIP:

Sen de benimkini bilmiyorsun. Bu, bana evlenme teklif etmene engel olmadı. Ve benim evet dememe de engel olmayacak.

GOLDEN:

Bu delilik.

TULIP:

Belki. Ama buradan çıkıp sana gelebilirim, bunu yapar mısın? Benimle evlenir misin?

TULIP:

Lütfen. Tanımadığım ya da sevmediğim bir adamla evlenmek istemiyorum. Sana iyi bir eş olabilirim. Yemek yapabilirim, temizlik yapabilirim.

bize destek olmak için bir iş bulabilirim. Buradan ayrıldığımda gidecek bir yere ihtiyacım var. Sadece evet demeni istiyorum. Lütfen beni burada bırakma.

Onun buradan çıkmak için ne kadar çaresiz olduğunu görünce gözlerim doldu. O duyguyu çok iyi biliyordum.

GOLDEN:

Seninle evlenmek istiyorum. Ama dışarı çıkmana gerek yok. Ben sana gelebilirim. Ethereal Eden kulağa harika geliyor.

TULIP:

Hayır! Seni kabul eden bir aile istediğini biliyorum. Bunu hiç yaşamadığını biliyorum. Ama burada kalamam. Dünyayı gezmek istiyorum. Bir şeyler görmek istiyorum. İnsanlarla tanışmak istiyorum.

GOLDEN:

İnsanlar ve şeyler abartılıyor.

TULIP:

Benim için değil.

TULIP:

Sana geleceğim. Bir şekilde. Bir yolunu bulacağım. Ve sonra evleneceğiz. Çocuklarımız olacak. Kendi ailemizi kuracağız. Birlikte.

GOLDEN:

Tamam.

TULIP:

Tamam mı? Gerçekten mi?

GOLDEN:

Ben Xan.

TULIP:

Alice.

Komünden ayrıldığımız güne kadar olan mesajların geri kalanını hızlıca kaydardım. Alice ve Xan'ın son birkaç konuşmasını açarken parmaklarım şiddetle titriyordu.

TULIP:

Xan! Buna asla inanmayacaksın, ama gece KÖTÜLEŞTİ. BÜYÜK, ÇOK BÜYÜK BİR ŞEY. Ben gidiyorum. Aman Tanrım, o kadar heyecanlıyım ki konuşamıyorum bile. Bu mesajda yazım hataları varsa özür dilerim, parmaklarımın ağrımasından bile bahsedemem. Hepsi şu anda otoyolda uçarak Ethereum Eden'den uzaklaşmaya çalıştığım için. SONSUZA DEK.

GOLDEN:

Ne? Ciddi misin?

TULIP:

Çok ciddi. Josiah Hayley Jade'i tehdit etti, bu yüzden şimdi onunla, Kyle'la ve kız kardeşimle kaçak durumundayız. Birkaç saat içinde Providence'a varacağız . Orada yakınlarda yaşadığını söylemiştin, değil mi?

GOLDEN:

Evet. Saint View'da, şehir sınırının hemen ötesinde. Buna inanamıyorum. Buraya geldiğinde görüşebilir miyiz? Bu gece?

TULIP:

EVET! Nerede? Eğlenceli bir yere gidebilir miyiz? Masaların üzerinde dans edip alkol içebileceğim bir yere?

GOLDEN:

Yirmi bir yaşında değilsin.

TULIP:

■
Kahretsin.

TULIP:

■
Kız kardeşimin kimliğini çalabilirsem, yine de gidebilir miyiz? Lütfen? Şu anda adrenalin o kadar yüksek ki, yerinde duramıyorum. Kız kardeşim şüphelenmesin diye kendimi sakın tutmaya çalışıyorum.

Bütün bunları ona anlatsam asla anlamaz. Dışarıdaki her şeyden çok korkuyor. Kendi gölgesinden bile

. Benzin istasyonunda durduğumuzda, karşıya geçmek için elimi tutacağını sandım. Sadece kafamı pencereden dışarı çıkarıp, bir köpek gibi

GOLDEN:

■
Bunu yapma. Bu gece şehirde halletmem gereken bazı işler var. Oraya varabilir misin?

TULIP:

■
EVET!

GOLDEN:

■
Kız kardeşinin evine vardığında bana mesaj at.

TULIP:

■
Aman Tanrım. Sesini duymak için sabırsızlanıyorum.

GOLDEN:

■
Alice?

TULIP:

■
Evet?

GOLDEN:

■

Seni seviyorum.

TULIP:

Ben de seni seviyorum, Xan.

TULIP:

Geldik. Çok heyecanlıyım. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

GOLDEN:

Mümkün olduğunca çabuk kaç. Şehirdeki Sixth Street'te buluşalım. Orası bir kulüp. Ben de seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Gözyaşları yüzümden serbestçe akıyordu, kalbim parçalanıyordu.

Hawk, Hayden ve benimle birlikte kanepeye oturdu ve telefonumu elimden aldı. "Dur. Bitti. Bunu polise verip, onların halletmesine izin verelim."

"Bu bir şey ifade etmeyebilir," dedi Hayden yumuşak bir sesle. "Onu öldüren hala Josiah ya da adamlarından biri olabilir. O adamla buluşmak için oraya gitmiş ve buluşmadan önce yakalanmış olabilir."

"Ama bu doğruysa, neden bu Xan denen adamdan başka mesaj gelmiyor? Neden hepsi o gece durdu? Eğer gelmemiş olsaydı, onu aramaz mıydı? Mesaj atmaz mıydı?"

Hayden, benim hissettiğim kadar umutsuz görünüyordu. "Belki. Ama Hawk haklı.

Bunu polise vermeliyiz, onlar halletsin." Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Kulüp binasının kapısı açıldı ve Kyle ile Kiki birbirlerine sarılmış, ikisi de dağınık bir halde içeriye sendelediler. Kyle'ın boynunda küçük bir gezegen büyüklüğünde bir öpücük izi vardı.

Hepimiz onlara baktık ve onlar da kendilerini toparladılar.

Kiki, kısa eteğini çekerek uzun, sıkı bacaklarından yukarı kaymasını engelledi. "Oh. Merhaba millet. Sizi görmek ne güzel. Gününüz iyi geçti mi?"

Hawk kıkırdadı. "Belki de senin ve Kyle'ın geçirdiği kadar güzel olmamıştır."

Kyle ona sıırttı. "Seviştim."

Kiki şakacı bir şekilde ona tokat attı, ama kıkırdaması çok sevimliydi ve onun yaptıklarını herkese duyurmasını açıkça umursamıyordu.

Hawk kaşlarını kaldırdı. "Kiki senin bekaretini bozdu, ha?"

Hayden barın arkasındaki buzdolabını işaret etti. "Kendine bir bira al. Bekaretini kaybetmeyi kutlamak lazım."

Ona baktım ve fısıldadım, "Ciddi misin?"

O da omuz silkti. "Sadece onu dahil hissettirmeye çalışıyorum. Burada dışlanmış olmak zor. Onun uyum sağlamasını istiyordun, değil mi?"

Hawk kıkırdadı. "Kiki'nin amına sikini soktu." "Soktum!" Kyle zaferle bira şişesini havaya kaldırarak bağırdı.

Kiki güldü ve elini aşağı indirdi. "Tatlım, şu anda seksin etkisinde olduğunu biliyorum, ama sadece iki kez ittin. Fazla bóbürlenme."

Gölmekten kendimi alamadım ve erkeklerin kahkahalarıyla karıştım.

Kiki, Kyle'ın yanağına bir tokat attı. "Merak etme. Pratik yaparak daha iyi olacaksın. Sen sevimlisin, istediğın zaman benimle pratik yapabilirsin."

Kyle'in yanakları pembeleşti, ama karşı kanepeye oturdu ve Kiki'yi kucağına çekti, Kiki onun becerilerini dürüstçe değerlendirenerek onu bir iki basamak aşağı indirmiş olsa da, kendinden çok memnundu.

Onun adına sevindim. Birasını yudumlarken, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. İyi bir çocuktı. Keşke kardeşim de onun bu yönünü görebilseydi. O gece Xan denen adamla buluşmaya gitmemiş olsaydı, belki şimdi hala bizimle birlikte olurdu. Tüm bu "eğer"leri düşününce, boğazıma bir düğüm oturdu.

"Alice'in mesajlarında anlamadığım bir şey var, biliyor musun?" Gözlerimin arkasında biriken yaşları uzaklaştırmak için yüksek sesle düşündüm. "Ellerinin ağrıdığını defalarca söylüyor."

Hawk omuz silkti. "Çiftlikte fiziksel işler çoktur."

"Ethereal Eden'da ağır fiziksel işlerin çoğunu erkekler yapıyor." Kyle, dalgın dalgın parmaklarını Kiki'nin çıplak uyluğunda gezdirdi. "Kadınlar biraz bahçe işleri yapıyor ve hayvanları besliyor. Ama çoğunlukla yemek pişiriyorlar ya da kadınlar merkezinde bulunuyorlar. Belki de ellerinin ağrıdığını söylediği günlerde çok fazla ekmek

yoğurmuş ya da ellerinin ağrıdığını söylediği günlerde el yıkamış olabilir mi?"

Kafamı salladım. "Hayır, özellikle daktilo yazmaktan bahsediyor. Ama Josiah yıllar önce tüm bilgisayarları ve cihazları el koydu."

Kyle omuz silkti. "Belki de bu sadece kadınlara özgü bir şeydir? Annem de geceleri ellerinin ağrıdığından şikayet ederdi."

Ona baktım. "Öyle miydi?"

"Bazen ellerine buz koymak zorunda kalırdı. Bir ara o kadar kötüleşti ki babam Josiah'a annem için bir bileklik alabilir mi diye sordu."

"Aldı mı?"

Kyle'in yüzü bulutlandı. "Hayır. Babama, yeni bir hayat dünyaya getirmek için bir kadının acı çekmesi gerektiğini ya da bunun gibi saçma bir şey söyledi."

Hayden gözlerini kısarak baktı. "O da o sırada doğum mu yapıyordu? Lanet olsun. O pisliği düşününce bile bir şeyleri bıçaklamak istiyorum."

Kafamda bir şey tıklandı. "Kyle, kadınlar merkezi hakkında ne dedin?"

Kaşlarını çatarak, kahverengi kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Hani, küçük çocuğu olmayan tüm kadınların gittiği büyük bina var ya."

Kafamı salladım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kyle'in kaşları daha da çatıldı. "Sanırım evinden sadece kiliseye gitmek için çıktığın içindir. Ama o, Josiah'ın ofisi olması için bir iki yıl önce mülkün arkasına inşa ettikleri büyük bina."

Bir şey mantıklı gelmiyordu. Josiah'ın bir ofisi olduğunu biliyordum, çünkü onun evden çıkması büyük bir rahatlama olmuştu. Ama Ethereal Eden'da en alt basamakta olan kadınlara bütün bir binayı tahsis etmesi, kafamda bir türlü oturmuyordu. "Kadınlar orada ne yapıyorlar?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Örgü örüyorlar ya da kart oynuyorlar falan diye düşündüm..."

Bu hiç de uymuyordu. "Josiah o kadar cömert biri değildir. Kadınlara sadece bir araya gelip sosyalleşmeleri için kendi mekanlarını vermezdi. O

Kadınların yeri evidir, her an kocasına hizmet etmeye hazır olmalıdır."

Kyle durakladı. "O zaman orada ne yapıyorlar? Annem her gün oraya gidiyor."

Annesinin komünde yaptığı işin, ayrıldığımız gece Shari'nin yaptığı işe benzer olmasından korktuğum için onun önünde tahminde bulunmak istemedim. Shari, erkekleri ormana götürmüş ve onlar da onun vücudunu istedikleri gibi kullanmışlardı. Josiah, yeni üyelere katılırlarsa neler elde edebileceklerini göstererek onları üye yapıyordu.

Ama Kyle yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı. "Josiah'ın onlara orada kötü şeyler yaptırdığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Umarım yapmıyordur."

Kyle ayağa kalktı, odada volta atmaya başladı, yüzü heyecandan buruşmuştu. "O aptal tarikata katılmak istememişti. Bizi oraya sürükleyen babamdı. Bu yüzden telefonumu saklamama izin verdi ve pazara sebze satmaya gittiğinde bana gizlice şarj kartları getirirdi."

"Ailenizi aramanız gerekiyor," dedi Grayson yumuşak bir sesle, Hayley Jade'in odasından çıkarken. Bana bir bakış attı. "iPad'inde bir şeyler izliyor."

Başımı salladım, ama kafamda o kadar çok soru vardı ki, Hayley Jade'in yatmadan önce ekran başında geçirdiği süreyi pek umursamadım.

O güvendeydi. Ethereal Eden'daki kadınlar için aynı şeyi söyleyemezdim.

Kyle, duvara yaslanarak Grayson'ın sözlerini düşünürken, volta atmaya bıraktı. "Ayrıldığımdan beri onlarla konuşmadım."

Hayden ağırlığını değiştirdi, ağzı konsantre bir çizgiye dönüştü. "Sana cevap vermeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Kyle başını salladı. "Hayır. Açacaklar. Polis onlara benim nerede olduğumu sorarsa benim için yalan söylemelerini istemediğim için kasten aramadım. Ama eğer ona isteği dışında bir şey yapmaya zorluyorlarsa..." Gözlerini sıkıca kapattı ve ellerinin içini gözlerine bastırdı. "Midemi bulandırıyor."

Telefonu aldım ve ona gidip parmaklarına bastırdım. "Dur. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Henüz bir şey olup olmadığını bile bilmiyoruz. Hemen karar vermeyelim. Onu arayıp daha fazla bilgi alabilir miyiz bir bakalım."

O da başını sallayarak kabul etti ve telefonu aldı. "Babam cevap verirse ne yapacağım? Bu onun telefonu."

Ethereal Eden'da teknolojiye erişimi olan tek kişiler erkeklerdi ve o da sadece üst düzey erkeklerle sınırlıydı.

"Sadece onun duyması gerektiğini düşündüğün şeyi söyle." Grayson koltuğa oturdu. "Sadece annenle konuşmana izin vermesini sağla."

Kyle'in yüzünde hala şüphe vardı, ama parmağını ekrana birkaç kez bastırdı ve hoparlörden hepimizin duyabileceği bir zil sesi geldi.

"Alo? Kim arıyor, lütfen?" Derin ve gürültülü bir erkek sesiydi.

Ben fark etmemiştim, ama Kyle'in babasıyla pek konuşmamıştım. Çoğu zaman evimde kilitliken nasıl konuşabilirdim ki? Etrafımda olup bitenler hakkında çok az şey bildiğimi fark etmeye başlamıştım.

Kyle nefesini tutarken hepimiz ona döndük. "Baba? Benim. Kyle."

Bay Baker, rahatlamış gibi görünen derin bir nefes aldı. "Kyle! Gerçekten sen misin?" Sesi duygudan çatallanmıştı. "Oğlum, annen ve ben senin için çok endişelendik. Neredesin? Güvende misin?"

Kyle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Evet, güvendedeyim. Bazı arkadaşlarımla kalıyorum."

Çocuğunun kendisiyle iletişime geçmesine verdiği ilk, boğazından gelen tepki geçmişti, ya da belki de Ethereal Eden'ın dışında bambaşka bir dünya olduğunu hatırlamıştı, Bay Baker aniden soğuk bir tavır takındı. "Eve gelmelisin. Hemen. Josiah seninle acilen konuşmak istiyor."

Hawk gözlerini devirdi, ama Kyle sakinliğini koruyarak Grayson'a odaklandı. Grayson ona başını sallayarak, babasının istediği her şeyi kabul etmesini teşvik etti.

"Geleceğim baba. Yakında. Söz veriyorum. Annemle konuşabilir miyim lütfen?"

Bay Baker durakladı ve ben onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Josiah'ın izni olmadan kadınların dış dünyayla temas kurmasının günah olduğunu düşünüyordu. Bazı kadınların haftada bir kez kasabaya gidip yerel pazarda sebze ve ev yapımı unlu mamuller satmasına izin veriliyordu. Josiah, pazar sabahları kilisede onları sunak önüne getirip, Ethereal Eden kapılarının dışında oldukları süre boyunca onları korumak için özel kutsamalar vererek her zaman büyük bir gösteri yapardı.

"John! Kyle mı o?"

Kadının sesi, cırtlak ve panik içinde telefonun diğer ucundan geldi.

Nefesimi tuttum, Kyle'ın babasının diğerleri gibi beyni yıkanmamış olmasını ve bir annenin çocuğuyla konuşmasına izin verecek kadar yürekli olmasını umuyordum.

"O iyi. O..." "Kyle?"

Kyle, annesinin sesini duyunca yüzü buruştu. Bakireliğini kaybetmiş olmasına rağmen, birdenbire başına bir sürü kötü şey gelmiş ve annesi bunları düzeltebilecek tek kişiymiş gibi görünen bir çocuk gibi göründü. Ama hemen ardından, ona bakan arkadaşlarına ve kanepeden izleyen Kiki'ye bir göz attı ve kendini toparlayarak omuzlarını düzeltti. "Anne." Sesinde sadece çok hafif bir çatlak vardı. "Seninle konuşmam lazım, ama babamın duymaması gerekiyor. Ondan uzaklaşabilir misin?"

Bir süre sessizlik oldu. Sonra babasına, "Hat çok kötü. Sanırım dışarı çıkmam lazım, orada çekim daha iyi." dedi.

"Ben de seninle
gelirim." Hepimiz
irkildik.

Ama annesi durumu halletti. "Ocakta akşam yemeği var. Yanmasını istemiyorum, biri burada kalıp sosu karıştırmalı. Bir dakika sürer, kimse beni telefonla görmesin diye dikkat ederim. Söz veriyorum."

Josiah bunu asla kabul etmezdi. Sosu karıştırmak gibi basit bir işi yapmasını istemeyi düşündüğüm için bana anında tokat atardı.

Ama Kyle ve ailesi, diğerleri kadar uzun süredir tarikata üye değillerdi. Babası, yaşlılarının çoğu gibi hızla terfi etmişti, ama belki de içinde hala Josiah'tan önceki hayatını hatırlayan bir parçası vardı ve yemek pişirmekten ölümcül bir şekilde rahatsız olmuyordu.

Ya da belki de karısını, onun çaresizce ihtiyaç duyduğu bir şeyi ona verecek kadar seviyordu.

Josiah kendinden başka kimseyi sevmiyordu, bu yüzden asla yapmazdı.

Bay Baker içini çekti. "Sadece birkaç dakika. Yakında meclis toplantısı için çıkmam gerekiyor."

Bir cevap duymadık, ama bir dakika sonra kapının kapandığı sesi duyuldu ve ardından annesinin kısık sesi telefonda duyuldu. "Yalnızım. Ne oldu? Neredesin?"

"Anne, ben iyiyim. Yemin ederim, güvendeyim ve arkadaşlarımla birlikteyim. Ama bir şeyi bilmemiz gerekiyor. Kadın merkezinde ne oluyor?"

Bir süre durakladı. "Ne? Kadınlar merkezi mi? Neden bilmek istiyorsun?"

"Kara ve ben bulduk..."

"Hâlâ Kara ile misin?"

Bana özür dilercesine yüzünü buruşturdu. Ama şimdi bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Beynimi zorlayarak onun adını hatırlamaya çalıştım ve sonunda aklıma geldi. "Joan, merhaba. Kyle iyi. Güvende. Ama o merkezde neler olduğunu gerçekten bilmemiz gerekiyor. Kız kardeşim, orada olanlardan dolayı ellerinin ağrıdığını söyledi ve Kyle de senin ellerinin de ağrıdığını söylüyor."

Joan telefona derin bir nefes verdi. "Kimseye söylememiz yasak. Kocalarımıza bile."

Diğerlerine baktım ve büyük bir şeyin peşine düştüğümüzü fark ettim. Belki de Josiah'ı hapse attırmamıza yardımcı olacak bir şey. Bu noktada, onun ne için hapse gireceği umurumda bile değildi. Alice'in ölümünden sorumlu olmasa bile, ona uyguladığı istismar nedeniyle ömür boyu hapse atılmayı hak ediyordu.

benim için ve onun tarikatta işlediğinden emin olduğum sayısız diğer suçlar için. Elleri hiçbir şekilde temiz değildi. Sadece kanıtı bulmak ve somut delilleri polise götürmek gerekiyordu, böylece o da cazibesiyle bu durumdan kurtulamazdı.

"Lütfen, Joan," diye yalvardım. "Kız kardeşimin ölümünden önce neye karıştığını bilmem gerekiyor. Bana söyleyebileceğin her şey yardımcı olur."

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düştü. "Biz sadece iğne işi yapıyoruz..."

"Hayır, yapmıyorsunuz."

"Öğrenirse beni öldürür."

Uzun, titrek bir nefes verdim. "Zaten seni öldürebilir. Alice'e ne olduğuna bak."

Joan'ın yüzünü gözümün önüne getirebiliyordum, uzun kahverengi saçları her zaman yüzünden özenle toplanmıştı. Kyle'inkiyle aynı sıcak kahverengi gözleri vardı. Uzun boylu, ince bir kadındı, arka plana karışan türden, Ethereal Eden'daki erkeklerin kadınlarından bekledikleri gibi. Ondaki ne istediğimi anlıyordum. Bu, ona beyin yıkama yoluyla aşıl原因an her şeye aykırıydı.

Ama Joan buna karşı koyacak kadar güçlüydü. "Kadınlar merkezi bilgisayarlarla dolu. Pazar günleri hariç, her gün bütün gün yazıyoruz. Saatlerce yazıyoruz."

Bu, Alice'in mesajlarından öğrendiklerimizle uyuşuyordu. "Ne yazıyorsunuz?"

"Josiah buna 'mesajı yaymak' diyor. Sohbet ve flört uygulamalarını kullanarak dışarıdaki insanlarla ilişkiler kuruyoruz."

Gözlerimi kısarak, kafamda mantıklı hale gelene kadar bunu düşündüm. "Yani sizler, kapınıza gelip Tanrı hakkında konuşan insanlar gibi misiniz?" Ethereal Eden'dan ayrıldığımda, bu tür insanlarla birkaç kez konuşmuştum. İki kadın kapımı çalmış ve Tanrı hakkında konuşmak istemişti. Bana broşürler vermişler ve bunları okumam gerektiğini söylemişlerdi. Ben de onları hemen çöpe atmıştım ve bir dahaki sefere kapıyı açmamıştım.

"Keşke hepsi bu kadar olsaydı. O zaman kabul ederdim." Joan'ın sesi titriyordu.

"Anne, lütfen. Bize söyle. Alice'in neye karıştığını bilmemiz gerekiyor. Eğer bu, Alice'in öldürülmesiyle ilgili bir şeyse, o zaman sen

ve diğer tüm kadınlar da tehlikeyesiniz. Burada arkadaşlarım var. Size yardım edebiliriz. Sizi buradan çıkarabiliriz."

Annesinin nefes alışı hızlandı. "Bunu yapamazsın Kyle. O seni öldürür. Hepimizi öldürür. Bize senaryolar veriyor. Erkeklerle ya da kadınlarla ilişki kuruyoruz, fark etmez. Yalan söylüyoruz, onlara olmadığımız kişiler olduğumuzu düşündürüyoruz. Yaşlı bir adam oldum, genç bir kadın oldum, diğer kişinin güvenini kazanmak için oynamam gereken her karakteri oynadım."

"Ne amaçla?" Midem düğümlenerek araya girdim.

"Çoğunlukla para için. Onları kandırıp bize para göndermelerini sağlıyoruz. Genellikle yeni üyeler Ethereal Eden'ı bu şekilde buluyor. Konuşma, kişinin katılmaya açık olabileceğini göstermeye başlarsa, o yönde ilerleriz, kafalarını bizim topluluğumuzda ne kadar kabul görecekları konusunda fikirlerle doldururuz. Kadınların nasıl bakılacağı ve erkeklerin nasıl güçlü olacağı konusunda. Her şey hedefe ve hayatlarında eksik olan şeylere bağlıdır."

"Bu bir tuzak planı," diye mırıldandı Hayden. "Lanet olsun."

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, ama iyi bir şey olamazdı. Joan'ın anlattıklarına göre, Josiah'ın onlara yaptırdığı şey en azından dolandırıcılıktı.

Telefonun diğer ucunda bir ses duyuldu, Kyle'ın babası karısını çağırıyordu.

Joan telefona fısıldadı, "Kapatmam gerek. Ama Kara, hâlâ orada mısın?"

Midem bulanmaya başladı. "Evet." "Kız kardeşin de bu işe karışmış."

Bu beni şaşırtmadı. "Hangisi? Naomi mi, Samantha mı?" İkisi de Josiah'ın ayaklarının dibinde tapınan, çok iyi Ethereal Eden kadınlarıydı. Bu işe karışmış olmaları beni hiç şaşırtmadı. Josiah onlara bunun Tanrı'nın isteği olduğunu söyleseydi, hiç tereddüt etmeden kendilerini feda ederlerdi.

"Hayır, onlar değil. İkisi de birkaç hafta önce evlendiler ve balayı inziva dönemindeler."

Üç aylık bu dönemde, eşin kiliseye gitmek dışında hiçbir nedenle evden çıkması yasaktı. Bu dönemde eşin, kocasının çocuğuna hamile kalması bekleniyordu ve

bu nedenle, bebek gebe kalana kadar her gün kocasının tohumunu almaya hazır olması beklenirdi.

Kendi hatıralarımdan ürperdim. O dönemde çoğunlukla hamile kalan ve daha normal bir hayat sürebilen diğer kadınların aksine, ben beş yıl boyunca balayı inziva cehenneminde yaşamıştım.

Joan'ın sesi telefondan fısıldadı. "Jacqueline."

En küçük kız kardeşimin adı karanlık anılarımı yarıp geçti.

"O ne oldu?" diye sordum, bağlantıyı kuramadan, beynim kafamda karanlık görüntüler canlandırarak şu anda önümde olanı hatırlamamı zorlaştırıyordu.

Kyle'in babası ona tekrar bağırdı.

"Onun güvenliği için endişeleniyorum. Bir şeyler dönüyor. Josiah ve çevresinin ona bakışlarını görüyorum, ve bu bakışlarda kutsal ya da saygılı bir yan yok. Bir şeyler planlıyorlar ve o da bunun merkezinde..."

Kalbim güm güm atıyordu. "O daha bir çocuk!"

Joan'ın sesi aceleciydi, fısıltıdan biraz daha yüksekti. "En kötüsü bu değil. Onu erkekleri çekmek için kullanıyorlar. Çıplak..."

Gözlerimi sıkıca kapattım, o kadar sıkı ki acıttı. "Hayır!"

Joan durdu. "Kapatmam gerek. Çok üzgünüm, Kara. Hiçbirimiz bunu istemiyoruz, emin ol. Bana ilk kez onun fotoğraflarını verdiklerinde çok korkmuştum, ama yapabileceğimiz bir şey yok. Eğer bir şey yapabilirsen... onu kurtarmak için herhangi bir şey... Kyle? Seni seviyorum."

Hiçbirimiz cevap veremedi görüşme sona erdi.

Nefes alamıyordum. Sanki böcekler kaplamış gibi tüylerim diken diken oldu ve bu korkunç hissi yenmek için kollarımı kaşımaya başladım.

Kollarım etrafıma dolandı, üç adamım da beni çevreleyerek güvende olduğumu hatırlattı.

Tekrar dağılma lüksüm olmadığını hatırlattılar. Buraya bir kadının kabuğu olarak gelmişim ve onlar beni hayal edebileceğimden çok daha fazlasına dönüştürdüler.

Şimdi kendi ayaklarımın üzerinde durup onlarla birlikte savaşma sırası bendeydi.

O sadece on üç yaşındaydı. Henüz ergenlik çağındaydı. Kesinlikle henüz bir kadın değildi. Ve kocam ona kötü davranıyordu.

Kendimi suçlamak için zaman yoktu. Onu en başından beri yanımda götürmediğim için kendimi hırpalamak için zaman yoktu. Denemiştim ve başarısız olmuştum.

Bunu bir daha yapamazdım.

"Onu almamız lazım," dedim sessizce, ama kendi sesimde hiç duymadığım bir güçle. Rebel gibi konuşuyordum. Bliss gibi. Queenie gibi. Gücü olan ve bir erkeğın onu bir daha elinden almasına izin vermeyecek bir kadın gibi. "Ethereal Eden'a geri dönüyoruz. Kız kardeşimi ve özgür olmak isteyen diğerk tüm kadınları alacağız."

HAWK

Midemdeki mide bulantısını durduramıyordum. Hayley Jade'in odasının kapısında durmuş, saçları yastığa yayılmış halde uyumasını izliyordum.

Kirpikleri yanaklarına yayılmış, göğsü derin ve rahat nefeslerle inip kalkıyordu, bu duvarlar içinde güvende olduğunu bildiği için vücudu dinleniyordu.

Kara'nın küçük kız kardeşini düşünmeden edemiyordum. Şu anda önümde uyuyan çocuktan neredeyse hiç büyük olmadığını düşünüyordum.

Hayatım boyunca bazı kötü şeyler yaptım. Kadınlara her zaman iyi davranmadım.

Ama Josiah ve onun ucube tarikatının gösterdiği kadar boktan bir seviyeye kesinlikle yaklaşmamıştım. Kibirli bir pislik olmak yeterince kötüydü, ama ben Josiah ile aynı ligde değildim.

Arkamda biri durdu ve onun büyüklüğünden ve ne kadar yakın durduğundan, onun Chaos olduğunu anında anladım. Başka hiç kimse benim alanıma bu kadar girmezdi, ama bu seferlik, umurumda değildi. Kendimi, göğsü sırtıma değene kadar eğilmiş buldum.

Sesi yumuşaktı, böylece Hayley Jade'i uyandırmadı. "Plan nedir?"

İç geçirdim. "Hayley Jade ve diğerlerini güvende tutmak için burada yeterince adam bırakarak kız kardeşini almaya gitmekten başka bir şey bilmiyorum."

"Yeterli adamımız yok, değil mi?"

Ellerimi ceplerime sokup gözlerimi kapattım ve bu sonuca varmamış olmayı diledim. "Hayır. Sanmıyorum. Kara'nın söylediklerine göre, Josiah'ın elinde bir sürü silah var. Ve muhtemelen şu anda, lanet podcast'i viral olduktan sonra daha da fazlası vardır. Okulda ve hastanede karşılaştığımız adamların hepsi silahlıydı. Josiah'ın kendisinin de bir silah stoğu olmadığını düşünemiyorum. Kendi bölgesini korumak için bir yolu olmalı.

kendi bölgesini koruyacak bir yolu olmalı. Kendi bölgemizi korumak bizim için kolay. Burada üstünlük bizde. Ama ayrılmak zorunda kalırsak, yarısı burada, yarısı orada... Onun bölgesini bilmiyoruz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Yanlış bir hamle yaparsak, birkaç saniye içinde her şey boka sarabilir."

"Kara Ethereal Eden'i tanıyor."

Dönüp ona baktım. "Onu da götürmemizi ciddi ciddi önermiyor musun? Kyle'ı götüreceğiz."

"İkisini de götürmeliyiz."

İnatla başımı salladım. "Hayatta olmaz."

"O hayır cevabını kabul etmeyecek. Az önce gözlerindeki bakışı gördüm. Hayley Jade'i korumak zorunda kaldığı her seferinde gördüğüm bakışla aynı. Ya da beni. Ya da Grayson'ı. Ya da seni."

İçimden küfrettim. "Kendini koruma duygusu sıfır."

"O insanları önemsiyor."

"Neden kendini korumak için bu duygularından birazını kullanamıyor?" Kendini her zaman feda etmeye hazır olması beni gerçekten çok üzüyordu.

"Sen yapar mıydın?" Hayden o kadar mantıklı bir soru sordu ki, burnuna bir yumruk atmak istedim. "Az önce, bunu güvenli bir şekilde yapmak için yeterli adamımız olmadığını kendin söyledin. Eve dönemeyebileceğimiz gerçek bir risk var. Bu seni durduracak mı?"

"Hayır." Cevap o kadar hızlı ve kolay geldi ki, sorgulamama bile gerek kalmadı.

Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "O zaman ikiniz de aynısınız, değil mi? Aslında, Jacqueline'i hiç tanımadığını düşünürsek, sen muhtemelen daha kötüsün. Yine de onun için ölmeye hazırsın."

"O Kara için önemli. Bu yüzden benim için de önemli."

"Aynı şey. Ama tek söylediğim, sen de yapamadığın halde Kara'ya kenarda oturmak istemediği için zorluk çıkarma."

Ona kaşlarımı çattım. "Siktir, çok sinir bozucusun."

Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine sürdü. "Evet, sen de bir pisliksin." Bunu inkar edemezdim.

Onun dudaklarının her dokunuşunda sikimin titrediğini de inkar edemezdim. Ya da parmaklarımın sanki kendi iradeleri varmış gibi davranıp, onun kot pantolonunun beline girip onu bana doğru çekerek onu düzgün bir şekilde öpebilmemi sağladığını da.

O da beni öptü, ağızlarımız açıldı, dillerimiz birleşti, öpücük hızla ateşli hale geldi.

Sikim ağrıyordu, ona doğru geriliyordu, ama inleyerek uzaklaştım. "Şu anda bunu yapamam. Louisiana şubesini aramam lazım. Yardımcı olabilecekler mi bakayım."

Hayden'in gözleri karardı ve sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Ne oluyor lan? Hayır. Onlar Luca'nın tarafındalar."

"Sen de öyle."

Yüzü soğudu. "Bu ucuz bir vuruştur ve sen de bunu biliyorsun. Luca için kadın ticareti yapmıyorum. Louisiana Slayers, bir minibüs dolusu kadın bekliyordu. Adamlarından biri Kara'yı canlı canlı gömdü."

"Ya da bizimkilerden biri yaptı. Ratchet ve Thunder'ın ikisi de iki metre derinlikte gömülü olduğu için kesin olarak bilmiyoruz."

"Neden onları savunuyorsun?"

İç geçirdim. "Savunmuyorum. Ama yardıma ihtiyacımız var ve başka nereden bulacağımızı bilmiyorum."

Grayson odanın diğer tarafından boğazını temizledi ve Chaos ile ben bir mil kadar sıçradık. Onun önünde sevgililer kavgası yaptığımız için kendimi biraz aptal hissederek ona öfkeyle baktım. "Lanet olsun, seni sapık. Nereden çıktın?"

"Başından beri buradaydım, ama siz birbirinize o kadar dalmıştınız ki fark etmediniz. Ama konu bu değil. Kaç kişiye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ne kadar çok olursa o kadar iyi." Ona baktım. "Ama sen ve doktor arkadaşlarının silah sahibi olmasına izin vereceğimi sanıyorsan..."

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Komik. Onlar benim tek arkadaşlarım değil, biliyorsun. Dairemde tanıştığın adamları hatırlıyor musun?"

Onları hatırladım. Beş iri yarı herif, Chaos ve ben silahlarımızı çekmeye hazırдық, içlerinden biri ekmek pişirip beni eşcinsel en iyi arkadaşı yapmaya çalışsa da. Ya da

bir şey. "Bir adamı bağlayıp gözlerini oyacaklarını şaka yapanlar mı?"

"Evet. Onlar şaka yapmıyorlardı."

Hayatım boyunca yeterince haydut ve psikopat görmüştüm. Scythe ve Vincent gibi birkaçını çok iyi tanıyordum. Bu hayat, öldürmeyi seven erkekleri çekiyordu. Yani Grayson'ın "ifşası" pek de şaşırtıcı değildi. "Sence bize yardım etmek isterler mi?"

"Birini öldürme şansı var mı?" "Umarım vardır."

Grayson sadece başını salladı. "Son zamanlarda kendilerine cinayet ekibi diyorlar, bu yüzden bence kabul ederler."

"Bu çok karanlık."

"Onlar karanlık tipler. Seni ahlaki açıdan siyah değil, gri gösterirler."

"Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilmiyorum." Ama ne şekilde olursa olsun, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı. "Onları ikna edebilir misin?"

Grayson başını salladı. "Bana birden fazla iyilik borçlular.

"

Doktoru inceledim. "Bazen tuhaf davranıyorsun, biliyor musun? ilginç bir şekilde."

Grayson sırttı. "Yüzüne gelen testislerim mi ilgini çekti?"

Boğazım düğümlendi.

Chaos bana yavaşça döndü, gülüşünü zar zor gizleyerek. "Bunun ne anlama geldiğini bana söylemek ister misin?"

"Hiç de bile." Grayson'ı iterek yatak odama doğru yürüdüm. "Hepiniz burada biraz fazla rahat davranıyorsunuz. Eskiden birlikte çalıştığım bir arkadaşım olduğunuz zamana geri dönebilir miyiz?"

"Ama o zaman benim testislerimi bir daha göremezsin."

O ve Chaos kahkahalara boğuldu, yatak odamın kapısını çarpıp çıkmam da bunu engelleyemedi.

Ve bana pislik diyorlardı.

HAYDEN

Ertesi sabah Kara ile yatakta uyandım, ama ona uzanmak için döndüğümde, aramızda kıvranan bir kızın bana büyük gözlerle baktığını gördüm.

Onu görmemiş gibi davranarak onu biraz sıktım. "Bu yatak çok yumrulu!"

Kara ve Hayley Jade ikisi de kıkırdadı. "Hmm. Ve ses çıkarıyor!"

Onun yanında rahat davranmaya çalışıyormuş gibi kıvranarak daha fazla güldüm. Göğsüme hafifçe vurarak dikkatimi çekti.

Onu ilk kez görüyormuş gibi yaptım. "Nereden geldin?!"

O sadece sırttı ve odasının olduğu yönündeki duvarı işaret etti.

Başının üstüne öptüm. "Ama benim yatağımın daha iyi olduğunu düşündün, değil mi?"

Kafasını salladı.

"Hayır mı? O zaman benim odamda televizyon olmasıyla bir ilgisi yok mu?"

Yine başını salladı.

"Belki de annen buradaydı?"

Hayley Jade evet diye başını salladığında, Kara'nın yumuşak, tatlı gülümsemesi yağmurlu bir günde güneş ışığı gibiydi.

Kara kollarını kızının omuzlarına doladı ve ikimiz de küçük kızı öpücüklerle boğarken, o kaçmak için kıvranıyordu.

Sonunda sıkıldı ve mutfağa gitti. Mutfakta biri gürültü yapıyordu ve ona kahvaltıda istediği her şeyi verecekti, o şey buz olsa bile.

krema. Buradaki herkesi parmağında oynatıyordu ve ben de onlardan farklı değildim.

Kara onun gidişini izledi ve iç geçirdi.

"Bugün gelmek zorunda değilsin, biliyorsun. Sadece annesi olmak için kalsan da kimse seni yargılamaz. Ethereal Eden'ın kapısından içeri girdiğimizde bize nereye gideceğimizi Kyle gösterecek. Burada sana hiç baskı yok."

"Biliyorum. Ama Jacqueline'i düşünmeden edemiyorum. Ona ne yapabileceklerini. Hepiniz oraya silahlarınızla girerseniz, o çok korkacak ve her adımda size karşı koyacaktır. Burada oturursam, ülser olacağım. Gelmem lazım. Her şeyle yüzleşmem lazım. Kaçmaya devam edemem ve onun yanında olmam lazım. Bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmeliyiz."

Başımı salladım. Hawk'tan farkım yoktu. Onun burada kalmasını tercih ederdim, çünkü Fang, War ve diğer birkaç arkadaşın herkesi korumak için burada kalacağını biliyordum. Şu anda Slayer'ların kapılarının arkası en güvenli seçenek gibi görünüyordu, saatlerce araba sürerek, tehlike ölçeğinde bir duruma doğru gitmektense...

Ama daha çok on olacaktı.

Josiah'ı şahsen tanımama gerek yoktu, onun kolayca pes etmeyeceğini biliyordum. Kara'nın amacının aksine, oraya girip orada olmak istemeyen bir kadını geri getirmemize izin vermeyecekti.

Kara'nın büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordum. Ama Jacqueline'i oradan çıkarabilirsek, asıl önemli olan buydu.

Josiah başka bir şey yapmasa bile, onun fotoğraflarını çekip, bu tür şeyleri seven sapıkların ilgisini çekmek için kullanması, onun çok daha büyük bir tehlike altında olduğu anlamına geliyordu.

Bu göz ardı edilemezdi. Bir gün bile olsa. O olmadan oradan ayrılmayacaktık.

Otuz dakika sonra Kara, Queenie ve Hayley Jade'e veda ederek sarıldı. Queenie, Hayley Jade'i okula götürmek için ayrıldı. Hawk, Hayley Jade'in kendisinden uzakta güvende olduğunu hissetmesi için izlenmesi gereken tüm güvenlik prosedürlerini Queenie'ye önceden öğretmişti. Kızın yüzü gözden kaybolana kadar ona el salladım. Kalbim

ikiye bölünmüştü, yarısı burada onunla, diğer yarısı ise en azından bugün için bana daha çok ihtiyacı olan annesi için atıyordu.

Ne kadar çabuk ayrılırsak, o kadar çabuk eve varabiliriz. "Hadi yola çıkalım. Önümüzde çok uzun bir sürüş ve muhtemelen vardığımızda daha da uzun bir gece var. Herkes hazır mı?"

Herkes başını salladı. Ice ve Aloha motosikletlerine bindi. Grayson'ın cinayet masası ekibi, beşinin bineceği bir minibüs getirmişti. Scythe mi Vincent mi, hangisi olduğunu bilmiyordum, siyah bir Jeep sürüyordu, Kyle da ön koltukta oturuyordu.

Hawk, Grayson, Kara ve ben, Jacqueline'i ve kurtarabileceğimiz herkesi eve götürmek için yeterli koltuğu olduğu için Slayers kulübünün minibüsünü almaya karar verdik.

Hepimiz Slayers'ın tesisinden tek sıra halinde araçlarla yola çıktık, havada savaşa gidermişçesine ağır bir kasvet vardı.

Hawk'ın ayaklarının dibindeki siyah spor çantadaki silahlar da dahil olmak üzere, tam da öyle hissettiriyordu. O silahları kullanmak istemiyordum, ama muhtemelen kullanmak zorunda kalacağımızı biliyordum.

İlk sürüş vardiyasını ben aldım, ama sessiz bir yolculuktu, dördümüz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Elimi yanımdaki Kara'nın bacağına koyup, o pencereden dışarı bakarken bacağını okşadım. Hawk arkada uyuyordu ve hoparlörlerden gelen yumuşak müziğin üstünde Grayson'ın dizüstü bilgisayarının klavyesinin *tıklama sesleri* duyuluyordu.

"Ya onu oradan çıkaramazsak?" diye sordu Kara sessizce. "Çıkaracağız."

"Ben oradaysam bile isteyerek gelmeyebilir. İlk ayrıldığımızda gelmek istediğini sanıyorum, ama Samantha ve Naomi ona, benim ayrıldığım için ne kadar kötü bir kadın olduğumu ve benimle ilişki kurarsa günahlarımın Jacqueline'e de bulaşacağını söylemişlerse, çok korkmuş olabilir. O daha bir çocuk."

"Onu orada bırakamayız. İstismara uğruyor."

"Biliyorum. Ne olursa olsun, ne derse desin, ne yaparsa yapsın, onu eve getireceğimize söz verin."

Ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. "Söz veriyorum."

Yiyecek ve tuvalet molası için birkaç kez durduk, ama bütün gün aynı şekilde geçti. Vincent ve Whip, Kyle'a tesisin her ayrıntısını sorarken, biz minibüsü doldurduk. Hawk ve Ice silahları kontrol ederek, ihtiyacımız olursa her şeyin dolu ve kullanıma hazır olduğundan emin oldular. Kara, stresli olduğunda yaptığı gibi dalgın dalgın kollarını kaşıyordu, ta ki ben onu benzin istasyonuna götürüp en sevdiği atıştırmalıkları sepete koymaya başlayana kadar.

"Ne yaptığını anlıyorum." Sweatshirt'ünün kollarını çekiştirdi. "Stresliyken yemek yemek de zaman geçirmek için verimli bir yol değil."

Ona gülümsedim. "Bunun senin için olduğunu kim söyledi?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çok tatlısın. Sen Doritos'u sevmezsin bile."

"Ama yapıyorsun. Böyle kaşımaya devam edersen kolunda yara açacaksın. Cips ye, Kara. Ya da sudoku yap. Ya da telefonunda gezin. Umurumda değil. Ama ben de koli bandı alacağım ve gerekirse ellerini arkada bağlayacağım."

Kara güldü. "Yani otoyolda yanımızdan geçen herkes seni kaçırın kişi olarak ihbar mı edecek?"

"Polislere, diğer tüm tekliflerimi reddettikten sonra, ya seni bağlayıp yol kenarına park edip, seni orgazm yaparak dikkatini dağıtmak zorunda kaldığımı açıklayacağım. Bir şekilde, ahlaksız teşhir yasaları nedeniyle, onlar da seni bağlamayı seçeceklerini düşünüyorum."

Elimden cips paketini aldı ve kadın güneş gözlüğü ve şapkalarının bulunduğu raftan bir fular çıkardı. Fuları yüzüme doğru salladı, kumaş yanağımla okşadı. "Bağlanırken yumuşak ve ipeksi bir şey tercih ederim, teşekkürler." Göz kırptı ve fuları yerine koydu.

Onu parmaklarından aldım. "O zaman onu alacağım." Durdu. "Şaka yapıyordum."

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve hemen altındaki yeri öptüm. "Bence öyle değildin. Bunu satın alacağım. Ve tüm bunlar bittikten sonra, en az üç tane daha satın alacağım ve seni bulabildiğim ilk yatağa bağlayacağım."

Onun itirazlarına rağmen, nefesi hızlandı. "Yıpranmış bir benzin istasyonunda seni bu kadar çekici bulmamalıyım."

benzin istasyonunun ortasında seni bu kadar çekici bulmamalıyım."

Ama ben öyle düşünmemeliydim.

Ortamin aksine, aramızdaki gerginlik havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. O etrafta olduğunda her zaman hissettiğim aynı içimi parçalayan çekim vardı. Kimsenin başka birine karşı bu kadar güçlü hisler beslemediğinden emin olduğum için kelimelerle açıklayamadığım bir çekim.

Pompalardan gelen bir korna sesiyle dikkatim dağıldı ve Grayson, açıkça hareket etmek için sabırsızlanarak sürücü koltuğundan bize el salladı.

An o anda paramparça oldu. Kolumu boynuna doladım ve onu sıkıca kendime çektim. "Seni paylaşmaya razıyım, bunu biliyorsun. Ama neden açıkça programına uymayı seven bir doktor seçmek zorundaydın ki?"

Kara nazikçe gülümsedi ve her durduğumuzda lastik basıncını, yakıt seviyesini ve silecek suyunu metodik bir şekilde kontrol eden Grayson'a baktı. Grayson, önceki gece hepimize e-posta ile gönderdiği notlarla gideceğimiz rotayı planlamıştı.

Tabii ki çoğu kişi bunu okumaya zahmet etmemişti. Grayson, hepimizin arasında bir parmak gibi göze çarpyordu ve hepimiz bunun farkındaydık.

Buna rağmen, onu seviyordum. Kara'nın hayatını kurtarmıştı ve bu ona benim saygımı kazandırmıştı.

Ama onun buradaki yerini gerçekten sağlamlaştıran, Kara'nın ona bakışlarıydı. Onun aptal şakalarına ve balondan yaptığı hayvanlara gülüşü. Çalışırken ders kitapları yerine ona bakışları. Kendisine onu sevdiğini itiraf etmek istemese de, onun ağzından bu kelimeler her çıktığında yüzünün ışıldaması.

Onun için yolcu kapısını açtım ve o minibüse bindi, Grayson orta konsola eğilip ona öpücük verdi.

Arka koltuğa uzanmış olan Hawk'ın yanına oturdum. Önündeki koltuğa oturmayı düşündüm ama o bacağını çekerek bana yer açtı, ben de koltuğun diğer ucuna oturdum, aramızda bir koltuk boş kalarak ikimize de biraz yer kaldı.

Grayson minibüsü çalıştırdı, müziğin sesini açtı ve radyoda çalan şarkıya eşlik etti. Garip bir şekilde keyifliydi, ama bunun sahte olduğunu ve her kilometre ile daha da kararan ortamı neşelendirmek için bir girişim olduğunu düşündüm.

Kara da onlara katıldı ve Hawk onaylayarak başını salladı, ama sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tuttu. "Onun dikkatini dağıtıyor. Bu iyi."

Ben de yürekten katıldım. "Kollarını kanatmasını engelleyen her şey iyidir."

"O adamdan hoşlanıyor musun?" diye sordu, ikimiz de onları bir süre daha izledikten sonra.

"Onu arkadaş olarak mı seviyorum, yoksa Kara için mi seviyorum diye mi soruyorsun?" Omuz silkti.

Cevap vermesi gerekmiyordu. Hawk'ın tek yaptığı Kara ve Hayley Jade için neyin iyi olacağını düşünmektir. Ön koltukta şarkı söyleyen Grayson ve Kara'ya baktı, yüzlerinde mutlu gülümsemeler vardı ve benimle ya da Hawk'la birlikteyken hayal bile edemeyeceğim bir şekilde şakacı davranıyorlardı. Biz öyle değildik. Belki de çok fazla şey görmüştük ve o kadar kaygısız olamıyorduk ya da belki de öyle yaratılmamıştık.

Ama Grayson'ın Kara'ya Hawk ve benim veremediğimiz bir şey verdiğine hiç şüphem yoktu. Bu yüzden üçümüzün birlikte olması işe yarıyordu. Her birimiz ona farklı şeyler sunuyorduk, hiçbirisi onun her ihtiyacını karşılamaya çalışmıyordu ve başarısız olmuyordu, çünkü kimsenin her şey olması imkansızdı.

Hepimizin bir köye ihtiyacı vardı. Hayatım boyunca bunu aramıştım. Annem harikaydı, ama kardeşim ben çocukken hayatımdan koparılmıştı ve babam hiç yanımda olmamıştı. Annem ne kadar harika olsa da, bana tek başına veremediği o topluluk hissini aramak için çetelere katılmıştım.

Sonunda Kara ve Hawk ile birlikte burada buldum ve onun tek ihtiyacı olduğumuzu düşünecek kadar kibirli değildim. Grayson'a da ihtiyacı vardı. Hawk ve ben çok yoğunduk. Onu güldüren Gray'di.

Dizimle Hawk'a hafifçe vurdum. "Bu tür konularda bir sincap kadar deneyimi varken bizimle bir savaşa girmek üzere."

"O zayıf halka."

Onun Kara'ya bakışlarını izledim, yol ve haritayı kontrol ederken sürücü koltuğundan ona hayranlıkla bakıyordu. Boynunun yan tarafında, boğazına sarılınca oluşan morlukların izleri hâlâ hafifçe görünüyordu. Kafamı salladım. "Öyle değil. Hayatının yarısını çetelerle geçirmemiş olabilir, ama bizim gibi o da onun için ölmeye hazır. Bu da onu, silah kullanma konusunda çok deneyimli olmasa da, bizim kadar ölümcül kılıyor."

Grayson kendini bir kez kanıtlamıştı. Onu bunu tekrar tekrar yapmaya zorlamayacaktım ve Hawk'ın da yapmayacağını umuyordum. Bu tür şeyler dikkatimizi dağıtır ve bizi parçalar. Şu anda ihtiyacımız olan birleşik cephenin tam tersi.

Neyse ki Hawk koltuğa yaslandı ve uzun bir nefes verdi. Ama omuzları gergindi ve önümüzde daha saatlerce yol vardı. Onun tedirginliği bulaşıcıydı, havada neredeyse hissedilebiliyordu. Giysilerimden sızıp cildime işlediğini, onu olduğu kadar beni de etkilediğini hissedebiliyordum.

Kara'nın bunu hissetmesini istemedim. Bu işin nasıl sonuçlanacağı konusunda yüzde yüz emin olmadığımızı düşünmesini istemedim.

Hawk'ın sakinleşmesi ve kafasından çıkması gerekiyordu.

Uzanıp kot pantolonunun düğmesini açtım.

Bana ihtiyatla baktı ve sonra fermuarını indirmemi izledi. "Ciddi misin?"

"Beni durduracak mısın?"

Hawk kıkırdadı ve kalçalarını kaldırarak kot pantolonunu aşağı çekti. "Bir saniye bile durdurmam."

Kendini beğenmiş herif. Ama itiraz etmemesi hoşuma gitti. Arka camlar ön camlara göre daha koyu renkteydi. Tamamen görünmez değillerdi ama dışarıdaki meraklı gözlerden gizlilik hissi veriyorlardı.

Grayson ve Kara'nın bedava bir gösteri izlemesini engellemeyeceklerdi, ama Kara'nın Hawk'ı emdiğimi izlediğini düşünmek beni daha da tahrik etti. Onun penisini çıkardım ve sertleşene kadar okşadım, sonra eğildim ve ağzımı onun penisine kapattım.

Elleri anında başımın arkasına düştü. Kara'nın bacaklarının arasında kafam varken sevdiği hafif tırmalamalar değildi bu. Hawk'ın dokunuğu çok daha düşüncesizdi, tüm parmakları saçlarımı kavrayarak beni kontrol etmeye çalışıyordu.

Ağzımı çekip ona bir bakış attım.

O güldü ve ellerini kaldırdı. "Tamam. Tamam. Üzgünüm! Devam et!" Ağzımı tekrar onun üzerine indirdim ve başını emmeye başladım.

Hawk yine aynıydı. Kendini beğenmiş bir pislikti ve bunun onun şovu olduğunu düşünüyordu.

Ona tekrar sert bir bakış attım. "Her zaman her şeyi kontrol etmeye çalışmak hoşuna gidiyor mu?"

"Bunu seviyorsun."

Tamamen yanlış sayılmazdı, ama bu benim onunla istediğim ilişki de değildi. Onun kölesi olmayacaktım. Ne zaman isterse onun sikini yalamayacaktım.

Bu iki yönlü bir durumdu ve Hawk bunu öğrenmesi gerekiyordu. Onu sikmek için her türlü niyetim vardı. Sikimin onun sıkı bakire kıcına girmesini hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ama Hawk kontrolü elinde tutma ihtiyacından vazgeçmezse, bunu asla başaramayacaktık.

Şu anda bu kadar stresli olmasının bir nedeni de buydu. Çünkü gireceğimiz durum belirsizdi. Ve sonuç üzerinde çok az kontrolü vardı.

Tabii ki bunu asla itiraf etmezdi. Onun palavra atan, kendini beğenmiş tavırlarının arkasında yatan gerçeği görüyordum. Stresli ve korkmuş olduğunu biliyordum ve sadece ona yardım etmeye çalışıyordum. Eğer bu konuda pislik gibi davranmak istiyorsa, siktirip gidebilirdi. Tam bir pislikti.

Oyun oynamaktan bıktım. "Hayır, siktir git. Kontrolü elinde tutmak mı istiyorsun? Elini sikebilirsin." Yan tarafıma döndüm, koltuğuma çöktüm ve beyzbol şapkasını gözlerimin üzerine indirdim.

Stresiyle kendisi başa çıkabilirdi. Endişelenip stres yapıp erken ölse de umurumda değildi.

Ama onun öleceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Özellikle de Ethereal Eden'a baskın yaptığımızda kurşunların uçuşma ihtimali çok yüksek olduğu için.

Onu kaybetmek istemiyordum.

Tabii bunu ona söylemeyecektim. Söylesem, o kendini beğenmiş piç kurusu bunu bana asla unutturmazdı.

Hawk burnunu çektirdi. "Bana kızgın mısın?"

Hala aptalca oyunlar oynadığı ve beni bir dakikalığına bile içime almadığı için kızgındım. Evet.

Bankta birkaç santim kaydı. "Kaos."

Bana hala öyle seslenen tek kişi oydu. Onun dudaklarından çıkan bu ses hoşuma gidiyordu. Ama bazen yüzeysel geliyordu. Sanki beni uzak tutmak ve benim gerçek bir insan olduğumu kabul etmemek için bir yol gibi. Aramızdaki ilişkinin bundan daha fazlası olduğuna emin olmama rağmen, sanki ben sadece sikini sokacak bir yermişim gibi davranması da aynı şekilde hissettiriyordu. "Bunun uzun zamandır benim adım olmadığını biliyorsun."

Durakladı. "Alışkanlık." "Her neyse."

"Hayden."

Hâlâ başımı kaldırmadım. Şu anda onunla bunu yapacak enerjim yoktu, çünkü onun benim için önemli biri haline geldiğini kabullenmeye çalışıyordum. Umursadığım biri. Sürekli bir pislik olmasaydı, belki de sevebileceğim biri.

Bu gece onu kaybetme ihtimalinin içimde uyandırdığı duyguları sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. O kulağıma bağıırırken bunu yapamazdım.

Parmakları kot pantolonumun düğmesini açtı. Fermuarımı indirdi.

Onu durdurmadım.

Konuşmadı.

Kalçalarımı kaldırdım ama başımı kaldırmadım. Ona bakmadım. İçimde aniden kabaran duygulardan çok korkmuştum. Gözlerine bakarsam, aptalca bir şey söyleyebilirdim.

Onu sevdiğimi

fa lan. Kahretsin.

Bunu fark etmek için en uygun zaman ve yer burası değildi.

Ağzının benim aletimi sarmasıyla kafam boşaldı. Ya da belki de tüm düşüncelerimi silip süp ürdü. Bilmiyorum.

Biliyordum. Umurumda değildi. Ama bu, Kara'ya olduğu kadar ona da aşık olduğum gerçeğine odaklanmaktan daha iyiydi.

Dünyadaki en duygusal olarak ulaşılmaz, muhtemelen hala biraz homofobik olan adama aşık olmak. Çok harika.

Ama ağzı çok hoştu. Bunu inkar edemezdim. Beni yavaşça emdi, sertleştirdi, eliyle sikimi okşadı ve başımı yaladı, minibüsün titreşimleri de bu hissi en zevkli şekilde artırdı.

Onu izleyebilmek için şapkamı kaldırdım ama bir şeyi kanıtlamak için ellerimi kendime sakladım. Kontrolü ona bırakabileceğimi. Öyleyse neden o yapamıyordu?

Yolcu koltuğunun arkasındaki güneşlikteki aynada, bakışlarım Kara'nın kollarıyla buluştu. Dudaklarımdan yavaşça bir gülümseme yayıldı, gözlerinin ateşle parlamasını, Hawk ve benim yaptıklarımızdan gözlerini ayıramamasını sevdim.

Omuzları çok hızlı inip kalkıyordu, bu da nefesinin çok hızlı olduğunu gösteriyordu ve boynunun arkasına yayılan pembe renk, bunun onu tahrik ettiğini gösteriyordu.

Onun Hawk ve beni birlikte izlemekten hoşlanmasını seviyordum.

Bu, onun da bizimle birlikte burada olmasını dilememe neden oldu, böylece parmaklarımı bacaklarının arasına sokup, amının derinliklerine kadar sokup, Hawk'ın ağzının şu anda olduğu kadar ıslanana kadar onu parmaklayabilirdim.

Ama en iyi ikinci seçeneği elde edebilirdim. "Eteğini kaldır, Kara."

Grayson omzunun üzerinden bana baktı, bakışları Hawk'ın yaptığı şeye kaydı ve sonra tekrar kadına döndü.

Kadın hala aynadan beni izliyordu. Ama koltuğunda yerini değiştirdi ve uzun eteğini yukarı çekerek mini etek gibi uyluklarının üstüne oturdu.

"Elini külotunun içine sok. Islak mısın bilmek istiyorum."

Her zaman memnun etmeye hazır olan kadın koltuğunda yer değiştirdi ve keskin bir nefes alışı, tam olarak benim söylediğimi yaptığını gösteriyordu.

"Yola konsantre ol. Yola konsantre ol," diye mırıldandı Grayson, Hawk'ın ağzında benim sikim olmasına rağmen, Hawk'ın kıkırdamasına neden oldu.

Ön koltuktan gelen Kara'nın küçük inlemeleri, kendini parmakladığını gösteriyordu ve bu, Hawk'ın ağzına hiç olmadığı kadar hızlı ve sert bir şekilde girip çıkmamı sağladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben onu sikimle neredeyse boğazına kadar sokana kadar her santimini aldı ve yine de kıpırdamadı ya da şikayet etmedi. Hatta daha da çok çalıştı ve beni orgazma yaklaştırdı, ama ben orgazma ulaşmak istediğimden bile emin değildim çünkü orgazma ulaştığımda her şey bitecekti ve bu suçlu hissettiriyordu.

Ama Kara'nın orgazm olmasını izlemek istedim. İnlemelerini duymak istedim. Dışarıda hızla geçen arabaların bizim burada ne yaptığımızdan habersiz olmasını sevdim. Bu, her şeyi daha da kirli hale getirdi.

"Aynayı, amını görebileceğim şekilde ayarla Kara. Koltuğunu geriye yatır. Topuklarını koltuğa koy ve dizlerini aç ki kendini parmakladığını izleyebileyim."

O tam da bunu yaptığında inledim, koltuğunu yatırarak diğer arabaların görüş alanından çıktı, ancak minibüsün yüksekliği onu zaten gizlemeye yetiyordu.

Yine de tehlikeli bir oyundu. Bir kamyon bizi geçerse ve sürücü aşağıya bakarsa, onun güzel vücudunun her santimini görebilirdi.

Kara'nın zevk dolu inlemesi, tüm bunlara değdi.

Grayson direksiyonu sertçe çevirdi ve otoyoldan sağa, bir asır önce asfaltlanmış gibi görünen bir tür erişim yoluna girdi. Minibüsün aniden sarsılması ve sallanmasından bunu anlayabilirdik.

Hawk'ın getirdiği telsiz cızırdayarak çalışmaya başladı, Grayson'ın cinayet masası ve Scythe nereye gittiğimizi soruyorlardı.

Grayson telsizi aldı ve alıcıya yarı inleyerek konuştu. "Bir dakikaya ihtiyacımız var. Ya da otuza. Peşimizden gelmeyin."

Bir duraklama oldu ve ardından Scythe'in alaycı tavrı hattın diğer ucunda duyuldu. "Dikkatli olun çocuklar. Ya da, sanırım, zahmet etmeyin? Onu iki kez hamile bırakamazsınız."

Hepimiz onu görmezden geldik. Bir sonraki mola yerinde konvoyu yakalayacaktık. Şu anda stres seviyesi çok yüksekti ve oraya vardığımızda tamamen odaklanabilmek için hepimizin biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Birkaç saat daha sürüşten sonra, bunun için zaman kalmayacaktı. Hepimizin çaresizce aradığı bağlantı için yer kalmayacaktı.

Grayson bizi Bumfuck, Nowhere'in ortasında, göz alabildiğince uzanan tarlalar, ağaçlar ve ineklerden başka bir şeyin olmadığı bir tür köy yoluna soktu. Uzakta bir çiftlik evi bile yoktu ve otoyolun gürültüsünü geride bırakarak, Grayson bazı ağaçların gölgesine park edip motoru kapatana kadar toprak yolda sarsılarak ilerledik.

Hawk, sikimin sırtlarını yalamayı bırakmamıştı ve ben inledim, kısmen onun bu konuda çok iyi olması nedeniyle, kısmen de yolcu koltuğunda uzanmış Kara'nın görüntüsü nedeniyle. Kara'nın amı ıslaktı ve aynada parlıyordu, tatlı parmakları klitorisini ovuşturuyor ve vücudunun içinde kayboluyordu, o kadar baş döndürücüydü ki, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Gelmeye ihtiyacım vardı. Hawk'ın başını boğmamak için inleyerek çekip uzaklaştırdım, ama o beni geri itti, bir profesyonel gibi beni aldı ve ben düzgün göremeyecek hale gelene kadar emdi.

Taşaklarım gerildi, orgazmım yaklaşıyordu. Son anda ağzını çekti ve ben onun yumruğuna boşalana kadar sikimi sıvazladı.

Başım koltuğa geri düştü, zevk kanımda en rahatlatıcı şekilde dolaşıyordu ve Kara'nın başının belada olduğunu tamamen unuttum. Bunu düşünmedim. Beynimin boşalmasına izin verdim, Hawk'ın her dokunuşunun tadını çıkardım, ta ki sikim daha fazla dayanamayana kadar ve onu nazikçe ittim.

Gözlerimi yakaladı ve sonra yavaşça sikini benim spermimle kapladı ve onu mastürbasyon yapmak için kullandı.

"Siktir, bu çok seksi." Ona bakmaktan kendimi alamadım, bir eliyle testislerini sıkıca kavrayıp kendini okşarken, diğer eliyle benim spermimle kaplıyordu.

Sikim çok iyi emilmişti. Ama bu, ona olan ihtiyacımı azaltmadı.

Beni öpmek için eğildiğinde, onu yalayıp yuttum, sıkıca kendime çekip üstüme çektim. Bacaklarımın arasındaki ağırlığı beni arzuyla nefes nefese bıraktı, çıplak penisi benimkine sürtünüyordu.

Ancak otuz saniyelik bir iyileşme süresinden daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden onun penisi daha aşağıya sürtünene ve kıcıma bastırıncaya kadar yer değiştirdim.

Dudakları benimkilerden ayrıldı, sakalları çenemi ve yanağımı sıyrarak kulağıma kadar indi. "Hayden..."

Donakaldık

Gözlerimi

kıсарak

baktım.

İkimiz de birbirimize baktık.

Onun benim adımı söylemesini istediğimi sanıyordum, ama söylediğinde... bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettim.

O derin bir nefes aldı. "Bu çok seksi değildi."

"Gerçekten öyleydi. Sanki benim öğretmenim falanmışsın gibi hissettim."

"Siktir git. Romantik olmamı ve gerçek adını kullanmamı isteyen sendin. Hayden'ın soğuk duş kadar çekici olması benim suçum değil. Şimdi sikişmeye devam edebilir miyiz?" Beni öptü ve kayganlaşmış sikinin başıyla kıcıma dürttü.

Yüksek sesle inledim, başımı yana çevirerek Grayson'ın koltuğunu geriye yatırmasını izledim. Kara orta konsolun üzerinden atlayarak Grayson'ın üzerine oturdu ve kendini onun penisine bıraktı.

"Göğüslerini görmek istiyorum Kara," diye inledim, gözlerim onun üzerindeyken Hawk beni o kadar derinden doldurdu ki, günlerce en iyi şekilde hissedeceğime emindim. Beni yavaşça sikti, vücuduna alışmam için zaman tanıdı, boynumu ve göğsümü öperken, gömleğimi çıkarıp meme uçlarını yalayarak vücudumda zevkini yaşadı.

Grayson üstünü kaldırdı ve Kara onu tamamen çıkardı. Kalçaları onun kucağında şehvetle sallanıyordu, bacakları emniyet kemerine ve sürücü tarafındaki kol dayama yerine saplanmıştı, ama acı verici olsa da umursamıyor gibiydi. Başını geriye eğmiş, sanki lanet bir tanrıça gibi onu sikiyordu, göğüsleri, karnı ve uylukları beni doyurmaya yetmiyordu.

Grayson sütyen askılarını indirdi ve kupaları aşağı çevirerek pembe meme uçlarını ortaya çıkardı, sanki onun ağzını yalvarırcasına.

Ancak kız ondan önce davrandı, göğüslerini avuçlayarak, başparmağı ve işaret parmağıyla kendini çimdikledi, zevkini sahiplendi.

Onu izlerken sikim sertleşti. Hawk bir kolunu koltuğun arkasına dayayarak dengede durdu, böylece diğer eliyle sikimi okşayabilecekti

penisimi okşamak için kullanabilirdi, ilk ereksiyonumdan henüz kurtulmuş olmama rağmen.

Kara'nın sergilediği gösteri ve onun vücudumun derinliklerinde olması o kadar iyi bir kombinasyondur ki, bir kez boşalmış olmam büyük şansıdır, yoksa muhtemelen kendimi utandırırıldım.

"Siktir, çok darsın," diye inledi Hawk, yumruğuyla sikimi sıkıştırarak. "Aynen böyle hissettiriyor."

Sikimi sıkıca sıkı, gevşedi, sonra tekrar yaptı, Kara'nın amcığı beni sıkıştırması kadar iyi bir şekilde beni mastürbasyon yaptı.

İçeri girip çıkıyordu, büyük vücudu küçük alanda garip duruyordu, ama en azından arabadan daha fazla yerimiz vardı ve ikimiz de durup dışarı çıkmaya istekli görünmüyorduk, etrafta kimse olmasa bile.

İnledi, hareketleri düzensizleşti, gözleri kapandı ve ikimiz de boşalmaya hazır olana kadar beni daha hızlı, daha sert sikti. Tekrar boşalmak istemediğim için elini sikimden çektim, Kara'ya dokunana kadar bunu saklamam gerekiyordu.

Grayson'ın penisini sürerken orgazm olurken çıkardığı zevk çığlıkları minibüsün içinde yankılandı. Minibüs biraz sallandı, Grayson da sertçe boşaldı, yüzünü göğüslerine gömdü ve meme ucunu ağzına aldı.

Hawk bir an sonra kenardan düştü ve içime derinlemesine gömüldü. İnleyerek boşaldı ve bu ses doğrudan benim sikime gitti.

Çekildi, bana bakarak, nefesi düzensizdi. Dudakları benimkini buldu ve beni derin bir şekilde öptü, dillerimiz senkronize oldu.

Her yerim zonkluyordu, içimde olmasa da onu hala içimde hissedebiliyordum. Penisimin ucundan ön sıvı sızıyordu, Hawk'ın altından çıkıp öne eğildim ve Kara'nın Grayson'ın göğsüne yaslanmış çenesini kaldırdım. İkisi yarısı çıkarılmış giysiler ve parıldayan tenleriyle dağınık bir haldeydiler, Kara'nın yanakları pembeye dönmüştü. "Sana ihtiyacım var."

"Ben de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Dışarıda gün ışığı olması umurumda değildi. Pantolonumu, takılıp düşmeyeceğim kadar yukarı çekip arka kapıyı açtım. Sürücü tarafına geçip Grayson'ın kapısını açtım.

Kara beni bekliyordu, bir kez boşalmış olmasına rağmen gözleri hala arzuyla parlıyordu.

Grayson'dan kalkıp onu rahat koltuğunda mutluluk içinde bırakırken, ben de onu minibüsten çıkarmaya yardım ettim.

Onu elde etmek için daha fazla bekleyemezdim. Onu yana doğru ittim, bir elimi dizinin altına koyup kaldırdım, onu uyluklarımın arkasına doladım ve içine girmem için onu açtım.

Grayson'ın spermi onun uyluklarının içini kaplamış ve amından damlamış olması umurumda değildi. Bu sadece onu daha çok istememe neden oldu. Vücuduna, onun izin verdiği sıklıkta onu sahiplenmek isteyen birden fazla erkek olduğunu hatırlatmak istedim.

Onun kaygan yarıklarının derinliklerine daldım, onu doldurdum, sertçe siktim, böylece kasık kemiğim klitorisine sürtündü ve ona tekrar boşalması için ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağladı.

Onun tatlı yüzüne, bana sevgi, arzu ve doyamayacağım bir bağ ile bakan büyük gözlerine baktım. Onun için hissettiklerim, Hawk için hissettiklerimden çok farklıydı, her ikisini de sevmeme rağmen.

Eğer bunu yüksek sesle söyleseydim, Hawk hayatım boyunca benimle dalga geçecekti. Ama onun içindeyken, gözleri benimkilerle kilitlendiğinde, burasının benim olmam gereken yer olduğunu anladım.

Onun benim olduğunu ve son beş yıldır, ruhumun yarısını kaybetmiş bir şekilde dolaştığımı anladım.

Aramızda bir şey değişmişti. Çekim ve ihtiyaç daha fazlasına dönüşmüştü, Ethereal Eden'a vardığımızda bu gece her şeyin olabileceğini düşündüğümde kalbim hızla atıyordu. Bu düşünce beni soğuk terler içinde bırakıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, sesinde hafif bir titreme vardı. "Bana söz ver, bu iş bittiğinde hepimiz eve döneceğiz. Sadece ben ve Jacqueline değil. Sen, Hawk ve Grayson da."

Gözlerimi kaçırdım, sikimin onun vücuduna girip çıkmasına odaklandım, klitorisini okşayarak ve meme uçlarını sıkarak dikkatini dağıttım.

Yarının ne kadar çabuk elimizden alınabileceğini çok iyi bildiğim için ona söz veremedim.

Grayson'ın minibüsünün dönmesi ve onları takip etmemeleri yönündeki talimatına sinirlendim. Scythe, telsizlere sarılıp onlara bu konuda laf attığında, ağızımdan lafları aldı.

Whip başını salladı ve "Evet, çünkü ölümcül bir duruma girmeye hazırlanırken, aklımdaki ilk şey seks olur. Gray'in nesi var? Amacığın altın mı, ne?" diye mırıldandı.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Seks, her erkeğin aklıdaki ilk şeydir, günün her dakikasında, ister kaygısızca sahilde yürüyüş yapıyor olalım, ister üyeleri muhtemelen bizi kutsal suyla boğmak için bekleyen lanet bir tarikata sızmaya çalışıyor olalım." Yaşlı adama baktım, kaşlarımın arasında bir kırılganlık oluştu. "Bunu deneyeceklerini düşünmüyorsun, değil mi? Yüzmeyi pek iyi bilmiyorum ve can yeleğimi yanıma almadım."

Whip'in gözlerini devirdiğinden oldukça emindim, ama bunu anlamak zordu çünkü minibüsü çarpmamamız için pencereden dışarıya sabit bir şekilde bakıyordu.

O kadar huysuzdu ki. Neşe neredeydi? Yapacağımız tüm cinayetler için duyulan heyecan neredeydi? Evet, evet, yapmayacağımıza söz vermiştik. Masum insanlar falan. Blah, blah, blah. Ama kesinlikle tarikatın pisliklerinden biri çizgiyi aşacak ve bana ellerimi kirletmem için bir neden verecekti.

En azından öyle umuyordum, yoksa evde kalıp *Jerry Springer'in* tekrarlarını izleyebilirdim. Dostum, o program ne harikaydı. Sen babası *değil* misin? Klasik bir TV klasiği.

Trigger kollarını başının üzerine uzattı ve neredeyse bütün gün bu lanet minibüste oturmaktan oluşan kas gerginliğini biraz gidermeye çalıştı. "Gray sadece biraz rahatlamaya çalışıyor.

Onu rahat bırakın. Lanet olsun, eğer aranızda şu anda emmemi isteyen ıslak, istekli bir amcık olsaydı, emerdim."

"Bu zihinsel imgeye ihtiyacım yoktu, teşekkürler." Whip aynalarını kontrol etti ve Jeep'teki Scythe ve motosikletli adamlara yetişmek için yan şeride geçti.

Kafamı salladım. "O kadar karısına bağımlı ki. O etrafta olduğunda yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

Trig yüzünü buruşturdu. "Hiç kimseyi bu kadar çok gülümserken görmedim. Sence ağzı ağrıyor mu?"

"Öyle olmalı." Whip'e baktım. "Hayatında hiç gülümsedin mi?"

"Sen gelene kadar yoktu."

Kıkırdadım. "Ah, Whip. Senin kuru, kuru mizah anlayışını ne kadar da seviyorum."

Torch çakmağının tekerleğini birkaç kez çevirdi ve dalgın dalgın, çok sevdiği küçük titreyen kıvılcımları yarattı. "Gray karısına da böyle mi davranırdı? Onun karısına bu kadar takıntılı olduğunu hatırlamıyorum."

Trig başını salladı. "Annette'e karşı hiç böyle değildi. İkisi de çok bencil, kendi işlerine dalmışlardı. Birbirleri için sadece süs eşyasıydılar ve geceleri yalnız hissetmemek için yanlarında uyuyacak sıcak bir beden.

"Ama şimdi gerçek aşkı buldu." Saatlerdir hareketsiz oturduğum için biraz enerji harcamak ihtiyacıyla koltuğumda zıpladım. "Ne kadar tatlı." O kadar tatlı ki, etkisini arttırmak için biraz öğürdüm, sonra sııttım. "Hiç aşık oldun mu, Whip?"

"Neden sana bunu söyleyeyim ki?"

Sııttım. "Bu kesin bir evet demek. Peki ya sen, Trigger?"

Pencereden dışarı bakmak için döndü.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Ciddi misin? Bana evet ya da hayır diye başını sallamayacak mısın?"

Ace, parmaklarının etrafına ince bir ipi doladı, uzun bacakları arka koltuğun dar alanında sıkışmıştı. "Kişisel hayatları hakkında sana hiçbir şey anlatmayacaklarını biliyorsun. Sevdiğin birinin ayrıntılarını herhangi birimize emanet eder miydin? Lanet olsun, Trig

kendi baldızına ne yaptığını bir bak. Onu parçalayıp domuzlara yem yaptı."

Trigger alaycı bir kahkaha attı. "Çok yaratıcı. Ama neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun? Onu domuzlara yem etseydim, bunu hak etmişti. Vejetaryen olmaya çalıştığımda bana hakaret ettiği için bu şiirsel bir adalet olurdu," diye mırıldandı. "Hayvanları kurtarmak istemenin nesi yanlış?"

"O zaman Gray'in dondurucusundaki horozdan ona bahsetmemelisin, değil mi Ace?"

Ace bana kötü bir bakış attı. "Bu yolculuk boyunca seninle konuşmayacağım. Kazara bir tavuğu vurmuştum, ama sen bunu bana hiç unutturmayacaksın."

"Tetiği çekmeden önce 'Hasta La Vista, baby!' diye bağırdın."

"Ya ben ya da horoz, X! Kasaba ikimize de yetmeyecekti!" Ace huysuzca kollarını kavuşturdu ve pencereden dışarı bakmak için döndü.

Torch, Ace'in bıraktığı yerden devam etti. "Sanırım demek istediğimiz şey, kişisel hayatlarımızı kişisel tutmamız gerektiği. Öyleyse neden Whip'in ailesini soruyorsun ki?"

Hepsi çok sıkıcıydı. "Çünkü başka ne hakkında konuşacağız?"

Whip konuyu değiştirdi. "Hava durumu. Haberler. Torch'a neden o saç kesimini yaptırmasını söylediğin..."

Torch, geçen hafta onu ikna ettiğim mullet saç stilini utangaç bir şekilde parmaklarıyla taradı.

Onlara surat yaptım. "Torch'un kulaklarının Dumbo gibi dışarı çıkık olması benim suçum değil. Kim bilebilirdi ki? Saçları uzundu, kulakları hep kapalıydı."

Torch bana doğru kaşlarını çattı. "Şimdi de seninle konuşmuyorum. Tanrım, sen tam bir pisliksin."

Omuz silktim ve Whip'in koluna yumruk attım. "Whip hala beni seviyor." "Whip, bu minibüsü en yakın köprüden aşağı atacak, eğer

ortamı okumayı öğrenmez ve herkesi deli ettiğinde çeneni kapatmazsan, bu minibüsü en yakın köprüden aşağı süreceksin."

Ona surat yaptım ve gözlerimi devirdim. "Whip, kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırakmalı çünkü bu, sırtındaki kılı ben kadar tuhaf ve ürkütücü..."

Bana attığı pis bakış düpedüz kabaydı.

Onlara sorduğum sonraki birkaç soruya da hiçbiri cevap vermedi.

İç geçirdim ve radyoyu elime alıp yanındaki düğmeye basarak önümüzdeki cipe seslendim. "Hey, Scythe?"

"Evet?"

"Duvarda doksan dokuz şişe bira şarkısını biliyor musun?"

Gözlerini yoldan ayırmadan Whip silahını aldı ve bana doğrulttu. "Yemin ederim X, tetiği çekeceğim ve beyninin arkanızdaki cama sıçramasının her anının tadını çıkaracağım."

Ona dönmek için vücudumu çevirdim. Ve parmaklarımı telsiz düğmesine bastırarak onun blöfünü gördüm. "Duvarda doksan dokuz şişe bira, doksan dokuz şişe bira..."

Scythe de katıldı ve birlikte şarkı söyledik. "Birini al, etrafta dolaştır, duvarda doksan sekiz şişe bira."

Whip dudaklarını birbirine bastırdı, huysuz yaşlı adamın kaşları alnına derin bir şekilde kazınmıştı. "Umarım Gray'in dondurucusunda cesetler için daha fazla yer vardır."

Kıkırdadım. "Sen beni seviyorsun, Whip. Beni vurmayacaksın."

"Hayır, ama böyle şarkı söylemeye devam edersen, kendimi vururum belki."

KARA

Planı koordine etmek için zamanımız olmadan güvenlik kameralarının bizi yakalamasını istemediğimden, araç konvoyunu Ethereal Eden'in mülkünün başlangıcından uzak bir yan sokağa yönlendirdim.

Grayson'ın organizasyon becerilerine rağmen, konuşulacak pek bir plan olmaması beni endişelendiriyordu. Kyle ve ben son yüz mili sürerken telsizlere sarıldık ve komünün yerleşim planı, bildiğimiz güvenlik önlemleri, insanların en çok nerede toplanabileceği ve ailemin evinin nerede olduğu hakkında mümkün olduğunca ayrıntılı bilgi vermeye çalıştık. Umarım Jacqueline yatağında uyuyor olurdu, onu yataktan kaldırıp oradan çıkmaya hazırдық.

Onlara defalarca bunu söyledim. Burası kadınlar ve çocuklarla dolu bir yerdi. Oraya girip ortalığı ateşe verip kurşun yağdırmaya gitmiyorduk.

Benim gözetimimde kimse ölmeyecekti.

Josiah bile. Bu fikir ne kadar cazip olsa da.

Hawk ve Hayden bu konuda benimle tartışmışlardı, ama ben onların onu öldürdükleri için hayatlarının geri kalanını hapiste geçirmelerine izin vermedim. Onları gerçekten sevmeye başlamadan önce yeni ailemi kaybetmek istemedim.

Josiah'ın hak ettiği tek gelecek, ömür boyu hapis cezasıydı. Onun gibi adamların elinde ömür boyu korku ve dehşet içinde yaşayacağı bir gelecek.

Ona, bana verdiği hayatı yaşamasını istedim. Ve her dakikasından acı çekmesini.

Ölüm çok hafif bir cezaydı. Çok hızlı. Çok acısız.

Tanrı'nın kafamda dolaşan karanlık düşünceler hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Ama eğer bunların hak edildiğinden başka bir şey düşünüyorsa

hak ettiğini düşünürse, o zaman onunla hiçbir ilgim olmak istemezdim.

"Çevreye adamlar lazım," diye talimat verdi Hawk, grubun başına geçerek. "Minibüslerdeki adamlar, hızlıca kaçmamız gerekirse sürmeye hazır olsunlar. Gerekirse motosikletleri ve cipimizi geçici olarak terk edebiliriz. Minibüsler daha fazla insan alabilir."

X yüzünü buruşturdu. "Ben gönüllü olarak kurban olmaya niyetim yok."

"Evet, geride kalmak istemiyorum." Whip parmaklarını kırdı. "Eğer kimseyi öldürmeyecekseniz, tamam, bunu saygıyla karşılarım, ama sizler eğlenirken ben burada oturup beklemek zorunda kalırsam deliye dönerim."

Aloha motosikletini bırakma fikrine surat astı, ama açıkça kimsenin istemediği bu işi ilk kabul eden kişi oldu. "Ben sürerim. Ama gerekirse motosikletleri almaya geri geliriz. Bebeğimi burada kalıcı olarak bırakmayacağım."

Hawk ona minibüsün anahtarlarını attı. Sonra Grayson'a döndü. "Jeep'i sürmek ister misin? Manikürünün bozulmadığından emin olmak için?"

Grayson ona orta parmağını gösterdi. "Hayatta olmaz. Kara neredeyse ben de oradayım."

"Aynı şekilde," diye onayladı Hayden.

İkisi de Hawk'a baktı, sanki o diğer sürücü olmak için gönüllü olacakmış gibi.

Hawk alaycı bir şekilde güldü. "Evet. Bu olabilir."

Grayson'ın arkadaşlarından biri, yardım etmek için buraya gelmiş olsalar da, ben onlardan uzak duruyordum, elini kaldırdı. "Ben yaparım. Bu gece sizler gibi ölmek istemiyorum. Josiah denen adam deli gibi görünüyor. Ve gerçekten, benim yeteneklerim daha çok ateşle ilgili. Burayı yakmak istemiyorsanız, pek yararlı olabileceğimi sanmıyorum." Umutla bana baktı.

Hızla başımı salladım. "Hayır. Ama... teklifin için teşekkürler?"

Torch gibi psikopat bir adamla nasıl konuşmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Gözleri deli gibiydi ve sürekli çakmağını çakması rahatsız ediciydi.

Hayal kırıklığıyla hafifçe iç geçirdi, ancak minibüsün anahtarlarını aldı ve kollarını kavuşturarak minibüse yaslandı ve

ayrıntıları konuşmamızı dinledi.

Hawk konuşurken her birimizi işaret etti. "Whip, Ice, Kyle, Ace ve Trigger mülkün uzak tarafından girecekler. X, Scythe, Chaos, Grayson, Kara ve ben bu taraftan gireceğiz. Hepimiz Jacqueline'in uyuduğunu düşündüğümüz Kara'nın ailesinin evine gideceğiz, ancak birinin yakalanması ihtimaline karşı iki takım olarak."

Kyle'a baktım. "Eğer senin takımın oraya önce varırsa, içeri girip onu sen almalısın. Seni en azından biraz tanıyor. Bir grup yabancı adam onu yatağından kaçırmaya çalışırsa çok korkacaktır. Zaten yeterince travma yaşamışken daha fazla travma yaşamasına neden olmak istemiyorum." Adamlarıma baktım. "Oraya ilk biz varırsak, hiçbiriniz beni o eve girmekten alıkoyamayacak. Ne olursa olsun. Anladınız mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, üçü de
başlarını salladı. Adrenalin dalgası
beni sardı.

Buraya son geldiğimde hayatım için korkmuştum. Şimdi ise sevdiğim insanları kaybetmekten daha çok korkuyordum.

Hawk elini ensesine götürdü, tişörtü belinin üst kısmına kadar sıyrıldı ve kot pantolonunun bel kısmının hemen üstünde dövmelele kaplı bir deri şeridi göründü. "Hepimiz ne yapacağımız konusunda belli belirsiz bir fikrimiz varsa, gidelim. İletişimi en aza indirin. Ses burada çok uzağa yayılır."

Asker grupları gibi, gecenin derin gölgelerinde iki sıra halinde dizildik. Ben grubumun tam ortasıdaydım, arkamda X, Scythe ve Grayson, önümde Hayden ve Hawk vardı. Hayden'ın arkasına yakın durdum ve Hawk bizi yoldan saptırmaya başladığında düzeltmeleri fısıldadım. Komşu mülkün gölgelerine yapıştık, Ethereal Eden'in çitleri ay ışığında gümüş gibi parlıyordu ve burayı bir sığınaktan çok bir hapishaneye benzetiyordu.

Çit hattında Hawk diz çöktü ve sırt çantasından cıvata kesiciyi çıkardı, teli keserek hepimizin geçebileceği kadar büyük bir açıklık açtı.

Her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Her an bir tür alarmin çalacağından emindim. Projektörlerin hepsinin yanacağından ya da ayrıldığımız gece tetikledikleri sirenin gürültüsünün bizi yine ele vereceğinden emindim.

Ama dış otlakları geçtik; inekler yaklaşmamızla başlarını kaldırdılar ama uykulu bir möö sesinden başka bir şey yapmadan geçmemize izin verdiler. Kyle ve ekibinin Josiah ile yaşadığım evin önünden geçeceği diğer taraftan değil, komünün en yakın tarafından gelerek eve daha direkt bir yol seçmiştim.

Buraya geri dönüp Josiah'ı Alice'in cinayetine karıştırabilecek kanıtları toplamayı planlamıştım, ama şimdi tek konsantre olabildiğim şey, kız kardeşimi, doğmamış bebeğimi ve sevdiğim adamları buradan çıkarmaktı.

Josiah'ı ömür boyu hapse attırmak için başka bir yol bulmamız gerekecekti. Jacqueline önce gelmeliydi.

Hayley Jade bebekken birlikte yaşadığımız küçük kulübeyi görünce kalbim sıkıştı. Hayley Jade benden alındıktan sonra onu büyüten Shari'nin şu anda yaşadığı kulübe. İçgüdüsel olarak kulübeye doğru ilerledim, ama Grayson kolumu tuttu.

"Nereye gidiyorsun? Şuradaki senin ailenin evi değil mi?"

Başımı salladım. "Ama bu kulübede yardımımıza ihtiyacı olan başka bir kadın var."

Hayden ve Hawk durup bize baktılar, gece çok sessiz olduğu için fısıldayarak yaptığımız konuşmanın her kelimesini duydular.

Hawk başını salladı. "Böyle zaman kaybedemeyiz. Burada ne kadar uzun kalırsak, yakalanma ihtimalimiz o kadar artar. Orada çok fazla araç olması hoşuma gitmiyor."

Onun bakışlarını takip ettim, gözlerim her evin önüne park edilmiş kamyonları ve büyük bir ahırın yanındaki geçici otoparkta park edilmiş daha birçok kamyonu taradı.

Hawk hepsini dikkatle inceledi. "Bize anlattığından çok daha fazla var. Josiah burada yaşayan tüm kadınlar ve çocuklar için araba satın almadıysa tabii..."

Kafamı salladım. "Çoğumuz araba kullanmayı bile bilmiyoruz. Dışarıdan gelenler bile asla direksiyon başına geçemezler. Kadınlar pazarda satış yapmak için şehre gittiklerinde, her zaman erkeklerden biri onları götürür."

Hayden hafifçe küfretti. "O halde burada eskisinden daha fazla erkek olduğunu varsaymalıyız. Podcast'i viral olduktan sonra bu pek de şaşırtıcı değil. Bu ona birçok yeni takipçi kazandırmış olabilir."

Hawk bana döndü. "Şu anda sadece Jacqueline, tamam mı? Hedefimiz o. Çıkarken başka birini daha yakalayabilirsek harika olur, ama önceliğimiz o olmalı. Shari yetişkin ve buraya kendi isteğiyle geldi."

"Bu hayat için değil," diye fısıldadım. "O buraya bunun için gelmedi. Kimse bunun için gelmedi. O, Hayley Jade'i büyüten kadın. Onu burada bırakamayız. Eninde sonunda, o adamlardan biri onu öldürecek ve ben bununla yaşayamam. Sen yaşayabilir misin? O, kızımız için önemli, bu yüzden bizim için de önemli olmalı."

Hayley Jade'i bizim kızımız olarak adlandırmamdan kimsenin rahatsız olmaması için dua ettim.

Çünkü ben ciddiydim. Grayson onunla daha çok arkadaşlık kurmuş olabilir ve onun onu çok sevdiğini biliyordum. Ama Hawk ve Hayden, onun hiç sahip olamadığı babalarıydı.

Queenie, onun için her zaman istediğim büyükannesiydi. Aloha ve Ice ise amcalarıydı.

O hepimizin kadınıydı.

Scythe, Hawk'a döndü. "Ayrılalım. X ve ben kadını alacağız. Sizler kızı alın. Burada buluşuruz. Birlikte geldik. Birlikte gideriz. Anlaşıldı mı?"

Hawk bana danıştı ve ben başımı salladım.

Scythe karanlığa kaybolmadan önce elini tuttum. "Korkacak. Size karşı koyacaktır."

X çocuksu bir çekicilikle sırıttı. "Merak etme. Kadınlar beni sever. Siz evinize varmadan onu mutlu bir şekilde yanımda zıplatacağım."

Scythe gözlerini kısarak baktı.

"Sen zıplar mısın?" "Sen zıplamıyor musun?"

"Beş yaşında bir çocuğum var. Tabii ki zıplarım. İp ve her şeyle. Kulüp evinin çift ip atlama şampiyonu olduğumu bilmeni isterim. Queenie'yi çok kızdırarak tamamen alt ettim."

"Öyle mi? Ben hiç çift atlamayı beceremedim. Belki bana birkaç ipucu verebilirsin?"

Hawk, sanki ikisinin başına fazladan bir kafa çıkmış gibi ikisine de sert bir bakış attı. "Belki de ikiniz de sizi buraya getirdiğimiz işi yapıp, ip atlama ipuçlarınızı daha uygun bir zamana saklayabilirsiniz?"

Scythe ve X, herkesin sürekli ciddi olduğunu ve bizim hiç eğlenceli olmadığımızı mırıldanarak Shari'nin evine doğru sürünerek giderken gözlerini devirdiler.

Hawk gözlerini kırıştırdı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Açıkçası, onları neden getirdiğimizi bilmiyorum."

Grayson başını salladı. "X çok saçma sapan konuşuyor, ama işi halledecektir."

Hawk iç geçirdi. "Scythe de öyle. Garip bir şekilde birbirlerine benziyorlar. Bu rahatsız edici."

Hayden, ailemin evini işaret etti. "Kendi başlarının çaresine bakabilecek psikopatlar hakkında daha az endişelenip, dörtümüzün Jacqueline'i tüm komünü uyandırmadan dışarı çıkarmaya daha çok odaklanalım."

"İyi plan," diye fısıldadı Grayson. "Burası çok ürkütücü."

Haksız değildi. Bunun sadece gece yarısı olması ve ağaçların arasından esen rüzgârın ürkütücü bir ses çıkarmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Ya da bu yerin enerjisinden, Josiah'ın burada yarattığı ve insanlar etrafta olmasa bile bir şekilde kalıcı olan kötü titreşimlerden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Belki de bana, gücünü ve zenginliğini göstermek için inşa ettiği büyük evde yaptığı tüm korkunç şeylerin anılarıyla.

Unutmadığım bir korku evi, özellikle de şimdi, bu kadar yakinken.

Yatak odam hala boş mu diye merak ettim.

Ya da benim yerime işkence edecek yeni bir eş bulmuş muydu?

Bu düşünce ağızımda kötü bir tat bıraktı. Hayden haklıydı.

Bunu halletmeli ve buradan gitmeliydik.

Öne geçtim, alçak durup binaların kenarlarında kaldım, ama hızımızı iki katına çıkardım. Kalbimdeki çarpıntı artık kafamı berraklaştırıyor ve beni korkutup titretmek yerine, son geldiğimde olduğu gibi, beni ileri itiyordu.

Gıcırdayan veranda merdiveninden kaçındım, diğerleri de aynısını yaptığında rahatladım ve etrafımda toplanmalarını bekledim. "Hepiniz burada kalın," diye fısıldadım. "Onu alıp geri geleceğim."

"Olmaz," diye fısıldadı Grayson, bakışları sürekli çevremizi, komşu evleri ve arkamızdaki ortak alanı tarıyordu.

Hawk hemen ona katıldı. "Grayson, senin o evde korumasız olduğunu bilmenin stresinden öldüğümde bana kalp masajı yapıp kalbimi yeniden çalıştırmak istemediği sürece, tek başına hiçbir yere gitme şansın yok, Küçük Fare."

İç geçirdim ve Hayden'a mantıklı davranması için baktım.

O, içgüdüsel olarak benim neye ihtiyacım olduğunu ve Hawk'ı nasıl idare edeceğini biliyordu. "Siz ikiniz ön ve arka girişleri koruyun, ben de onunla içeri gireyim." Bana bir bakış attı. "Sanırım bir rehber senin için daha uygun, değil mi? Sen onu getirirken ben Jacqueline'in yatak odasının kapısında bekleyeceğim, ama bu kadar yalnız kalabileceğin tek an bu olacak. Anlaştık mı?"

Hızla başımı salladım. Eğer gerçekten benim tek başıma girmemem konusunda ısrarcıysalar, dördümüzden ikimizin girip çıkması daha kolay olurdu.

Kendi ailemin bana zarar vereceğini hayal edemiyordum.

Ama sonra bu insanları eskiden sandığım gibi tanımadığımı fark ettim. Onların sandığım gibi insanlar olsaydı, sevmediğim bir adamla evlenmem için beni zorlamazlardı. Bir yabancıнын kızımı benden almasına asla izin vermezlerdi.

Hawk itiraz etmek istedi, ama Hayden parmağını dudaklarına koydu. "Parmağın tetiğin üzerinde, sanki onu çekmek için bir neden arıyormuşsun gibi. Bu ev masum kadınlar ve çocuklarla dolu, ve sen onların zarar görmesine neden olmayacaksın."

Hışırdayarak küfretti ve sonra başını kapıya doğru çevirdi. "Git o zaman."

Kapı kolunu çevirdim ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Kilitli. Hiç kapıyı kilitlemediler ki."

Hawk kilidi açmak için harekete geçti. "Josiah güvenlik önlemlerini açıkça sıkılaştırıyor." Küçük aletiyle kilidi kurcaladı.

"Ya da adamları korkuyor," diye mırıldandı Grayson. "Her yerde çitler var, bu da dış dünyadan bir güvenlik hissi vermeli

Ama asıl korktukları şey bu duvarların içindeyse, bu bir anlam ifade etmez."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Eskiden kapıları kilitlemiyorlarsa da şimdi kilitliyorlarsa, belki de korkmaları gerekenin dış dünya olmadığını fark etmişlerdir. Belki de gerçek canavarın Josiah olduğunu fark etmişlerdir."

Anında, kafamdaki bu şüpheyle, hepsini kurtarmak istedim. Evi basmak. Hepsini uyandırmak. Bizimle gelmeleri için yalvarmak. Ne yaptıkları önemli değildi. Onlar benim ailemdi ve onları seviyordum. Onların burada, Josiah'ın bir zamanlar huzurlu, kırsal bir yaşam olan burayı kara bir bulutla kapladığı bu yerde yaşamalarını istemiyordum.

Hayden sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, sessizce başını salladı. "Bu riski alamayız. Sadece Jacqueline."

O her zaman ne düşündüğümü bilirdi. Ya da daha doğrusu, kimse benim içimi onun kadar iyi okuyamazdı. Yıllar önce kurduğumuz bu ruhsal bağ, onun beni anlaması ve bazen benim kalbimi benden daha iyi tanıması üzerine kurulmuştu.

Ama haklıydı. Kapının kilidinden çok fazla şey çıkarıyorduk.

Kilit hafif bir ses çıkardı ve Hawk kolu çevirerek kapıyı yavaşça açtı, silahını karanlığa doğrulttu.

Hayden haklıydı. O burada olamazdı. Çok heyecanlıydı.

Onu geçerken kolunu sıktım, bu küçük dokunuşun onu sakinleştirmek için yeterli olacağını umuyordum.

Ama bunu görmek için bekleyemedim.

Sessizce merdivenleri çıktık, ben nefesimi tutuyordum, çünkü nefes almaya cesaret edersem, nefesimin düzensiz ve gürültülü olacağından emindim. Hızlı hareket ettik, Hayden'ın parmak uçları sırtımı okşuyordu, başka bir yerde dikkatimi dağıtabilecek bir hareket olabilirdi, ama burada sadece güven vericiydi.

Jacqueline'in yatak odasının kapısında durdum ve Hayden'a baktım, o da bana sessizce başını salladı.

Kolu çevirdim ve odasına girdik.

Josiah'ın koltuğunda dolu bir av tüfeği ile oturup bizi beklediğini yarı yarıya bekliyordum.

Ama diğer tarafta bulduğumuz şey belki de daha kötüydü.

Ay ışığı cam boncuklar ve beyaz saten üzerinde parılıyordu. Jacqueline'in duvarındaki bir kancaya, ailenin diğer üyeleri için çok küçük olan bir gelinlik asılıydı.

Öfke içimi sıcak ve hızlı bir şekilde kapladı, tek kişilik yatakta uyuyan on üç yaşındaki kız için yapılmış gelinliğe bakarken, kollarında hala tek korumasıymış gibi sıkıca tuttuğu doldurulmuş oyuncak ayıyı gördüm.

Artık öyle değildi.

Hayden'in arkamda öfkeyle titrediğini hissedebiliyordum ve Hawk'ı dışarıda bırakmanın doğru karar olduğunu anında anladım. O, koridordan babamın yatak odasına koşup ağzına silah dayamaktan çekinmezdi.

Hayden'in bunu istediğini biliyordum. Ben bile istedim. Gözlerim, ihanete karşı sıcak, öfkeli gözyaşlarıyla yanıyordu. Babam bir kızını daha satmıştı.

Josiah'a mı? Jacqueline onunla evlenip benim yerimi alacak mıydı?

Eğildim ve yüzündeki yumuşak saçlarını kenara çektim.

Hayley Jade'den biraz daha büyük görünüyordu ve parmaklarım adrenalin, korku ve öfkenin karışımıyla titriyordu. "Jacqueline. Uyan. Benim, Kara."

Gözleri açıldı, sonra şaşkınlıkla büyüdü.

Onunbakışları titredi üzerinde omzuma omzuma ve korku ifadesini ifadesi. Ağzını açtı.

O ses çıkaramadan elimi ağzına kapattım. "Bağırma. O bir arkadaş. İkimize de zarar vermez."

Kafasını çılgınca salladı, yatakta geriye kaydı ve yorganı göğsüne sıkıca sarıldı.

Hayden'in sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Hiçbir şey söyleme. Sadece ablanı dinle. Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

Jacqueline, Hayden'in emriyle donakaldı. Sonra boyun eğerek başını eğdi.

Hoşuma gitmedi, ama bir kez olsun ona aşılana uysallık işe yarayabilirdi. Hayden'in onu omzuna atması daha hızlı olurdu, ama çılgılık atma riskini göze alamazdık.

"Sen de bizimle geliyorsun," diye telaşla fısıldadım, masasının arkasındaki sandalyenin sırtından ceketini alıp ona giydirmeye çalıştım. "Burada olan biten her şeyi biliyoruz. Fotoğraflar..."

Kafasını kaldırdı. Gözleri yaşlarla doldu, sonra gözyaşları akmaya başladı. "O beni zorladı... Çok utanıyorum."

Durup ona sıkıca sarıldım, burada kaldığımız her saniyenin tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen. Ama o bir çocuktı ve o anda, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen birine ihtiyacı vardı. "Korkmana gerek yok. Bizimle birlikte gidiyorsun ve bir daha geri dönmeyeceksin. Bir evim var. Güvenli bir ev. Buradan çok uzaklarda ve sana bakacağım."

"Sana biz bakacağız," diye düzeltti Hayden. "Ama bizimle gelmelisin. Hemen." Dudakları kıvrıldı, gözleri korkunç çocuk gelin gelinliğini gördü. "Hawk buraya gelip onu görmeden ve tüm tesise kurşun yağdırmadan önce. Onu bir daha ikna edebileceğimi sanmıyorum."

Ben de ikna edebileceğimi sanmıyordum.

Jacqueline ayakkabılarını giydi, ama ona sadece bunları getirmelerine izin verdik. Geri kalan her şey geride kaldı, bir daha asla göremeyeceği tüm hayatı.

Ve bu yeterince çabuk olamazdı.

Merdivenlerden yukarı çıktığımızdan daha hızlı ve dikkatsizce aşağı indik, ama birdenbire yeterince hızlı kaçamadığımı fark ettim. Ön kapıdan dışarı koştum, Jacqueline arkamdaydı, Hayden onu arkadan koruyordu. Annemlerin penceresinde bir ışık yandı, ama o sırada biz çoktan gölgelerin içine girmiştik, Grayson ve Hawk arkamızdan geliyordu, beşimiz Scythe ve X'in Shari'yi aralarında bekledikleri buluşma yerine doğru ilerliyorduk.

Ağzındaki tıkaç ve arkasında bantla bağlanmış elleriyle ona hayretle baktım.

Scythe ve X'e kötü bakışlar attım. "Onu neden bağladınız ki?"

X omuz silkti. "Kadınlar genelde bunu sevmezler."

Hepimiz ona baktık, ama geri kalanımıza durumu açıklayan Scythe oldu. Yüzüne, kan gibi görünen koyu renkli bir bez tutuyordu. "Karşı koydu. Başka seçeneğimiz yoktu."

Ona baktım. "O senin yarısı kadar!"

"Pençeleri Hayden'ın yavrularından daha keskin ve ben o tüylü toplardan zaten paramparça oldum, bu yüzden hayatımı biraz daha kolaylaştırmak için koli bandı kullandığım için kusura bakma. Bu benim nazik davranışımı! Normalde biri beni öyle tırmalasaydı, bıçağımla onun derisine adımı kazırırdım..."

Hawk ona dirsek attı. "Bu durumuna yardımcı olmuyor, dostum."

"Sana zarar vermeyecekler," diye Shari'ye söz verdim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Bantları çıkarmak istiyorum, ama bana çılgılık atmayacağına söz vermelisin."

Hızla başını salladı ve bana yaklaştı.

Shari'nin ellerinden koli bandını yırttım ve o da ağzındaki tıkaçları çıkardı. X ve Scythe'a öfkeyle baktı. "Kara'yla birlikte olduğunu söyleseydin, seninle kavga etmezdim!"

X, Scythe'a baktı. "Söylemedik mi?" Scythe durakladı. "Kahretsin. Sanırım söylemedik."

X utanarak, "Oops, bizim hatamız. Şikayetleriniz merkez ofise iletilebilir..." dedi.

Gray, drama çözüldükten sonra birdenbire biraz daha dik durmaya başladı. Başını sağa sola çevirdi. "Jacqueline nerede?"

Döndüm.

Hemen arkamdaydı. Ama şimdi birdenbire ortada yoktu. Panik içimi kapladı. Hepimiz Shari ve

X ve Scythe'a odaklanmıştık. Hiçbirimiz onu izlemiyor muyduk?

"Orada!" Shari ortak alanın diğer tarafını işaret etti.

Onun hakkında tek görebildiğim, gölgeler onu tekrar yutmadan önce ay ışığında parıldayan altın sarısı saçlarıydı.

"Nereye gidiyor bu kız?" diye mırıldandı Gray, hepimiz onu takip etmek için harekete geçerken.

Evinden ters yönde koşuyordu. İnsanların uyuduğu evlerden uzaklaşıyordu. Josiah'a bizim varlığımızı haber verecekse, yanlış yöne gidiyordu.

Hiçbirimiz cevap vermediğinde, Shari sessizliğı bozdu. "Kadınlar merkezine gidiyor."

Durup ona baktım. "Neden oraya gitsin ki? Josiah'ın ona yaptıklarından sonra?"

Shari, bunu nasıl bildiğimi sorgulamadan, zorlukla yutkundu. Detaylar artık önemli değildi.

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Emin değilim, ama ben olsam, içinde tüm fotoğraflarının bulunduğu sabit diski almaya geri dönerdim."

KARA

Devasa, oluklu demirden yapılmış baraka, ağaçların arasında karanlık, hantal bir siluet olarak üzerimde yükseliyordu. Bir şekilde, duvarların içinde yaşanan kötü şeyleri fısıldıyordu ve koşmaktan sırtımda ince bir ter damlası olmasına rağmen titredim.

"Bu taraftan." Shari sesini alçaltmaya gerek duymadı. Baraka, ana topluluğun diğer ucundaydı, sessiz olmaya çalıştığımız evlerden oldukça uzaktaydı.

Hawk, Jacqueline'i kovalamak bizi kaçış arabalarından hepimizin gerçekten olmak istediğinden daha uzağa götürmüş olsa da, Whip ve ekibine telsizle bizi takip etmeleri için destek isteme riskini almıştı.

Önemli değildi. Kız kardeşim olmadan gitmeyecektim ve çocuklar da bensiz gitmeyecekti. Shari'yi açık kapıdan takip ettim, Jacqueline'in bizden önce içeri girmek için bildiği açıkça belli olan kapının yanındaki şifreyi gözümle takip ettim.

Onun şifreyi bilmesinden nefret ediyordum. Burada çalışmaya zorlandığını, kendisi de istismara uğrarken insanları kandırıp dolandırdığını biliyordum.

Kulübenin alt katının tamamı, sahipleri çöp olarak gördükleri için yol kenarından alınmış olabilecek ucuz masalarla doluydu. Birkaç ofis koltuğu vardı, ama çoğunlukla sert tabureler veya birbirine uymayan yemek masası sandalyeleri her masanın altına düzgünce itilmişti. Her çalışma istasyonunda masaüstü bilgisayarlar veya dizüstü bilgisayarlar ve film senaryolarına benzeyen kalın kitapçıklar vardı.

Shari, birine baktığımı gördü. "Bunlar, hedeflerimize söylememiz gereken replikler. O ve Onith, tüm süreci kolaylaştırmak için bunları hazırladılar." Arkasını döndü. "İçindekileri okumak istemezsin."

Birini açmaktan kendimi alamadım. Sayfadaki satırlar tanıdık. Alice'in Golden'a yazdığı mesajların başında kullandığı satırların aynısıydı. Sayfaları çevirirken, nerede yolundan saptığını, konuşmanın kişisel bir hal aldığını ve gerçek duygularının ortaya çıktığını, senaryonun açıkça unutulduğunu fark ettim. Ama bu, gözlerimin daha ileriye kaymasını ve Josiah'ın bu kadınlara, hiçbir şeyden habersiz hedeflerine söylediklerini görmemi engellemedi. Her sayfa gittikçe daha da kötüleşiyordu. Hızla kapattım. "Jacqueline'i alıp buradan gidelim."

O da başını sallayarak asma kata işaret etti. "Muhtemelen yukarıda olacaktır. Josiah'ın ofisinde."

Merdivenlere doğru yöneldim, ama Jacqueline merdivenlerin başında küçük bir sabit disk tutarak belirdi. Gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Elimde. Metin sohbetlerinde yayınlanmış fotoğraflar konusunda bir şey yapamam. Ama tüm orijinalleri bende. Ve çok daha fazlası."

Onu gördüğüm anda içimi bir rahatlama kapladı. O merdivenlerden aşağı koşarken ben de yukarı çıktım ve onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. "Çok daha fazlası" derken neyi kastettiğini bilmiyordum, ama Josiah'ın tutuklanması için yeterli olmasını diledim. "Akıllı kız."

Kollarımda titriyordu. "Beni onunla evlendiriyorlar, Kara. Yapamam."

Omuzlarından tutup hafifçe salladım, yapması gerekeni yaptıktan sonra onu saran dehşeti atlatmasını umuyordum. "Kim? Seni kiminle evlendiriyorlar?"

Bunu bilmeliydim. Belki de içimdeki bir yerlerde zaten biliyordum, ama onun adını onun ağzından duymalıydim.

"Josiah. Lütfen. Buradan gitmeliyiz. Eğer bizi yakalarlarsa..."

"Yakalamazlar." Başka bir olasılığı kabul etmeyi reddettim. Ama bu midemdeki bulantıyı durdurmadı.

Josiah beni cezalandırmayı asla bırakmayacaktı. Küçük kız kardeşimle evlenmek, uzun bir dizi acımasız olayın en sonuncusuydu.

Merdivenlerin altında Shari'nin elini tuttum ve Hawk bana baktı, yüzünde "*gidebilir miyiz?*" diye soran sessiz bir soru vardı.

Başımı salladım.

Sadece bunun bitmesini istiyordum. Yatağıma dönmek, kız kardeşim ve kızım ile birlikte güvenli bir şekilde yatmak istiyordum.

"Bu çok kolay oldu." X, ofis ekipmanlarının arasında dolaşırken neredeyse somurtuyordu. "Terlemeden günü kurtardım. Bıçak yoktu. Kurşun yoktu. Bunu uykumda bile yapabilirdim."

Scythe durdu ve ona baktı.

Hawk neredeyse kükredi. "Bunun kolay olduğunu söyleyerek bize uğursuzluk getirmedi, değil mi?"

Scythe, ayak bileğindeki tutucudan bir bıçak çıkardı, ardından kot pantolonunun arkasından bir silah çıkardı ve X'e kötü bir bakış attı. "Cidden dostum. Bu birinci kural gibi bir şey. Asla çok kolay olduğunu söyleme. Başına bela açmak istiyorsan tabii."

X alaycı bir şekilde güldü ve neredeyse vals yaparak çıkışa doğru yürüdü. "Sizler de benim babam kadar kötüsünüz. O da böyle batıl inançlarla ilgili saçmalıklar söylerdi. Bunlar saçmalık. Hiçbir şey olmayacak. Burası Bumfuck'ın ortasında, hiçbir yerin ortasında, etrafımız İsa severlerle çevrili. Ne yapacaklar? Ruhum için dua mı edecekler? Şaka onlarda. Benim ruhum yok ki."

Scythe ona ihtiyatla baktı. "Ya da silahlarını çekip etrafımızı sararlar, hepimizi içeride tutsak ederler ve çıkmak için ateş etmek zorunda kalırız."

X kapıda durdu, oraya ilk ulaşan oydu, sonra yana doğru eğildi. Scythe'a geniş gözlerle baktı. "Bekle, gözetledin mi? Gözetlediysen, bunu bilmek hile yapmaktır!"

Hepimiz ona baktık.

Gözlerini devirdi. "Tamam, peki! Hiçbir şey söylememeliydim! Ama önce binayı çevreleyen adamlarla ilgilenebilir miyiz? SONRA 'söylemiştim' diyebilirsin."

Tüm erkekler homurdandı.

Ama benim görebildiğim tek şey, kapının dışında duran, karanlıkta bir hayalet gibi tamamen beyaza bürünmüş Josiah'tı.

Parmaklarım titremeye başladı, ama Grayson elini benimkinin etrafına kaydırdı. "Bu, Hayley Jade ve Alice ile kaçtığın zamanki gibi değil."

"Öyle hissediyorum."

Josiah her zaman bana saklanamayacağımı hissettirirdi. Yanımda getirdiğim grubun ortasında, karanlığın içinde gizlenmiş olsam bile,

benim burada olduğumu biliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bakışları gölgeleri, mobilyaları ve bedenleri delip geçerek doğrudan kalbime saplanıyordu.

"O sana parmağını bile sürmeden ölürüm," diye fısıldadı Hayden, yanıma yaklaşarak, iri vücudunu önüme koydu ve Hawk'ın omzuna omuz omuza durarak beni kocamın bakışlarından korudu.

Ama biliyordum ki, bunu aşmak istiyorsam, kendi içimdeki şeytanlarla yüzleşmem gerekiyordu.

"Kara... Benim güzel karım. Orada olduğunu biliyorum. Çıkıp kocana merhaba demeyecek misin?"

Sesi omurgamdan aşağı titremeye neden oldu, kemiklerinize kadar üşüdüğünüzde ve cildinize dokunan her şeyin acı verdiği zaman hissettiğiniz türden bir titreme. Onun parmakları gibi hissettim, cildime acımasızca baskı uyguluyor, beni tutuyor, vermek istemediğim şeyi alıyordu.

"Eğer bir kez daha adını söylerse, Scythe'ın bıçağıyla lanet dilini keseceğim." Hawk silahını biraz daha sıkı kavradı. "Sonra da ona yedir."

Ama bu benim savaşımdı. Onun değil. "Beni geçirin." Etrafımdaki üç adam da kaskatı kesildi. Hiçbiri kıpırdamadı.

"Binayı kuşatmış." Scythe beni görmezden geldi ve Hawk ile Hayden'ın bizi uzaklaştırdığını fark ettiğim küçük pencerelerden sessizce dışarıyı kontrol etti. "En az sekiz kişi görüyorum." Silahındaki bir düğmeye bastı. "Sorun yok. O kadarını halledebilirim."

X başını salladı. "Hayır. Ben yirmi kadar saydım. Ve onlar yarı otomatik silah gibi görünüyor."

"O zaman bu pek de ideal bir durum değil, değil mi?" Scythe masanın kenarına oturup içini çekti. "Eğlence katiller."

"Kara..." Josiah yine alay etmeye başladı. "Üç kadar sayacağım, o zamana kadar dışarı çıkmazsan, adamlarımın kutsal topraklarımıza getirdiğin tehlide karşı ne yapacaklarından sorumlu tutulamam."

Gray, telsizin düğmesini neredeyse tamamen sessize çevirdi ve Whip ve ekibine olan biteni sessizce anlattı.

Whip'in derin sesi, etrafımdaki insanların ağır nefes alıp verişlerinin üstünde zar zor duyuluyordu. "Geliyoruz ama Ice'ı geçici olarak kaybettik ve onun için geri dönmek zorunda kaldık. Onları oyala. Muhtemelen on beş dakika sonra orada oluruz."

"Bir..." Josiah binanın dışından seslendi ve tehdit ettiği geri sayımı başlattı.

X boynunu çırttı. "Gördüğüm kadarıyla, şu anda seçeneklerimiz şunlar: burada oturup vurulmak. Kaçmak ve vurulmak. Onları vurmak ve..."

"Vurulmak mı?" Hayden kuru bir sesle sordu.

X sırtıttı. "Hey! Bunu söyleyeceğimi nereden bildin?"

"Pek de iyi seçenekler değil." Grayson, Hawk'ın kendisine verdiği silahı avucuna aldı. "Diğerlerinin gelmesini bekleyecek vaktimiz yok. Seçeneklerimiz tükendi. Savaşmak zorundayız. X haklı."

Parmaklarımı yumruk yaptım. "Hayır. Haklı değil. Ve senin düşünmediğin bir seçenek daha var."

Herkes bana doğru döndü.

"Bizi buradan sağ salim çıkaracağıma *güveniyorsun*."

X sesini alçaltıp Scythe'a fısıldadı, "Belki de o makineli tüfek sütyenlerinden birine sahiptir..."

"Bu çok havalı olurdu," diye fısıldadı.

Hepimiz onları görmezden geldik, bakışlarım sadece adamlarıma odaklanmıştı. "Bana güveniyor musunuz?"

Onlara hayatım pahasına birden fazla kez güvenmiştim. Şimdi onların da bana aynı güveni duymalarına ihtiyacım vardı.

Hiçbiri çok mutlu görünmüyordu, ama üçü de tereddüt etmeden başlarını salladı.

"O zaman beni izleyin." Shari'nin koruyucu kolları arasında duran en küçük kız kardeşime baktım ve bunun işe yaraması için deli gibi dua ettim.

Eğer işe yaramazsa, hepimiz ölürdük.

Kapının kenarına doğru ilerledim. "Kocam. Lütfen. Affını istiyoruz."

"Hayatta affetmem," diye mırıldandı X, sadece geri kalanımızın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Hawk ona bir bakış attı. "Sadece onun dediğini yap. O onu hepimizden daha iyi tanıyor ve bu gece kazanamayacağımız bir çatışmaya girerek hepimiz burada ölmeyeceğiz."

Josiah'ın derin, kibirli kahkahası geceye yankılanırken, onlara elimi salladım. "Affedilmeyi mi bekliyorsunuz? Yaptığınız onca şeyden sonra mı? Kutsal topraklarıma geldiniz ve sırtlarında Şeytan'ın amblemini taşıyan adamları getirdiniz."

Aslında, sırtında Slayers logosu olan kulüp ceketini giyen tek kişi Hawk'tı, ama Josiah son derece dramatik biriydi ve sürekli olarak müritleri için bir gösteri sergiliyordu. Dikkat çekmeyi seviyordu. Kibri bundan besleniyordu.

Ve bizi bu durumdan kurtaracak olan da tam olarak buydu.

Derin bir nefes alıp titremeyi durdurmaya çalışarak, binanın güvenli alanından dışarı çıktım. Aylardır ilk kez, kocamla yüz yüze geldim.

Aslında bu ilk kez oluyordu. Çünkü şimdi olduğu gibi ona açıkça bakmaya hiç cesaret edememiştim. Yıllarca onun yanında ayaklarıma bakarak, onun benden beklediği uysal, itaatkar kadın olmaya çalışmışım.

Bir daha asla o olmak istemedim. Yine de sert zemine dizlerimin üzerine çöktüm, Josiah'ın önünde diz çökerken küçük taşlar bacaklarıma batıyordu.

Beklenildiği halde, gözlerimi ondan ayıramadım. Onun gözlerine bakarak, tüm varlığımla ondan nefret ettim. "Ben itaatsiz, aptal bir kadın oldum." Bu sözler dilimi yakarken, etrafımdaki havayı zehirledi. Her birini nefretle tükürdüm, ama söylenmesi gerekenleri söyledim. "Onları bırak, ben değişirim. Daha iyi olurum. Ne olmamı istersen o olurum."

Josiah, tepeden bana bakarak güldü. "Sen hep aptal bir kadın oldun. Seni istemiyorum Kara. Duymadın mı? Çok uzun süre dışarıda kaldın. Başka erkeklerin günahlarıyla kirlendin. Kız kardeşin üç gün sonra benim karım olacak. Senin yerin dolduruldu. Jacqueline! Buraya gel de karım bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını gör."

Parmaklarım yanımda yumruk haline geldi. Jacqueline ve Shari yavaşça beni takip ederek geceye çıktılar ve her iki yanımda diz çöktüler, bakışları yere sabitlenmiş, elleri arkalarında

her pazar kilisede sunak önünde diz çökerken hepimizin aldığı itaatkar pozisyonda.

Josiah'ın Jacqueline'e bakarken gözlerindeki iğrenç bakış, içimde bir çaresizlik uyandırdı. "Buna gerek yok." Onun dikkatini bana çekerek dikkatini dağıttım. "Senin yanına dönmek için geri geldim. Yanımda getirdiğim bu adamlar, benim yanımda diz çöküp günahlarını yıkamanı bekleyecekler, böylece onlar da Tanrı'nın iyi kulları olabilecekler."

Saniyeler çok yavaş geçiyordu. Her biri bir ömür kadar uzun sürüyor ve Whip ile diğerlerinin zamanında gelip yardım edemeyeceklerini fark etmemi sağlıyordu.

Josiah başını bir yana eğdi. Hawk, Grayson ve Hayden ellerini kaldırarak kulübeden çıktılar ve Shari ile Jacqueline'in iki yanına diz çöktüler. Bir dakika sonra Scythe ve X de aynı şeyi yaptılar, sessiz ama açıkça mutsuz bir şekilde.

Hepsinin elleri boştu. Silahlarını giysilerinin altına sakladıklarından şüphem yoktu ve Josiah'ın adamları yaklaşip erkekleri arayarak buldukları silahları aldıklarında midem bulandı.

Josiah'ın bakışları Jacqueline'in üzerindeydi. "İşte orada. Gelin adayl."

Şaşırtıcı bir şekilde, Jacqueline başını kaldırdı. "Asla senin karın olmayacağım."

Yanımdaki Shari nefesini tuttu ve Josiah'ın adamları onaylamayan sözler mırıldandılar. Arkamızdaki kulübenin arkasında güneş doğmaya başlamıştı ve Josiah'ın keskin yüz hatlarına hafif bir ışık düşüyordu.

Yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

"Gördün mü? O daha bir çocuk," diye kocama yalvardım. "Henüz on üç yaşında. Senin karın olacak yaşta değil. Henüz değil. Beni geri al. Senin için iyi bir eş olacak yaşa gelene kadar birkaç yıl daha onu eğiteyim."

"İyi bir eş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, seni şişko, işe yaramaz kaltak. Bana bir oğul bile veremedin. Tek sorumluluğun buydu, ama onu bile yapamadın. Bunun yerine, kız kardeşin yapacak. Bana

istediğim tüm oğulları verecek, ta ki vücudu senin gibi bitkin ve işe yaramaz hale gelene kadar."

Başımı salladım. "Hayır."

Bu bir hataydı. Bunu anında anladım, Josiah da öyle. Bir zayıflık görmüştü.

Bana, ona yaşattığım utanç için bedel ödetmenin başka bir yolunu görmüştü.

"Buraya gel, müstakbel karım."

Jacqueline'i yakalamaya çalıştım, ama Josiah'ın ikinci adamı Onith öne çıktı ve beni bir kenara itti.

Adamlardan biri homurdandı ama hemen kafasına silah dayandı. Dizlerinin üzerinde kalıp hiçbir şey yapmamak için mücadele ederken, onlardan yayılan gerginliği neredeyse hissedebiliyordum.

Josiah, Jacqueline'i engibeli zeminde sürükleyerek ayaklarının dibine bıraktı.

Artık ona yardım edemezdik. Josiah'ın adamları silahlarını çekip kafalarımızın arkasına dayayarak grubumuzun etrafını sıkı bir şekilde sarmışlardı.

Ama Josiah'ın nefreti sadece bana yönelikti. Jacqueline'in saçını tutup onu kontrol altına aldı. "Rab ve Kurtarıcın için düzgünce diz çök, kadın! Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi? Oradaki kaltak kız kardeşin kadar işe yaramaz mısın?"

Jacqueline direndi, gözyaşları yüzünden akıyordu. Ama en azından bizim gibi kafasına silah dayalı değildi. En azından bizim cesetlerimiz kan ve kir içinde yatarken o hayatta kalacaktı.

Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Hepimizi kurtarabileceğimi sanmıştım. Yanılmışım.

Josiah'ın acımasız gözleri bana odaklandı. "Ona nasıl iyi bir eş olunacağını öğretmene ihtiyacım yok. Bunu sadece bir erkek bir kadına öğretebilir. Belki de şimdi başlayayım. Tam burada. Sen, itaatsizliğinin yol açtığı sonuçları izlerken."

Hayır.

Kemerine uzandı, bir eliyle kemeri çözdü, diğer eli ise her saniye onunla mücadele eden kız kardeşimin saçlarından hiç ayrılmadı.

"Hayır!" diye bağırdım.

İpi çözdü ve bol beyaz pantolonunu ayaklarının dibine düşürdü. Uzun gömleği onu örtüyordu, ama eli altına girdi ve ben onun sikini okşayarak sertleştiğini anladım.

Oynamak için tek bir kartım kalmıştı. Göstermeyi istemediğim bir kart, çünkü bu düşünce beni soğuk terler döktürüyordu.

Ama kız kardeşimin benimle aynı kaderi paylaşmasına izin veremezdim. Gözyaşları yüzümden süzülürken, karnımı tuttum. "Dur. Lütfen, Josiah. Hamileyim. Bu senin bebeğin. Bütün bu zaman boyunca hamileydim."

Bu, onun Jacqueline'in saçlarını tutan elini gevşetmesi için yeterli bir süre dikkatini dağıttı. Bana baktı, yüzünde şok ve sonra kendini beğenmiş bir zevk karışımı vardı.

Sonra, Jacqueline pijama pantolonunun arkasından silahı çıkarıp tetiği çektiğinde, tatlı, tatlı bir acı hissettim.

KARA

"Ve sonra, pat! K     Jax gidip Josiah'ın hayalarını patlattı!"

X'e baktım, polise kendi versiyonunu anlatmakla me  guld  , polis memurunun y  z   sabahın erken saatlerinde solmu  tu ve bacaklarını   aprazlamı  tı, sanki kendi   zel b  lgesi, iki polis memuru ve omuzlarına bir battaniye sarılmı  , boyu 1,5 metre bile olmayan   ocuktan korunmaya ihtiya   duyuyormu   gibi.

Polise her   eyi   ok daha az dramatik bir   ekilde anlatırken, ben de onun yanına oturdum.

  ey, neredeyse her   eyi.

Whip ve adamlarının, Jacqueline'in Josiah'ın kasıklarına ate   etti  i anda ortaya   ıktıklarından bahsetmedik. Mesihlerinin yerde kanlar i  inde yatarken g  rd  kleri   okun bize durumu kontrol altına alma avantajı sa  ladığını, Josiah'ın t  m adamlarının silahsızlandırıldığını ve t  m silahlarla birlikte gecenin karanlı  ına s  r  klendiklerini anlatmadık.

Jacqueline'in, Josiah'ın bana yaptığını gibi ba  ka bir kadına zarar veremeyeceğinden emin olmak i  in kullandığını silah hari  .

Ice ve Kyle bizimle birlikte kalmı  tı. Whip ve Trigger'ın Josiah'ın adamlarının geri kalanını nereye g  t  rd  klerini bilmiyordum. İyi bir yere g  t  rd  klerini sanmıyordum. Polisler geldiğinde burada ceset yığını olmaması gerektiğini mırıldandıklarını duymu  tum.

Masum kadınların ve   ocukların zarar g  rmesinden korkuyordum. Sevdığım insanların cinayetten hapse girmesini istemiyordum. Ama Grayson, Whip'e ba  ını sallayarak durumu halletmesini a  ık  a belirtmi  ti ve ben buna kar  şı   ıkacak cesareti kendimde bulamadım.

Polisi arayan bendim.

    nk   Josiah kanlar i  inde yerde yatarken bile, bu yeterli gelmemi  ti.

İlk yardımı yapan bendim, ambulans gelene kadar Josiah yerde çığlık atarken kanamayı yavaşlattım.

"Hayatının geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirmesi gerekiyor. O binayı arayın, dolandırıcılık ve çocuk pornografisi suçlarının kanıtı olarak ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız," dedim polis memuruna titrek bir sesle, sağlık görevlilerinin Josiah'ı taşımadan önce durumunu stabilize etmeye çalışmasını izlerken. "Lütfen onu kurtarın," diye bağırdım onlara.

Polis memuru durakladı, başını salladı ve mırıldandı, "Sen benden daha cesursun. Ben o pisliği toprağa gömmek isterdim." Tiksindi, sonra bana baktı. "Bunu söylediğimi üstlerime söyleme. Lütfen. Onun gibi adamlar, ben sadece..." Gözlerini sıktı, başını salladı ve zorlukla yutkundu.

Polis memurunun parmaklarını sıktım ve ona sessizce anladığımı söyledim. Bir istismar kurbanı, başka bir kurbandaki durumu anlayabilirdi.

Jacqueline'in hatırı için, onun ölmesini istemiyordum. Başka birinin ölümünden sorumlu olduğunu bilmek, Josiah gibi kötü biri olsa bile, kimsenin hissetmemesi gereken bir şeydi.

Ama içimdeki karanlık bir ses, onun hayatının geri kalanını hapiste acı çekerek geçirmesini istiyordu. Onun her dakikasının, benim onun karısı olduğum her saniye gibi sefil geçeceğini bildiğim bir hayat. Josiah'ın yaptıklarına ölüm çok hafif bir ceza olurdu. Grayson'ın cinayet masası ekibinin elinde arkadaşlarının alacağı kolay çıkışı hak etmiyordu.

Sağlık görevlisi, Josiah'ın koluna bir şey enjekte etti ve bu, onun çığlıklarını, yaralarına baskı bandajı uygulayıp onu sedyeye yükleyebilecekleri kadar sakinleştirdi. Sedyeyi ambulansın arkasına iterek bacakları katladılar ve bir sağlık görevlisi onun yanına tırmandı, diğeri ise kapıları kapatmaya hazırlandı.

"Bekleyin!" Beni sorgulayan memurdan ayrılıp aracın arkasına koştum.

Paramedik beni durdurdu, ama zaten bir önemi yoktu. Josiah'a söylemek istediğim her şey, uyuşturulmuş, neredeyse anlamsız saçmalıklarla boğulmuştu.

"Hepimiz Rab'bin huzurunda yargılanacağız, ruhlarımız ateş çemberini geçene kadar dünyevi bedenlerimizle birleşecek. Tövbe edin! Tövbe edin! Rab, ruhlarınızın ateş, yağmur ve kanla arındırılmasını istiyor. Tövbe edin! Tövbe edin!"

Onun sözlü ishalinin arasında tek kelime bile edemedim.

O kadar doğal karizma ve çekiciliğe sahip ki bir tarikat kurmayı başarmış bir adam için, günün sonunda geriye kalan tek şey, hak ettiği her şeyi hak etmeseydi aslında acıyabileceğim bir deli adamdı.

Hayden telefonu kulağından uzaklaştırdı ve sahnedeki gürültüyü kesen bir ıslık çaldı. "Avukatlarımız gelene kadar tüm röportajlar sona ermiştir."

Yaşlı memurlardan biri ona kaşlarını çattı. "Bu işler öyle yürümez evlat."

Hayden sadece telefonu uzattı. "Bunu kardeşime sen açıklayabilirsin."

Yavaşça nefes verdim. Hayden'ın kardeşi Liam'ın eyaletteki en iyi avukatlardan biri olduğunu biliyordum. Hayley Jade doğduktan kısa bir süre sonra, yıllar önce tanışmıştık ve her şeyi sakın bir tavırla halletmesini hiç unutmamıştım.

Hiçbir şeyin değişmediği açıktı. Memur, Liam'ın telefonda emirlerini dinledi ve sonunda yüzünü buruşturdu.

Telefonu Hayden'a geri verdi. "Jacqueline ve Kara'nın ifadeleri zaten elimizde. Ama avukatınızın dediğine göre, bu sorgulamaları karakolda onun huzurunda tamamlayacağız. Bana, bu konuyla ilgilenmek için tüm ekibini bugün buraya getireceğini söyledi." Sesini alçaltarak mırıldandı, ama yine de duydum. "Ne eğlenceli olacak."

Oysa o, bunun tam tersi olacağını düşünüyor gibiydi.

Polis bize gitmemiz için işaret etti. "Gidin o zaman. Soruşturmamız bitmeden şehirden kaçmaya karar vererseniz, sizi bulmak için yeterli bilgiye sahibiz. Bu suç mahallini incelememiz gerekiyor."

"Josiah'ın sapık bir ucube olduğunun kanıtından başka bir şey bulamayacaklar," dedi Scythe arkamızdan sessizce.

"Hiçbir şey mi?" diye fısıldadı Hawk. "Emin misin? Eğer sana daha fazla zaman kazandırmak için olay çıkarmam gerekirse..."

Scythe gözlerini devirdi. "Hakaret etme. Benim hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımı biliyorsun. Jax'in açıkça meşru müdafaa durumu var ve o lanet bilgisayarların içindeki tüm pislikleri gördükten sonra bu dava asla mahkemeye gitmeyecek." Titredi ve bana baktı. "Onun hapse girmesini istediğinden emin misin? Çünkü o bir kurşunu hak ediyor."

Bliss'i o kadar tatlı bir şekilde seven ölümcül adama başımı salladım, iki gece önce onun ayaklarını ovuşturan kişinin aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

Kararımdan memnun görünmüyordu, ama saygı duydu. "Ömür boyu hapis cezası almazsa, içeride onu ziyaret edip ömür boyu hapis cezası alsa daha iyi olurdu diye düşündürecek arkadaşlarım var."

"Bu adil görünüyor."

Hawk sırttı ve başını sallayarak yanımıza geldi. "Rebel ikinizle gurur duyacak." Jacqueline'in saçlarını karıştırdı. "Küçük Jax, ablasından bile daha sert. Rebel, ailenin en sert üyesi unvanını tamamen kaybetti."

Jacqueline onun övgüsüne gülümsedi.

Bana bir bakış attı. "Tabii ki sen hariç."

Duygularımı korumak için yaptığı acınası çabaya güldüm. Buna gerek yoktu. Ben asla sert biri olamazdım. Knuckle-dusters'ı seven ablam gibi değildim. Jacqueline'in yaptığı gibi tetiği çekecek kadar acımasız olabileceğimi de sanmıyordum.

Ona bir göz attım. "O silahı nasıl buldun?"

Grayson'a sırtarak baktı, parmakları hâlâ titriyordu, ama bunun artık korkudan çok kalan adrenalin yüzünden olduğunu düşündüm. "O verdi."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "On üç yaşındaki bir çocuğa dolu bir silah mı verdin?"

Omuz silkti. "Aslında basit psikoloji. İnsanlar erkeklerin kadınları etkilemek için bir şeyler yaptığını düşünür, ama çoğu zaman tam tersi olur. Josiah gibi erkekler sadece diğer erkekleri etkilemekle ilgilenir. Yaptıkları her şey kendilerini daha büyük, daha güçlü göstermek içindir. Sürüdeki alfa erkek gibi. Oraya çıkar çıkmaz, beni ve diğer tüm erkekleri arayacaklarını biliyordum."

bizi ve diğer tüm erkekleri arayacaklarını anladım. Alfa erkeğin ilgilenmesi gereken bir tehdit olarak algılanacaktık.

"Ama Josiah'ın her adımda seni nasıl hafife aldığını da biliyorum. Jax gibi genç bir kıza karşı daha da kötü davranacağını ve onun aranması gereken bir tehdit olarak görülmeyeceğini düşündüm. O binadan çıkıp senin yanına diz çökmeden hemen önce, silahı ceketinin altına, pantolonunun arkasına soktum."

Hepsinin bu kadar çabuk benimsediği takma isme gülümsemeden edemedim. Bu sabah burada yaptıklarından sonra, kız kardeşimin Jacqueline'den daha güçlü bir isme ihtiyacı vardı.

Saniyeler içinde, benim gözümde pigtail saçlı küçük bir kızdan Hawk'ın bahsettiği sert kıza dönüşmesi çok garipti. Rebel'e gerçekten çok benziyordu ve ben bundan memnundum. Benim gibi onun da istismar edilmesini hiç istemedim. Bu dersi zor yoldan ve birden fazla kez öğrenmek zorunda kalmıştım. Ama onun için bunu istemedim.

Kendi tarzımda da güçlü olabileceğimi biliyordum. Onların olduğu gibi olmak zorunda değildim.

Hayden kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi buradan gidelim. Liam'ın resepsiyonisti kasabadaki bir motelde bir grup oda ayırttı. İhtiyacımızdan fazla. Bilerek. Böylece burayı terk etmek isteyen herkes için kalacak yerimiz var."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ciddi misin?"

O başını salladı. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, ama bu gece, bizimle gelmek isteyen herkesi alacağız."

Jax'e baktım. "Josiah geri dönmeyecek. Onun yakın çevresi de dönmeyecek. Onith, Jed ve Merle de dönmeyecek." Josiah'ın en yakın müttefiklerini sayarak onun parmaklarını sıktım. "Ama bu, buranın güvenli olduğu anlamına gelmez. Artık yeni bir liderlik için yer var ve kimin öne çıkacağına bağlı olarak hepinizin nasıl yaşayacağı belirlenecek. Biliyorum, bu senin bildiğin tek hayat ve burada mutlu olma şansın varsa seçimlerini elinden almak istemiyorum, ama bizimle gelmeni istiyorum. Benimle yaşa. Ailemizin bir parçası ol." Kafasının üzerinden arkasında duran üç adamıma baktım. "Oldukça özel bir aile."

Gözleri yaşlarla doldu, ama hemen başını salladı. "Gelmek istiyorum. Lütfen beni burada tutmalarına izin vermeyin."

Onu şiddetle kucakladım, koruyucu bir ebeveyn duygusu beni sardı. "Buna cesaret edemezler."

Ailem bana ne olduğunu hiç söylemeden Josiah ile evlendirdiğinden beri içimde yaşayan öfke kıvılcımı biraz daha parladı. Polis memurlarının toplumu geri tuttuğu ana ortak alana geri yürüdük.

"Louisa Kara?" Bir kadın nefesini tuttu.

Başımı kaldırdım ve Josiah'ın ikinci eşi Camilla'nın daralmış, koyu renkli gözleriyle bakışlarımız buluştu. Yıllarca birlikte yaşadığım bu kadın, kocasının her gece, her gün, burnunun dibinde bana yaptıklarını çok iyi bildiği halde, bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı.

Kalabalığın arasından geçerek bana doğru geldi. "Ona ne yaptın? Ambulansı gördüm! Yaralandı mı?"

"Evet." Bu doğrudu. "Ama eminim, bir hamamböceği gibi, hemen ayağa kalkacaktır."

"Bir lordun elçisi hakkında nasıl böyle konuşursun! Sen gerçekten onun dediği gibi kötü bir kadınsın."

Gözlerimi devirdim. "Ve sen acımasızsın. Ama aynı zamanda beyin yıkamaya maruz kalmışsın, bu yüzden bunu görmezden geleceğim ve bir gün gerçekte kimin kötü olduğunu anlayacağını umacağım." Sesimi yükselterek, kalanlara dikkatimi yönelttim. Josiah'ın diğer eşleri ve çocukları. Kyle, anne babasının yanında duruyordu. Tanımadığım pek çok yüz, çoğu kadın ama erkekler de vardı, ben ayrıldığımda burada olmayan yeni gelenler. "Josiah geri dönmeyecek. Asla. Yani hepinizin bir seçeneği var. Kalmak ya da gitmek. Buradaki herkese bu teklifi yapıyorum. Gitmeyi seçerseniz, size yardım edeceğiz. Önümüzdeki birkaç gece için motel odalarımız var, ondan sonra da bir çözüm buluruz. Yalnız kalmayacaksınız."

Kalabalığa baktım. Her bir yüzü, korkmuş ifadeleri ve fısıltıları gözlemledim. Bizimle birlikte ayrılmak için öne çıkanların sadece Shari ve Kyle'ın ebeveynleri olması beni şaşırtmadı.

Ama bu, kalbimi daha az kırmadı.

Onları ikna etmenin kolay bir yolu yoktu. Bu hayattan daha fazlasını istemeleri gerekiyordu. Benim yaptığım gibi denemekten çok korkuyorlarsa, bu onların hakkıydı. Tek yapabileceğimiz, Josiah'ın yerine geçen kişinin Ethereal Eden'ı bu insanların gurur duyabileceği bir topluluk haline getireceğini ummaktı. Yetiştirilen yiyecekleri paylaşan ve birbirlerine bakan bir topluluk.

Onları birbirinden ayıran sahte dini ortadan kaldıran bir topluluk.

Onlar için tek umudum buydu.

Dönüp uzaklaştım, kız kardeşimin elini sıkıca tutarak. Eski evimize girdik, Hawk, Hayden ve Grayson hemen arkamızdaydı. Bu sefer onları durdurmaya çalışmadım.

Babam kapının karşısında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzında mutsuz bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Gözleri Jacqueline'in pijamalarına sıçrayan kana kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Louisa Kara, ne yaptın sen?"

Ona sert bir bakış attım. "Senin uzun zaman önce yapman gereken şeyi.

Ailemi korumak."

Yüzü soldu ve ben onu itip geçtim. "Burada kalmıyoruz. Jacqueline'i... Jax'i... yanımda götürüyorum."

"Hayatta olmaz." Babam Jax'e uzandı, ama adamlardan biri onu durduramadan annem araya girdi.

Gözleri alev alev yanıyordu. "Onu bırakacaksın."

Sözleri bir kez olsun bana değil, babama yönelmişti.

Babam gözlerini kısarak, "Ne? Onun gitmesini mi istiyorsun? Kaç kızımızı daha kaybetmemiz gerekiyor?" dedi.

Annem başını salladı, gözleri yaşlarla doldu. "Bunu zaten yaptığımızı nasıl anlamıyorsun? Alice buradan kaçmaya çalışırken öldü. Josiah'ın Kara ile evlenmesine izin verdiğimiz anda onu kaybettik. Ve şimdi aynı şeyi Jacqueline'e de yaptın."

"Liderimizle evlenmek bir onurdur!" diye bağırdı. "Onları korumaya çalışıyordum!"

Ama annem bunu kabul etmedi. Kafasını salladı. "Kara için buna inanmıştım. Gerçekten inanmıştım. O, çocuğu olan yetişkin bir kadındı ve ona bakacak, onu geçindirecek birine ihtiyacı vardı." Kocasına üzgün bir şekilde kafasını salladı ve ona neredeyse hiç gizlemeden nefret dolu bakışlar attı.

"Ama sonra Jacqueline için de aynı anlaşmayı yaptın. O ne bir kadın ne bir anne ne de ona bakacak bir erkeğe ihtiyaç duyan biri."

Babamın yanakları kızardı. "O yeterince büyük. Benim neslimde kadınlar onun yaşında evlenirdi."

O zaman onun ne kadar dibe battığını anladım. Eskiden farklı bir adamdı. Bizi midillilerin sırtına bindirip gezdiren bir adamdı. Bizi şehre götürüp dondurma alan bir adamdı. Beş yıl önce Rebel annesini kaybettiğinde bile farklıydı.

Ama çok şey değişmişti. Artık onun haline geldiği adamı tanıyamıyordum.

"O on üç yaşında!" diye bağırdı annem, hepimizi korkuttu. "On üç! Ve sen onu bir canavara sattın, onun ilgisini çekmek için. Kara'yı ona verdiğinde sana söz verdiği, ama asla yerine getirmedeği bir şey. Ne zaman uyanıp, o adamın sana zerre kadar saygı duymadığını ve asla duymayacağını anlayacaksın?"

Babamın gözleri karardı, sesi tehditkârdı. "Şeytan dilini ele geçirmiş."

Hayden dişlerini dilini geçirdi. "Sözlerine dikkat et, ihtiyar. Benim gördüğüm kadarıyla, o sadece sana gerçeği söylüyor gibi görünüyor."

O anda, tanımadığı bir kadını savunmasını izlerken, ona biraz daha aşık olmuş olabilirim.

Annem elimi tuttu ve parmaklarını avuç içime bastırdı. "Onu al. Ona buradan uzak, iyi bir hayat ver. Kendi çocuğun gibi sev onu. Lütfen. Burada güvende değil, bunu biliyorum."

Bu kadının bana her zaman doğru davranmadığını bilerek, onun parmaklarını sıktım. Ama yine de onu affetmeye hazırdım, çünkü ben öyle bir insan olmak istiyordum. Nefret ve olumsuzluğa tutunan biri değil.

Bu tür şeyler insanı kanser gibi kemirir ve ben zaten Josiah ve adamlarına yeterince nefret besliyordum.

"Bizimle gel," diye yalvardım. "Burada kalmak zorunda değilsin. Naomi ve Samantha..."

Annem başını salladı. "Onlar için kalmam gerek. Asla buradan ayrılmayacaklar. Tek bildikleri hayat bu ve onlar senin ve Jacqueline gibi değiller. Ruhlarında macera yok."

Ben de öyle düşünmüyordum. Ama belki bir zamanlar öyleydim. İlk ayrıldığımda, dünyada kendime bir yer bulacağıma dair kendime güvenim tamdı.

Bu beni yıktı, değiştirdi, ama belki de bunun bir kısmını geri kazanabilirdim. Jax için. Böylece o da benim gibi o kıvılcımı kaybetmesin diye.

Nefesimi bıraktım ve annemi kollarımın arasına alıp sıkıca ve hızlıca kendime çektim. Ama onu fısıldayacak kadar uzun süre tuttum: "Eğer fikrini değiştirirsen, her zaman bizimle bir yerin olacak."

Bu, onun hak ettiğinden daha cömert bir davranıştı ve bence o da bunun farkındaydı

bil

iy Gözlerini silerek benden uzaklaştı. "Çok üzgünüm."

or Ben de öyleydim.

d Hayden, Grayson ve Hawk sessizce babama öfkeyle baktılar.

ur

Jax ve ben merdivenleri koşarak çıkıp, onun yanında götürmek istediği az sayıdaki eşyalarını toplarken, ona bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Ethereal Eden'dan çıktık, kız kardeşim ve Shari yanımda, sevdiğim üç adam da arkamızdaydı.

KARA

"Zıpla. Zıpla. İki ayağınla. Zıpla," diye Grayson talimat verirken, Hayley Jade benim kompleksin beton terasına çizdiğim seksek tahtasını geçmeye çalışıyordu.

Oyun oynamak için gerekli hareketlerin kombinasyonunu koordineli bir şekilde yaparken, pigtail saçları zıplıyordu. Grayson üç kıza aynı anda ders veriyordu.

Betonun kenarından izledim, dalgın dalgın tebeşirle çiçekler ve yapraklar çizdim ve çocuğumun, yeğenimin ve kız kardeşimin birlikte oynadıkları seslerin tadını çıkardım.

Remi, Jax'in kolunu çekti. "Hayley Jade bizimle Barbie oynamak istiyor. İster misin?"

Hayley Jade tek kelime etmemişti, ama başını sallama şekli ve gözlerindeki heyecandan Remi'nin haklı olduğu belliydi. O ve Hayley Jade arasında güçlü bir bağ oluşmuştu ve konuşmadan ya da işaret dilini kullanmadan bile Remi, Hayley Jade'in yaptığı her şeye çok dikkat eden empatik biriydi. Bu açıdan Fang'a çok benziyordu. Sessizce izliyor, etrafındaki herkesin iyi olduğundan emin oluyordu.

Jax, iki kızıdan da birkaç yaş büyük olmasına rağmen başını salladı. "Tabii. Hadi içeri girelim." Sonra durdu ve bana baktı. "Yapmamı istediğin bir şey yok mu? Akşam yemeğini hazırlayabilirim. Saat geç oluyor. Ya da temizlik yapabilirim. Ya da çamaşır yıkayabilirim?"

Ayağa kalktım, ellerimdeki tebeşir tozunu silkeledim. "Zaten yapman gerekeni yapıyorsun."

Bıraktıkları seksek oyununa bir göz attı. "Sadece oynuyorum."

Kolumu boynuna doladım. "Aynen öyle."

"Oynamak için çok yaşıyım."

"Kim demiş?" Grayson seksek tahtasında geriye doğru zıplayarak ayaklarımızın dibine indi. "Kimsenin sana zorluk çıkardığını duymadım. Kızlar teyzelerinin onları eğlendirmesi için burada olmasına bayılıyorlar." Ona sırtıttı. "Kulüpteki bir sonraki aile günü için seni hazırlamalıyız. Seksek bir şey, ama Scythe'ın Double Dutch şampiyonu olduğunu duydum ve onun tacını gözüme kestirdim." Grayson başını bir yana eğdi ve bir koçun yıldız sporcusunu incelediği gibi Jax'i inceledi. "Belki halka atma daha çok sana göre bir şeydir? Güçlü kolların var. Sanırım Kian bu dalda şampiyon, ama bence onu yenebilirsin."

Omuzlarını kaldırdı. "Evde hep ev işleri vardı..."

Onun kolunu sıktım, çocukluğunu yaşayamamış olmasına üzüldüm. "Burada da ev işlerin olacak. Merak etme, paçayı kurtaramayacaksın. Ama yaşadıklarından sonra birkaç gün müsaade edilecek."

Çoğu on üç yaşındaki çocuk Barbie bebekleri için çok büyük olurdu ve iki küçük yeğenlerini sinir bozucu bulurdu, ama Jax tüm çocukluğunu bir yetişkin gibi davranarak geçirmişti. Bu yüzden, Hayley Jade ile paylaştığı yatak odasının zeminine oturmak için koşarak gittiğinde ve iki kızın bebeklerinin tırmanması için kendisini dağ olarak kullanmasına izin verdiğinde, tek yapabildiğim gülümsemekti.

Grayson kolunu bana doladı. "Seksek oynamak ister misin?"

Kollarında dönerek omzumun üzerinden ona baktım.

"Ciddi misin? Lexa'nın seksek şampiyonluğunu da elinden almayı mı planlıyorsun? Onun sadece beş yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O gülerek yüzünü boynuma gömdü. "Aslında, sadece göğüslerinin sallanmasını izlemek istedim."

Gözlerimi devirdim ve onu ittim, tam o sırada ortak salonda bir kargaşa çıktı. Herkes aynı anda bağırmaya başladı, Grayson ve ben durup kapı aralığından neler olduğunu görmek için baktık. Herkes ana oturma odasıdaydı ve büyük ekran televizyona bakıyordu.

"Kara!" Rebel bağırdı. "Buraya gelsen iyi olur."

"Bu iyiye işaret olamaz." Grayson'ın parmaklarını tutmak için ondan uzaklaştım. Onu televizyonun etrafında toplanan gruba katılmak için içeriye götürdüm. "Neler oluyor...?"

Rebel sadece parmağıyla işaret etti.

Josiah'ın yüzünün sabit görüntüsü ekranı dolduruyordu ve hoparlörlerden bir haber spikerinin sesi geliyordu. *"Bu saatte son dakika haberi: Teksas'ta yerel olarak Ethereal Eden olarak bilinen bir dini tarikata polis baskını düzenlendi. Takipçileri tarafından Peygamber Josiah olarak bilinen liderleri John Gooseman, polis bir mülke baskın düzenleyerek dolandırıcılık ve çocuk pornografisi ile ilgili çok sayıda kanıt ele geçirdikten sonra bu gece gözaltına alındı."*

Hayden içinden ısıklık çaldı. "Medyanın bunu daha yeni fark etmesine inanamıyorum."

Haber spikeri devam etti. *"Polisin, Gooseman'ın bu yılın başlarında bir şehir sokağında öldürülen eski grup üyesi Alice Churchill'in cinayetine karıştığından şüphelendiği düşünülüyor. Gooseman, tıbbi gözetimden serbest bırakıldıktan sonra Saint View Maksimum Güvenlik Hapishanesine nakledildi ve davayı yürüten yerel dedektifler tarafından cinayete ilgili olarak daha fazla sorguya çekildi. Polis, Gooseman'ın artık Bayan Churchill'in ölümüyle ilgili herhangi bir şüpheden arındırıldığını açıkladı. Cinayet davası halen açık ve dedektifler şu anda başka şüpheliler arıyor."*

Kollarımı sinirli bir şekilde kaşıyarak, fotoğrafta bile acımasız görünen kocama baktım. Onu tam bir deli gibi gösteren bir fotoğraf seçmişlerdi; saçları her yöne dağılmış, dudakları öfkeyle bükülmüştü. Bu fotoğrafı nereden bulduklarını bilmiyordum, ama onun ne kadar kötü bir adam olduğunu bildiğim için bu fotoğraf onu çok iyi yansıtıyordu.

"Kapat şunu," diye mırıldandım. "Artık bununla ilgili bir şey duymak istemiyorum
duymak istemiyorum."

Dönüp kollarımı kendime doladım,
tetiklenen beynime güvende olduğumu, kızlarımın burada olduğunu ve Josiah'ın istediğim yerde olduğunu hatırlattım. Parmaklıklar ardında.

Asla hapisten çıkamayacaktı. Hawk ve Scythe, şartlı tahliye olasılığı en ufak bir ihtimal bile olsa, onu hapishanede öldürteceklerine söz vermişlerdi.

Eğer iş o noktaya gelirse, hiç pişmanlık duymayacaktım. "İyi misin?" diye sordu Grayson yumuşak bir sesle.

Üzüntüyle başımı salladım. "Hayır. Pek sayılmaz. Elbette hapiste olmasına seviniyorum. İstedğim buydu. Ama polis onun

dahil olmadığını düşünüyorsa, o zaman bunu yapan, Alice'in çevrimiçi olarak konuştuğu adam olmalı. Değil mi?"

Hayden diğer tarafıma geçerek konuşmanın sonunu duydu. "Kyle'ın telefonundaki mesajları ele geçirdiler. Onlara her şeyi verdik. En azından doğru yeri araştırıyorlar. Elimizden geleni yaptık. Artık onların işini yapmasına izin vermeliyiz."

"Bu yeterli gelmiyor. Polis, o uygulamanın verilerine erişebilmeleri için aylar geçmesi gerektiğini ve erişebilseler bile, katilin kendisine uzanan izleri gizleyecek kadar akıllı olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi."

Grayson başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve kaslarım gevşeyip titremeye başlayana kadar bir süre kollarında nefes almama izin verdi. Boğazını temizledi, Hayden'a baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Belki de cenaze törenini organize etmenin zamanı gelmiştir."

Geçen hafta polisle yaptığımız sayısız görüşmeden birinde, Alice'in cesedinin nihayet serbest bırakılacağı ve artık onu defnedebileceğimiz bildirilmişti.

Bu hem bir rahatlama hem de bir yük olmuştu, son birkaç gündür travma geçiren kız kardeşime bakarken ve yeni evinde kendini güvende ve mutlu hissetmesini sağlarken başa çıkamadığım bir yük.

Ama Grayson ve Hayden haklıydılar. Alice'in ölümünü geride bırakmam gerekiyordu ki hayatıma devam edebileyim ve hala hayatta olan insanlar için tam anlamıyla orada olabileyim. Sürekli dikkatim dağılmak, o mesajları ve ona gönderen adamı düşünmek, cinayetin çözülmesine ya da kimseye bir fayda sağlamıyordu.

Ona veda etme ve onu kimin öldürdüğünü asla öğrenemeyebileceğimizi kabullenme zamanı gelmişti. Bu noktada, bunun bir fark yaratacağından da emin değildim. Onu geri getirmeyecekti.

Başımı salladım ve ayağa kalktım, odayı geçerek Rebel'in koltuğun koluna tünediği yere gittim. O, Ethereum Eden'ın tarihinin ayrıntılarını ve John Gooseman adında bir adamın en az yüz kişiyi beyin yıkayarak

en az yüz kişiyi, kendisinin Tanrı'ya açılan bir kapı olduğuna inandırmayı başardığını anlatıyordu.

Böyle anlatıldığında çok aptalca geliyordu. O kadar basitti ki, kimsenin onun yalanlarına kanmış olmasına inanmak neredeyse imkansızdı.

Ama orada bulunmayan kimse bizi yargılayamazdı. Josiah usta bir manipülatördü, yüzüne karşı hiç pişmanlık duymadan yalan söyleyebilen bir sosyopattı.

Alay konusu olmayı reddettim.

Eğildim, uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu kapattım.

Herkes bana baktı, bu durum kısa bir süre önce beni çökertir, ayaklarıma bakıp korku ve utançtan sesim kısılırdı.

Artık değil. "Alice için bir cenaze töreni düzenlemek istiyorum." Rebel elimi tutup sıktı. "Yardım ederim."

"Hepimiz yardım edeceğiz." War, küçük oğlunu omzunda uyutuyordu. Dikkatsizce minik sırtını okşadı. "Ne yapmamızı istersen, Kara, bize söyle. Hepimiz senin için buradayız."

Ona gülümsedim, onun iyi kalpli olmasına sonsuza kadar minnettardım. Shari, Kyle'ın ailesi ve Jax'ı da yanımızda Ethereal Eden'dan geri döndüğümüzde gözünü bile kırpmamıştı.

Sadece kapıları açmış ve ailesinde hepimize yer açmıştı. Kyle'ın ailesi, daha fazlası inşa edilene kadar ya da yakınlarda kendilerine ait bir yer bulana kadar şimdilik onun kulübesinde kalıyordu. Shari benim odamı almıştı, çünkü benim Hayden ve Hawk'ın yataklarında yerim vardı. Grayson kalırsa, zaten hepimiz tek bir odada kalıyorduk ve uyumak için pek bir şey yapmıyorduk.

War, yerleşke içinde daha fazla konut inşa etmek için planlar yapmaya başlamıştı bile. Herkese yer açmak için fazlasıyla yeterli arazileri vardı ve War, en çok ihtiyacı olanlara sağladığı güvenliği etrafına bakarken gözlerinde gurur duyduğunu görebiliyordum.

Ona teşekkür ettim. "Cenaze evinin cenaze töreninin ayrıntılarını halletmesi en iyisi olur diye düşünüyorum. Ama..." Hafifçe gülümsedim. "Alice, cenazesinin sadece ciddi ve kasvetli bir tören olmasını hiç istemezdi. Josiah, bir kişinin ölümünden sonra hayatını kutlamaya hiç inanmazdı. Bunun hiçbir amacı olmadığını ve yaşayanlar için dua etmekten dikkatleri uzaklaştırdığını söylerdi

dedi. Biz sadece ruhlarımızın cennete girip sonunda yeniden doğabilmesi için bir cenaze töreni yaptık."

"Pfft," Rebel alaycı bir şekilde güldü. "Onların hayatta olduklarını kutlamak ne olacak? Topluluk olarak yas tutmak için zaman ayırmak? Artık itiraz edemeyecekleri için onlar hakkında utanç verici hikayeler paylaşmak?"

"Ve sarhoş olmak!" diye bağırdı Aloha, içtiği bira şişesini kaldırarak.

İçgüdüsel olarak, eğer tanışma fırsatı bulsalar, onunla Alice'in çok iyi anlaşacaklarını bilerek gülümsedim. Onun bunu hiç görememiş olması hala kalbimi acıtıyordu. Hayley Jade ve benim mutlu olduğumuzu. Yerleştiğimizi. Bizi seven insanlarla birlikte bir evde yaşadığımızı. Onu da sevecek insanlarla.

Yine keder ve öfkeye kapıldığımı hissettim, ama bu sefer kendimi oradan çıkardım, orada kalmak istemedim. "Çoğunuz onu tanı mıyordunuz, biliyorum, ama..."

"Önemli değil. O bizim ailemizden." Aloha bana göz kırptı. "O yüzden ona yüzyılın partisini vereceğiz. O kadar büyük ve gürültülü bir parti ki, cennetin her yerinden duyulacak."

Herkes alkışladığında ben de güldüm. Hayden masadan bir not defteri aldı ve yemek için fikirlerini yazmaya başladı.

Queenie not defterinden bir kağıt parçası çaldı ve dağınık topuzundan bir kalem çıkardı. "Ne tür müzik severdi? Bir çalma listesi hazırlayacağım."

"Popüler müziklerden haberi olduğunu sanmıyorum." O kadar basit bir zevki hiç tatmamış olmasına üzülererek içim sızladı. "Sen en sevdiklerinden seç."

"O zaman Cardi B olsun!"

Cardi B'nin ne olduğunu bilmiyordum, ama Queenie'yi mutlu edecekse, benim de seveceğimden emindim.

Hawk, Hayden'a seslendi. "Telefonumu at bana. Ice'ı arayacağım. Ona Louisiana şubesinden zamanında dönmesini ve oradaki içki fabrikasından biraz rom getirmesini söyle. Çiçekleri de o ayarlayabilir. Eskiden çiçekçiden bir kızla yatıyordu."

War, Louisiana şubesinden bahsedilince başını çevirdi. "Hâlâ orada mı? Riot bize borçlu olduğu silahları getirmek için neden bu kadar uzun sürüyor?"

Hawk başını salladı. "Bilmiyorum. Ice bir haftadır orada bekliyor. Riot şu anda hepimizin vaktini boşa harcıyor." Ekranına bir şey yazdı, muhtemelen Ice'ın telefon numarasını, ve telefonu kulağına dayadı, Ice'ın cevap vermesini bekledi.

War dudaklarını sıkıca kapattı. "Ice'a, cenazeye yetiyecek şekilde silahları zamanında getirmezse, benim adayım ile değil, benimle uğraşacağını söyle. Riot, zamanımı boşa harcadığı için tazminat olarak romu ödeyebilir, o yüzden Ice'a bolca rom almasını söyle."

"Biliyorsun." Hawk, daha sessiz bir yerde telefonu cevaplamak için arkasını döndü.

Herkesin organize etmesi gereken bir şey vardı, herkes elinden geleni yaptı, güçlü yanlarına ve bağlantılarına güvendi, bir aile olarak bir araya geldi.

Rebel, büyüyen karnına ellerini koyarak beni kalçasıyla dürttü. "Queenie'ye çalma listesine Paramore eklemesini sağladım."

Rebel'in en sevdiği grubun adını duyunca gülümsemeye çalıştım. "En az üç şarkı eklemesini beklerim."

"İyi, çünkü ben beş tane seçtim." Bunu çok sevdim.

"Mükemmel."

Gülümsemesi kayboldu. "Zamanla daha kolay oluyor. Onları özlemek."

Yavaşça nefes verdim, onun Alice'i kastettiğinden emindim, ama veda ettiğimi hissettiğim sadece o değildi. Geride kalan kız kardeşlerim ve ailem de vardı. "Umarım öyledir. Keşke annem de bizimle gelseydi. Naomi ve Samantha da."

"Onları bırakman normal, biliyor musun? Sadece Alice'i değil, anneni ve kız kardeşlerini de. Elinden gelen her şeyi yaptın. Kararları onlara ait. Onları kurtarmak senin sorumluluğunda değil."

"Biliyorum."

"Ama yine de onları kurtarabilmeyi dilerdin, değil mi?" O iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl bu kadar çok kurtarıcı kompleksi olan insanla çevrili kaldığımı bilmiyorum. Buraya çok uyuyorsun, bunu biliyorsun, değil mi? Hepiniz kendiniz için tehlikesiniz. Yeni yıl kararınız

daha bencil olmak olmalı. Buzdolabında pasta olduğunu biliyor musun? Gidip hepsini yiyebilirsin, kimseyle paylaşmana gerek yok."

Gülmemi sakladım. "Ama başka kimse tadını çıkaramaması beni çok üzüyor."

Gözlerini devirdi. "Benim dediğimi kanıtlıyorsun. Bazen pastanın tamamını yemek sorun değildir."

Ben gözlerimi kısarak ona . " bu bana sana bir gerçekten kötü bir mide ağrısı mı? Sanırım günlerce kusardım."

Yüzünü buruşturarak düşündü. "Tamam, sanırım benzetmem biraz yoldan çıktı. Kusmak kesinlikle demek istediğim şey değildi."

"Ne demek istedin?"

"Gerçekten bilmiyorum. Bu hamilelik beynimi lapa haline getirdi. Ya da belki de beş yaşın altında dört çocuğum olmasıdır? İkizler doğduğundan beri bir seferde iki saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum."

Elimi uzattım ve karnına koydum. Anında, küçük bebeği elime sert bir tekme attı, ağırlığı kaldırmaya çalışıyordu. Gülümsedim. "Benimkini hissedebilmek için sabırsızlanıyorum."

"Sadece hasta olmadığın için kıskanıyorum. Neden benim bebeğim ilk üç aylık dönemden sonra bile hala kusmama neden oluyor?" Bir an durdu, aniden yüzünü buruşturdu.

Yüzümü buruşturdu. "Şu anda kusmayı mı düşünüyorsun?"

"Sanırım kek hakkındaki tüm konuşmalar yüzünden." Elini ağzına kapattı ve bisikletçileri yolundan iterek tuvalete doğru koştu.

Onun saçlarını tutmak için peşinden gittim. Çünkü gerçek bir aile böyle yapar.

HAYDEN

Gece yarısı uyandım, Kara ve Hawk'ın arasında sıkışmıştım, üçümüz de daha önce oynadığımız için hala çıplaktık. Odamın karanlığında gözlerimi kırıştırarak beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım, ama beynim hala uykudan bulanıktı.

"Lanet olası telefonu aç artık." Hawk, yanındaki komodinde, rahatsız edici cihazı bulana kadar el yordamıyla aradı ve onu göğsüme bıraktı.

Telefonu aldım ve bulanık ekrana gözlerimi kırıştırarak saati anlamaya çalıştım, ama Luca'nın adı rahatsız edici bir şekilde yanıp sönerek dikkatimi dağıttı.

"Siktir." Anında uyanık hale geldim, yatağın ucuna kaydardım, bir boxer giydim ve Kara'nın omuzlarına battaniyeyi geri örttüm.

Hawk benim yerime yuvarlandı, onu göğsüne sıkıca çekip arkadan kucakladı.

Karanlık, sessiz ortak salona girdim. Herkes hala uyuyordu ve oda neredeyse zifiri karanlıktı. Ama burada yeterince uzun süre yaşamıştım, bu yüzden tüm mobilyaların yerini içgüdüsel olarak biliyordum. Işığı açmaya zahmet etmeden çatlak deri koltuğa çöktüm.

"Ne?" Selamlama kısa ve sert çıktı, tüm vücudum zaten tetikteydi çünkü Luca'nın bu saatte araması iyi bir şey anlamına gelemezdi.

Luca merhaba bile demedi. Sadece telefonda bir emir verdi. "Sana ihtiyacım var."

Siktir et onu, sanki her şeyi bırakıp sabahın ikisinde onun emrine koşacakmışım gibi arıyor. "Umurumda değil. Yatağıma geri dönüyorum."

"Hayden, lütfen."

Sesindeki çatlak ses beni duraklattı.

Luca'yı tanıdığım süre boyunca onun "lütfen" dediğini hiç duymadığımdan emindim. Nazikçe rica etmek onun kişiliğine uygun değildi. Reddetmeye hiç yer yoktu. Sadece istediğini talep ederdi ve yüzde doksan dokuz oranında istediğini alırdı.

Kesinlikle hiçbir zaman duygularını göstermezdi.

"Ne oldu? Sinners mi?" Oradan ayrılalı sadece birkaç saat olmuştu. Her gaz ocağını kapattığımı ve alarmları kurduğumu hatırlamaya çalışırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hastanedeyim. Acil serviste. Uzun kalmayacağım ama buraya gelmen gerekiyor. Lütfen." Ben başka soru soramadan telefonu kapattı.

Kendi kendime küfrettim ve yatağıma geri dönmeyi düşündüm, ama içimdeki endişe beni uyanık tutacaktı, bunu biliyordum.

Luca'yı son gördüğümde keyfi yoktu. Reşit olmayan kız kardeşinin evliliğinden dolayı üzgündü ve babasıyla araları açıkça gergindi.

Başka seçeneği olsaydı muhtemelen arayacağı son kişi benim olduğumu bildiğim için, telefonumun fenerini açtım ve Hawk'ın odasına gizlice girip kıyafetlerimi ve botlarımı aldım.

Kara'nın yanağına hafifçe öptüm, o da kıpırdadı, ama kulağına yumuşak bir sesle fısıldadım, "Biraz dışarı çıkmam gerek. Sen uyumaya devam et."

Bir şeyler mırıldandı ama başını salladı ve ben odadan çıktım. Geçen gün Alice'in cenazesini ve anma törenini planlarken, büyük ortak masanın üzerine bir not defteri ve kalem bırakmıştım. Durup, nereye gittiğimi belirten bir not yazdım.

Luca konusunda çok dikkatli olmak gerekiyordu. Onun hastane yatağının başına çağrılmak birçok şekilde sonuçlanabilirdi ve herhangi bir nedenle geri dönemezsem, en azından polise bir başlangıç noktası verebilirlerdi.

Bu düşünce beni pek de rahatlatmadı. Bir an için Hawk'ın silahlarından birini yanıma almayı düşündüm, ama hasta ve çocuklarla dolu bir hastanenin ortasında o silahla ne yapacaktım ki?

Hastanenin Kara'ya olanlardan sonra uyguladığı yeni güvenlik önlemlerini aşmamın imkânsız olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Şehre doğru sürerken, bu kadar aptal olduğum için kendime küfrediyordum. Kendimi vazgeçirmeye çalıştım, kafamdaki uyarı adeta bir siren gibiydi, ama parmaklarım direksiyonu sabit tuttu ve ayağım gaz pedalında kaldı, ta ki kendimi tam bir enayi olarak acil servise girene kadar.

Gray bu gece bir yerlerdeydi, hastalarından birinin durumu kötüleşip zorla psikiyatri servisine yatırılınca ekstra gece vardiyasına kalmıştı. Ama umarım acil servisin yakınlarında değildir, çünkü Luca'ya olanlar ailemi ilgilendirmemeliydi.

Grayson'ı korumak istediğimi fark edince gözlerimi kırptım. Bu his, Kara'nın hayatını kurtardığı ve Hayley Jade'in saçını Fransız örgüsünü yapmayı öğrenmek için YouTube videoları izlediğini fark ettiğimde içime yerleşmişti. Bu konuda çok kötüydü. Yeni öğrendiği becerilerini denediğinde Hayley'in saç fare yuvası gibi görünmüştü ve Hawk, bu yüzden yüksek maaşlı bir cerrah olamadığını söyleyerek şaka yapmıştı.

Ama Hayley Jade'in aynada kendini kontrol ederkenki yüzünü görmüştüm. Çok heyecanlanmıştı ve akşamın geri kalanında Grayson'ın küçük gölgesi olmuştu, onu takip edip ona büyük, hayranlık dolu gözlerle bakmıştı.

Başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum, ama ben fark ettim.

Hastaneye girdim ve ailemle ilgili tüm düşünceleri bir kenara ittim. Şu anda onları düşünemezdim. Luca, isterse en iyi arkadaşın olabilir. Ya da en kötü düşmanın. Onu görene kadar hangisi olacağını asla bilemezdim.

Resepsiyon penceresinin önünde durup karşıdaki kadınla konuştum. "Luca Guerra'yı nerede bulabilirim acaba?"

Kadın klavyeye parmaklarıyla dokundu, sonra başını salladı. "Burada o isimde kimse yok."

İç geçirdim ve telefonumu çıkarıp onu aramaya başladım, ne tür bir takma ad kullandığını bilmiyordum ve sabahın bu saatinde tahminde bulunmak da istemiyordum.

Aramayı yapamadan kadın sözümü kesti. "Ama Isabella Guerra adında birisi var ve Luca Guerra en yakın akrabası olarak kayıtlı."

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Bu da olur sanırım. Nerede olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Aile üyesi misiniz?"

"Tabii."

Kadın tartışacak kadar yorgun görünüyordu.

"Özel servise nakledildi. Ziyaret saati yok, yani isterseniz oraya gidebilirsiniz. Üçüncü kat. 327 numaralı yatak. Asansörler hemen arkanızda."

Ona teşekkür ettim ve kısa bir yolculuktan sonra, burada neler olup bittiğini anlamaya çalışarak yukarı çıktım.

Ama kapılar açıldığında ve Isabella'nın odasını bulduğumda, hala neler olduğunu anlamamıştım. Açık kapıyı sessizce çaldım, oda sıcaktı ve yatakta yatan genç kıza bağlı bir makineden yumuşak, ritmik bir bip sesi geliyordu.

Luca bir sandalyeye oturmuş, kollarını yatağın üzerine katlamış, başını bir tarafa çevirmiş, uyuyan kız kardeşini izliyordu. "Kendini öldürmeye çalıştı."

Duvara yaslandım. "Bu, babanın geçen hafta restorana getirdiğin o yaşlı pisliğe evlendirdiği kız kardeşin, değil mi?"

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve başını salladı.

İfademî nötr tutmak için kendimi zor tuttum. Luca'yı hiç bu kadar mahvolmuş görmemiştim. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, normalde düzgünce taranmış saçları her yöne dağılmıştı. Onun alametifarikası olan takım elbiselerinden ya da bir iki kez gördüğüm spor kıyafetlerinden eser yoktu. Sade beyaz bir tişört ve muhtemelen pijaması olan gri bir eşofman giyyordu.

"O iyi olacak mı?"

Isabella, sessizce yaptığımız konuşma sırasında uyanmadı, ama uykusunda bile alnında, onun yaşındaki bir kızda olmaması gereken kırışıklıklar vardı. Okulda olması gerekirdi. Ya da futbol maçının kenarında ponpon kızlık yapması.

Midesini yıkattıktan sonra, parmağında Teksas büyüklüğünde bir taşla yatakta yatmamalıydı.

"Doktor evet diyor. Onu yirmi dört saat gözlem altında tutmak istiyor, ama o kalamaz. Adamlarım aşağıda, çantalarımı topladım." Bakışları benimkilerle buluştu. "Onu alıp kaçacağım. Ben hayatta olduğum sürece o lanet kocasına geri dönmeyecek. Onu kaybetmeyeceğim."

"Ben de aynısını yapardım."

Bir an bakışlarımı tuttu, sonra başını salladı, ayağa kalktı ve elini Isabella'nın omzuna koydu. "Hey, Is. Uyan. Gitmemiz lazım."

Kız uykulu bir şekilde gözlerini kırptı, ama ben hala neden çağrıldığımı anlamamıştım. Luca ile arkadaş olduğumuzdan ve sadece veda etmek istediğinden değildi.

Isabella sersemlemiş bir şekilde oturdu ve Luca, Hayley Jade'e yaptığım gibi, onun başına bir sweatshirt geçirdi.

Etrafa bakındı, belli ki kızın ayakkabılarını arıyordu, ben de yatak ucunun altından ayakkabıları ona doğru ittim.

Onları almak için çömeldi ve ayağa kalktığı anda elini bana uzattı. "Sinners senin. Avukatlarıma tüm işi sana devretmelerini söyledim bile. Belgeler birkaç gün içinde eline geçecek."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişlettim, ama hemen ardından şüphe duyduğum belli oldu. Çünkü Luca'dan hiçbir şey bedelsiz gelmezdi. "Bunun karşılığında ne istiyorsun? Tüm iş benim adıma olacak, ama kârın yüzde doksanını sana kayıt dışı olarak ödeyeceğim, öyle mi?"

Luca'nın gözleri sertleşti. "Hayır. Hiçbir şart yok. Bana para gönderemezsin. Ya da benimle iletişime geçmeye çalışamazsın. Kocasını ve babam öğrenmeden onu güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için hiçbir iz bırakmamam gerekiyor."

Ona baktım, içimdeki derin bir yer, sana ihtiyacı olan bir çocuğun babası olmak ne demek olduğunu anlıyordu. Bunun, onu son gördüğümde alay ettiğim şeyin aynısı olduğunu fark ettim. Ona erkek gibi davranması gerektiğini söylemiştim. Yaptıklarının sorumluluğunu alması ve gurur duyabileceği biri olması gerektiğini.

O ise buna lüksü olmadığını söylemişti.

Ama görünüşe göre şimdi yine de bunu yapıyordu. Kız kardeşi için.

Omuz silkti ve burnunu çekti. "Sinners zaten her zaman senin olmalıydı. Ben sadece kafanı karıştırmak için satın aldım."

İkimiz de bunun tam olarak doğru olmadığını biliyorduk. O işi kurmaktan zevk almıştı. Ben de onun rehberliğinden zevk almıştım belki. En azından bana onun için yasadışı şeyler yapmaya zorlamadığı zamanlarda.

"Nereye gideceksin?"

Gülümsedi ve kız kardeşinin ayakkabılarını giydikten sonra yataktan kalkmasına yardım etti. "Kim bilir? Is'in gitmek istediği her yere, sanırım."

Kız başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Cidden mi? Str bile..."

Luca parmağını kız kardeşinin dudaklarına koydu. "Eğer ona söylersen, onu öldürmek zorunda kalırız." Bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Ve ben bu sefer incitmek istemiyorum."

İkisi kapıya doğru sürünerek yürüdüler, Isabella her adımda yüzünü buruşturup karnını tutuyordu ama yine de gitmeye kararlıydı. Onları izleyerek, hayalimdeki işi sahibi olmanın ne demek olduğunu kafamda oturtmaya çalışıyordum. Sadece yüzde onluk boktan bir hisse değil. Her şeyi.

Luca omzunun üzerinden geriye baktı. "Kaos?"

"Evet?"

"Babama dikkat et, tamam mı? Is ve benim gittiğimizi fark edince beni aramaya gelecek. Sinners, diğer tüm işlerimle birlikte, ilk deneyeceği yerler olacak."

Köşeyi dönüp kayboldu.

Luca Guerra'nın hediyesinin gerçekten iyi bir şey mi olduğunu, yoksa sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir kabus mu olduğunu merak ederek kaldım.

HAWK

Çok fazla cenazeye katılmıştım. Anne ve babamın cenazesi. War'ın babasının cenazesi. Kulüpteki kardeşlerimin cenazeleri, onlar benim kadar şanslı olmamışlardı. Mezar taşlarının arasında durmuş, tabutların üzerine toprak atmış, olaydan kopmuş ve rahip, benim asla inanmadığım sonsuz yaşam saçmalıklarını anlatmayı bitirir bitirmez içeceğim içkileri zihnimde planlamaya başlamıştım.

Ama bu seferki farklıydı. Alice'in cenazesi çok uzun sürmüştü ve rahibin söylediği sözler Kara için gerçekten önemliydi. Josiah'ın saçmalıklarını geride bırakmış olabilir, ama bizden daha büyük bir şeye olan inancı tamamen yok olmamıştı. Kız kardeşini gömmek, sonra gidip sarhoş olmak için atlatmamız gereken bir formaliteden daha fazlasıydı.

Her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Günlerce, her şeyi daha iyi hale getirecek her küçük ayrıntıyı düşünmeye çalıştım, çiçeklerden müziğe, yemeğe kadar istediği her şeye sahip olmasını sağlamaya çalıştım.

Herkes elinden geldiğince yardım etti ve bunu onun için doğru bir şekilde yapmak isteyen tek kişinin ben olmadığım açıktı.

Onu seven sadece ben, Chaos ve Grayson değildik. Herkes bu cenazeyi Kara'nın istediği gibi yapmak için bir araya geldikçe, bu her geçen gün daha da belirgin hale geldi.

Eski hayatının sonu. Ve yeni bir hayatın gerçek başlangıcı.

Etrafımda, arkadaşlarımız bisikletlerinden indiler, minibüslerinden ve arabalarından çıktılar, çocukları ve sevdiklerini mezarlığın karşısına, Alice'in tabutunun açık mezarın üzerinde durduğu yere götürdüler. Kara, tepedeki kilisede bir tören yapmamayı, sıcak öğleden sonra güneşinde açık havada bir anma töreni yapmayı tercih etmişti.

Cebimden kravatımı çıkardım ve boynuma taktım, aptal şeyi kurcalayarak, onu getirmedişime pişman oldum. Önceki gece YouTube videosu yardımıyla kravat bağlamayı çalışmışım ve öğrendiğimi sanıyordum, ama şimdi boynumda gevşekçe asılı duran kravata bakarken, Hayley Jade'in daha iyi yapabileceğinden emindim.

Kendime sinirlenerek ve kollarımı hafifçe kaşındıran, çok dar düğmeli gömleğin rahatsızlığıyla onu tekrar çıkardım. "Herkes gibi kulüp kıyafetlerimi ve kot pantolonumu giymeliydim," diye mırıldandım. "Ne kadar aptalım."

"Aptalca değil." Gray yanımda durdu ve avucunu yukarı doğru uzattı.

"Ne?" diye bağırdım, kendi kendime konuştuğumu duyduğunda ensem yandı. "High five yapmak için tuhaf bir zaman."

Gözlerini devirdi. "Kratatını ver."

Ona ihtiyatla baktım. "Boynuma takıp yüzüme yaklaşarak benim için bağlayacaksan olmaz."

Grayson kravatımı boynumdan çıkardı. "Neden? Onu yaparken seni öpeceğimden mi korkuyorsun?"

"Denemeni tavsiye etmem."

"Chaos'u öpüyorsun."

"Bu, seni öpmek istediğim anlamına gelmez."

O gülerek, kravatı kendi boynuna takıp parmaklarıyla düzgün bir düğüm attı. Benim, YouTube'daki öğretici videoyu her seferinde izlesem bile, milyonlarca yıl geçse de asla başaramayacağım bir şeydi bu.

"Merak etme. Ben de seni öpmek istemiyorum. Ama bu sana yardım edemeyeceğim anlamına gelmez. Arkadaşlar bunu yapar." Kravatı gevşetip başından çıkardı ve bana uzattı, sessizce izin isteyerek benim başıma takmak istedi.

Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Takım elbise giymeyi pek sevmiyorsun, değil mi?" "O kadar belli mi?"

Bir ucunu çekti ve düğüm sihirli bir şekilde kayarak boğazıma tam oturdu. "Sadece, prostat muayenesi yaparken hastaların hissettiği kadar rahat görünüyorsun da ondan."

Kravatı düzelttim, göğsümün ortasına düzgünce sarkacak şekilde düzelttim ve sonra ellerimi önceki gün satın aldığım takım elbisenin ceplerine soktum. Henüz yıkamamıştım çünkü kulüpte ütü olmadığını biliyordum ve mağazanın ütülediği düzgün ön kıvrımların bozulmasını istemiyordum. "Kara için her şeyin mükemmel olmasını istedim."

Onu mezarın yanında dururken gördü. Bliss ve Rebel ile konuşuyordu, çocukları War ve Fang ile meşguldü, mezarlara basmayacakları açık bir alanda enerjilerini tüketmelerine izin veriyorlardı. Hastaneden bir grup hemşire gelmişti, ayrıca Chaos'un kardeşi Liam ve ailesi de oradaydı. Başkanından adaylara kadar tüm kulüp üyeleri gelmişti...

Kendi kendime küfrettim.

Grayson bana baktı. "Ne oldu? Her şey yolunda." "Ice burada değil."

"Bu önemli bir şey mi?"

"Sadece bundan sonra içmek isteyen varsa. Bütün içkileri onun organize etmesini istedim."

Grayson dirseğiyle bana vurdu. "Kes şunu. Bu işin tüm sorumluluğu senin omuzlarında değil. Eminim o da burada olacaktır. Ve eğer biz kulüp evine vardığımızda o da içkilerle birlikte orada değilse, ne önemi var? Gidip yenilerini alırız."

Bunun doğru olduğunu bilerek yavaşça nefes verdim.

"Her şeyi onun için düzeltmek senin görevin değil, biliyorsun."

"Ama ben istiyorum."

"Bazen ben de istiyorum. Ama şu anda onun ihtiyacı olan şey sensin. Benim."

Kaos. Alkol ya da kravatının düzgün olması değil."

"Psikologluk yapıp kimsenin fark etmeyeceğini düşünmen gerçekten sinir bozucu."

"Ama haklı değil miyim?"

"Kimse her şeyi bilen insanları sevmez, Gray."

O güldü ve omzuyla bana hafifçe vurdu. "Hadi ama. Şu işi bitirelim de içmeye gidelim..."

Ona baktım. Az önce Ice'ın Louisiana'dan dönmemesi halinde içecek bir şey olmayacağını söylemiştim.

"Çocuklar için aldığımız gazoz ve meyve suyu kutuları." Karnını ovuşturdu. "Mmm, lezzetli."

Ben homurdandım. "Şakaların eldiven balonların kadar kötü, bunu biliyorsun, değil mi?"

Cebinden mavi bir tıbbi eldiven çıkardı ve yüzümün önünde salladı. "Sana bir tane yapmamı ister misin? O somurtkan yüzünü tersine çevirir."

"Eğer kesmezsen seni o açık mezara iteceğim."

Ama Gray aptal eldivenini cebine koyarken gülümsememek için kendimi zor tutuyordum ve onun ayı, geyik ya da kim bilir başka ne yaratmaya çalıştığı son denemesinin işkence gibi gıcirtısından kurtulmuştum.

Doğum günü için ona uygun bir balon seti ve kullanım kılavuzu alacaktım.

Alice'in mezarının kenarında, Gray ve Chaos ile omuz omuza durdum, Kara ise bir adım önümüzde Hayley Jade'in elini tutuyordu. O kadar yakındım ki göğsüm onun sırtına değiyordu ve parmak uçlarım Hayley Jade'in kafasına dokunuyordu, dikkatinin dağılmaması ve yerdeki açık çukura çok yaklaşmaması için ona dokunmam gerekiyordu.

Bu, Kara'yı canlı canlı gömüldükten sonra topraktan çıkardığım anları hatırlattı ve Hayley Jade, sanki gerginliğimi hissedebiliyormuş gibi merakla bana baktı.

Kendimi sakinleştirmeye zorladım ve bunun yerine parmaklarımı onun küçük alnında gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru taradım.

O kadar tatlı gülümsedi ki, onu kollarımın arasına alıp öpüp sarılmamak için kendimi zor tuttum.

"Seni seviyorum," diye sessizce işaret ettim, cenaze evinden gelen iki adam tabutu toprağa indirirken rahibin tabutun üzerine dua etmesini bölmek istemedim.

Tabut son dinlenme yerine doğru inerken midem bulandı.

Bu Kara için çok daha kötü olmalıydı. Kendimi tutamadım. Arkadan kolumu ona doladım ve onu kendime doğru çektim.

O da benim kadar bu dokunuşa ihtiyaç duyuyormuş gibi geriye yaslandı, vücudu titriyordu. "Taze toprağın kokusundan nefret ediyorum," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

O geceden sonra ben de nefret etmeye başladım. Bu yüzden rahibe bir ricada bulundum.

Tabut mezarın dibine indi ve bana devam etmem için işaret etti.

Söylemem gerekenleri yazdığım küçük kağıt parçasını çıkardım çünkü, sadece bir cümle olsa da, doğaçlama yaparsam her şeyi mahvedeceğini ya da aptalca konuşacağımı biliyordum. Kağıdı açtım ve herkesin duyabileceği kadar sesimi yükselttim. "Toprak atmak yerine, her birinizi öne gelip tabutun üzerine bir çiçek koymaya davet etmek istiyorum."

Kara gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Gerçekten mi?"

Kağıdı cebime geri koydum ve eğilip dudaklarından öptüm. "Parmaklarını toprağa sokmanı istemedim. Ayrıca Alice hakkında duyduğum kadarıyla, parlak renkli çiçekler onun tarzına daha uygun gibi görünüyor."

Kara'nın gözleri buğulandı, ama gözyaşları arasında gülümsedi. "O da bunu onayladı, eminim. Teşekkür ederim."

Çiçek sepetini aramak için dönüp baktım, ama olması gerektiği gibi rahibin ayaklarının dibinde değildi. İçimden küfrettim, Ice'dan sadece içkileri halletmesini istemediğimi fark ettim. Ayrıca çiçekçide tanıdığı kızıdan çiçekleri alması da onun göreviydi. "Lütfen Ice'ın şu anda burada olduğunu söyle?"

Herkes etrafına bakındı, ta ki yeni aday - Collins mı? Colingwood mu? Aptalca bir şey - boğazını temizleyene kadar. "Burada değil. Sanırım geç kalacak..."

İçimde bir öfke kabardı. Tören neredeyse bitmek üzereydi. O sadece geç kalmamıştı. Her şeyi kaçırmıştı.

Tek bir işi vardı. Tamam, iki. Ama ikisi de büyük bir mesele olmamalıydı. Onları ona vermiştim çünkü

diğer herkesi koordine etmek ve onun için her şeyin mükemmel olmasını sağlamakla çok meşguldüm. Kahretsin, diğer adaylara da bu işi verebilirdi, ama bunu yapmaya bile tenezzül etmemişti. Gelmeye bile tenezzül etmemişti.

Her zamanki gibi, Ice en basit görevleri bile beni kızdırmadan yapamıyordu.

Kara elini koluma koydu. "Sorun değil. Düşüncen hala önemli."

Cenazenin ortasında kendimi kaybetmek istemedim. Ama sadece kızgın değildim. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ve üzgündüm. Alice'i tanımıyor olabilirdim, ama Kara tanıyordu ve ondan yayılan keder ve üzüntü kalbimi parçaladı.

Tek istediğim onu gülümsetmekti. Bunu başaramadığım için kendimden nefret ediyordum. "Üzgünüm."

Chaos kolunu benimkine yasladı, sadece yakınımda olması bile içimdeki bir şeyi sakinleştiriyordu. Sessizce, herkesin önünde parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Onu durdurmadım. Durdurmak da istemedim. Herkesin bizim bir ilişkimiz olduğunu bilmesini umursamadım. Kendime bile inkar edemediğim bir şeyi.

Rahip boğazını temizledi. "Tamam. Peki. Toprağı ve çiçekleri kullanmayacaksak..."

Hayley Jade, koyu mavi elbisesi ve uçuşan saçlarıyla onun yanından hızla geçerken, rahip durakladı.

"Hayley Jade!" diye bağırdım ve ona doğru atıldım, kayıp tabutun üzerine düşeceğinden korktum.

Ama Kara kolumu tuttu. "Bekle. Bırak gitsin."

İçimdeki her şey küçük kıza koşmamı haykırırsa da, Kara'nın üzerimde yarattığı etki nedeniyle hareketsiz kaldım. Yatakta ona ne yapması gerektiğini söylememi ne kadar sevse de, yatak dışında bir emir verdiği anda, onun sözünü dinlemekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

Ama gözlerimi o çocuktan ayırmadım.

Benim çocuğum.

Mezarlığın kenarına koştu, bakımlı çimlerin yerini, yeni mezar yerleri açmak için henüz kesilmemiş ağaçların aldığı yere.

yeni mezar yerleri açmak için henüz kesilmemiş ağaçların yerini aldığı yere koştı. Ağaçların arasında çimler uzamış, yabancı çiçekler her yere renk katıyordu.

Hayley Jade durdu, çömeldi ve bir avuç dolusu çiçek topladı.

O bize doğru koşarak geldi ve çiçekleri bana uzattığında yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

Onun önünde diz çöktüm. "Sen oldukça zekisin, evlat."

Daha önce bir iki kez duyduğu gibi başını salladı.

"Kız ne yaptığını biliyor!" Queenie arkamızdan yüksek sesle bağırdı. "Hadi, millet." Grubu ağaçların kenarına götürdü ve herkes tek tek dağılarak, bulabildikleri kadar çok yabancı çiçek topladı.

Hayley Jade'in topladığı buketin bir kısmını Kara, Chaos ve Grayson'a verdim ve grubun geri kalanı geri dönüp yerlerini aldığı anda, Hayley Jade'in elini tutup onu mezarın kenarına götürdüm.

Birlikte çiçeklerimizi attık ve cilalı tahta tabutun üzerine düşmelerini izledik.

Hayley Jade çiçeklere üzgün bir şekilde el salladı ve ben onu oradan uzaklaştırdım, herkesin sırasını bekleyebilmesi için arkaya dolandım. Chaos, Kara ve Grayson birlikte yaklaştılar, diğerleri de arkalarında sıraya girdiler. Ailemiz ve arkadaşlarımız tek tek tabutu yabancı çiçeklerle kapladılar, ta ki hiç çiçek kalmayana kadar.

Rahip kutsamalarını bitirip kilisesine geri döndü. Rebel, Kara'ya sarıldı ve partide kulüp evinde görüşeceğimizi söyledi. Madden, Rebel'in ayaklarının dibinde sızlanıyordu ve Lavender, grubun kenarında Vaughn'un kollarında ağlıyordu, gözleri yorgun ve yüzü öfkeli bir ifadeyle buruşmuştu.

Rebel huysuz kızına sinirlendi, ama sözleri kız kardeşi içindi. "Hepimiz eve gidip biraz kestireceğiz, ama yakında kulüp evine geleceğiz."

Kara onlara geldikleri için teşekkür etti ve onlar kalabalığın içinde kayboldular.

War ve ailesi yaklaştı, Bliss Kara'ya sarıldı ve War omzuma vurdu. "Çiçeklerle iyi bir şey yaptın. Bazıları düşünceli olduğunu bile söyleyebilir. Diğerleri ise bunun sana hiç yakışmadığını söyleyebilir."

Ona kaşlarını kaldırarak baktım. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Diğerleri, tabii ki ben değil, sana kadınların kölesi olduğunu bile söyleyebilir."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Siktir git."

Omzuma vurdu. "Bliss ve Scythe konusunda bana çok laf ettin. Şimdi de aynı şeyi yapıyorsun. Bir elinle bir erkeğin elini tutarken, diğer elinle kız arkadaşını kucaklıyorsun."

"Fark ettin, ha?"

"Herkes fark etti. Ve senin umursamadığını düşünüyorum." Umursamadım. "Bunu ne zaman unutacaksın?"

War kolunu omuzlarıma doladı. "Oh, bunun üstesinden gelmek mümkün değil. Bundan sonra yıllarca sana ödeyeceğim. Sana vereceğim cezaların daha başlangıcındayım bile. Ee, sen üst müsün, alt mısın?"

Onu iyi niyetle ittim, bunu ve daha fazlasını hak ettiğimi biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da umursamıyordum.

Bir motosikletin gürültüsü hepimizi durdurdu ve tam deri giysili ve tam yüz kasklı biri, mezarlığı dolanan, neredeyse hiç olmayan yolda çakılları havaya savururken, hepimiz ona baktık.

Motor durdu ve adam motosikletinden inip kaskını çıkardı.

Ice berbat görünüyordu, saçları dağınıktı, gözleri kırmızıydı, sanki akşamdan kalma ya da kafası güzel gibiydi.

Ice'ın bakışları bana yöneldiğinde ve kalabalığın içinden ilerlemeye başladığında içimde öfke yükseldi.

"Sakin ol," diye fısıldadı War, kendimi içinde bulduğum ters haremle ilgili şakaları bir kenara bırakarak. "Kara'nın şu anda senin kavga etmene ihtiyacı yok."

Onun haklı olduğunu bilerek yavaşça nefes verdim. Sonunda her şey yoluna girmişti.

Ama Ice'ın yapması gerekeni yapmak yerine içki alemine çıktığı ortadayken bunu hatırlamak gerçekten zordu.

Önümde durdu. "Çok özür dilerim. Çiçekleri unuttuğumu biliyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyecektim ki? Ağzımı açarsam, muhtemelen işleri daha da kötüleştirecektim. Mesele sadece çiçekler değildi. Mesele, ona önemli bir şey yapmasını istediğim halde, dışarı çıkıp kafayı bulmanın daha önemli olduğuna karar vermesiydi.

"Neredeydin?" diye sordu War, benim kadar mutlu olmadığı belliydi.

"Louisiana kulübündeydim. Şehre yeni döndüm. Bütün gece araba kullandım."

War başını salladı. "Oradaki işin günler önce bitti, yani bu işe yaramaz. Sadece partiye katılmak için kaldın, öyle değil mi?"

Ice hiçbir şey söylemedi. Ama War onun sessizliğini onay olarak kabul etti. "Sen Kara'nın arkadaşı olman gerekiyordu. Onun için burada olmalıydın. Ama biz sana ihtiyacımız olduğunda, benim ve benimkilerle olmak yerine Riot ve onun adamlarıyla olmak istedin. Öyle mi? Riot ve ekibine katılmak mı istiyorsun?"

Ice başını salladı.

War'ın yüzü buruştu. "Bana yalan söyleme. Riot bu sabah beni aradı ve senin ona Louisiana şubesine katılmasını istediğini söyledi." Gözlerimi kırdım. War bana bu konuda tek kelime bile etmemişti, ama bu sabah çok meşguldüm ve onunla konuşma fırsatım o l m a m ı ş t ı. "Ne? Neden bunu yapmak istedin ki? Onların neye bulaştığını biliyorsun!" Ice'in yüzü soldu. "Hiçbir şey söylemeyeceğini söyledi..."

"Evet, Riot'a güvendiğin için başına gelen budur. O dürüstlüğüyle tanınan biri değil." War yorgun görünüyordu. "Bu konuyu kilisede konuşmalıyız. İnsanların yas tuttuğu ve senin yüzünü görmek beni sinirlendirdiği bu yerde değil. Yarın konuşuruz. Ya da ertesi gün. Ya da bu konuyu konuşacak kadar sakinleştiğim zaman."

Ice başını salladı ve arkasını dönerek motosikletine doğru sürünerek gitti ve kimseyle konuşmadan kaskını taktı.

War, Ice uzaklaşırken içini çekti, herkes onun arkasından bakıyordu. War, Kara'ya uzandı ve dikkatini çekmek için koluna nazikçe dokundu. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Kara başını salladı. "Hayır. Sorun değil. Kulüp işi olduğunu anlıyorum."

O başını salladı. "Hawk'ı bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" "Tabii ki." Ama Kara'nın iri gözleri endişeyle doluydu.

Ona güven verici bir şekilde başımı salladım ve Grayson'a döndüm. "Onu eve götürebilir misin? Motosikletim var ve çok geride kalmayacağım."

"Tabii."

War, Bliss'in dudaklarına bir öpücük kondurdu, kulağına bir şey fısıldadı ve sonra kulübün geri kalanıyla birlikte uzaklaştı, herkes otoparka doğru yol aldı.

Mezarın başında sadece ben ve War kaldığımızda, War içini çekti. "İce'ı mahvettik."

Yüzümü buruşturdum, bunu kabul etmek istemiyordum ama muhtemelen haklıydı. "Onu daha önce kulübe kabul etmeliydik, değil mi?"

War ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bugün her şeyi mahvetti. Buna hiç şüphem yok. Hem olması gereken zamanda burada olmaması hem de Riot'tan onu üye yapmasını istemesi. Ama sanki onu buna zorladık gibi hissediyorum."

"Hepsi senin suçun değil. Son beş yılda tüm hayatın değişti. Bu kulüp artık senin bir numaralı önceliğin değil."

"Ben başkanım. Daha iyi liderlik etmeliydim. Bir yerlere varmasını sağlamalıydım, onunla güven ilişkisi kurmalıydım ki onu kulübe kabul etmekten çekinmezdim."

Kafamı salladım. "Hayır. Sorumluluk bende. Sen yokken senin yerini almam gerekiyordu. Ama kafam bulutlarda, Slayers'ın işlerinden başka her şeyi hayal ediyordum."

War bana baktı. "Paramedik işlerini mi kastediyorsun? Aklında olan bu mu?"

Omuz silktim. "Yıllardır tek istediğim şey buydu. Kalbim bu hayatta değil. Bu kulübü seviyorum. Kardeşlerimi seviyorum. Ayrılmak istemiyorum. Ama daha fazlasını istiyorum."

War hafifçe güldü. "Yıllardır tek yaptığım şey bebek yetiştirmek. Ve bu, hayatımda yaptığım en iyi şey."

Gülmekten boğuldum. "Yaşlılarımız şu anda mezarlarında ters dönüyorlar, değil mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen. Ama siktir et onları. Zaten pisliklerdi. Bu kulübü istediğimiz gibi yönetemeyeceğimizi söyleyen yok."

istediğimiz gibi yönetemeyeceğimizi söyleyen bir şey yok. Onların yaptığı gibi yönetmek zorunda değiliz."

Yavaşça nefes verdim. "Peki ne yapacağız? Çıkacak mıyız? Kulübü kapatacak mıyız?"

War sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Hayır, tabii ki hayır. O kulüp, orada yaşayan insanlar için bir aile. Queenie ve Aloha. Ice. Kızlar. Saint View Slayers her zaman var olacak. Ama belki de artık farklıyız. Belki de daha çok..."

Gözlerimi ona doğru genişlettim. "Eğer bizim pazar günü sosyal kulübü olduğumuzu, sadece manzarayı seyretmek için güzel yerlere gittiğimizi söylersen, seni hayalarına tekmelemek zorunda kalacağım."

O kıkırdadı. "Bir çözüm buluruz. Ama bence ilk yapmamız gereken şey, son zamanlarda yaptığı hatalara rağmen, Ice'ı kulübe kabul etmek."

Gözlerimi devirdim, ama haklı olduğunu biliyordum. "Tamam. Bu akşam herkes geldiğinde cenaze töreninde duyurabiliriz. Ama Colon hariç."

"Kim?"

"Diğer aday. Hala en az birini işkence etmek için ihtiyacım var."

"Sanırım adı o değil."

Omuz silktim. "Yeterince yakın."

Nefes alamıyordum. Normalde bana tam uyan deri ceketim birdenbire çok dar gelmeye başladı, onu yırttım, ellerimde top haline getirdim, ama Slayer'ların iblisi bana bakıyordu.

Onu görünce gözlerim yaşardı. Son altı yıldır neredeyse her gün giydiğim için artık çok tanıdık. Ondan önce yıllarca onu giymeyi özlemiştim, War'ın babasının liderliğinde kulübün kasabada dolaşmasını izlerken.

O kulübün bir parçası olmak için can atıyordum. Army beni aday üye olarak kabul ettiklerini söylediği gün tüm hayallerimin gerçek olduğunu düşünmüştüm.

Ama o potansiyel yaması yıllardır şeytanın altında kalmıştı ve ben, benim geçirdiğim sürenin sadece dörtte birini geçirmiş yeni üyeleri Riot'un yamalamasını izlemek zorunda kalmıştım.

War ise sadece benim zamanımın geleceğini söyleyip duruyordu ve Hawk her işimi batırdığımda bana sataşıyordu.

Gözlerimi öfkeyle sildim, onların düşündüğü kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Ceketi Saint View Hapishanesi'nin girişindeki çöp kutusuna attım. Bir daha asla giymeyecektim. Onların beni kabul etmelerini bekleyerek yıllarımı boşa harcamak kadar aptal olmuştum, oysa onların böyle bir niyetleri olmadığı belliydi.

Resepsiyona gittim, adımı verdim ve bir mahkumla görüşmek istediğimi söyledim.

Üniformalı gardiyan klavyeye tırnaklarıyla vurarak ekrana baktı ve kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterdi.

Boğazımı temizledim. "Sanırım bir iki gün önce buraya nakledildi. Hatta revirde bile olabilir. Buraya hastaneden direkt getirildi."

"Soyadını tekrar söyler misin?"

"Gooseman. G-o-o-s-e-m-a-n. John."

Alnındaki kırıklıklar düzeldi. "Tabii ki. Ben M-E-N olarak yazmıştım. Normal bir hücrede kalıyor gibi görünüyor, yani ziyaretçi kabul edebilir. Ama sizinle görüşmeyi kabul etmesi gerekiyor. Lütfen tam yasal adınızı verin."

Boğazımı temizledim ve nefret ettiğim tam adı ağzımdan zorla çıkardım. "Alexander Key. Ona beni tanımadığını söyle. Ama benimle konuşmak isteyecektir."

Kaşlarını kaldırdı ama beni bekleme odasına doğru yönlendirdi.

Sert plastik koltuğa çöktüm ve bir kulağıma AirPods taktım, diğer kulağıma açık bıraktım ki kadın benim adıma çağırırsa duyabileyim. Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve podcast uygulamasına gittim, her bölümün başlığının yanındaki onay işaretlerine bakarak iç geçirdim, dinleyecek yeni bölümüm olmadığını gösteriyordu.

Josiah tutuklandığından beri yeni bir gelişme olmamıştı. Eski bölümlerin hepsini en az iki kez dinlemiştim, ama yine de rastgele birini seçtim ve Josiah'ın tanıdık sesinin kulaklarımı doldurmasına izin verdim.

Her kelimeyle kalp atışlarım yavaşladı ve onun öğretilerini dinlediğimde her zaman hissettiğim sakinlik, son birkaç gündeki acı hayal kırıklıklarının ardından bana rahatlatma getirdi.

Aslında son birkaç aydır.

Kimse sözünü tutmadı. Riot tutmadı. War ve Hawk da tutmadı. Beni evlat edinmeye söz veren ama sonra kimsenin istemediği sırık gibi ergen yerine sevimli bir bebek seçen tüm koruyucu aileler de tutmadı.

Tulip de

tutmadı.

Alice de.

Onun ihaneti en çok canımı yakan şeydi. "Alexander Key?"

kapının yanında duran bir gardiyan seslendi.

Hızla ayağa kalktım, kulaklıklarımı cebime attım. "Benimle görüşmeyi kabul etti mi?"

Adam başını salladı. "Evet. Ama ana odayı ziyaret etme hakkını henüz kazanmadı. Telefonla yetinmeniz gerekecek. Yedinci kabin, en sonda."

"Teşekkür ederim."

Josiah ile nasıl konuşacağımı umursamıyordum. Sadece konuşabilmeyi umuyordum.

Yaklaştıkça parmaklarım titriyordu ve kendime zihinsel bir tokat attım, sakın olmaya çalıştım. Bir tür hayran gibi görünmek, ünlü biriyle karşı karşıya kaldığımda hayranlık duyup net konuşamayan biri gibi görünmek istemedim.

Kalın, berrak ekranın önüne oturdum. Ekran çiziklerle, çentiklerle ve parmak izleriyle kaplıydı. Sağımda, kancaya asılı eski tip bir telefon vardı. Diğer tarafta bir kapı açıldı ve bir gardiyan peygamberi odaya getirdi.

İsteğim dışında, kalbim hızla çarpmaya başladı. Bacağım sanki kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi zıplıyordu.

Josiah, gardiyana kaşlarını çatarak, duyamadığım bir şey söyledi ve kulübeye doğru topallayarak, yeni yaralanmış birinin yavaş, sürünerek yürüyüşüyle yürüdü. Oturup bana bakarken, dudakları hızlı bir şekilde hareket ediyordu, küfür ediyor olabilirdi.

Ethereal Eden web sitesinde gördüğüm resimlere benzemiyordu. Onu hep beyazlar içinde, uzun saçlı, sakalı düzgünce kesilmiş olarak görmeye alışmıştım. Önünde siyah rakamlar ve harfler basılı parlak turuncu tulumla arasında büyük bir fark vardı. Uzun saçları yağlı ve dağınıktı, dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, her yere saç telleri dökülüyordu.

Telefonu dikkatlice aldım ve kulağıma götürdüm. Bir saniye sonra Josiah da aynısını yaptı.

"Kimsin?" diye sordu.

Neredeyse başka birine benziyordu, ama sesi tanıdık geliyordu. Ethereal Eden'ı ilk kez duyduğumdan beri her hafta dinlediğim ses.

Sinirlerim yatıştı. "Alexander... Aslında sadece Xan. Xan Key. Beni tanı mıyorsun."

"Açıkça."

"Ama ben seni tanıyorum. Tüm podcast'lerini dinledim. Uzun zamandır dinliyorum. Her yeni bölüm yayınladığında ne kadar anlaşıldığımı ve duyulduğumu hissettiğimi sana söylemeliyim..." Josiah'ın yüzündeki sıkılmış ifadeyi görünce sözlerim kesildi.

Gözleri aniden keskinleşti ve öne eğildi, bizi ayıran cama yaklaştı. "Ön kolundaki dövme ne?"

Gözlerimi kırptırdım ve önümdeki küçük masanın üzerinde duran koluma baktım. Yıllar önce, aday olarak kabul edildiğimde yaptırdığım bir Slayer dövmesi vardı. Josiah'ın görebilmesi için kolumu kaldırdım.

"Sen bir Slayer mısın?" Kelepçelerinin izin verdiği ölçüde geriye yaslandı. "Eh, birdenbire çok daha ilginç birine dönüştün."

Bunu söylemediğim için kendimi zihinsel olarak azarladım. Peygamber övgü ve iltifatlarla vakit kaybetmeye zamanı yoktu. Bunlar şeytanın işiydi, kadınları kibirli, erkekleri de kendini beğenmiş yapıyordu. Bunu bilmeliydim. "Sana dikkatli olmanı söylemeye geldim. Burada arkanı kolla. Avcılar senin peşinde. Ömür boyu hapis cezasına çarptırılmazsan, seni öldürecekler."

Her kelimenin kaydedildiğini biliyordum, ama Slayer'ları otobüsün altına atmış olsam da umurumda değildi. Onlar zaten beni ezip geçmişti, bu yüzden bugün onların beni gerçekten kabul edeceklerini düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu fark ettiğimde hissettiğim ihanet acısını onlar da hissedebilirdi.

Josiah bir an bunu düşündü gibi göründü, sonra başını salladı. "Bu bilgiyi bana verdiğin için teşekkür ederim. Benim hayranım olduğunu mu söyledin?"

Hızla başımı salladım. "Bir yıldır dinliyorum. Her bölümü."

"Peki neden Ethereal Eden'e katılmadın? Neden?"

Utançtan yanaklarım kızardı. "Katılmak istedim. Tulip ilk başta çok harika bir yer gibi anlatmıştı. Herkesin gerçek kimliğiyle kabul gördüğü bir yer."

Josiah başını salladı. "Ethereal Eden işte budur, Xan. Normal toplum tarafından reddedilenler için bir sığınak. Keşke bana gelseydin. Şu anda yüzünde gördüğüm acıyı sana yaşatmazdım."

Ben de farklı davranmış olmayı dileyerek, boğazım düğümlenerek yutkundum. "Ama onu tanıdıkça, hikayesi de değişiyordu. O, kötülükle lekelenmişti; şimdi bunu biliyorum. Zihni ve dili yavaş yavaş Rab'be karşı zehirlenmişti. Bana evlenmek istediğini, benimle bir aile kurmak istediğini söyleyerek başından beri yalan söylemişti. Ama ben oraya gelip evlenelim dediğimde

oraya gelip evlenebileceğimizi söylediğinde, bana yapmamamı söyledi. Sürüyü terk edeceğini ve tek gerçek dine sırtını döneceğini söyledi."

Başını salladı. "Tulip..." Yüzünü buruşturdu, sonra alnındaki çizgiler düzeldi. "Alice."

Başımı salladım.

"Karımı ve çocuğumu da yanında götürdü. Bunu biliyor muydun, Kardeş Xan?"

Bana kardeş dediğinde içimi sıcak bir kabul duygusu kapladı.

Slayers'dan tek istediğim buydu. Onlara katılmamın sebebi buydu. Çünkü onlar kardeşimdi. Ailemdi. Beni de aralarına alacaklarına söz vermişlerdi.

Ama açıkça görülüyordu ki, Alice kadar yalan söylemişlerdi. Hepsi kafamı, beni seven ve önemseyen insanlarla dolu, daha iyi bir gelecek hayalleriyle doldurmuşlardı.

Ve hepsi yalanlarıyla onu benden aldılar.

Telefon kablosunu parmaklarımla kıvırdım. "Biliyorum. Kara ve Hayley Jade. Onları sana geri getirmeye çalıştım. İkisini de."

Başını bir yana eğdi. "Nasıl?"

Yaptığım şeyi itiraf edemeyeceğimi biliyordum. Burada, her kelimenin kaydedildiği bir yerde olmazdı. Bu yüzden ona en sevdiğim öğretilerden birini aktardım, zihnimde düzenli olarak analiz ederek kelimesi kelimesine ezberlediğim bir tür mantra haline gelmiş olan öğretilerden. "Kadınlar günah işlediklerinde yeniden doğmak zorundadırlar. Değerlerini kanıtlamaları gerekir. Ruhlarından kötülüğün arındırılabilceğini kanıtlamaları gerekir."

Gözlerimle ona, denediğimi ama sadece bir kez başardığımı anlaması için yalvardım.

Şehrin bir sokağında tatlı Tulip'in boynuna bir ip geçirip sıkıca çekerek oksijenini kesip, dudakları maviye dönerken günahlarının bedeninden çıktığını izlediğimde.

Ama Kara'da başarısız olmuşum. Onu o kutuya koyup gömerek başarısız olmuşum. Yalan söyleyen kız kardeşi gibi, bunu çabucak halletmeliydim. Kara'nın öldüğünde Rab'bin sözlerini duymasını istemiştim, böylece ruhu arınacak ve yeniden doğacaktı. Ama tek yaptığım, içindeki kötülüğe Hawk ve Chaos'taki kötülükle bağlantı kurması için zaman vermektir.

Josiah'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyi iş çıkardın, Tanrı'nın çocuğu."

Başımı eğdim ve onun övgüsüne karşı gururumu bastırdım, bunu hissetmenin günah olduğunu bilerek ama hissetmemek için mücadele ederek. "Teşekkür ederim."

"Ama daha fazlasını yapabilirsin. Ben yokken Ethereal Eden'ı yeniden inşa etme hareketine liderlik edersen bunu yapmalısın. Karımın ruhu yeniden doğmalı. Ve kızım, halkının yanına geri getirilmeli."

Başımı hızla kaldırdım ve gözlerimi genişlettim. "Liderlik... Beni kabul eder misiniz? Başarısız olmama rağmen?"

Bir elini cama koydu. "Elbette, çocuğum. Daha önce de söylediğim gibi, Ethereal Eden'da herkes kabul edilir. Sen zaten bizden birisin. Tanrı'nın çocuğu."

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

Bu, yıllardır Army, War veya Hawk'ın bana vermesi için istediğim kabulü. Onların bir parçası olduğumun, aileden olduğumun kabulü.

Ama onlar bunu hiç yapmadılar. Bunu benim ulaşamayacağım bir yerde tuttular, beni hiçbir şey bilmeyen aptal bir kedi yavrusu gibi oynadılar.

Aptal olanlar onlardı. Ben risk almamıştım. Beni kabul etmeseler bile, beni kabul edecek başkaları bulmuştum.

Hawk ve War, yaptığım her küçük hatadan dolayı beni azarlamışlardı.

Josiah, Kara'yı öldürememenden dolayı beni cezalandırmadı bile. Kapılarını açtı ve beni kabul etti.

Ve tekrar denememi söyledi. Talimatlarını gözlerinde gördüm.

"Bir daha başarısız olmayacağım." Tüm varlığımla bu sözü verdim.

"Tanrı senden memnun, Kardeş Xan. İtaatini ve bağlılığını ödüllendirecek."

Sıkılmış görünen gardiyan gözlerini devirdi ve saatine vurdu. "Süre doldu."

Onun kibri ve Peygamber Josiah'ın sözlerini saçma sapan bulmasına neden olan içindeki kötülük yüzünden üst dudağım kıvrıldı.

Muhafız, kulüpteki adamlar gibiydi. Kara'nın içindeki kötülüğü koruyan kötü ruhları.

Hepsi Rab'bin suretinde yeniden doğmalıydı. Sadece bunun farkında değillerdi.

Ama ben biliyordum. Onlara yolu gösterecektim.

Ve yeniden doğduklarında, onları Rab'bin kucağına kabul edecektim. Onların bana hiç yapmadıkları gibi onları kabul edecektim.

HAWK

Kulüp evi uzun zamandır gördüğüm en kalabalık haliyle karşımdaydı. İnsanlar sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydiler, otoparkı bisikletler kadar çok sayıda araba ile doldurmuşlardı. Bulabildiğimiz her yerden sandalyeler çıkardık ve çocuklar için piknik battaniyeleri serdik, ama hiçbir battaniyelerin üzerine oturmadı. Etrafta koşuşturup oyuncaklarla oynamakla meşguldüler.

Queenie'nin getirdiği taşınabilir hoparlörden yüksek sesle müzik çalıyordu ve birkaç tur içki içtikten sonra, Hayley Jade'i geçici dans pistine sürükleyip onu döndürüyordu, ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı.

Havada bir parti havası vardı, Kara kalabalığın kenarında kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor ve her şeyi içselleştiriyordu.

İce gelmeyince kasabaya gidip aldığımız bira ile dolu kollarımla yanından geçerken omzuna bir öpücük kondurdum. "Mutlu musun?"

Kara başını salladı. "Çok. Bu tam da onun isteyeceği şeydi. Eğlence. Kahkaha. Arkadaşlık. Aile." Bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bugün için. Her gün için. Hayden ve Grayson'ı kabul ettiğin için. Beni kabul ettiğin için. Hayley Jade'i sevdiğin için."

O bir şeye bakarak gülümsedi ve ben de onun bakışlarını takip ederek dans pistine atlayan Grayson'ı gördüm. Cenaze töreninden sonra partinin yapıldığı yere geri dönmemişti, bu yüzden gömleğinin düğmeleri yarısı açık, manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış ve kravatı Rambo gibi başına dolanmıştı.

Ciddi ve sorumluluk sahibi bir doktor olması gereken bu adama yüzümü buruşturdum. "Bunun için bana teşekkür etmek istediğinden emin misin?"

Omzunu kaldırdı, küçük gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Onu biraz seviyorum."

"Kötü dans hareketleri yüzünden mi?"

Kıkırdadı ve bana bakmak için başını çevirdi. "Belki. Ama seni tamamen farklı nedenlerden dolayı seviyorum."

Elimi belinden aşağıya kaydırıp kalçasına uzattım ve bir avuç dolusu tutuştum. "Öyle mi? Tüm bu ateşli seks için, değil mi?"

Sürpriz bir şekilde, bana daha da yaklaştı, eli benim aletime dokundu ve gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Kesinlikle. Ama aynı zamanda insanları sevdiğin için de."

Garip bir utanç boynuma kadar yükseldi. "Fazla heyecanlanma. Seni ve Hayley Jade'i seviyorum. Hepsi bu."

"Yalancı."

Ne demek istediğini biliyordum. Sadece kabul etmek istemiyordum. "Tamam. War ve Rebel'i de seviyorum. War'ın tam adı saçma olsa da, Rebel aptalca kısa ve hiç susmuyor." Ama bunu söylerken bile, bakışlarım bahçede dolaşarak Chaos'u arıyordu.

Onu, bir elinde bira, diğer eliyle yeğeninin bacaklarını tutarken omuzlarında gördüğümde nefesimin kesildiğini inkar edemezdim. O ve Liam bir şey hakkında derin bir sohbe dalmışlardı, ama ciddi bir konu gibi görünmüyordu. Herkes gibi, gülümsemeleri genişti ve çok gülüyorlardı.

Kara beni hafifçe dürttü. "Ona söyledin mi?"

Kara'ya baktım. "Onu sevdiğimi mi? Beni hiç tanıyor musun? Ona bunu söylemeyeceğim."

Omuz silkti. "Söylemelisin. O da seni seviyor."

"Sanmıyorum." Seks bir şeydi. Çekim, elbette. Kimya? Onu bolca vardı. Ama ona onu sevdiğimi söylemek aptallıktı.

Söylemeyecektim.

Ama ona gösterebilirdim. Belki.

Ah, lanet olsun. Bu kötü bir fikirdi. Ama artık kafama takılmıştı ve birdenbire tek düşünebildiğim şey bu olmuştu.

Kara bana dirsek attı. "Kimse içeride takılmıyor. İkiniz bir dakika... ya da otuz dakika yalnız kalmak isterseniz." Sanki

tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

O kadar sevimli ve küstah davranmasına kaşlarımı kaldırarak baktım. "Sen de bizimle gelecek misin?"

Hâlâ Grayson'a bakıyordu. "Hayır. Benim de 'seni seviyorum' demem gereken biri var." Göğüslerini bana dayadı ve parmak uçlarına yükseldi. "Ama sonra... partiden sonra..."

Onun dudaklarını yakalamak için çenesini yukarı kaldırdım ve onu deli gibi öptüm çünkü onun kıyafetlerini çıkarmak düşüncesi beni çok tahrik etmişti. Göğüs uçları gömleğinin içinden sertleşmişti, beni onu mağara adamı gibi kucaklayıp yatağıma taşımam için yalvarıyordu.

Birkaç dakikada bir onunla ilgilenmek isteyen insanlar olmasaydı, bunu yapacaktım.

Neredeyse dans pistine atlayarak gitti, Grayson onu büyük bir gülümsemeyle yakaladı, o kadar bağlıydı ki ben bile ona gülümsemeden edemedim. Onu daire şeklinde döndürdü ve aşağı eğdi, dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Peki. Çok tatlıydılar. Onu mutlu eden her şey benim için önemliydi. Onları Hayley Jade ile el ele bırakıp dans pistinin etrafında dolaştım, Queenie elinden geleni yapsa da dansa katılmayı reddettim.

Bazı şeyler benim için değişmiş olabilir, ama dans etmek asla onlardan biri olmayacaktı. Tabii Kara'nın altında kıvrılan çıplak, yatay türden bir dans değilse.

Onların yanında durduğumda Liam bana gülümsedi ve elini uzatarak tokalaşmak istedi. "Nasılsın, Hawk?"

Elini tuttum. "İyiyim. Böldüğüm için özür dilerim. Ama kardeşini birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Liam kaşlarını çattı. "Tabii ki. Her şey yolunda mı?"

Kahretsin, bu kadar belli miydi? Lanet olsun. Avuçlarım terliyordu ve nefesimin çok hızlı olduğunu hissediyordum. Fazla kibar davrandığımı söylemeye gerek bile yok. Ne zamandan beri "böldüğüm için üzgünüm" gibi şeyler söylüyorum? Yutkundum. "Evet, iyiyim. Teşekkürler."

İnlemek istedim, ama Chaos çocuğu omuzlarından kaldırdı ve kardeşine geri verdi.

Ani bir hareketle topuklarımı döndürdüm ve kalabalığın arasından geçerek kulüp binasına girdim. Bina gerçekten boştu,

herkes sıcak akşamı ve uzun süren gün batımını en iyi şekilde değerlendiriyordu.

Doğruca yatak odama gittim ve Chaos da peşimden geldi, kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Kapıya yaslanarak beni inceledi. "Ne oldu?"

Sinirlerim beni ele geçiriyordu, bu yüzden aklıma gelen ilk aptalca şeyi söyledim. "Hiçbir şey. Sadece sikimi yalatmak istedim."

Kaşlarını kaldırdı, sanki bunun doğru olmadığını biliyormuş gibi, ama kalbimin çarpıntısını durduramıyordum. Dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu.

Yaklaşarak ağzını benimkinden sadece bir santim uzağa getirdi ve yavaşça nefes verdi. "O zaman bana nazikçe sor."

Bunu yapmadım. Bunun yerine, kot pantolonunun düğmesini açtım, sonra fermuarını açtım ve elimi iç çamaşırının içine soktum, ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekip ağzımı onun penisine yerleştirdim.

Sıcak ve tadı artık tanıdık geliyordu. O ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp giysi yığınınından çıkarken ben onu emiyordum. Kapıya yaslandı, bir elini başımın arkasına koyup nazikçe orada tutarken ben onun penisini dilimle yalıyor ve elimle bacaklarının arasına girip testislerini avuçluyordum.

Ritmik hareketlerle, onun penisinin üzerine dalıp sonra geri çekildim, onu boğazımın en derinlerine kadar aldım ve sonra ucuna kadar geri çektim. Her emiş ve yalamada kalp atışlarım sakinleşti, nefesim yavaşladı, ta ki benim penisim de onunki kadar sertleşene kadar. Tüm düşüncelerim içimde büyüyen ihtiyaçlara yöneldi, Chaos'un ön sıvısı dilimde damlalar halinde birikiyordu.

Bu, istemediğim duygulardan daha kolaydı.

Bana ayağa kalkmama yardım etti ve ben bir elimle onun gömleğini çıkarırken, diğer elimle arkasına uzanıp kapıyı kilitledim. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve o yatağa uzanıp yanına döndüğünde onu takip ettim. O, yatağımın başucundaki komodinin üst çekmecesini karıştırarak bir şişe kayganlaştırıcı bulana kadar aradı. Yastıkların üzerine uzandı

yastıklara yaslandı, ateşli gözlerle beni izledi, bir eliyle tembelce sikini okşayarak, ben soyunurken sert kalmasını sağladı.

Kot pantolonumu aşağı çekerek çıkardım. Sonra gömleğim onun gömleğinin yanına yere düştü ve ben yatakta ona doğru sürünerek, kaslı, dövmele bacaklarının arasına yerleştim. Onun karın kaslarına, pazılarına ve altın rengi tenine bakakaldım. Göğsünde çok hafif bir tüy örtüsü vardı, göbek deliğinin altından penisinin tabanının üstündeki kıllara kadar uzanan daha koyu bir iz vardı.

Parmaklarına kayganlaştırıcı sıktı ve sonra bana uzandı, penisime sürdü, beni o kadar iyi kayganlaştırdı ki zevkten inlemeye başladım. Kendimi onun üzerine indirdim, penisini ovuşturarak başımı eğip onu öptüm.

Dilimi ağzına daldırdım, kalçalarımı yavaşça ittim, ona girmeye hiç niyetim yoktu, ikimiz de birlikte kıvranıyorduk, tenimizin birbirine değmesinin verdiği his ve çıplakken birbirimizi görmezden gelemeyeceğim saf çekicilikten zevk alıyorduk.

Hareketlerimiz çılgınca, öpücüklerimiz daha derin, daha sert, daha az nazik, daha talepkar hale geldi. Chaos dizlerini bükerek kalçalarını kaldırdı, sikimi aşağı doğru itti, kasıklarına sürtündü ve sonra kıcının arasına girdi.

İstediğimiz yere ne kadar yakın olduğumuzu düşünerek inledik. Uçumla girişine dokundum, içeri girip ikimiz de boşalana kadar onu sikmek için can atıyordum.

Ama ben buraya başka bir şey için gelmiştim.

Eğildim ve onu sertçe öptüm, vücutlarımızın her santimini birbirine yaklaştırdım, böylece pozisyonlarımızı değiştirdiğimde en iyi avantajı elde edebilecektim, onu üstüme, kendimi ise onun altına getirdim.

Aramıza uzandım, onun sikini tutup kıcıma yönlendirdim, ne istediğimi açıkça belli ettim.

Gözlerini kırptı, yüzünde şaşkınlık belirgindi. "Hawk..."

"Aptalca şeyler söyleme. Sadece beni sik." Gerginliğimi yuttum.

"Ve beni öp. Öpmeyi bırakma."

Ağzını ağzıma yaklaştırdı. "Emin misin?"

Ben sadece onu daha sert öptüm, dizlerimi ve kalçalarımı onun benim için yaptığı gibi kaldırdım ve penisinin ucu bulduğunda yumuşak bir inilti çıkardım.

girişim. Ona srtnmemden dolayı kayganlaşmıştı, ama yine de şişeyi sıkıp elini aramıza sıkıştırdı, soğuk sıvıyla kasıklarımı okşadı, sonra daha aşağı inip en çok istediğim yere aynı muameleyi yaptı.

Dilini ağzıma soktu, beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, başımı başımı döndüren baş döndürücü daireler çizdi, bu da içimdeki zevki daha da artırdı. Yavaş hareketleriyle kıcıımı tahrik etti, her dokunduğunda beni biraz daha açtı, sikim iki vücudumuzun arasında kalarak lezzetli bir sürtünme hissetti.

Yavaşça beni tahrik etti, ta ki onun altında kıvrana, içimde bir ihtiyaç oluşana, onu orada hissetmek, onu içimde derinlerde hissetmek için çaresiz bir acı duyana kadar, bedenlerimiz durmadan düşündüğüm bir şekilde birbirine bağlanana kadar. Kalçalarımı salladım, daha fazlasını elde etmeye çalıştım, onu hissetmek için çaresizdim.

"ok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı dudaklarıma. "Kıın o kadar sıkı ki, içine girdiğim anda boşalacağım."

O geri çekilip benim sikimi okşamaya başladı ve ben, onun ne kadar yaklaştığına sinirlenip çığlık atmak istedim, ama şimdi bana bambaşka bir şekilde zevk veriyordu. Başımı geriye attım ve inledim, kalçalarımı yukarı kaldırdım, onun eline doğru ittim, karın kaslarımı gerginleştirdim, orgazmımı engellemek için çarşafları parmaklarımla sıkıca kavradım, boşalmak istemiyordum.

Yine kıcıımı drtt, bu ek his beni çıldırttı ve zar zor tutabildiğim orgazmın eşiğine getirdi.

Boynumu öptü, orada bir iz bırakacak kadar ısırdı, bu izi gururla taşıyacaktım çünkü onun izini üzerimde görmek, benim izimi onun üzerinde görmek istediğim kadar çok istiyordum.

Başım dönüyordu. Nefesim çok hızlıydı. Sadece beni sikmesini ve boşalmamı istiyordum.

Onun bakışlarını yakaladım, beni alay ettiği orgazmı talep etmeye hazırdım.

Ama ağzımdan çıkan sözler yumuşaktı. Nazikti. Ve hiç de planladığım gibi değildi.

"Seni seviyorum."

Bir an durakladı, sonra sanki çok komik bir şey söylemişim gibi sırıttı. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

Utanç boynuma kadar yükseldi. "Hayır."

Kıkırdadı, ama sonra gülüşü kesildi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Evet, dedin."

Omuz silktim.

Öpücüğü tekrar derinleştirdi, beni sikmekten çok öpmeye odaklandı ve ben de onun başını tutup ağzıma çekmekten, dilinin dilime her dokunuşunu, her bağlantıyı, onu yutmak için başımı döndüren her anı istemekten kendimi alamadım. Çünkü bana gülse de gülmese de, ona karşı hissettiklerim konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sözlerimi geri alabilirdim, ama hissettiklerim hakkında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona nasıl ihtiyaç duyduğum hakkında. Onu ya da Kara'yı kaybetme düşüncesinin beni nasıl nefes alamayacak hale getirdiğini, bunun beni öldüreceğinden emin olduğumu hakkında.

"Hey," diye mırıldandı, geri çekilirken.

Gözleri benimkilere takıldı. Sesi yumuşadı. "Benim de seni sevdiğimi duymaya hazır mısın? Yoksa bunun için suratımı yumruklayacak mısın?"

Ona kaşlarını çattım. "Bunu yapmam."

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Öyle mi?" "*Artık* bunu yapmazdım."

Chaos sadece gözlerini devirdi.

"Beni becerecek misin yoksa burada yatıp aptal gibi birbirimize 'seni seviyorum' diye fısıldayacak mıyız? Bu arada, benim gökkuşağı bayrakları takıp herkese bizim erkek arkadaş olduğumuzu falan söylememi bekleme, tamam mı? Bunu yapmayacağım..."

Sikini içime tek bir tatlı hamlede soktu ve bu hareket dilimdeki kelimeleri yuttu. İçimdeki derin, yabancı kalınlık karşısında tüm vücudum gerildi.

"İyi misin?" diye sessizce sordu.

Bu tek soruyla, tüm saçmalıklarım kayboldu ve aramıza koyduğum tüm duvarlar da onunla birlikte yok oldu. "İyiyim. Sadece yavaş ol."

O da başını salladı ve istediğim gibi başını eğip beni tekrar öptü.

Yavaşça içime girip çıkıyordu, öpücükleri nazikti, vücudum bu hissi alırken ve beynim onun yarattığı her zevki geri kabul ederken dikkatimi dağıtan bir şeydi. O içimde hareket ederken nefes alıyordum, kalçalarımı ve kıkırımı kaldırarak birlikte sallanıyorduk, o da tam doğru açıyla bana vurarak o filizlenen orgazmı yeniden canlandırıyordu.

İnledim, başımı kaldırıp boynunu, omzunu öptüm ve beni o kadar mükemmel doldurdu ki, gözlerimin arkasında yıldızlar dans ederken orayı ısırdım.

"Çok sıkısın," diye inledi. "Boşalmam lazım." Ben de öyleydim.

Kaslarını gerginleştirip bir eliyle benim sikimi kavrayarak, benim vücuduma girerken aynı ritimde beni mastürbasyon yapmaya başladı. Beni o kadar tahrik etti ki, sonunda ona "sadece bana ver" diye inleyerek, beni doldurması için yalvararak, içime boşalması için onu istiyorum diye yalvararak, ben de onun üzerine boşalabilmek için.

Vücudum uyum sağladı; o hızını artırdı, ben bir saniye daha dayanamayacak hale gelene kadar gittikçe daha hızlı hareket etti. Gözlerimi kapattım, sırtımı kavisledim, başımı yumuşak yastıklara bıraktım ve orgazmın beni sarmasına izin verdim.

Kaos, derinlerde gömülü bir iniltiyle geldi, spermim onun eline döküldü ve aramıza düştü.

Birkaç kez daha içime girip çıktı, her seferinde işkence gibi bir zevk yaşattı ve ikimizin de bir tur daha kaldıramayacağını çok iyi bilmeme rağmen daha fazlasını istemeye başladım.

O çöktü, penisi içimde yumuşadı, ikimiz de aramızdaki yapışkan zevk karmaşasını umursamadık.

"Seni yine aynen böyle sikeceğim," diye kulağıma pis bir şekilde fısıldadı. "Ama sen Kara'nın kıkırına sikini sokarken ve Grayson da onun amına girerken."

İnledim, omzunu ısırdım, dördümüzün görüntüsü vücudumdaki her kasımı titretmişti. Yuvarlandım, dışarıdaki karanlık gökyüzünü gördüm, biz meşgulken güneş batmıştı. İnsanların nerede olduğumuzu merak etmeye başlayacağını ve geri dönmemiz gerektiğini biliyordum, ama o kulağıma pis şeyler fısıldarken ve penisim tekrar sertleşirken bunu yapamazdım.

"Ben..."

Dışarıdan gelen çığlıklar geceyi yırtarken, söylemek üzere olduğu her neyse, dilinde kurudu.

Fang, Slayers'ın kapısının önünde kiralık minibüsü durdurduğumda bana onaylamayan bir bakış attı. Bu iri adamın derin kaşlarını çatması, daha önce görmediğim bir şey değildi. Kulübe ilk katıldığımda, ben dahil çoğu insanı çok korkutmuştu. Ama zamanla onun aslında buradaki en iyi adamlardan biri olduğunu fark ettim.

En azından yalan söylemiyor ve yerine getirmeye niyeti olmayan şeyler vaat etmiyordu. Hawk ve War gibi.

Selam vermek için ona başımı salladım.

O karşılık vermedi. "Neredeydin lan? Hawk ve War az önce seni arıyorlardı. Seninle konuşmaları gereken bir şey var."

"Ne?"

Fang bana baktı. "Ben başkan değilim. Bunu söylemek bana düşmez."

Neden sorduğumu bilmiyordum. Zaten biliyordum. Çantalarımın henüz toplanmamış ve kapıda beni bekliyor olmamasına şaşırdım. Bana yüzüme karşı kovulduğumu söyleme nezaketini gösterdiklerine bile şaşırdım.

Hawk'ın kendini beğenmiş ifadesi ve War'ın küçümseyen kaşlarını her düşündüğümde içimde öfke kaynıyordu, sıcak ve kontrol edilemez bir öfke. İkisi de yaptığım her küçük hatayı yargılıyorlardı.

Artık bunu yapamayacaklardı. Günahlarımı yargılayabilecek tek kişi Rab'di.

Fang minibüse bir göz attı. "Onu nereden buldun?"

Omuz silktim. "Bisikletim şehirde bozuldu. Bir arkadaşımın minibüsü ödünç aldım, böylece çekici çağırmadan ya da sizlerden birinin kulüp minibüsünü getirmesine gerek kalmadan bisikletimi buraya getirebilecektim."

Fang başını salladı. "Hadi git. Prez zaten geç kaldığın için kızgın olacak. Burada vakit kaybederek durumu daha da kötüleştirme."

Araca geri bindim, kapılardan geçtim ve dikiz aynasından arkamda kapanan kapıları izledim.

"Günahkarlar günahlarını temizlemek için yeniden doğmalıdırlar," diye mırıldandım, yansımda giderek küçülen Fang'ın silüetine bakarak. O gözden kaybolana kadar bekledim, minibüsü yavaşça kulüp binasına doğru asfaltlanmamış yolda sürdüm, güneş batarken her iki yanımdaki ağaçlar ve çalılar altın rengi tonlarla aydınlanıyordu.

Park yeri veya kulüp binası görünmeden çok önce minibüsü yolun kenarına çektim.

Tulip ile ilk tanıştığım arkadaşlık uygulamasının hemen yanında, telefonumun ana ekranında bir gözetim uygulaması vardı. Bu uygulamayı her gün, ön kapıda otururken, sıkıntıdan patlarken, neredeyse hiç ortaya çıkmayan tehlikeleri gözetlerken kullanıyordum. Güvenlik kameraları, çevrenin etrafına ve tesisin önemli bölgelerine stratejik olarak yerleştirilmişti. Ses yoktu, ama tesisin ön kapısındaki kamera herkesin orada olduğunu gösteriyordu. Çocuklar çimlerde oynuyordu. Yetişkinler oturmuş içki içiyor, sohbet ediyor ya da dans ediyordu.

Rab onları bu şekilde bir araya getirmişti, bundan emindim. Yapılması gerekeni kolaylaştırmak için onları bir araya getirmişti.

Yıllardır ilk kez kafam sakindi ve gözlerim açıktı. Bir amacım vardı. Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Josiah, yanlış yerlerde aradığım o netliği bana vermişti.

Bu kısımda ve her iki tarafındaki ormanda kamera yoktu. Uygulamayı iki kez kontrol ederek görünmediğimden emin oldum.

Ekranlarda hiçbir şey yoktu.

Fang'ın minibüsümün otoparka kadar gelmediğini fark etmemiş olmasını ummaktaydım. Birkaç dakika durup, telsizden sesinin gelip kaybolduğumu falan sormasını bekledim, ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

Ağzımda küçük bir gülümseme belirdi. Tanrı beni koruyordu. Onu memnun ediyordum ve O da adımlarımı kolaylaştırıyordu. AirPod'larımı kulağıma taktım, Josiah'ın başka bir bölümünü oynattım ve kendimi bırakıp

Onun sözleri adımlarımı hızlandırıyor, her adım ruhumu çaresizce ihtiyaç duyduğum kurtuluşa yaklaştırıyor.

Minibüsün arkasında bisiklet yoktu. Cehennemden gelen şeytanlar kapıda ve içeride onların emirlerini yerine getiren adamlar varken, buraya geri döndüğümde dudaklarımdan çok kolayca çıkan bir yalandı bu.

Ben de bir günahkardım. Bunu biliyordum. Kara kadar kolay yoldan sapmıştım.

Tulip kadar kolay.

Minibüsün arkasında bulunan büyük kaplardan birini sırt çantama koydum ve sırtıma bağladım, ağırlığını ve içindeki sıvının sallanmasını umursamadım. Diğer iki kabı minibüsten çıkarıp toprağa koydum ve içlerindeki yakıtın tek bir yere dökülmemesi için ağızlarına huni taktım.

Partinin sesleri yüksek ve erken gece havasında yayılıyordu, ben de ormana girerken arkamda zeminde berrak bir sıvı izi bırakıyordum.

Çalılıkların arasında yürüdüm, sessiz veya dikkatli olmaya gerek duymadım çünkü müzik ayak seslerimi bastırıyordu ve buradaki yeşillik çok yoğundu, beni göremezlerdi.

Gözetleme sistemi tarafından görülmeden kulüp binasına ne kadar yaklaşabileceğimi tam olarak biliyordum.

Yakınlaşmama gerek
yoktu. Henüz değil.

Hızlıca hareket ettim, grubun etrafında geniş bir daire çizerek, Josiah'ın cesaretlendirici sözlerini kulaklarımda duyarak ağaçların arasında ilerledim. Sözleri o kadar mükemmel bir şekilde birbirine uyuyordu ki, sanki benim için özel olarak yazılmış gibiydi.

İki eldeki bidondaki benzin düşündüğümde daha çabuk bitti ve içimden küfrettim.

Ama sırtımdaki kabı kullanamazdım ve başka kabım da yoktu.

Bu yeterli olmalıydı.

Hızlandırıcı izinden uzaklaştım, ellerimi bir bezle sildim ve cebimden küçük bir kutu çıkardım.

Kibritin ucu kutunun kenarına sürtündü ve küçük alev anında kutunun ucunu aydınlattı.

Kibriti sıvı izine attım, alev yakıt boyunca hızla ilerleyip bir alev duvarı aydınlattığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onların fark etmesini bekledim.

.

İki.

Bir.

İlk ılık gece havasını deldi, tıpkı şeytanın onu hapseden ruhlardan kaçarken çıkardığı ses gibi.

KARA

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

Dans etmekte beceriksizdim, ama Grayson'ın kollarında yavaşça sallanmayı başarabiliyordum, Hayden'ın yeğeninin az önce anlattığı bir fıkrayı tekrar ederken ona gülümsüyordum.

Onun ifadesinden şakanın sonuna geldiği belli olduğunda güldüm, ama açıkçası komik değildi. Onun yüzündeki mutluluk benim için tek önemli şeydi.

Beni biraz daha kendine çekti, göğsüm onun göğsüne değene kadar, kolunu sırtıma doladı ve beni sıkıca sarıldı. "Hızlı şarkılara yavaş dans ederken sana kötü şakalar yapmak, yeni en sevdiğim şey olabilir."

"Benim de."

"Mutlu görünüyorsun."

Parmaklarımla gömleğini çekiştirdim. "Öyleyim. Bu kapanışı yapmam gerekiyordu."

Onu bırakıp hayatıma devam edebilmek için buna ihtiyacım vardı."

Alnımı nazikçe öptü, dudakları uzun süre orada kaldı. "İyi."

Duman burnumu gıdıkladı ve ben burnumu kırıştırdım. Grayson da aynı ifadeyi takındı ve bizi Aloha'nın sağlam beline bağladığı önlükle uğraştığı ızgaradan uzaklaştırdı.

Ama duman hiç azalmadı. Hatta daha da kötüleşti. Grayson durakladı.

Onun bakışlarını takip ederek yukarı baktım.

Neye baktığımı anlamam bir saniye kadar sürdü. Ormanda parıldayan kırmızı ve turuncu ışıklar artık batan güneş değildi.

Güneş gitmişti.

Ama alevler ağaçların arasından parıldıyordu. "Yangın!" diye bağırdı Grayson.

Birisi ılık attı, sonra bir başkası. ılıklar geceyi yırttı, korkutucu derecede gerçekti, ben olduğum yerde donakalmış olmama rağmen.

İnsanlar bağırıyordu ve Gray telefonunu kulağına dayadı, 911 operatörüne bağırarak konuşuyordu.

"Hayley Jade!" Adı boğuk bir ılık olarak çıktı ve ben de dönüp grup içinde onu aradım.

Çocuklar ve yetişkinler her yere koştu, herkes ailelerini bulmaya çalışırken yiyecekler yere düştü ve War herkesi tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştı.

Hawk ve Hayden kulüp binasından koşarak çıktılar, ikisi de gömleksiz, kot pantolonları açık, bot bağcıkları yerde sürükleniyordu, ama Hayley Jade ikisiyle de birlikte değildi.

"Jax! Hayley Jade!" ılık boğazımı acıttı. Çaresizce sendeledim, devrilmiş bir sandalyeye takılıp neredeyse düşüyordum.

"Onu buldum, Kara!" arkamdan biri bağırdı.

Queenie ve Jax'ın Hayley Jade'i diğer çocuklarla birlikte geri götürdüğünü görünce içim rahatladı.

"İtfaiyeciler yirmi dakika uzaklıkta," diye mırıldandı Grayson, her saniye daha da büyüyen alevlere bakarak.

Hayden olay yerini inceledi. "Arkamızda yanacak yakıttan başka bir şey yok."

Grayson başını salladı. "Eğer bu gerçekten giderse başlarsa, bu hızlı hızlı

Tüm o çocuklarla onu geçmek..."

Kalbim sıkıştı.

Hawk içinden küfretti. "Biz çokuz. Hızlı hareket edersek onu söndürebiliriz."

Korku boğazımı sıktı. Ama başka are yoktu. Kendi başımızaydık. Yardım beklemek için çok uzaktaydık.

Hawk bahçe kulübesine koştu, bir kürek çıkardı ve alevlerin olduğu yere doğru koştu. Hayden ve Grayson bir dakika sonra onu takip etti, üçü de bahçe aletlerini silah olarak kullanarak tehlikeye doğru koştular.

Hayden bana dönüp baktı ve alevleri söndürmek için üzerlerine toprak attı. "Hayley Jade'in yanında kal!"

Ama diğler Slayer'lar da mücadeleye katıldığında, erkeklerden daha fazla yardıma ihtiyacımız olduğu ağıktı. Çılgınca etrafa baktım ve ağır kumaş ızgara kapağını gördüm.

Queenie'nin gözüne baktım ve ikimiz de hiçbir şey söylememize gerek kalmadı. O çocukları hayatı pahasına koruyacağını biliyordum. Bliss, Ridge'i Rebel'in kollarına itti ve ona Queenie ve çocuklarla birlikte gitmesini söyledi.

Rebel itiraz etmek istiyor gibiydi, ama hamileydi ve Bliss onun kabul edip etmediğini görmek için durmadı.

Ben de durmadım. Tartışacak zaman yoktu. Ya da konuşacak. Ya da kimin geride kalıp kimin ateşe atılacağı konusunda pazarlık yapacak.

Erkekler koruyucu olamazlardı.

Herkesin savaşması gerekiyordu.

Hepimiz bunu biliyorduk.

Bez örtüyü kaldırıp alevlere doğru koştum, yoğun dumanın içinde öksürerek. En yakın alevlere çantayla vurarak söndürdüm, sonra tekrar. Ve tekrar.

Etrafımdaki ailem de aynı şeyi yaptı. Bliss bir battaniye bulmuş ve yanıma gelerek benim yaptığım gibi alevleri söndürmeye çalışıyordu. Diğerleri ise toprağı kazıp alevlerin üzerine atıyorlardı. Ağır motosiklet botlarıyla da söndürebildiklerini söndürüyorlardı.

Hayden burada yemek yapmaya başladığında taktırmakta ısrar ettiğı iki mutfak yangın söndürücüsü alevleri en çok söndürdü, ama biz de bulabildiğimiz her şeyle alevlere karşı koyduk.

Duman gözlerime kaçtı. Alevlerin ısısı yakıyordu. Ama uzaktan sirenler çalmaya başladığında yangın sönmüştü.

Hawk son közü söndürdüğünde alkışlar yükseldi. Gömleğı ve yüzü is ve kirle kaplıydı.

Grayson ağaçların arasından büyük adımlarla geldi ve beni gördüğünde gözleri vücudumun her yerini taradı. "Yaralandın mı?"

Hızla başımı salladım ve o da bir kez başını sallayarak, kalmak istermiş gibi uzun uzun bana baktı, ama ikimiz de yaralı olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini biliyorduk. Sırada, Hawk'ın bakışları benimkilerle buluştu. Ona hızlıca başımı sallayarak iyi olduğumu söyledim ve o da Aloha'nın elindeki yanığı tedavi etmek için arkasını döndü.

War ve Nash, Bliss'i bir koltuğa oturtular, üçü de öksürüyordu. Gunner bir ağacın altına yığıldı, hastaneden bazı hemşire arkadaşlarım ona gidip nabzını ölçtüler.

Parmağım titreyerek yanmış toprağa baktım, ama bir saniye daha kalamazdım. Hayley Jade'e ulaşmam gerekiyordu.

Acıyan tüm vücudumu görmezden gelerek, döndüm ve koştum, arazinin yapısını takip ederek, çocukların burada bir yerde olmaları gerektiğini bilerek.

"Kara."

Durdum.

Ice, Hayley Jade'i kollarında tepeye doğru geliyordu. Gözleri kızarmış ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, ama yaralanmış gibi görünmüyordu. Rahatladım ve onlara doğru koştum, ona uzandım.

O, benim onu almama izin vermeden, benden uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar denedim. "Ice, onu bana ver." Ama bu sefer, benim ulaşamayacağım bir yere döndüğünde, elinde Hayley Jade'in karnına doğrultulmuş bir silah gördüm.

Erkeklerden birinin silahı olması alışılmadık bir durum değildi. Ama Ice, Hayley Jade'in yanında hiç bu kadar dikkatsiz davranmamıştı. "Ice! Silahın!"

Silaha baktı. "Oh, pardon."

Ama silahı Hayley Jade'in karnından çekip çok kasıtlı bir şekilde bana doğrulttuğunda, sesi sokak adı kadar soğuktu. "Josiah selam söylüyor."

Yangın dikkatleri başka yöne çekmek için harika bir şekilde işe yaramıştı, böylece içeri girip Hayley Jade'i alabildim. Kara'nın diğerleriyle birlikte yangını söndürmeye çalışacağını hesaba katmamıştım. Kaçacağını ya da Hawk'ın onu geri çekeceğini düşünmüştüm. Bu beni biraz yavaşlattı, ama sonunda bir önemi kalmadı.

İkisini de buldum.

Artık arınma ritüeli başlayabilirdi.

Josiah'ın sözlerini daha önce anlamadığım için çok aptalmışım.

Ethereal Eden'a gittiğimiz gece, onu kurtaramadığımda, ambulansa bindirilirken bir ateş çemberinden bahsetmişti.

Bana sesleniyordu. Şimdi bunu anlıyorum.

Herkesin ruhunu kurtarmak için istediğim kadar benzinim yoktu, ama Kara ve Hayley Jade'in ruhlarının en önemli olduğunu biliyordum. O, Josiah'ın karısıydı. Hayley Jade ise onun çocuğuydu. Avcılar onları asla hak etmemişti. Kara'yı kandırmışlar, onu iyi ve doğru olandan uzaklaştırmışlardı. Şimdi bunu anlıyordum, ama hepsini kurtaramazdım.

Onu sürüye geri getirecektim. Onu Rab'be geri döndürecektim.

Josiah beni kabul ederdi. Rab'bin işini yaptığım için beni ödüllendirirdi. Beni kanatları altına alır ve her zaman istediğim aileyi bana verirdi.

Tulip her şeyi mahvetmeden önce söz verdiği aileyi.

Başım ağrıyordu. Beynim şakaklarıma vuruyordu, günahla mahvolmuş bedenim şimdi doğru olanı yapmamı engellemeye çalışıyordu. Yapılması gereken şeyi.

Hayley Jade'in konuşmaması iyi olan bir şey, sessizce orada durup, annesinin ağzına bir bez parçası tıkarken beni izlemesiydi.

ağızına bir bez tıkayıp, üzerine kalın bir bant yapıştırarak sabitlerken, sessizce durup izliyordu. Kızın yüzünden gözyaşları akıyordu, ama kıpırdamadı. Tek bir ses bile çıkarmadı.

Kara benim tutuşuma karşı direndi, Hayley Jade ile iletişim kurmaya çalıştı, ama silahımın kabzasıyla kafasına attığım hızlı bir darbe onu susturdu. Mücadele etme isteği kayboldu ve gözleri kapandı. Sırt çantamdan ipi çıkardım ve kelepçe gibi bileklerine sıkıca sardım. Tanıdık ipe bakarak, onu en son kullandığım zamanı hatırladım. Sembolizmini sevmiştim. "Tulip'in boynuna taktığımla aynı şey," diye mırıldandım kendi kendime.

Kara başını kaldırdı, gözleri korkuyla doldu.

Ona başımı salladım. "Merak etme. Bu sefer ne yaptığımı biliyorum. Seni gömdüğümüz zamanki gibi yine batırmayacağım."

Vücudu titriyordu, ama Hayley Jade'e bakarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu, ancak ağızındaki tıkaç ve bağlı elleri işini yapıyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü konsantre olmam gerekiyordu.

Kara'yı tepenin yukarisına doğru sürükledim, Hayley Jade'in annesinin peşinden giden küçük bir kuzu gibi beni takip etmesini çok sevdim. Ona baktım. "Sen Tanrı'nın iyi bir kulusun Hayley Jade. Sana söyleneni aynen yapıyorsun. Josiah çok memnun olacak."

Övgümü kabul etmediğinde kaşlarımı çattım.

Sessizce gözyaşları akıtıyor, kendi ayaklarına takılıp, engebeli arazide tökezliyor, Kara'yı tepede takip etmeye çalışırken ağaçlardan kaçınıyordu.

"Yetiş!" diye bağırdım ona.

Biraz daha hızlı hareket etti. Bu beni memnun etti. Az önce ayrıldığımız bölgeden bağırışlar geldi.

Muhtemelen Queenie ve Rebel'i bulmuşlardı. Yaşlı kadını bayılttıracak kadar sert bir şekilde tabancayla dövmüştüm. Rebel normalde kavgacı biriydi ve direneceğini düşünmüştüm, ama hamile olduğu için beni durduracak kadar hızlı olamamıştı. Onu yere oturmuş, elleri arkasında kablo bağıyla bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde bırakmışım.

Sonra çocuklara ormanda bir keskin nişancı olduğunu, en ufak bir ses çıkarırlarsa onları öldüreceğini söyledim.

Buradaki kötülüklerin içimde ortaya çıkardığı bir başka yalan.

Kara'nın adı, gece havasında bir düzine farklı ses tarafından haykırıldı. Chaos, Hawk ve Grayson'ın sesleri diğerlerinin arasına karıştı.

Endişe omurgamdan aşağıya doğru süzüldü, ama derin bir nefes aldım ve kendime korkmamam gerektiğini hatırlattım. Tanrı bana yolu gösteriyordu.

Minibüsüm çok uzak değildi. Oraya vardığımızda, bizi Ethereal Eden'e geri götürecektim. Günahlarımızı ateşle temizleyecektim. Sonra Josiah'ın öngördüğü gibi, onun sağ kolu olarak yerimi alacaktım.

Kulüp binası görünmeye başladı. Sadece onu geçmem gerekiyordu. Tepeyi biraz daha tırmanmam gerekiyordu. Ağaçların arkasından gözetledim. Hawk, Hayden ve Grayson açıklığın ortasında duruyorlardı, panik dolu ifadelerle, imanı olmayan erkeklere özgü bir şekilde. Rab'bin onlar için en iyisini bildiğine güvenmiyorlardı.

Doğru yolda olduğumu biliyordum. Bekleyebilirdim. Orada uzun süre kalmayacaklardı. Kara'yı aramak için dağılacaklardı.

Kara onları fark etti ve ben elimi ağzına kapattım, böylece boğuk çığlıkları bile duyulmasın diye.

Vücudundaki mücadele uzun sürmedi ve ben kulağına yatıştırıcı sözler fısıldayarak, şu anda hissettiği yorgunluğun vücudundan kötü ruhun çıktığının bir göstergesi olduğunu hatırlattım.

"Kara!" diye bağırdı Hawk.

Ayak sesleri yaklaşıyordu, her biri dalları kırıyor ve ölü kış yapraklarını ezip geçiyordu. "Kara!"

Bu Chaos'tu. Ama bağırışlar arasındaki alçak sesli konuşmalardan, o ve Hawk yalnız olmadıkları anlaşıyordu.

Kara benim kollarımda çırpınıyordu, ancak kafasına aldığı darbe onu açıkça sersemletmişti. Onun bağlarını çektim ve ipin derisini kesmesini izledim. "Dur yoksa Hayley Jade'i hemen burada, şu anda öldürürüm. Bana başka seçenek bırakmıyorsun. O zaman onun ruhu yeniden doğmayacak ve sonsuza kadar cehennemde çürüyecek. Kızın için istediğin bu mu?"

Kara bana sanki bir canavar gibi bakıyordu. Oysa ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum. Onu daha sıkı sarıldım ve Hayley Jade'e baktım. O da bana kocaman, korkmuş gözlerle bakıyordu. Kafamı salladım, parmağımı dudaklarıma götürdüm ve ona sessiz olmasını hatırlattım.

Chaos'un bağırışları yaklaşıyordu. "Kara! Hayley Jade!"

Hayley Jade'in bakışları Kara'ya kaydı.

Sonra koşmaya başladı.

Çalılardan fırlayarak, bize doğru gelen üç adama doğru koşmaya başladı.

Kara'yı yere itip, kızının peşinden koştum, öfke içimi kaplamıştı.

"Hayley Jade!" Hawk ona doğru koştu, büyük adımlarıyla aramızdaki mesafeyi hızla kapattı.

Ama ben daha hızlıydım. Daha küçüktüm. Hawk ve Hayden'ın sahip olduğı irilik bende yoktu.

Hayley Jade'i belinden yakaladım, yerden kaldırdım, ayakları havada tekmeliyordu, annesinin aylardır sıradan bir fahişe gibi kendini sattığı üç adama ulaşmaya çalışırken tırnakları ön kollarımı çiziyordu.

Kara'yı bıraktığım yere geri döndüm, başı kanıyordu, gözleri odaklanamıyordu.

Hayley Jade çığlık attı, tiz çığlığı kulaklarımı deldi. Kollarını onlara uzattı, parmakları Hayden ve Kara'nın ona öğrettiğı gizli işaret dilinde kıvrılıyordu. "Baba!"

Hawk, Chaos ve Grayson hep birlikte durdular.

Onun sesindeki boğuk tını beni bile şaşırttı.

Hawk'ın yüzü buruştu ve ona doğru sendeleyerek uzandı. "İce. Onu bana ver."

Silahımı ona doğrulttum. Aptal adam silahsızdı bile. Tamamen giyinik bile değildi, çıplak gövdesi is ve kirle kaplıydı.

Artık kendini küçük ve işe yaramaz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Yetersiz.

"Baba," Hayley Jade yine hıçkırarak ağladı, bu sefer sesi daha güçlüydü, parmakları hala aynı işareti yapıyordu.

Chaos kusacak gibi görünüyordu. Bakışları kızın ellerine odaklanmıştı. Sonunda bana döndüğünde sesi titriyordu. "Ne yapıyorsun? Onu korkutuyorsun. Bırak onu. O sadece bir çocuk."

Kara'yı bıraktığım yere doğru birkaç adım daha attım.

Hawk'ın kasvetli ifadesi öfkeye dönüştü. "Kızımdan ellerini çek. Yemin ederim, ona zarar verirsen..."

Bana saldırdı, ama yine benden daha hızlıydım. Ve şimdi sinirlenmişim. Havaya tek el ateş ettim. Sonra silahı indirip Hayley Jade'e doğrulttum.

"Geri çekil."

Grayson elini uzattı ve Chaos ile Hawk'ın daha fazla ilerlemesini engelledi, ama bakışları bana odaklanmıştı. "Tamam. Daha fazla yaklaşmayacağız. Hadi konuşalım, olur mu? Ne istiyorsun? Bir şey istiyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı titremekten alıkoymaya çalıştım. "Benim istediğim değil. Rab'bin istediği. Onun krallığına girmek için yapmam gereken! Peygamber Josiah bunu önceden görmüştü!"

Hawk gözlerini kıırttı. "Peygamber... onunla mısın? Bütün bu zaman boyunca onunla mıydın?"

Öfke içimi kapladı. "Seninleydim! Senin için her şeyi yaptım! Bütün işleri! Bütün boktan işleri! Benden istediğin her şeyi! Ama hiçbir zaman yeterli olmadı, değil mi? Beni kabul etmen için hiçbir zaman yeterli olmadı."

Hawk başını salladı. "Bütün öğleden sonra seni bekledik. War ve ben seni aramaya karar verdik."

Donakaldım. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Tıpkı Tulip'in yalan söylediği gibi."

Hawk kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Tulip mi? Tulip de ne lan?"

Ama Grayson zorlukla yutkundu. "Tulip, Kyle'ın telefonunda bulduğumuz uygulamada Alice'in kod adıydı, hatırladın mı?"

Chaos dehşetle başını kaldırdı. "Sen Golden mısın? Onun mesajlaştığı adam sen misin?"

Hawk kafasını karıştırarak yüzünü buruşturdu. "Hayır. O adamın adı Xan'dı. Senin adın o değil."

Hawk'a baktım, içimde öfke kabardı. Beş yıldır burada, bu adamlara el pençe divan hizmet etmeme rağmen, hiçbiri beni tanımaya çalışmamıştı, en temel düzeyde bile. "Öyle değil mi? Benim adım ne, Hawk? Gerçek adım?"

Elini yüzüne sürdü. "Bilmiyorum lan, tamam mı? Söylememi istediğin bu mu? Hiç sormaya tenezzül etmeyen bir pislik olduğumu mu? Sen özel bir kar tanesi değilsin, Ice! Ben herkese pislik gibi davranırım! Kimsenin gerçek adını bilmiyorum! Gunner

Çocukluğumdan beri bu kulüpteyim ve onun doğum belgesinde ne yazdığını hiç bilmiyorum. Hiç sormadım çünkü bu kulübe katılmadan önce kim olduğun önemli değil. Sen sokaklarda yaşayan umutsuz bir serseriydin, değil mi? Çoğu adam öyleydi! Sana berbat çocukluğunu ya da seni umursamayan anne babanı sorarak bunu hatırlatmamı mı istedin?

"Adın Alexander," dedi War sessizce, Hawk'ın arkasına gelerek, bakışlarını bana sabitleyerek. "Adın Alexander. Kısaca Xan, sanırım."

Hawk yanılmamıştı. Alexander isminden nefret ediyordum. Bu isim bana, bir zamanlar bana bu ismi veren bir anne ve babam olduğunu hatırlatıyordu. Ve kısa bir süre sonra beni yeterince istemediklerine karar vermişlerdi.

Grayson bana bakışlarını sabitledi, ifadesi değişmedi, ama gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu.

Acı bir şekilde güldüm. "Ne mi istiyorum? Buradan çıkıp Kara ve Hayley Jade'i ait oldukları Ethereal Eden'e geri götürmek istiyorum."

Grayson'ın sesi ürkütücü bir şekilde sakindi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğimizi biliyorsun. O halde başka ne istediğini konuşalım. Çünkü daha fazlası olmalı, değil mi? Alice'i sebepsiz yere öldürmedin."

Onun gerçek adının anılmasıyla boğazımdaki yumru hızla yükseldi. Yüksek sesle söyleyemedim. "Tulip bir yalancıydı. Bir aile olacağımızı söyledi. O ve ben. Ethereal Eden'da onunla birlikte yaşayacağımı ve Tanrı'nın kutsamasına nail olacağımı söyledi."

Kara sonunda ağzındaki bandı çıkardı ve ağzındaki tıkaçı tükürdü. Onu durdurmaya çalışmadım. Kanıyordu, yerde buruşuk bir halde yatıyordu. Bana zarar veremezdi.

Ama bakışları benimkini yakıyordu. "Sen Josiah'ın dolandırıcılıklarının kurbanıydın. Alice o tanışma sitesinde seninle tanıştı ve sana Ethereal Eden'ı ve senin gibi bir adam için ne kadar harika olacağını anlattı. Toplumun normlarına uymayan bir adam. Başka hiçbir yerde kabul görmeyen bir adam. Slayers vardı, ama seni kabul etmediler, bu yüzden savunmasızdın. Tam da Josiah'ın hedeflediği türden bir adamdın."

Her kelimenin doğru olduğunu içten içe bilmeme rağmen başımı salladım. Artık önemi yoktu.

Kara devam etti, "O mesajların her kelimesini okudum. Ona motosikletçi olduğunu hiç söylemedin."

"Neden yapayım ki? Ben bu kulüp için bir hiçim. Onların ayakçısından başka bir şey değilim." Hayatımı birlikte kurmak istediğim bir kadına, benim bu kadar değersiz olduğumu itiraf etmeyi düşündüğümde, ensem yanmaya başladı. O zamanlar ne kadar başarısız olduğumu onun bilmesini düşünmek bile beni utandırıyor. "Ona hiç yalan söylemedim. Sadece kendimle ilgili bazı şeyleri gizli tuttum. Ama o her mesajında yalan söyledi. Her birinde."

Kara'nın alt dudağı titredi. "Ama öyle olmadı. Bir noktada Alice sana karşı gerçek duygular beslemeye başladı. Jax'ı kurtarmaya gittiğimizde kullandığı senaryoları gördüm. Başlangıçta, Josiah'ın öğretilerini sana tanıtmak için neredeyse kelimesi kelimesine bunları kullanmıştı. Seni onun ağına çekmek için. Ta ki sen ona sanattan ve pasta yapmaktan hoşlandığını söyleyene kadar. Ta ki sen ona iltifat edip kendini önemli hissettirene kadar. O da seninle daha fazla konuşabilmek için Kyle'ın telefonunu kullanmaya başladı."

Acı dilimde sıcak bir tat bıraktı. "Ona gidecektim. Gitmek istiyordum. Burada asla kabul edilmeyeceğimi biliyordum."

Kara'nın yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. "Ama sonra biz ayrıldık."

Hayley Jade kollarımda sessizleşmişti ve parmaklarım titriyordu, hala silahı sırtına dayamıştım, onu bırakamayacağımı biliyordum. Bir saniye bile gardımı düşüremezdim, yoksa onların kötülüğü beni ele geçirecek ve ben Şeytan'ın cazibesine kapılacaktım. "Kötülük ruhuna girmişti. O benim karım olacaktı. İyi ve itaatkar."

Grayson başını salladı. "Bu yüzden onu öldürdün. Onu bir gece kulübüne çekip, özgürlük vaadiyle onu kandırdın. Sonra boynuna bir ip geçirdin ve nefes alamayana kadar sıktın."

Anlamıyordu! Kimse anlamıyordu. "Yeniden doğması gerekiyordu. Günahlarından arınmak için. Yapılması gerekeni yaptım!"

Grayson henüz bitirmemişti. "Sonra aynı şeyi Kara'ya da yaptın, onu canlı canlı gömdün."

"O buraya, kulüp evine geldiğinde ve onun Alice'in kardeşi olduğunu öğrendiğimde, Tanrı'nın bana yolu gösterdiğini anladım. O bir zehir. Alice'i zehirledi. Yalanlar ve kötü sözlerle onu Ethereal Eden'in güvenliğinden uzaklaştırdı."

Hayley Jade'i Kara'ya ittim ve arkalarında durdum, silahım hiç titremezdi. Diğerlerini uzak tutan tek şey buydu. Bunu biliyordum.

Hawk'a baktım ve omzumun üzerinden sırt çantamın fermuarını açtım. "Bir santim bile kıpırdarlarsa, bu tetiği çekip onları hemen öldüreceğim. Onların ebedi lanetleri senin omuzlarında olacak. Alice'inki benim omuzlarımda. Onun ruhunu nasıl temizleyeceğimi bilmiyordum ve öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim. Ama artık daha iyi biliyorum. Josiah bana yolu gösterdi."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve Josiah'ın Ethereal Eden'da ambulansa bindirilirken söylediği sözleri, beynime kazınmış olan sözleri tekrarlardım. "Hepimiz Rab'bin huzurunda yargılanacağız, ruhlarımız ateş çemberini geçene kadar dünyevi bedenlerimizle birleşecek. Tövbe edin! Tövbe edin! Rab, ruhlarınızın ateş, yağmur ve kanla arındırılmasını istiyor. Tövbe edin! Tövbe edin!"

Serbest elimle sırt çantamdan son benzin bidonunu çıkardım.

Sonra ters çevirip, ayaklarımın dibindeki iki kadının ve kendimin üzerine berrak sıvıyı döktüm.

Kara çığlık attı; sıvı üçümüzün üzerine dökülürken Hayley Jade'i sıkıca sarıldı.

Hawk öfkeyle bağırdı. Grayson ve Chaos öne atıldılar, ama fark etmediğim kulüp üyelerinin diğerleri tarafından yakalandılar. Duman hala havada asılı duruyordu; karanlık, kulüp binasından gelen ışıklarla aydınlanıyordu, ama bu ışıklar etrafımıza oluşturduğum hızlandırıcı çemberine zar zor ulaşıyordu.

Hayley Jade'in kafasına silahı o kadar sert bastırdım ki çığlık attı ve burada kimin kontrolü elinde tuttuğunu herkese hatırlattı. Güç dalgası damarlarımdan hızla akarken, adrenalin kalbimi olması gerekenden daha hızlı attırıyordu, çünkü o an gelmişti.

Bunu doğru yapmam gerekiyordu. Onun kutsal kucağına teslim olmamız gerekiyordu. Günahlarımın affedilmesi için. İleri adım attım. Yükselttim.

kollarım, bir elimde akmak tutuyordum.

Başparmağımı bir kez hareket ettirerek geceyi aydınlattım.

HAWK

Göz açıp kapayıncaya kadar alevler yükseldi.

Grayson ve Chaos neredeyse aynı anda tepki verdiler ve ikisi de Kara ve Hayley Jade'in yanına atladılar. Etrafımda çığlıklar yükseldi, insanlar her yere koştı.

Tek yapabildiğim, alevler vücudunu sararken Ice'a bakmak oldu.

Silahını düşürdü, acı içinde ılık attı, benzin ateşi besledi ve o yürüyen bir cehenneme dönüştü.

"Çocukları buradan çıkarın!" War, yanımda durarak bağırdı. İkimiz de Ice'ın ani acıyla ılık atarken yanışını izliyorduk.

Gözlerimi bu korkunç manzaradan ayırıp Chaos, Grayson, Kara ve Hayley Jade'e çevirdim. Midem bulandı, boğazıma safra yükseldi. "Yaralandılar mı?"

İkisi de benzine bulanmış, gözleri kızarmış ve ciltleri yanmış olmalıydı, ama üzerlerinde yanık izi göremedim. Grayson, Hayley Jade'i döndürerek kulaklarını ve gözlerini kapattı.

Chaos, Kara'yı kollarında tutarak onu alevlerden uzaklaştırdı. "Benzin izi kesilecek kadar uzaklaşmıştı. Alevler onlara ulaşmadı."

"Yanıyor!" diye bağırdı Ice, yarattığı ateşi söndürmeye çalışırken kollarını ve bacaklarını ırpıyordu. "Öldürün beni!"

Çılıkları geceyi delip geçti, midemi bulandırdı. Artık Tanrı, Josiah veya yeniden doğuş hakkında konuşulmuyordu.

Geride sadece acı içinde yanan bir adam kalmıştı.

Kadınımı öldürmeye çalışmıştı. Kızımı. Ve bu günahları yüzünden, onun istediği gibi silahı elime alamadım. "Kulüp binasının kapıları içinde sadece başkan ateş edebilir."

Yanık etin keskin kokusu havayı doldurdu ve ben kolumla ağzımı ve burnumu kapattım, iğrenç koku

her şeyi kapladı.

War silahı aldı. Yere yığılmış olan Ice'a doğrulttu.

Ama çok geçti. Ice'ın

çığlıkları kesildi.

Hareket etmeyi bıraktı.

War başını salladı, silahı boşalttı ve onu da alevlerin içine attı.

"Sonsuz hayatının tadını çıkar, Ice. Bunun cennet kapılarının ardında olacağını sanmıyorum. Josiah oraya vardığında ona selam söyle."

Medya, ertesi akşam Josiah'ın ölümünü öğrendi. Hayley Jade'in hastane odasında otururken, o iPad'ile oynuyordu, parmakları sanki hayatı boyunca iPad kullanmış gibi ekran üzerinde ustaca hareket ediyordu.

Telefonuma ve şu büyük manşete baktım:

Kült lideri hapisane hücresinde ölü bulundu.

Odanın diğer tarafındaki Chaos'a gösterdim. O da okurken gözlerini sağa sola çevirdi ve sonra başını salladı. "Sizler hızlı çalışıyorsunuz."

Josiah'ı defalarca bıçaklayıp hücresinin beton zemininde kanlar içinde bırakanın hapisanedeki adamlarımızdan biri miydi, yoksa Vincent ve Scythe'ın hapisanedeyken tanıdıkları biri miydi, emin değildim.

Her halükarda, umurumda değildi.

Sadece o sikik Josiah artık iki metre toprak altındaydı ve lanet olası ruhu, şeytana satılmıştı.

Umarım hak ettiğini tam olarak almıştır.

Ama bu bir zafer gibi gelmiyordu. Ice'ın onu öldürmem için attığı çığlıklar zihnimde yankılanıp duruyordu, suçluluk duygusu karnımda dönüp duruyordu.

Son yirmi dört saat içinde iki kez kusmuştum. Henüz bitmediğinden emindim.

Chaos parmaklarını şıklattı. "Kes şunu."

Ona yüzümü buruşturdum. "Ben bir şey yapmadım."

"Kendini suçluyorsun. Bunu görebiliyorum."

Hayley Jade'e bakarak derin bir nefes aldım, ama o kulaklıklarını takmış, izlediği YouTube videosuna tamamen dalmıştı. "Onu daha erken bağlasaydım..."

"Tamam. Hadi bunu konuşalım. Neden yapmadın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Her zaman bir şeyler ters geliyordu. Diğerleri bunu yapmamı istiyordu, ama ben yapmamak için sürekli nedenler buluyordum. Ama belki de onu kabul etseydim, ona bu kadar çok istediği aileyi verseydi..."

Chaos iç geçirdi. "Sen onun hayatına girmeden çok önce zaten berbat bir durumdaydı. Bu senin suçun değil."

Grayson bunu doğrulamıştı, Alexander Key'in hastane kayıtlarını bulmuş ve Ice'in henüz on iki yaşındayken ilk kez hastaneye yatırıldığı zamana kadar uzanan uzun bir akıl hastalığı geçmişi detaylı olarak ortaya çıkarmıştı. Kulüp evindeki odasında boş ilaç şişeleri bulmuştuk. Son birkaç aydır yenilenmemiş antipsikotik ilaçlar.

Uzun zamandır kötüye gidiyordu ve hiçbirimiz bunu çok geç olana kadar fark etmemiştik.

Ama kim ne derse desin, önemli değildi.

Bu konuda her zaman suçluluk duyacaktım.

Bu benim taşımam gereken bir yük. Yakın zamanda üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.

Ama bunu bir kenara bırakıp, derinlere gömecektim, çünkü burada olan insanlar, ölenlerden daha önemliydi.

Eğildim, Hayley Jade'in kulaklıklarını çıkardım ve ona gülümsedim.

"Fil de."

"Fil," diye mutlu bir şekilde cevap verdi.

Chaos, Hayley Jade buraya gözlem için getirildiğinden beri oynadığımız oyuna gülümsedi. Bu oyun, çoğunlukla ona rastgele kelimeler söyletmekten ibaretti, çünkü çok uzun süre konuşmasına izin verirken konuşmayı bırakacağından korkuyorduk. "Spagetti de."

Bacaklarını altına kıvırdı ve heyecanla zıpladı. "Çok kolay. Spagetti."

Sandalyeye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Pterodaktiller en iyi dinozorlardır de."

Bana surat yaptı, sevimli burnu sevimli bir şekilde buruştu. "Ama değiller. T-Rex en iyisi."

Onun sesini çok sevdiğim için gülümsedim. "O zaman bir kez daha baba de."

Gözlerini devirdi. "Zaten yüz milyon milyar kez söyledim!"

Eğilip yumuşak yanağına öptüm. "Umurumda değil. Bir daha söyle."

"Baba. Baba. Baba." Chaos'a baktı ve sessizce işaret dilinde "Baba, onu durdur" dedi.

Saçlarını karıştırdım. "Affedersin, ufaklık. Anladım!" Kıkırdadı.

"Oops."

Bir anlık bir korku içinde, onun asla görmemesi gereken bir an içinde, tekrar konuşmaya başladı.

Ve ben babası olmuştum.

Chaos da babaydı, ama bunu sesli olarak söylemekten çok işaret diliyle ifade etti.

Grayson kapıdan kafasını uzattı ve Hayley Jade'in yüzü aydınlandı. "G-Dog!"

Ben gülmemeye çalışırken, Kaos kıkırdadı.

Grayson içeri girip Hayley Jade ile tokalaştı, ama o bile güldü. "G-Dog'u deneyeceğimizi söylemiştik, ama ben pek emin değilim. Bence benim için fazla havalı olabilir."

Hayley Jade ciddiyetle başını salladı. "*Kesinlikle* senin için fazla havalı."

O güldü. "Katıldığın için teşekkürler. Sanırım. Belki de benim ilk adımdan türetilmiş bir şey denemeliyiz. Fred olabilir mi?"

Hayley Jade yüzünü buruşturdu. "Hayır. Kesinlikle Fred olmaz." Gülümsedi. "Peki ya Freddie Spaghetti?"

Grayson düşünüyormuş gibi yaparak yavaşça başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Deneyelim!" Bu sefer onunla yumruklarını çarpıştırdı ve ikisi de kahkahalara boğuldu. Elini hareket ettirerek, onun titrek, makarna gibi parmaklarıyla elini kovalamasını sağladı.

Hayley Jade'in bize verdiği isimleri kullanmasına izin veriyorduk. Chaos ve bana ebeveyn unvanları verilmişti, ama Grayson'a karşı hissettiklerinin, en azından şimdilik, farklı olduğu açıktı. Aralarında eğlenceli bir amca-yeğen ilişkisi vardı ve bu ilişki, Hayley Jade'e hastaneden çıkmayı beklerken

Kara başka bir bölümdeydi, buraya gelene kadar fark etmediğimiz küçük bir yanığı tedavi ediyordu.

"İyi misin?" diye sordum Grayson'a, Hayley Jade iPad'inde izlediği şey hakkında Chaos'a bir şeyler anlatırken, kapıda onu karşılamak için ayağa kalktım.

Gözlerini ondan ayırdı, dudaklarında hala bir gülümseme vardı. "Evet, tabii ki. Neden?"

Omuz silktim ama sonra dürüstçe cevap verdim, "Onun başka bir adama baba ya da babacığım demesini duymak beni öldürür."

Grayson başını salladı. "Sen ve Chaos onunla farklı bir bağ kurdunuz. Siz onun ebeveynlerisiniz." Gülümsedi. "O ergenlik çağına gelip sizden nefret etmeye başlayana kadar bekleyin. Ben hala onun sevdiği eğlenceli kişi olacağım." Küçük kıza sevgiyle gülümsedi. "Onu seviyorum. Beni yanlış anlamayın. Onun ve Kara için tren raylarına bile atlarım. Ama onu olduğu gibi kabul edebilirim. Onu kendi kızım gibi sevmek için bana baba demesine gerek yok. Babaların her türlü unvanı olabilir. Belki benimki Freddie Spaghetti'dir."

"Ben şahsen hala G-Dog'u destekliyorum."

Arkamızdan bir ses duyuldu. "Bip-bip. Bu partide bir kişiye daha yer var mı?"

Omzumun üzerinden Kara'ya baktım. Duşunu yeni almış, bizim için getirdiğimiz temiz kıyafetleri giymişti. Bir bacağındaki beyaz bandaj, önceki gün hayatını almaya çalışan yangının tek kanıtıydı.

Grayson hemen doktor moduna geçti. "Yanık ünitesi ne dedi?"

"Yeniden pansuman yaptırmak için gelmem gerektiğini ve muhtemelen biraz yara izi kalacağını, ama çok kötü olmayacağını söylediler."

Grayson başını salladı. "İyi."

"Peki ya bebek?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "Bebek açıkça çok dayanıklı. Durumu iyi."

Üçümüz de ona baktık, ama ilk konuşan Hayley Jade oldu. "Bir erkek kardeşim mi olacak?"

Kara başını salladı. "Kesin olarak söylemek için henüz biraz erken olduğunu söylediler, ama öyle düşünüyorlar!"

Hayley Jade sevinç çığlıkları attı ve yatağında mutlu bir dans yaptı, yatak gıcırdarak tekerlekleri üzerinde sallandı.

Kara üçümüze de baktı. "Hiçbirinizin bir tepki vermesi gerekmiyor mu?"

Grayson ona ilk ulaşan oldu, onu kucaklayıp güldürene kadar döndürdü. "Kahretsin, erkek mi? Cidden mi? Tamam, o zaman hokey. Tabii ki. Ama aynı zamanda bale de, çünkü esneklik önemlidir ve dansın sadece kızlar için olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Chaos onu Grayson'ın kollarından alıp kendi kucağına oturtdu. Ama gülüşü Grayson içindi. "Çocuğun ayakları bile henüz büyümemiştir. Onu henüz paten giydiremezsin."

Hayley Jade'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bebeğin ayakları yok mu?" Yüzünde hayranlık ve dehşet karışımı bir ifade belirdi.

Grayson onunla birlikte yatağa oturdu ve fetüsün gelişiminin farklı aşamalarını açıklamaya başladı ve ona, erkek kardeşinin kesinlikle ayakları olacağını ve şu anda sahip olduğu küçük tomurcukların büyüyeceğini garanti etti.

Chaos elini Kara'nın saçlarının arkasına soktu ve başını eğerek dudaklarını öpebildi. "Bir erkek çocuk çok havalı olacak."

Kara, Grayson'ın kollarını sıkıca tuttu ve gülümserken başını salladı. "Sabırsızlanıyorum."

Sert muşamba zemini umursamadan, onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, sadece karnındaki şişkinliği ellerimle hissetmek istiyordum. Normalden sadece birazcık farklıydı, ama benim için fark edilebilir kadar yeterliydi. "O gerçekten orada."

Ellerini benim ellerimin üzerine koydu. "Öyle."

Bunu düşünmek çok garipti. İçinde bana çok benzeyen başka bir küçük insan vardı. "Herkes Eagle ismini nasıl buluyor?"

Onların itirazları odayı doldururken Kara'nın karnını öptüm.

O zaman Falcon olsun.

KARA

O gün üçüncü kez Rebel beni bir iç çamaşırı mağazasına sürükledi. Bliss hiç vakit kaybetmedi, günlük tişört ve spor sütyen raflarını geçip doğrudan mağazanın arkasına, seksi ürünlerin bulunduğu yere yöneldi.

Yanaklarım kızardı, bana neredeyse hiç görünmeyen dantel parçaları fırlatıyorlardı ve ben sadece ayak uydurmaya çalışıyordum, her birini tek tek inceliyor, hepsine büyük bir hayır diyordum.

Rebel ellerini beline koydu, hamile karnı ortada çıkıntı yapıyordu. "Kara, sen bir şey seçmeden bu bebek üniversiteden mezun olacak. Altı üstü iç çamaşırı. Hepsinde de çok seksi olacaksın."

Kız kardeşimin olduğu gibi belirgin bir hamilelik göbeğim olmasa da, kendi karnımı okşadım. Henüz. "Sadece belli bir şekilde görünmek istiyorum. Değil..."

"Hawk'ın Küçük Faresi gibi mi?"

Omuz silktim. "Artık bana öyle demesini seviyorum. Çok tatlı." "Bu aşağılayıcı ve Hawk bir domuz. Çoğunlukla."

Rebel'e bir bakış attım. "Erkeği hala ona Roach diyen kadın diyor bunu."

Rebel'in yüzünde hayalperest bir ifade belirdi. "Ama Vaughn'un dudaklarından çıkınca çok seksi oluyor."

Bliss yüzünü buruşturdu. "Tamam, yeter artık ikiniz. Hoşunuza gidiyorsa aşağılayıcı değildir. Ve ikinizin de hoşuna gittiği açık. Sizi tuhaflar."

Rebel ona kaşlarını kaldırdı. "Bütün bu 'bebek kız' olayına mı başlayalım? War'ın senin gerçek adını hatırladığını bile sanmıyorum."

Bliss, sevgilisinin adının geçmesiyle gülümsedi, ama sonra ellerini çırpı. "Elimizdeki işe odaklanalım, olur mu? Kara'nın fotoğraf çekimi için seksi iç çamaşırları

Kara'nın fotoğraf çekimi için."

Dudaklarımı ısırdım. "Bu şimdiye kadarki en kötü fikrim olabilir. Ve seksi selfie'ler çekmenin gerçekten fotoğraf çekimi sayılacağından emin değilim."

Bliss başını salladı ve neredeyse sadece kayışlar ve tokalarla oluşan bir tür kıyafet tuttu. "Hayır, tamamen anlıyorum. Çok geçmeden kız kardeşin kadar hamile kalacaksın ve sonra bir bebeğin olacak. İkinci üç aylık dönemde cinsel isteğin yüksekken şimdi bol bol seks yap. Tadını çıkar. Sonra bize tüm detayları anlatarak bizim de senin aracılığıyla bu deneyimi yaşamamıza izin ver. Ridge'in gece boyunca uyumayı asla öğrenemeyeceğinden eminim ve hepimiz çıplak eğlenceyi düşünemeyecek kadar yorgunuz."

O, benim yönüme doğru askılı giysiyi salladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elini ittim. "Kesinlikle o olmaz."

Bliss omuz silktilti ve sonra onu kasiyere doğru fırlatarak bize göz kırptı. "Eninde sonunda gece boyunca uyumayı öğrenecek, değil mi?"

Rebel en yakın arkadaşına kıkırdadı ama sonra durakladı, parmakları bebek mavisi bir iç çamaşırının üzerindeydi. Dantelli çiçekler, büyük beden giysinin balenli kupalarını kaplıyordu, ama geri kalanı şeffaftı ve sadece birkaç nakış süsleme vardı. Danteller her iki tarafa da uzanıyordu, işlevsel olmaktan çok dekoratifti, ama yine de seksiydiler. Giysiyi bana uzattı. "Kara..."

Yumuşak ipeksi dokusunu severek nazikçe dokundum.

Kafamın arkasında küçük bir ses, bunun vücudumun bilinçli olduğum tüm bölgelerini ortaya çıkaracağını hatırlattı. Karın yağlarım veya uyluklarım ve kalçalarımındaki selülitleri saklayamayacaktım.

Ama onu giydiğimi ve Grayson'ın hastanede telefonunu açıp beni sadece dantelle giyinmiş halimi gördüğünde yüzündeki ifadeyi düşündüğümde, dudaklarımın köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. Hayden, Liam ile aile toplantısında olduğu için onu alacaktı. Hawk ise kulüp evinde GED sınavına hazırlanıyordu. Onun tüm kardeşleriyle birlikte fotoğrafıma bakarkenki hali, omurgamdan aşağı bir sıcaklık hissi yaydı.

Kıyafeti kasaya götürdüm ve utanç verici bir sır gibi saklamadan gururla parasını ödedim. Hastanedeki işimden kazandığım parayı kullandım

kendi paramın olması ve kendi ayaklarımın üzerinde durmanın verdiği heyecan hiç eskimiyordu.

Bir saat sonra Rebel beni Sinners'a bıraktığında, derin bir nefes aldım ve doğrudan labirente açılan arka taraftaki güvenlik kapısından içeri girdim. Önceden telefonla arayıp, o gece Hayden'ın maître d'si olan Chloe'ye planımı fısıldamıştım. O da bana sözlü olarak tebrik etti ve personeli oradan uzak tutacağını söyledi. Oraya halka açılana kadar mekanı kendime ait olacaktı.

O zamana kadar kalıp kalmayacağıma henüz karar vermemiştim.

Cumartesi gecesı için henüz erkendi, labirent boştu ama çiftler yemeklerini bitirip tatlı aramaya çıktıklarında hazır olacak şekilde düzenlenmişti. Hoparlörlerden şehvetli müzik çalıyordu. Işıklar loştu ve siyah duvarlar, yataklar, sandalyeler ve seks oyuncaklarına yansarak kırmızımsı pembe bir parıltı yayıyordu.

Soyunma odasına gizlice girdim ve derin bir nefes alarak, bunu istediğimi kendime hatırlatarak kıyafetlerimi çıkardım. Duş aldım, saçımı kuruttum, çantamdaki makyaj setinden basit bir makyaj yaptım. Makyaj konusunda pek iyi değildim, ama maskarayı sürünce gözlerimin renginin öne çıkmasını ve parlak kırmızı rujun dudaklarıma dikkat çekmesini sevdim.

Teddy'yi giyerken parmaklarım titriyordu, ama aynaya baktığımda, bana bakan yansıma hoş bir sürpriz oldu.

Saint View'a ilk geldiğim zamankinden daha zayıf değildim. Aslında, Hayden'ın yemekleri sayesinde birkaç kilo almıştım. Ya da hamilelikten dolayı olabilir. Ama beni aylarca sadece sözlerle değil, eylemleriyle de destekleyen erkeklerin gözünden kendime bakmaya çalıştım. Onlardan biri bana dokunmadan, beni kollarına almadan ve kulağıma ne kadar güzel olduğumu fısıldamadan hiçbir yere gidemiyordum.

Amber bir keresinde bana bundan bıktım mı diye sormuştu, ama ben ona, bir ömür boyu sevgiden mahrum kaldıktan sonra, onların dokunuşlarını olabildiğince çok istediğimi hemen söylemiştim. Her biri beni farklı bir şekilde kraliçe gibi hissettiriyordu ve bir şekilde

üçü birlikte, benim hayatım boyunca yalvaran, aç kalan veya ihmal edilen her parçamı tatmin ediyorlardı.

Kollarında, yeniden bütün hissettim.

Huzurluydum. Hatta biraz da seksi.

Grayson'ın vardiyası yakında bitecekti ve Hayden'ın ailevi sorumlulukları da yeni bitmiş olmalıydı. Hawk her zaman derslere ara vermeye hazırdı.

Onlara, düzenlediğimizi bilmedikleri partiye davetiyelerini göndermem gerekiyordu. Heyecan dalgaları tenimde titremeye başladı. Bu cesur ve atılgandı, ve pek bana göre bir şey değildi. Ama hoşuma gitti. Artık sürekli korku içinde yaşamadığım için, dönüştüğüm kadın gibi hissettim. Denemek istediğim bir şeydi.

Labirente girdim, telefonumu bir bankın üzerine koyup kameranin otomatik zamanlayıcısını açtım. Rebel ve Bliss'in eve gitmeleri gereken çocukları ve erkekleri olmasaydı, birinden kalıp fotoğrafçım olmasını isteyebilirdim.

Ama vajinam tamamen ortadaydı ve bu şekilde dolaşmaktan dolayı çoktan azmıştım, bu yüzden yalnız kalmam daha iyi olmuştu.

Ben, bir bankın kenarına oturarak, kendimi çok aptal hissederek, utangaç bir poz verdim ve sonra fotoğrafı kontrol ettim.

Buna kaşlarımı çattım. Bacaklarım kapalıydı. Kollarımla karnımı örtüyordum. Göğüslerimi zar zor kapatan iç çamaşırları giymiş olmam ve arkamda bir dizi seks oyuncağı olması dışında, kilise sırasına oturmuş, ailem için fotoğraf çektiriyor olabilirdim.

Tam olarak istediğim atmosfer değildi. Zamanlayıcıyı tekrar kurdum, ama bu sefer telefonuma kaydettiğim ilham verici fotoğraflardaki kadınlar gibi bacaklarımı genişçe açtım. Sırtımı kavisledim. Başımı geriye attım, dudaklarımı araladım, gözlerimi kapattım, tıpkı onların penislerini sürerken yaptığım gibi.

Onlardan birinin altında olduğumu düşünmek bile beni ısıttı.

Ve fotoğrafa baktığımda, ağzım açık kaldı.

Birdenbire kendimi onların gözünden gördüm ve gözlerim yaşardı. Mükemmel değildim. Göğüslerim dik ve sıkı değildi.

Cildimde lekeler vardı. Küçük şişlikleri ve çıkıntıları ortadan kaldırmak için görüntüyü nasıl düzenleyeceğimi bilmiyordum.

Ama bunu yapmak da istemiyordum. Onların yaptığını gördüm.

Artık saklanmak istemeyen bir kadın gördüm, erkek arkadaşının ona "Küçük Fare" demesini sevse bile. Terapiye gidip, yaşadığım her travmayı anlattığım bir kadın gördüm. Hala önümde uzun bir yol vardı, ama her seans beni gelecekte olmak istediğim kadına biraz daha yaklaştırıyordu.

O fotoğrafta, özgüvenimin yeşerdiğinin kanıtını gördüm. Ve bu fotoğrafı, kendimin bu yönünü keşfetmeme yardım eden üç adamla paylaşmamın doğru olacağını düşündüm.

Fotoğrafı dörtlü grup sohbetimize attım ve sonra korkudan bakmaya bile cesaret edemedim telefonumu heyecanla bir kenara attım.

Ama mesaj sesi hemen çaldı, sonra tekrar tekrar çaldı.

Göz ucuyla bakmaktan kendimi alamadım.

Hayden: *Vay canına, Kara. Çok güzelsin. Daha fazlasını gönder.*

Hawk: *Siktir.*

Hawk: *Neredesin? Ben çoktan çıktım bile.*

Grayson: *İyi ki hastanedeyim. Canlanmam lazım.*

Hawk: *Böyle bir fotoğraf gönderip de nerede olduğunu söylemezsin, Küçük Fare. Adresini söyle. Hemen.*

Hayden: *Sinners'daki labirentte. Arka plandan anlaşılıyor. Yola çıkıyorum.*

Grayson: *Ben de şimdi çıkıyorum.*

Hawk: *Vardıyanın bitmesine 30 dakika daha yok mu?*

Grayson: *Eh. İstifa edeceğim. Zaten doktor olmak istemiyordum. Tıp fakültesi ve ihtisas yıllarını eğlenceli bir yan görev olarak kabul edelim.*

Mesajlarına gülerek, labirentin içinde poz verebileceğim birkaç yer daha buldum ve hiçbir şey söylemeden her bir fotoğrafı grup sohbetine attım.

Labirentin ana kapısı açıldığında, içime bir ışık ve gürültü dalgası girdi, kalbim hızla çarpmaya başladı. Labirentin derinliklerine doğru koştum, hangisi olduğunu bilmediğim için kalbim daha da hızlı atıyordu.

"Hiçbir şey söylemeyin," diye bağırdım. "Sizi glory holes'ta bekliyorum."

Bir inilti sesi geldi, ama o sestten hangisinin inilttiğini anlayamadım. Önemli değildi. Bu da eğlencenin bir parçasıydı. Sert beton zemini kaplayan deri pedlerin üzerine diz çöküp, onun ayak seslerini duymak için kulaklarımı dikip beklerken, kalbim küt küt atıyordu.

Onların arkamdan geçip duvarın diğer tarafına dolandıklarını duyduğumda nefesim hızlandı. Kim olduklarına bakmadım. Bilmek istemedim. Onların benim adamlarımdan biri olmayacağına dair hiçbir korkum yoktu. Chloe'nin beni güvende tutacağına ve ilk bir saat boyunca kimseyi buraya almayacağına güveniyordum, böylece onlarla baş başa kalabilirdim.

Fermuarını açtı ve diğer tarafta giysilerin çıkarılmasının çıkardığı hişirtti sesi duyuldu.

Bu duvardaki deliklerin bazıları sadece bir penisin sığabileceği kadar büyüktü ve yağlanarak sıkı bir şekilde oturması için tasarlanmıştı. Ancak diğerleri daha büyüktü, böylece adam diğer taraftaki kişinin dudaklarını görebiliyordu. Hatta çene dayanakları ve her iki tarafta tutamakları vardı, böylece duvara tutunmak daha kolay oluyordu. Gözlerimi kapattım ve çenemi bir tanesine dayadım, parmaklarım tutamakları kavrarken gergin bir beklentiyle titriyordum.

Penisinin dudaklarıma ilk dokunuşu beni neredeyse kendimden geçirdi. Dudaklarım sanki kendi iradeleri varmış gibi açıldı ve o da ağzımın içine girerek beni genişçe gerdi.

Onun Grayson olduğunu anında anladım. Aylarca birlikte yatakta geçirdikten, aklına gelen her şekilde seks yaptıktan ve birbirimizin vücutlarını keşfettikten sonra, onun tadı ve boyutu artık bana çok tanıdık geliyordu. Onun dilimin üzerinde kaymasını hissedince inledim ve geri çekildiğinde kaybını yas tuttum, ama sonra tekrar içeri girdi.

Onu görememek garip bir duyguydu, ama duvarın öbür tarafındaki küçük zevk inlemeleri, onun da benim kadar bundan zevk aldığını gösteriyordu.

"Amını parmakla, Kara," diye inledi. "Ağzın kadar ıslan. Seni böyle dizlerinin üzerinde gördükleri anda sikmek isteyecekler."

Kollarından birini düşürdüm ve parmaklarımı çaresizce uyluklarımın arasına soktum. Amımı kaplayan ipeksi, şeffaf kumaş direnmek için çok yumuşaktı. Klitorisimin üzerinde ovuşturdum, onun penisi etrafında inleyerek titreşimlerin onu daha da tahrik etmesine izin verdim.

Kapının tekrar açıldığını belli belirsiz fark ettim, ama ağzımdaki Grayson'ın, klitorisimdeki parmaklarımın verdiği hislere o kadar kapılmışım ki, buna hiç dikkat etmedim.

Parmaklar çıplak sırtımı okşayana kadar, diğerlerinden birinin bizi bulduğunu fark etmedim.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı.

Karanlıkta gevşedim, güçlü parmaklar benimkileri kenara itip işi devralana kadar yavaşça sürterek kendime işkence ettim.

Adam arkama geçip çıplak uylukları benimkilerin arkasına değince zevk yayıldı. Bir eliyle saçlarımı okşadı, tırnakları kafa derimi nazıkçe tırmalarken, diğer eli teddy'min altına kayarak kıvrımlarımın arasına girdi.

Grayson daha derine, daha hızlı girdi, seksi müziğin üstüne pantolonunun sesi ve inlemeleri duyulana kadar ağzıma girip çıktı. "Boşalacağım Kara. O güzel kırmızı dudakların arasında boşalmalıyım. Lanet olsun."

Onu hevesle yuttum, her damlasını dilimle aldım, gözlerimi kapattığım için tadı daha da yoğunlaştı.

O daha yeni bitirmişti ki, arkamdaki adam beni ayağa kaldırdı ve az önce yaslandığım duvara itti. Başını eğdi ve beni sertçe öptü, çıplak vücudu benimkine güçlü ve sağlam bir şekilde yapıştı.

Hayden. Hiç şüphe yoktu. Parmaklarım onun tenine dokunduğu anda anladım. Dudakları benim dudaklarıma değdiği anda. O, başka hiçbir erkek gibi öpüşmüyordu, yavaşça, derinlemesine, aramızdaki bağ deli gibi kıvılcımlanıyordu, onu göremediğim halde bile.

Görmeme gerek yoktu, çünkü beni ona çeken şey fiziksel değildi. Sevdiğim şey onun kalbi, ruhuydu.

Ama her gece beni orgazma ulaştıran onun vücuduydu, ikimiz de birbirimizden asla doyamıyorduk.

"Çok güzel görünüyorsun," diye inledi. "Kulübümde dizlerinin üstünde, öyle bir şekilde sikimi alıyorsun. Siktir, Kara." Çılgına dönmüştü,

öpücükleri sert ve hızlı hale geldi, parmakları iç çamaşırımın üstüne, altına, meme uçlarıma, klitorisime, amıma, kığıma dokundu.

Her yerdeydi ama asla uzun süre kalmazdı, vücudumun her yeri onun dokunuşuyla alevlenir ve o ilerledikçe daha fazlasını arzulardım. Ben de ona aynı şekilde sarılırdım, onun penisini içimde hissetmeye ihtiyaç duyardım, çaresizce doldurulmak isterdim. Ama o ellerimi yakaladı, duvara doğru çekti, bir eliyle oraya sabitleyerek diğer eliyle beni en iyi şekilde işkence etmeye devam etti.

Bacaklarımın arasında bir şey bastırıyordu. Kalın ve sert bir şey, ipek kumaşı kenara kaydırarak içimdeki nemi kayganlaştırıyordu.

Hayden vibratörü çalıştırdı ve sonra içime girdi, ağrıyan amımı doldurdu.

İnledim, kalçalarımı ittim, oyuncağı derinlemesine aldım ve her titreşimi içimde hissettim.

Daha önce de bana oyuncaklar kullanmıştı. Hepsi kullanmıştı, ama bu sefer farklı hissettim. Göremediğim için tüm duyularım keskinleşmişti.

"Şu haline bak, Küçük Fare. Sikmek istediğim göğüsler, kalçalar ve kırmızı dudaklar."

Başımı Hawk'ın sesine doğru çevirdim. Onun geldiğini bile duymamıştım. Ama onun burada olduğunu, Hayden'ın bana yaptıklarını izlediğini bilmek beni daha da tahrik etti.

"Grayson," diye inledim.

"O da burada, yine taş gibi sert, ama ben hala ağzında onun tadını alabiliyorum."

Hayden beni tekrar öptü ve ben artık kendimi tutamadım. Öpücükleri başımı döndürdüğünde, iri vücudu benimkini kapladığında ve içimde bir oyuncak titrediğinde tutunamadım.

Parçalandım, oyuncağı sıkıca kavradım, vücudum zevkten titriyordu.

Hayden, Hawk ile yer değiştirdiğinde titremem hala durmamıştı. Başını boynuma eğdi, beni orada öptü, cildimi emdi ve yaladı, sonra dudakları kulağıma doğru kaydı. "O lanet iç çamaşırı beni öldürüyor, Küçük Fare. Buraya gelirken tek düşünebildiğim şey oydu. Ama şimdi onu çıkarmak istiyorum."

Parmaklarını omuz askılarının altına soktu ve kollarımdan aşağı doğru çekti. Kupalar göğüslerimden düştü ve bir süre sonra

daha sonra dantelli iç çamaşırı yerde bir yerdeydi. Parmakları cildimi okşadı, her santimini tüy kadar hafif dokunuşlarla tahrik etti.

Kapılar tekrar açıldı. Daha fazla ses. Daha fazla gürültü.

Gözlerim birden açıldı. Saat kaçtı? Labirent halka açılmış mıydı? Saatim geçmemişti herhalde?

"Seni bağlamak istiyorum," diye Hawk kulağıma inledi. "Her deliğinden sikmek istiyorum. Gray ve Chaos'un seni aynı anda sikmesini izlemek istiyorum. Seni o kadar iyi doldurmak istiyorum ki, bizim isimlerimizi haykırarak boşalacaksın."

Nefes alamıyordum. Bunu çok istiyordum. Her yanıml onların olsun diye can atıyordu. Ama bütün kulüp beni bu halde görecekti diye düşünmek...

Hem heyecan verici hem de
korkutucuydu. "Gözlerimi
bağla."

Grayson seks oyuncaklarının yanında duran ipeksi bir kumaş parçası aldı ve gözlerimi kapattı, beni bir kez daha karanlığa gömdü.

"Bizden başka kimse sana dokunmayacak." Chaos arkama geçip omzumu öptü.

Beni güvende tutacaklarına güveniyordum. Beni birbirleriyle paylaşmaya istekli olabilirlerdi, ama anlaşma sadece bu kadardı.

Hawk başımın arkasını tutarak beni geriye doğru çekip sertçe öptü. Kollarımı boynuna doladım, çıplak vücudunun tanıdık hissini içime çekerek, kalp atışlarım normale dönerken, o da bileklerime ipek kumaşlar geçirip başımın üstüne kaldırdı ve onları tavandan sarkan bir şeye kancalayarak beni arkamda duvar ya da başka bir yapı olmadan orada sabit tuttu.

Ayaklarımın dibine diz çöktü ve yüzünü bacaklarımın arasına koydu, aynı yumuşak ipekleri ayak bileklerime takarken amımı emip yaladı. Bacaklarımı kapatmamı engelleyen sağlam bir yayma çubuğu vardı.

Zaten kapatmak da istemiyordum.

En azından tanımadığım sesler yaklaşıp uzaklaşana kadar ve beni kimlerin izlediğini, çıplak vücuduma bakıp, ağır göğüslerimi ve kalın uyluklarımı yargıladığını düşünmeye başlayana kadar.

Grayson arkamdan yaklaşarak kolunu belime doladı ve göğsümü avuçlayarak meme ucumu sıktı. Onun dokunuşuyla gevşedim. Hawk'ın bacaklarımın arasında olduğunu hissedince, heyecandan sıırılsıklam oldum ve içimde biriken orgazmı serbest bırakmak için can atıyordum. Etrafımdaki sesler hâlâ oradaydı, ama erkeklerimin her dokunuşuyla arka plana kayboluyorlardı. Ne kadar güzel olduğumu fısıldayan her kelime, oradaki her erkeğın onların yerinde olmak istediğini söyleyen her cesaret verici mırıldanma, beni övgüleriyle gururlandırdı, ta ki tek yapabileceğim şey kendimi tutmaya odaklanmak olana kadar.

"Senin içine girmem lazım, Küçük Fare." Hawk ayağa kalktı ve kolunu belime doladı. Bar ve bacaklarımın oluşturduğu üçgenin içine girdi ve beni kollarının arasına kaldırdı.

Bacaklarımın arkasını tutarak ağırlığımı destekledi ve beni penisine oturtmak için tüm işı yaptı.

Hedefine ulaştığında, ıslak kanalımın derinliklerine gömüldüğünde ikimiz de yüksek sesle inledik. Grayson arkama geçti, ben onların arasında sıkışmışken penisi kalçalarımın arasında hareket ediyordu.

"İkinizi de istiyorum," diye inledim, onu memnun etmek için bir kolumu ona uzattım. Ama aynı zamanda içimde büyüyen ihtiyacı artırmak için çaresizdim, böylece sınırı aşıp tekrar boşalabilecektim. Hawk amımın derinliklerindeyken, ihtiyaçla yanıyordum. Beni sikinde zıplatarak doğru yerlere vuruyordu.

Grayson kıcıma girdi ve ben çığlık attım, zevkim müzikten ve etrafımdaki grup seksinin yumuşak inlemelerinden daha yüksek sesle duyuluyordu.

Beni arkadan alırken göğüslerimi tuttu, o ve Hawk yavaşça bir ritim oluşturdular, inleyerek ve benim çok ihtiyacım olduğunu bildikleri övgüler fısıldayarak.

Çevremdeki seks sesleri, dördümüzün çıkardığı seslerden daha fazla yükseldi.

Hawk kulağıma fısıldadı, "Hepsi seni izleyerek tahrik oluyor, Küçük Fare. Grayson'ın sikini kıcımda izliyorlar, o da senin göğüslerinle oynuyor. Chaos beni sikerken benim senin küçük amını sikmemi izliyorlar."

Onun müstehcen sözlerine nefesim kesildi, her biri beni utandırdı ve tahrik etti, ama onun durmasını istemiyordum. İnlemeler devam etti, ta ki tek duyabildiğim onlar olana kadar, her biri klitorisime kedi nanesi gibi etki ediyordu,

ritim başladı ve tüm vücuduma yayıldı, beni çılgına çevirdi. "Gözlerimdeki bağı çıkar. Görmek istiyorum."

Grayson arkamdan onu çıkardı ve ben aynalı duvarda kendimi gördüm.

Nefesimi bıraktım, vücuduma, kızaran tenime, her kıvrımında dolaşan ellerine ve odadaki tüm erkek ve kadınların, sadece şehvet, arzu ve takdirle bizi izlediklerine baktım.

"Bu odadaki her erkeğin seni ne kadar istediğini görüyor musun, Küçük Fare? Nasıl sevişiyorlar ama gözleri sürekli sana dönüyor, görüyor musun?"

Başımı geriye eğip Grayson'ın omzuna yasladım ve Hawk'ın boynumu öpmesine izin verdim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Çok benimsin."

Beni daha sert sikti, vücuduma girip çıkıyordu. Hayden onu arkadan siktğinde derin bir inilti çıkardı, dördümüz birden birleştik.

Hawk sertçe geldi, amımın içindeki titremeye patlama kendi orgazmımı da tetikledi. Onu ve Grayson'ı sıkıca kavradım, içimdeki her kas spazm geçirirken Gray de doruğa ulaştı.

İki kez daha itti ve Hayden, Hawk'ın omzunu ısırdı, diğer adamın tenine karşı kendi orgazmını inleyerek haykırdı.

Başım dönüyordu. Ya da belki de oda dönüyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, hareketsiz kaldığımızdı, vücudum tamamen kemiksizdi. Ama düşmedim, çünkü beni tutuyorlardı, tam da tahmin ettiğim gibi. Sanırım tekrar boşaldım, vajinam o kadar aşırı duyarlıydı ki, içlerinden birinin en ufak hareketi bile başıma yeni zevk dalgaları getiriyor, cildim alev alev yanana kadar beni boğuyordu, kanımda bir cehennem kaynıyordu.

Bir yere taşındığımı belli belirsiz fark ettim ve sonunda gözlerimi açabildiğimde, kendimi özel banyolardan birinde buldum, sıcak duş akıyordu ve üç adamım da beni yıkıyordu.

Sadece her şeyi tekrar yapmak için.

Parlak, boyalı ahşap kapıyı yumrukladım ve Scythe'ın yaşadığı McMansion'a baktım. "Ne kadar da lüks," diye mırıldandım kendi kendime, parmağımla kapı zilini çaldım. Sonra birkaç kez daha çaldım, çünkü bu hissi ve evin derinliklerinde yarattığı *ding-dong sesini* sevmiştim.

Bir kadın kapıyı açtı ve bana gülümsedi. Uzun kumral saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve saçlarından birkaç tel sarkıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Scythe dışarı çıkıp oynayabilir mi?"

Kadın gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

Oops. Neredeyse tüm planımı çok erken ele veriyordum. "Scythe evde mi demek istedim?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Sizi tanıyor mu?" Gülümsedim. "Tabii ki! Biz en iyi arkadaşız. Ben X."

Kadının yüzü anlayışla yumuşadı. "Ah. Grayson'ın destek grubundan yeni arkadaş. Bize senden bahsetti. Scythe! Kapı!"

Bir dakika sonra Scythe ortaya çıktı. Kadın eve girerken yanağına bir öpücük kondurdu ve kapının eşiğine gelip kapıyı arkasından kapattı. Bana elini uzattı. "Burada ne yapıyorsun? Grayson'ın bir ihtiyacı mı var?"

Gülümseyerek avucuna bir tokat attım. "Kardan adam yapmak ister misin?"

Bana kaşlarını çatınca, kaşları kırışık uzun bir tırtıl gibi oldu. "Ne? Kardan adam mı? Burada hiç kar yağmaz ki."

"Hadi, gidip oynayalım."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Sen benden daha tuhafsin, biliyor musun?"

Onu sevdiğim için şanslıyım. Disney şarkıları hakkında hiçbir şey bilmemesi gerçekten üzücüydü. "Hadi ama. Bu gece benimle gel. İstedğini biliyorum. Sadece küçük bir cinayet işleyeceğim." Kalçamdaki kılıftan bıçağı çıkardım ve ona uzattım.

O içini çekti. "Sadece biraz, ha? Söyledim ya. Artık bu işin içinde değilim. Sadece acil durumlarda emekliliğimden çıkarım."

Pfft. Detaylar, detaylar. "Öyle diyorsun ama bıçağıma sanki onunla evlenmek istermiş gibi bakıyorsun."

Scythe'ın bakışları parlak bıçağın üzerinde kaldı. "Sadece dokunmama izin ver.

Sadece biraz."

Onu onun ulaşamayacağı bir yere sallandırdım ve bir adım geri çekildim. "Hadi ama. Hak etmeyen birini öldürmüyoruz ki. Sokakları temizliyoruz. Herkes için daha iyi bir yer haline getiriyoruz. Bu bir toplum hizmeti, Scythe!"

O içini çekti. "Whip, Torch ya da diğer arkadaşlarıyla birlikte öldürmeye gitmek istemiyor musun? Benim banyo yapması gereken çocuklarım, süpürülmesi gereken yerlerim var..."

"Dökülmesi gereken iç organlar..."

Gözleri yine bıçağıma kaydı. Kafasını salladı. "Vincent beni öldürecek, ama siktir et. Tamam, varım. Kimseyi öldürmeyeceğim. Sadece izleyeceğim. Gerginliğimi atacağım. Bu işten bir anda vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? War ve Nash'in çocuk bakımı için uygun olduklarından emin olayım. Uzun sürer mi? Eve giderken akşam yemeği alabilirim, böylece kimse yemek yapmak zorunda kalmaz."

"En fazla iki saat içinde seni eve götüreceğim. Temizlik yapmanı bile istemeyeceğim. Sadece bıçaklamanın eğlenceli kısımlarını yapabilirsin."

Scythe omzuma vurdu. "Çok cömertsin. Ama dediğim gibi, ben emekli oldum."

"Mmm-hmm. Sen öyle diyorsan."

"Beş dakika sonra arabada buluşalım."

Düşünürken, arabama doğru koşarak gittim ve direksiyonun başına geçtim. Beklerken, Gray ve Whip'in hedef olarak onayladığı isimlerin listesini çıkardım.

Scythe bir saniye sonra yanıma oturdu, gözlerinde sevinç parılıyordu. "Liste bu mu? Aklında iyi birisi var mı?"

Parmağımı sayfa boyunca gezdirdim. "Katil, katil, tecavüzcü, katil... Ooh! Seri katil! Saint View'da bunlardan çok fazla yok." Kendi kendime kıkırdadım. "Tabii, ben hariç. Ve sen. Ve Whip. Torch. Trigger. Ace. Hapishanede tanıştığım adam... Kahretsin, adı neydi?"

"Furlowe mu? Onunla tanıştın mı?" "Kısa boylu, gözlüklü olan mı?"

"Evet, o."

"İyi adam. Çıktığında ona Gray'in grubundan bahsetmeliyim."

"Beş kez müebbet hapis cezası aldığından eminim." "Oh.

Doğru. Eh, uyuyan kaybeder."

Scythe başını salladı ve koltuğuna geri yaslandı. "Peki, nasıl çalışmayı seversin? Uzun zamandır böyle biriyle çalışmadım."

"Normalde yalnız mı çalışırsın?"

Omuz silkti. "Kız kardeşim bir adamla birlikte yaşamaya başlamadan önce bazen onunla çalışırdım."

Burnumu kırıştırdım. "Evlendi ve çocukları oldu mu?"

Kafasını salladı. "Hayır. Ayak bağı olan benim." "Nasıl bir şey?"

Gülümsedi. "Oldukça güzel. Sen de denemelisin."

Ona göz kırptım. "Ben daha çok onları sevip terk eden tiplerdenim."

Bu sözleri söylerken bile, dilime pek uymadılar. Ama bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Ben Scythe gibi değildim. Bunu öylece bırakamazdım. O, ailesiyle ilgili bir sorun yüzünden bu hayata girmiş olabilirdi.

Başka seçeneğim olmadığı için bu işe girmiştım.

İçimdeki dürtüleri görmezden gelemezdim. Onlarla pazarlık yapamazdım. Onları sadece şiddetle yatıştırabilirdim.

Ama Grayson'ın grubu bana bunu daha iyi yönlendirmenin yollarını göstermişti. Beni durdurmaya çalışmamıştı. Hepimiz bunun imkansız olduğunu biliyorduk.

Sırf bu nedenle, asla bir kadınla çıkmazdım. Asla bir kadını yatağıma almazdım. Masum insanları, özellikle kadınları öldürmek istemiyordum, ama bu onlardan uzak durmam anlamına geliyordu.

Asla bir kadınla yalnız kalmamak.

Psychos'un ortasında birini sikebilirdim. İnsanlarla dolu bir odada biri benim sikimi sürerken boğazını kesmeyecektim. Ama yalnız birini bulursam? Hayır. Cazibe çok büyük olurdu.

Listeyi Scythe'a uzattım, günün erken saatlerinde içime yerleşen ve hala geçmeyen kan dökme arzusunu kontrol etmeye çalışıyordum. "Hangisini seçeceğimiz umurumda değil. Misafir sensin. Seçim senin. Sadece kadın olmasın."

Yavaşça başını salladı, gözleri sayfada dolaşıyordu. "Tamam. Bilmem gereken başka kurallar var mı?"

Başımı salladım ve yola konsantre oldum. "Hayır. Bir dakika. Masum insanları öldürmek yok. Tanık da olmamalı. Bu Gray'in tek kuralı. Oraya vardığımızda evde başka biri varsa, oradan ayrılıp başka bir zaman geri geliriz."

"Ya da listedeki başka bir hedefi vurmaya mı gideriz?" Ona sııttım. "Sanki tek bir beyin paylaşıyoruz."

Scythe yüzünü buruşturdu. "Benimki zaten biriyle ortak, o yüzden ortak olmamayı tercih ederim."

Hedefin evini gösterirken ben güldüm ve sanki ev benimmiş gibi arabayı garaj yoluna park ettim.

Scythe bana baktı. "Cesursun."

Aramızdan arka koltuğa uzandım ve boş bir pizza kutusu çıkardım. "Sokağa park etmekten daha az şüphe çekici. Böylece komşular benim bir arkadaşım olduğumu düşünür." Pizza kutusunu kaldırdım. "Ya da teslimatçı. Geliyor musun?"

"Orada gerçekten pizza var mı? Açlıktan ölüyorum." "Odaklan, Scythe."

"Tamam. Özür dilerim. Sen önden git. Ben arkandan geleceğim."

Başımı salladım ve ikimiz de arabadan indik. Scythe'ın kolundan zar zor görünen metal parıltısına kıkırdadım. Ben de bıçağımı aynı yerde saklamayı severdim. Bileğimi pizza kutusunun kenarına bastırdım ve bıçağımın çeliği cildime soğuk bir şekilde değdi, onu evde unutmadığımı doğruladı.

Bu sadece bir kez olmuştu ve Whip hala bunun için bana sataşıyordu. Tam bir pislikti. Bu herkesin başına gelebilirdi.

Scythe geride kaldı, gölgelerin arasında kalarak kapı ve pencerelerden uzak durdu. Ben ise içimdeki pizza dağıtıcısını ortaya çıkararak kapıya doğru yürüdüm. Kutunun köşesiyle kapı zilini çaldım.

Kapı açıldı ve hedefi hemen tanıdım. Paul Jeddersen. Kırk iki yaşında. Kadınları kaçırap tecavüz etmekle sokaklarda tanınan biriydi, ancak polis onu hafif suçlardan başka bir şeyden yakalayamamıştı. Adam kurnazdı, temizdi, mahkum etmek için yeterli kanıt bırakmazdı.

Onun temiz kesimli, banliyö babası kıyafetini görünce tüylerim diken diken oldu. Bu görünüşü, tüm kurbanlarını ona güvenmeye ikna etmişti.

Kutuyu ona doğru uzattım. "Biri pizza mı sipariş etti?" O başını salladı. "Hayır. Yanlış adres."

Telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. "Paul Jeddersen. 1258 Olympic Drive?"

"Benim, ama pizza siparişi vermedim."

Kapıyı kapatmaya çalıştı ama ben kutuyu tekrar ona doğru ittim ve beni dışarıda bırakmasını engelledim.

"Burada sipariş etmiş olabilecek başka biri var mı?"

Adamın yüzünde sinir bozukluğu belirdi. "Hayır. Yok. Bu kesinlikle benim değil. Pizza sevmem bile, laktoz intoleransım var."

"Hay aksi, öyle mi? Çok yazık. Peynir en iyisidir. Aslında dünyadaki en sevdiğim şeydir. Ama sana osuruk mu yapıyor? Yoksa ishal mi?"

Arkamda, Scythe hafifçe kıkırdadı.

Paul başını salladı. "Ne?"

"Süt ürünleri yememek suçtur, Paul. Az önce suçlu olduğunu itiraf ettin."

Adam, açıkça telaşlanmış bir şekilde kekeleydi. "Sana söylediğim gibi, o pizza benim değil. Hemen git yoksa polisi ararım."

Kutuyu ve oyunu düşürdüm, ayağımı kapıya sıkıştırdım. "Bu çok kaba." Omzumun üzerinden Scythe'a baktım. "Bu çok kaba değil mi?"

"Çok misafirperver değil."

"Katılıyorum. Bizi içeri davet etmeyecek misin, Paul?" Paul'un gözlerinde korku belirdi. "Kimsiniz siz?"

İçimdeki kan dökme arzusu, havadaki korku kokusuyla daha da arttı. Ağzımı alaycı bir öfkeyle açarak onunla oynadım. "Önce bize peynir ikram etmedin. Şimdi de adımı bilmiyor musun?" Odaya girerken içimden "tüh" diye mırıldandım. "Ama ben senin adını biliyorum. Ve bu pizzayı sipariş ettiğin için değil, Pauly. Küçük bir sır mı? Hepsini yedim bile. Ve bu beni sıçırmadı."

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf cinayet," diye mırıldandı Scythe arkamdan. "Aç mıyım yoksa kusmaya mı hazırım, bilmiyorum."

Ama bakışlarım Paul'a o kadar odaklanmıştı ki Scythe'a hiç dikkat etmedim. Kan dökme arzusu uyandırdığı kırmızı sis vücuduma yayıldı, nefesimi hızlandırdı, her bir kasımı kavga ve çaresizce ihtiyaç duyduğum rahatlatma için hazırladı.

Ama Paul sözlerini yakaladı. Bakışları ikimizin arasında gidip geldi ve ellerini kaldırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım! Yemin ederim! Ben masumum!"

Yalan söylediklerinde nefret ederdim. Bıçağı kolumun içine düşürdüm ve parmaklarımı sapına doladım. "Bize gerçeği söylemek için tek bir şansın var. Yaptıklarını itiraf et."

Geri çekildi ve lambayı devirdi, lamba yere düşerek parçalandı. "Tamam! Ben yaptım! O kadınları kaçırdım. Onları öldürdüm. Elimde değildi. Benim suçum değil!"

Benim suçum olmayan dürtüler hakkında her şeyi biliyordum. Bu pisliğe acımam anlamına gelmiyordu.

Paul konuşmaya devam etti. "Onlar çok cazipti. Hepsi güzel saçları, göğüsleri ve kalçaları vardı. Manipüle etmek ve kontrol etmek çok kolaydı." Eli kasıklarına kaydı ve orayı ovuşturdu.

"Siktir git," diye mırıldandı Scythe. "Artık kesinlikle aç değilim. Gag."

Ben de öyle. Listedeki bazı kadınlar, Gray'in karısı ve kız kardeşi gibi, bunu fazlasıyla hak etseler de, kadınları asla öldürmememin bir nedeni vardı. Kırmızı sis beni sardı, Paul'un kurbanlarının son anlarını, kapana kısılmış ve yaralı, hayatları için çılgın atan

hayatları için ılık atıyorlardı, korkuları havada hissedilebiliyordu. Kalbim arpıyordu. Önümde, Paul'un görüntüsü başka birine dönüştü.

Hayatım boyunca öldürmek istediğim biri.

Ne olduğunu anlamadan bıçak onun karnına saplanmıştı. Tekrar tekrar bıçağı karnına sapladım, sıcak kanı her yere sıçradı, giysilerimi kapladı ama umursamadım. Bıağımı kaplayan, kurbanımın etrafında yere damlayan kırmızı kanı görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Durduramadım. Bıağım kendi iradesine sahipti, kullanılması için can atıyordu. Derisinin her kesiti bir heyecan dalgasıydı. Her yeni yara, onun yok ettiği her canın intikamıydı.

Kan ellerimi, giysilerimi, yüzümü kapladı. Ama durmadım. Durabilirdim. Kan dökme arzusu tatmin olana kadar durmamalıyım.

Ama asla doyurulmayacaktı. Tamamen değıl. Bunu biliyordum. Öldürmek onu bir süreliğine susturuyordu. Ama geri gelecekti. Her zaman olduğu gibi.

"X!"

Bıağımı havada, saldırı pozisyonunda donakaldım ve omzumun üzerinden Scythe'a baktım. Ağzım açık kaldı. "ok üzgünüm! Fikrini mi değıştirdin?"

Bıçak yaralarıyla dolu Paul, ayaklarımın dibinde yerde cansız yatıyordu. Tüylerim diken diken oldu ama yine de utangaç bir gülümsemeyle bıçağı Scythe'a uzattım. "Sıra sende mi?"

Ama bakışları benimkilerle buluşmadı. Omzumun hemen arkasındaki bir şeye odaklanmıştı. "Demek... bir sorunumuz var..."

Onun bakışlarını takip etmek için arkama döndüm.

Bir ift göz bana bakıyordu. Büyük, mavi, korku dolu gözler, koyu kirpiklerle çevrili. Yüzüne yapışmış, keçeleşmiş sarı saçlar ve yırtık giysiler, kıvrımlı vücudunu ortaya çıkarmıştı.

Paul'un ona verdiği zarar da ortadaydı.

Kan isteyen kırmızı sis bir anda yerini bambaşka bir şeye bıraktı. Onun dolgun göğüsleri ve pembe dudaklarını görünce içimi şehvet kapladı.

Mutfağın köşesine kadar geri çekildi, solunda bir bıçak bloğı vardı.

Gözleri bıçak blokuna
kaydı. Benimkiler de
öyle.

Yaptığımız her şeyi görmüştü. Onun öylece gitmesine izin veremezdim. Ama masum birini de öldüremezdim. Hangi kategoriye giriyordu? Ortadan kaldırmam gereken bir tanık mıydı? Yoksa bağışlamam gereken masum birisi mi?

Grayson'ın kuralları çok kafa karıştırıcıydı!

Kadın bıçak blokundan bir bıçak aldı ve bize doğru fırlattı.

Scythe ve ben, keskin bıçağın aramızdan geçip gitmesini izledik.

Kadın çığlık attı, başka bir bıçak çekip bize doğru fırlattı

yönü

müz Scythe ve ben dağıldık. Bıçaklar uçmaya devam etti.

e "Oooh, batırdım," diye Scythe'a bağırdım. "Değil mi?

fırlatt

l.

ne yapacağım şimdi?"

Keskin çelik bıçak, kafasından sadece birkaç santim uzağa düştü.

"Eğil?"

EPILOG

GRAYSON

İplere bağlı helyum balonları ılık yaz esintisinde zıplıyordu. Aileler beyaz sandalyelerde omuz omuza oturuyordu, bazıları yer bulamayıp kenarlardaki imlere ayakta durmak zorunda kalmıştı. Her mezun, kep ve cüppelerini gururla giyerek sahneye çıktıkça, havayı tezahüratlar doldurdu.

"İşte geliyor!" Yanımdaki Hayden'a fısıldayarak bağırdım.

O da iki parmağını ağzına soktu ve yüksek sesle ısıık çaldı. "Evet, Hayley Jade!"

Hayley Jade, Hayden'ın sesine bakıp heyecanla küçük elini salladı, sonra sahneyi koşarak geçip anaokulu mezuniyet belgelerini dağıtan okul müdürüne ulaştı.

"Bu çok abartılı ama çok sevimli," diye mırıldandı Hawk, Kara'nın diğer tarafından. Hayley Jade müdürle el sıkıştığında ayağa kalktı. "Bu bizim kızımız! Evet!"

Herkes ona bakmak için döndü, ama hepimiz çabucak ona katıldık, bağırıp çağırarak kendimizi gülünç duruma düşürdük.

Hayley Jade, sertifikasını bize sallayarak "Ödölümü aldım. Artık McDonald's'a gidebilir miyiz?" diye bağırırken, kahkahası herkese bulaştı.

Kalabalık kendi kendine güldü, ama dördümüz deli gibi sırtıyıorduk. Onun sesi hiç eskimiyordu, dakikada bir milyon kelime konuşsa ve kimse sözünü kesemese bile. Aylarca sesini çıkarmadığı zamanı telafi etmek için fazlasıyla çaba harcamıştı.

Hepimiz oturduğumuzda Hayden, Kara'nın bacağını sıkmak için bana doğru uzandı. "Sıra sana geldiğinde

"

Kara başını salladı. "Bana gerek yok. Sabırsızlanıyorum. Ama Hawk'a rüşvet vermek zorunda kalabiliriz."

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olası bir cüppe giyip herkesin bana bakıp alkışlamasını istemiyorum. Ayrıca, daha fazlasına kaydolmayı düşünmeden önce GED'yi geçmem gerekiyor."

Diğerlerinin çocukları sahneyi geçmeye devam ederken ona bir göz attım. "Hala bunun için endişelenmiyor musun? Geçersin. Çok çalıştın. İkiniz de çalıştınız."

Hayden sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "İkiniz de o kadar çok çalıştınız ki, ben bile ikinci el osmoz yoluyla sınavı geçebilirim." Bir süre durdu. "Aslında bu kelimeyi senin çalışma seanslarından birinde öğrendim galiba."

Hawk ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Daha önce başarısız oldum."

Saatime baktım. "Sonuçların açıklanmasına ve senin bu ızdırabının sona ermesine sadece bir saat kaldı."

O başını salladı, ama hepimiz onun endişelendiğini görebiliyorduk. McDonald's'ta bir saat boyunca Hayley Jade'in şeker komasından dolayı koşturmasını izlemek ona iyi gelirdi. En azından dikkatini başka yöne çekebilirdi.

Hayley Jade'in sınıf arkadaşlarının ailelerinin yarısı bizimle aynı fikre sahipmiş gibi görünüyordu, birçok aile aynı anda restorana geldi. Hayley Jade arkadaşlarıyla oyun parkına koşarken, ben beşimiz için sipariş verdim ve Kara, tanıştığı okul annelerinden biriyle sohbet etti. Gürültülü ve kaotikti, ama havada bir kutlama havası vardı ve eve döndüğümüzde Kara ve Hawk'ın sonuçları açıklandığında bu havanın devam edeceğini biliyordum.

Hayley Jade'i oradan çıkarmak çok uzun sürdü ve nihayet kulüp evine döndüğümüzde, Hawk minibüsü kapının önünde durdurdu. Fang başını eğdi, böylece Hawk ile boyları eşit oldu ve bize arabayla götürmemiz için bazı mektupları uzattı. Ama bakışları Hawk'a sabitlenmişti.

"Sonuçlarını aldın mı?"

Hawk'ın gergin sabırsızlığıyla verdiği tek cevap buydu.

Kara, Hawk'ın elinden postaları alırken cevap verdi. "Onu takma. Sonuçlar yeni açıklandı, şimdi laptoplarımızı almaya gidiyoruz. Gergin."

Fang, kapıları açan düğmeye bastı. "Bu sefer başardın, Hawk. Kendini strese sokup erken ölme. Ve eğer başaramazsan..."

Hawk ona öldürebilecek bir bakış attı.

Fang güldü. "Tamam. Boş ver. İyi şanslar, Kara."

Ona gülümsedi, tüm bu olayı Hawk'tan çok daha iyi karşıladı. "Teşekkür ederim."

Telefonuma geri döndüm ve Hawk arabayı garaj yolundan sürerken, Ice ile olanlardan sonra hala yenilenmeye çalışan kararmış ağaçları ve çalıları geçerek ekranı kaydırdım.

Minibüsü park etti, Hayley Jade içeride zıplayarak mezuniyet sertifikasını tüm arkadaşlarına gösterdi. Ama Hawk normalde yapacağı gibi onu takip etmek için harekete geçmedi. Ellerini başının arkasına koyarak otoparkta volta attı.

"Yapamıyorum. Başarısız oldum. Bunu biliyorum. Bu iş için çok aptalım. Bunu yapabileceğimi düşünmeme ne sebep oldu?" Bana öfkeyle baktı. "Sen! Yapabileceğimi düşünmemi sen sağladın. Lanet olsun, Gray. Sen gerçekten berbat birisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona güldüm, bu da onu daha da kızdırdı. "Sana hiçbir şey yapmanı zorlamadım. Sadece senin için önemli olan bir şeyi tekrar denemeni teşvik ettim. Ve sen bunu yapabilirsin."

Hawk hâlâ öfkeliydi. "Bunu bilemezsin!"

"Aslında biliyorum." Telefonumun ekranını ona gösterdim. "Geçtin. Sonuçlarını baktım çünkü bu konuda dramatik davranacağını biliyordum."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Cidden mi? Bir bakayım." Telefonumu aldı, ekrana baktı ve sonra kocaman gözlerle bize baktı. "Bu benim adım! Geçmişim lan!"

Kara'yı yakaladı, onu öpücüklerle boğdu, sonra Hayden'a da bir öpücük kondurdu.

Ona sıırttım. "Beni de öpecek misin?"

"Hayatta olmaz."

Kıkırdadım. "Erkekçe bir el sıkışma mı?"

Omuz silktili. "Yardımların için teşekkür etmek için bir kucaklaşma nasıl olur? Senin sayende geçebildim, biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, sesi samimiydi ve beni kucakladığında, bu samimiydi.

"Teşekkürler, Gray. Ciddiyim. Her şey için. Sadece bunun için değil."

Şaşırtıcı bir şekilde duygulanarak, zorlukla yutkundum. Ama aslında onunla gerçekten gurur duyuyordum. Başarısının benimle hiçbir ilgisi yoktu. Her notu kendi başına kazanmıştı ve bir gün harika bir sağlık görevlisi olacaktı.

Tıpkı Kara'nın harika bir hemşire olacağı gibi. Omzunun üzerinden ona gülümsedim. "Bu arada, sen de geçtin. Hazır olduğunda hemşirelik programına kaydolabileceksin."

Hayden sevinç çılgılığı attı ve onu kaldırıp döndürürken, o da bebeği ezdiğini söyleyerek sızlandı.

Onu hemen yere indirdi ve karnını sevgiyle okşadı. "Üzgünüm, küçük adam. Ama annen gerçekten harika biri."

"Babaları da öyle." Hepimize gülümsedi. "Kutlamak için ne yapalım? McDonald's dışında her şey olur. Çok doydum."

Hayden eğilip boynuna öpücük kondurdu. "Birkaç fikrim var. Çoğu, tüm emeklerinin karşılığında seni ödüllendirmek için çoklu orgazm içeriyor."

Hawk'ın yüzündeki gülümsemeyi silmek imkansızdı. Elleriyle Kara'nın sırtını okşadı, sonra omzunun üzerinden Hayden'ı öptü. "Benim de benzer düşüncelerim vardı."

Kara umutla bana baktı. "Bu bebek doğmadan önce son şanslarımızdan biri olabilir."

Eğildim ve tatlı dudaklarını öptüm. "Sperm, rahim ağzını yumuşatmak ve doğumu başlatmak için iyi olduğu söylenir."

Hawk'ın gözleri, tıpla ilgili konuştuğumuzda her zamanki gibi parladı. "Bunu okumuştum! Yüksek düzeyde prostaglandin içeriyor."

Kara başını salladı. "Meme ucu stimülasyonu da yardımcı olurmuş."

Chaos yüzünü buruşturdu. "Seksiydi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Sizler bunu benim için ciddi şekilde mahvediyorsunuz."

Kara onu kulüp evine doğru yönlendirdi. "İçeri girelim, sana rahim ağzı genişlediğinde ne yapabileceğini anlatayım..."

Bir telefonun çalması onu kesintiye uğrattı. Herkesin benim yönüme bakmasıyla, bunun benim diğer telefonum olduğunu, sadece benim katil psikopatlar grubumun kullandığı telefon olduğunu anladım.

Ama her zamanki gibi gizli numara değil, görüntülü arama idi.

Kaşlarımı çattım, rutinimdeki bu değişiklik kalbimin atışını hızlandırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Kara yumuşak bir sesle.

Doğuma bu kadar yakinken onu endişelendirmek istemediğim için zorla gülümsedim. "Eminim bir şey yoktur. Muhtemelen adamlardan biri cinayet işlemeyi düşünüyor ve onu ikna etmek için konuşmak gerekiyor."

Kimse gülmedi. Ben bile. "Evet. Tamam. Komik değil. Bunu alacağım."

Hepsi başlarını salladılar, bunun hem bir doktor hem de bir arkadaş ve kardeş olarak ciddiye aldığım bir sorumluluk olduğunu anladılar. Bu adamların doğru yolda kalmaları için bana ihtiyaçları vardı. Ya da en azından, onların insanları öldürmelerini onayladığım sürece mümkün olduğunca doğru yolda kalmaları için. Bunu gerçekten hak edenlere saklamak, geceleri uyuyabilmemin tek yoluydu.

Ailem içeri girip kulübün ağır ön kapısı arkalarından kapanana kadar bekledim. Sonra aramayı cevapladım.

"Grayson!" Scythe'ın yüzü ekranı doldurdu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Scythe? Bu numarayı nereden buldun? Neler oluyor? İyi misin?"

"Ah! Sorduğun için çok naziksin. Erkekler bu aralar bunu pek yapmıyorlar, değil mi? Birbirimize bunu daha sık sormalıyız."

Arkasından bir yerlerden çarpıcı bir gürültü geldi ve ardından X'in acı dolu çığlığı duyuldu.

Gözlerimi genişlettim. "Bu X miydi?" Midem düğümlendi. "Scythe, ona zarar mı veriyorsun? Onun deli gibi sinir bozucu olduğunu biliyorum..."

"Hayır!" X ekranın dışında bir yerden bağırdı.

Gözlerimi kırptırdım, başımı salladım ve arabama doğru yöneldim, anahtarları arabada bıraktığım ve içeri girip onları almak için zaman kaybetmediğim için minnettardım. "Ve çocukça, ama seni onu incitecek kadar kızdırdıysa, o zaman konuşalım..."

Scythe arka planda duyulan başka bir çarpışma sesine irkildi. X yine uludu. "Beni öldürmeye çalışıyor, Gray! Yardım et!" Yürürken durdum. "O mu?"

Scythe telefonu ters çevirdi.

Ekrana baktım ve X'in üzerine mutfak eşyaları fırlatan kadına hayretle baktım. X ise kalın, ciltli bir yemek kitabıyla kendini koruyordu.

Scythe telefonu tekrar kendine çevirdi ve bana utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu gece bazı hatalar yapılmış olabilir."

Arabama binerken başımı sallayarak iç geçirdim. "Bana konumunu gönder. Yola çıkıyorum."

"Tamam."

"Scythe?"

"Evet?"

"Ben oraya varana kadar kadını hayatta tutmaya çalışabilir misin?"

"Neden neden atıyorsun atıyorsun at at atıyor X bağırdı arka plandabağırdı. "Onlarla omlet yapabiliriz!"

Scythe, sinemada patlamış mısır yer gibi sandalyesine yaslanarak kıkırdadı. "Endişelenmen gereken kişinin o olduğundan emin değilim."

SON

Bebeğin babasının kim olduğunu mu öğrenmek istiyorsunuz? Ya da Kara'nın diri diri gömüldüğü gece gerçekte neler olduğunu? Hepsi benim web sitemdeki ücretsiz bonus sahnede var. web sitemdeki ücretsiz bonus sahnede bulabilirsiniz. www.ellethorpe.com adresindeki bonus içerik sekmesine bakın.

X ve cinayet masası, [ön siparişleri](#) başlayan bir sonraki Saint View Üçlemesi'nde geri dönüyor! Beklerken, bu kitabın sonundaki "Ayrıca Şu Kitaplar" sayfasında listelenen diğer Saint View kitaplarına göz atın.

ELLE THORPE'UN DİĞER ESERLERİ

Saint View High serisi (Ters Harem, Zorba Romantizm. Tamamlandı)

*Devious Little Liars (Saint View High, #1)

*Tehlikeli Küçük Sırlar (Saint View High, #2)

*Twisted Little Truths (Saint View High, #3)

Saint View Prison serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Hapsedilmiş Yalancılar (Saint View Hapishanesi, #1)

*Yalnız Günahkarlar (Saint View Hapishanesi, #2)

*Ölümcül Suçlular (Saint View Hapishanesi, #3)

Saint View Psychos serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Savaş Başlat (Saint View Psychos, #1)

*Savaşın Yarısı (Saint View Psychos, #2)

*Şiddetle Sona Erer (Saint View Psychos, #3)

Saint View Rebels (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı)

*Asi İntikam (Saint View Rebels, #1)

*Asi Takıntısı (Saint View Rebels, #2)

*Asi Kalp (Saint View Rebels, #3)

Saint View Strip (Erkek/Kadın, romantik gerilim bağımsız romanlar. Devam ediyor.)

*Evil Enemy (Saint View Strip, #1)

*Kutsal Olmayan Günahlar (Saint View Strip, #2)

*Killer Kiss (Saint View Strip, #3)

*Untitled (Saint View Strip, #4)

Saint View Slayers Vs. Sinners (Ters harem, romantik gerilim)

*Bir Numaralı Eş (Saint View Slayers Vs. Sinners, #1)

*İkiye Bölünmüş (Saint View Slayers Vs. Sinners, #2)

*Üçü Düşecek (Saint View Slayers Vs. Sinners, #3)

Dirty Cowboy serisi (tamamlandı)

*Talk Dirty, Cowboy (Dirty Cowboy, #1)

*Kirli Sür, Kovboy (Kirli Kovboy, #2)

*Seksi Kirli Kovboy (Kirli Kovboy, #3)

*Dirty Cowboy boxset (kitaplar 1-3)

*Noel'i ve Kovboyları Nefret Etmek İçin 25 Neden (Dirty Cowboy bonus romanı, Talk Dirty, Cowboy'dan önce geçiyor ancak bağımsız bir tatil romanı olarak da okunabilir)

Buck Cowboys serisi (Dirty Cowboy serisinin spin-off'u. Tamamlanmıştır.)

*Buck Cowboys (Buck Cowboys, #1)

*Buck You! (Buck Cowboys, #2)

*Can't Bucking Wait (Buck Cowboys, #3)

*Mother Bucker (Buck Cowboys, #4)

The Only You serisi (Çağdaş romantizm. Tamamlandı)

*Only the Positive (Only You, #1) - Reese ve Low.

*Sadece Mükemmel (Sadece Sen, #2) - Jamison.

*Sadece Gerçek - (Sadece Sen, bonus roman) - Bree.

*Sadece Olumsuzluklar (Sadece Sen, #3) - Gemma.

*Sadece Başlangıç (Sadece Sen, #4) - Bianca ve Riley.

*Sadece Sen boxset

Yeni kitaplar çıktığında ilk bilen olmak için e-posta adresinizi buraya ekleyin!

www.ellethorpe.com/newsletter

Facebook'ta Elle Thorpe'un okuyucu grubuna katılın!

www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapların yayınlanmasını mümkün kılan ve giderek büyüyen bir grup insan var ve hepsi en büyük teşekkürleri hak ediyor.

Drama Llamas'a teşekkürler. Sizler günlerimi eğlenceli hale getiriyorsunuz. Henüz üye değilseniz, Facebook'ta her türlü konuyu paylaştığım ücretsiz bir okur grubu. Gelin katılın, herkes hoş geldindir.
www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

Her gün benimle birlikte yazdığı ve şimdiye kadarki en iyi ofis arkadaşım/iş eşim olduğu için Montana Ash/Darcy Halifax'a teşekkür ederim.

Sürekli destekleri, dostlukları ve kitap tavsiyeleri için Sara Massery, Jolie Vines ve Zoe Ashwood'a teşekkür ederim.

Kapak ekibine teşekkürler:

Emily Wittig'e gizli kapaklar için ve Michelle Lancaster'a fotoğrafçılık için teşekkür ederim.

Editör ekibime teşekkür ederim:

Studio ENP'den Emmy ve Barren Acres Editing'den Karen.

Beta okumaları için Dana, Louise, Sam ve Shellie'ye. Ayrıca erken incelemeler için ARC ekibime.

Ses ekibine teşekkürler:

Bu seriyi üreten Dark Star Romance'dan Troy'a teşekkürler. Kara, Hawk, Chaos ve Grayson'ın seslerini seslendiren Michelle, Sean, Lee ve E.M.'ye teşekkürler.

Ve tabii ki, beni ve ev işlerini organize eden ekibe de teşekkür ederim:

Zamanım olmayan tüm işleri üstlenen Donna'ya. Gelmiş geçmiş en iyi idari yönetici.

Haftada bir g n bizim i in  alışan ve imza g nlerine gitti imizde  ocuklarımızı her zaman seve seve kabul eden anneme.

Jira'ya,  evrimi i ma azayı y netip, t m muhasebe işlerini yapıp, t m "insan ilişkilerini" halletti i i in. Tabii ki, gelmiş ge miş en iyi ev babası oldu u i in de.

Flick ve Heidi'ye, hediye paketlerini hazırlamaya yardım ettikleri i in ve Thomas'a, bizim i in  alışmayı reddedip, tanıdı ı herkese annesinin bir yazar oldu unu gururla anlattı ı i in.

Kalbimin derinliklerinden teşekk r ederim.

Elle x

YAZAR HAKKINDA

Elle Thorpe, Avustralya'nın Yeni G ney Galler eyaletinde k   k bir kasabada yaşıyor.  p şme sahneleriyle dolu hikayeler yazmadığı zamanlarda, beklenmedik bir şekilde harika bir komplo ortağı olduğu ortaya  ıkan Bay Thorpe'un eşı ve    k   k insanın annesi. Ayrıca Rollo adında salyalı bir k peğin resmi top atıcısı.

Ofiste yazmadığı zamanlarda, muhtemelen ailesinin alpaka  iftliğinde,  zerine t k r lmemesi i in uğraşıyordur.

Onu Facebook veya Instagram'da (@ellethorpebooks veya aşığıdaki bağlantıları tıklayın!) veya web sitesinde www.ellethorpe.com bulabilirsiniz. Elle'nin  alışmalarını seviyorsanız, l tfen Facebook hayran grubu [Elle Thorpe's Drama Llamas'a](https://www.facebook.com/ElleThorpesDramaLlamas) katılmayı veya buradan haber b ltenine abone olmayı d ş n n. www.ellethorpe.com/newsletter

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

